

KRIST JE BIO U MOTAN U MRTVAČKI POKROV.
NJEHOVA TAJNA JOŠ NIJE OTKRIVENA...

TAJNA TORINSKOG PLATNA

SAM CHRISTER

Autor svjetskog bestseleru **TAJNA STONEHENGEA**

znanje

SAM CHRISTER

TAJNA TORINSKOG PLATNA

Donni i Billyju, hvala vam na poklonjenom vremenu i razumijevanju, koji nemaju cijene

Jednu po jednu sljedbenici vade cigle iz višestoljetnog svetišta. Znaju da oslobađaju silu koja će ubijati na užasan način, silu koja može spasiti sve što im je sveto — ili to zauvijek uništiti.

PRVI DIO

*Josip kupi platno, skine tijelo i zavije ga u platno
te položi u grob koji bijaše izduben iz stijene.*

BIBLIJA

1.

SRIJEDA NAVEČER BEVERLY HILLS, LOS ANGELES

Mnogo je razloga zašto on ubija. Ta, baš se ovog trenutka sprema ponovno ubiti.

To je potreba. Čežnja. Poriv koji ga izjeda. Slično je seksu. Kada to ne radi, razmišlja o tome. Zamišlja. Planira. Ponavlja što mu je činiti. Njemu je ubijanje potrebno i neminovno poput disanja. Samo bolje. Nešto što se pamti.

Ovo će ubojstvo biti lako. Savršeno. Najbolje do sada. Uvijek je tako s neubijenima. Tako ih on zove. Ne zove ih živi. Ne zove ih sljedeća žrtva.

Neubijeni.

Susjedstvo je tiho. Žena živi sama. Nije bila ni svjesna toga da se on, dok se ona primila posla u svom lijepom vrtu iza kuće, ušuljao u njezin život i u njezin dom.

Satima leži u zasjedi, skriven poput psa u najdražem skrovištu, uši mu se pomiču dok prati zvukove koja ona stvara u kući oko koje pada mrak i zamišlja svaki njezin pokret.

Čuje tiho zveckanje — posprema za sobom nakon što je sama večerala.

Lagani *tup* — zatvaranje perilice posuđa.

Zvek nečeg što pada. Led iz ledomata na hladnjaku pored kuhinjskih vrata. Toči čašu vode koju će staviti na noćni ormarić.

Klik, klik, klik. Gašenje svjetla. Zatvaranje vrata.

Tup, tup. Tup, tup. Koraci. Penju se. Teški. Očajno želi leći u velik mekan krevet i spavati.

Tih *klik*. Lampa uz krevet zagrije veliku spavaću sobu jarkim svjetlom.

Voda koja teče. Tuš. Fin i vruć. Topla kupka da u krevet legne čista.

Svježa za smrt.

On čeka. Odbrojava sekunde i minute. Sedamsto dvadeset sekundi. Dvanaest dugih minuta. Sada čuje zujanje fena. Nije dobro otići na spavanje s mokrom kosom. To je jako nezdravo. Zamor televizora. Glazba. Film.

Vijesti. Ona vrti programe. Traži nešto što će joj skrenuti misli s naporna dana. *The Tonight Show. Conan. Dr. House.*

Klik. Zujanje statike na ekranu plazme.

Tišina.

Posljednji *klik.* Lampa.

Mrak.

On samo leži. Ispod kreveta. Uživa u odjeku posljednjih zvukova - poput komadića hostije koja se rastapa na jeziku.

Uskoro čuje šapat njezina disanja, tihe uzdahe koji se uzdižu poput slabe svjetlosti na nebu u zoru. San je nježno priprema za Boga i za njega. On se iskotrlja iz svog skrovišta. Polako. Elegantno. Oprezno. On je ubojita životinja koja je napustila skrovište. Sada je na otvorenom. Približava se lovini. Osjeća trnce iščekivanja.

Jednu ruku polaže oko njezina grla, a drugu preko njezinih usta. Ona u šoku otvara oči. On joj se nasmiješi i šapne: »*Dominus vobiscurn* — Gospodin s vama.«

2.

ČETVRTAK UJUTRO MANHATTAN BEACH, LOS ANGELES

Studen je, ali na pijesku su trideset i dva stupnja. Tako je to ponekad u Kaliforniji. Sunčana jesen iskupljuje se za slabo ljeto. Tridesetogodišnji detektiv Nic Karakandez desnom rukom zakloni sivoplave oči i zagleda se u blistavo plavo komešanje Pacifika. Odjeven u isprane traperice i crnu avijatičarsku kožnu jaknu, velik se policajac ističe na vrhu dine.

Pilji i vidi više od ostalih. Svakako više od trupa prekrivena pijeskom oko kojeg su se nadvili sudska patologinja i ekipa za očevid. Puno više od lelujavih glava plivača koji zure iz mora.

Nic vidi budućnost.

Preciznije, vidi što će biti za mjesec dana. Vidi kako njegov brod isplovjava, vidi kako vjetar napinje njegova jedra, vidi uže koje visi s krme, vidi vrijeme kada će slučajevi poput ove nesretne utopljenice biti samo mutno sjećanje.

»*Nic!* Dovući dupe ovamo.«

Samo jedna žena na svijetu tako razgovara s njim. On spusti ruku te zaškilji prema kolegici i šefici poručnici Mitzi Fallon. »Stižem — što si nestrpljiva.«

Tridesetdevetogodišnja majka dvoje djece stoji dvadeset metara ispred njega u mekom kalifornijskom pijesku. »Hej, Big Foot — jesi li ti dinamičan detektiv za ubojstva kojeg sam ja obučila ili sam te zamijenila s nekim troprstim ljenjivcem?«

To ga nasmije. »Ja sam dinamičan detektiv za ubojstva, šefice. Što je točno *ljenjivac*? «

»Sisavac kratka vrata i debele guzice. Star je šezdeset milijuna godina, a većinom spava.«

»Da bar.«

Mitzi mu sjedi za vratom od prvog dana kada je došao u odjel, prije više od pet godina. Meko korača uz nju prema zaštitnoj vrpici koja lebdi na vjetru deset metara od oceana. Uskoro će mjesto zločina nestati. Odnijet će ga plima, ta drevna suučesnica u mnogim ubojstvima.

Pokažu značke policajcima koji osiguravaju mjesto događaja, navuku zaštitne navlake za cipele i pridruže se sudskoj patologinji Amy Chang, a ona je druga generacija američkih državljana i liječnika kineskog podrijetla koji imaju pamet veliku kao državni deficit.

»'Dan, doktorice«, opušteno će Mitzi. »Kakve su šanse da je ova jadnica umrla prirodnom smrću? Čeka me nogometna utakmica večeras.«

Patologinja ne podigne pogled. Oboje dobro zna. Predobro. »Šanse nema. Osim ako se odlazak na plivanje potpuno odjeven nakon što su ti iščupali dva zuba, izvadili oko i prerezali grkljan smatra normalnim.«

»Čovječe, kakav je to nepažljivi zubar?« Nic se nagne iznad tijela.

»Obama mora za puno toga odgovarati«, doda Mitzi. »Nije trebao dirati u zdravstveni sustav.«

»Ali ulovio je Bin Ladena — što se mene tiče, to ga spašava.«

Amy podigne pogled i odmahne glavom pretvarajući se da se zgrozila. »Imate li vi šaljivci iole poštovanja prema onom što se ovdje događa?«

Nic ulovi njezin pogled. Između njih postoji iskra. Slaba je, ali postoji. On je ugasi dok ona još nije ni trepnula. »Hrpu«, kaže on. »Samo ga dobro skrivamo. Crni humor jedini je način da zaštitimo svoja krhka bića.«

Amy gleda u njega dok on ne odvrti pogled. »Prije bih rekla *bolesne umove*.«

Poručnica zaobiđe istražitelja mjesta događaja koji prosijava pijesak tražeći dokaze koji su pali s tijela te ih je prekrpio pijesak ili je netko stao na njih. Kruži oko trupla i proučava ga iz različitih kutova, kao da pokušava shvatiti moderno umjetničko djelo. »Jeste li našli njezine isprave?«

»Ne«, kaže Amy. »Nisi valjda mislila da ćete imati toliko sreće.«

»Nadala sam se.« Ona još jednom napravi krug oko tijela. Korača sporije i saginje se da prouči žrtvine ruke i stopala. »Znaš li koliko je dugo bila u vodi?«

Amy opet podigne pogled. »Daj, Mitzi. Moram izmjeriti temperaturu tijela te provjeriti plimu i oseku — još je prerano za pristojan odgovor.«

Amy gurne termometar kroz očnu duplju u mozak. Tako će saznati okvirno vrijeme smrti, uz odstupanje od tri sata. Baci pogled na valove koji se dižu i spuštaju. Kada se posavjetuje sa stručnjakom za plimu i oseku, prilično će precizno moći odrediti gdje i kada je žrtva dočekala svoj kraj. Zabilježi temperaturu tijela pa škarama odreže žrtvi nokte i spremi ih u vrećicu.

Mitzi joj još uvijek puše za vratom, pa se ona osjeti dužnom nešto reći. »U vodi je bila satima, ali manje od cijelog dana. To je sve što ću reći u ovom trenutku.« Uspravi se, otrese pijesak s odjeće i mahne dvojici bolničara koji čekaju s mrtvačkom vrećom, onom vrstom koja sprečava da uđe voda, pa dokazi ne mogu iscuriti. »U redu, spakirajte je.«

»Kakav bolesnik može ovo napraviti?« Nic gleda izranjavano, unakaženo tijelo.

»Na to mogu odmah odgovoriti.« Amy skine ljubičaste gumene rukavice i zatvori svoj metalni kovčeg. »Neki gadan kućkin sin koji je to već radio i koji će to uskoro ponoviti.«

3.

PODNE CENTAR LOS ANGELES

U restoranskom dijelu trgovačkog centra vlada ludnica. Kupci i uredski radnici guraju se poput stoke na pojilištu. Nervozni poslužitelji izvikuju narudžbe u zagušljivu prostoru i udaraju po označenim tipkama na blagajni.

U toj gužvi strpljivo stoji mladić od nekih dvadeset i pet godina, maslinaste puti, tamne kose i još tamnijih očiju. On je oaza mira usred bijesne rijeke nečovječne nepristojnosti. Ravnodušno čeka da dođe na red, a zatim plati svoju miso-juhu, porciju sushija i crnu kavu. Takva ga prehrana čini mršavim, ali ne i mišićavim — da ga želite ljubazno opisati, rekli biste da je vitak — presitan je i premršav za žene koje vole visjeti na ruci jakih, plećatih tipova. To je također razlog zašto je u tvornici u kojoj radi dobio nadimak Tuna.

»Dopustite da vam pomognem.« Brzo razmakne stolice i stolove da starac može progurati ženina kolica kroz restoransku vrevu i odložiti pladanj s hranom na slobodan stol.

»Jako ste ljubazni.« Starac mu kimne u znak zahvale dok zauzimaju stol.

»Nema problema, i drugi put.« On svoj ručak nosi do stola nekoliko metara dalje. Smješka se paru dok u ljutu wasabi-pastu dodaje sojin umak, miješa ih štapićima i umače sushi od tune, a zatim usmjerava pozornost na more ljudi koji prolaze kraj njega. Fasciniraju ga. Svi odreda. Bez iznimke.

Učiteljica vodi stranu djecu koja hodaju dvoje po dvoje u redu, Kinezi, misli on u sebi, mali anđeli koji se drže za ruke. Svi nose iste narančaste majice i kape, pa izgledaju poput lutki koje su upravo izašle iz tvornice. Sjeća se da je negdje vidio plakat na kojem je pisalo da u Kini pet puta više ljudi uči engleski nego što ima Engleza. Svijet se mijenja. Mijenja se i on. Sluti to. Osjeća.

Pogled mu odleti do plave gospođe u poslovnom odijelu koja po maloju crnoj kožnoj torbici traži mobitel. Ocvala zavodnica. Elegantna odjeća i dobra prehrana ne mogu sakriti ono što godine i kalifornijsko vrijeme čine kosi i koži. Pronalazi iPhone na vrijeme, ali ne izgleda sretno. Ne zove je

ljubavnik ili muž, misli on. Vjerojatnije se radi o vapaju nekog kolege — pozivu u pomoć s radnog mjesta s kojeg je upravo otišla.

Mladić se smiješi dok ona prolazi kraj njega. Nešto mu je poznato u njezinim očima. On pucne prstima kada shvati što. Podsjeća ga na ženu s kojom je bio prethodne večeri.

Na onu koju je ubio.

4.

MANHATTAN BEACH, LOS ANGELES

Velika mrtvačka kola sudske medicinarke, kombi sa zamračenim staklima, odlaze sa svojim tužnim teretom i ostavljaju brazde u čistom pijesku. Gomila znatizeljnih plivača vraća se na svoje ručnike i ležaljke poput zombija, kao da se ništa nije dogodilo. Život ide dalje čak i nakon smrti.

Nic Karakandez napusti mjesto zločina ograđeno vrpcom i slijedi liniju vode između pijeska i mora, linijom gdje se tamna voda prelijeva preko bijelog pijeska pa tajanstveno isparava u pjenu odlaznog vala. Sa sjeveroistoka počinje puhati dok on promatra blistav horizont.

Više ne želi biti policajac.

Više uopće ne želi imati veze s policijom, kad smo već kod toga. Otkaz je uručio. Taj mišićavi policajac visok metar i osamdeset dva tu je odluku donio prije više godina, nakon nesreće o kojoj ne priča - nesreće nakon koje bi većina dobrih policajaca dala otkaz. Otada je stajao na mjestu, posao izvršavao automatski i brojio sate dok nije sakupio dovoljno novca, dobio dozvolu za skipera i završio popravke na svojoj maloj jedrilici. Za trideset dana on će jedriti u suton i započinjati novi život.

Mitzi se okrene prema nestajućem mjestu zločina i policajcima koje je upravo uputila da ispituju znatizeljne zombije. »Što misliš, kako se gospodin Bolesnik riješio tijela? Mislim, nisam vidjela tragove guma otraga, a pijesak je mekši od mog trbuha.«

Nic pokaže na istok prema crnoj liniji koja vodi od obalne ceste preko plaže skroz do niske zgrade poprilično daleko na vodi. »Tamo je Roundhouse laboratorij za istraživanje mora i akvarij. Pretpostavljam da je vozio po molu dokle je mogao, a zatim otvorio prtljažnik i jednostavno bacio tijelo u vodu.«

»To zvuči izvedivo. Izgledala je kao da ima samo četrdesetak kilograma. Ne bi je bilo teško baciti.« Mitzi se zagleda prema kraju mola gdje se nalazi laboratorij za istraživanje mora i akvarij, koji privlače bogate mještane i njihovu djecu. Ali ne i njezinu. Njezine su blizanke alergične na

sve što ima veze s učenjem. Radije bi jurile za nogometnom loptom, igrale videoigrice ili zadirkivale dečke iz susjedstva.

Dok ona i Nic polako napreduju prema molu, Mitzi si predoči mrtvu ženu. »Jesi li primijetio da naša nepoznata nije ostala bez nakita?« Ona zavrti jednostavan vjenčani prsten koji nosi već skoro dva desetljeća i mahne prstom da ga Nic vidi. »Kamen na njezinu prstenu bio je tako velik da bi izviđači na njemu mogli kampirati.«

»To definitivno nije bila pljačka«, složi se Nic. »S obzirom na brutalnost ostalih ozljeda, naš počinitelj ne bi joj oklijevao odrezati prst da je htio taj dragulj.«

»Što onda? Otmica koja je pošla po zlu?«

»Možda, ali tada bi postojao zahtjev za otkupninom. Čak i da su njezina muža — ako pretpostavimo da ga još uvijek ima — toliko zastrašili da nam se nije obratio.«

Mitzi razmisli o truplu. »Da, to nema smisla. Otmičari ubiju žrtvu kada završe pregovori oko novca, ne prije toga. Tada je već obitelj skroz na rubu i uvijek nam se obrati. Znači, da je otmica, čuli bismo nešto.«

Dok se uspinju zadnjim dijelom plaže prema molu, Nic razmišlja o tome da je ubojica profesionalac — i potpuni luđak. »Zadnji put kada sam vidio takvo što, u pitanju su bili Talijani iz doline«, kaže on. »Sasjekli su jednog od svojih nakon nekih nesuglasica. Radilo se o običnoj osveti.«

Mitzi se mršti. »Misliš da ona ima veze s organiziranim kriminalom?«

»Možda. Zamisli na trenutak da je žena mafijaša i da stari sazna da ga ona vara.« On pruži ruku i povuče Mitzi uzbrdo. »Ona prvo odbija imenovati tipa koji je troši, ali onda napokon kaže i ispostavi se da je zavodnik mužev brat ili najbolji prijatelj. Bum!« Nic se pljesne po ruci. »Šefa preplave emocije. Osjeća da nema druge nego narediti nekome da je sredi i dokrajči.«

»Imaš bolesnu maštu.«

»Ti si me obučila.« On pogleda iza nje prema širokoj šetnici na kraju koje se nalazi uglata zgrada s crvenim krovom. S obje strane uzdiže se metalna ograda s četiri prečke koja odvaja mol od vode. Doseže mu do prsa. Imao je pravo. Da je došao autom, ne bi mu bio problem baciti tijelo preko ograde.

Mitzi čučne. »Ovdje ima puno tragova guma.« Rukom mahne ispred sebe. »I hvalim te, Bože, imamo i fin sloj pijeska u kojem je zabilježeno sve što je nedavno ovuda prošlo.«

»Pozvat ću policajce da ograde mol, a ekipa za očevid napraviti će profil guma.« On izvadi mobitel i sjedne na ogradu dok telefonira.

Mitzi izvadi mali fotoaparatus koji uvijek nosi i okine nekoliko snimaka. Ponekad tehničari dođu prekasno, pa dokazi nestanu. Bolje spriječiti nego liječiti.

Nakon deset minuta pojavi se znojan debeo policajac crvena lica, a s njim mlad fotograf mjesta događaja. Dok im Mitzi daje upute, Nic odluta nekoliko metara dalje i gleda valove kako se razbijaju na potpornjima mola. Prštava bijela pjena stvara slike. Apstrakcije otvorene interpretaciji. Neki vide konje u galopu ili Vikinge, ili morske bogove.

Nic vidi ženu i malog sina koje je izgubio.

Leže u lokvi vlastite krvi. Njihove izvrnute oči izgledaju poput pokvarenih školjki.

I svaki put kada ih vidi — kada se neočekivano pojave pa mu slome srce — on ne čini ništa da to spriječi, ništa da prestane kriviti sam sebe.

Carolina je htjela da on malo izađe iz stana i gura kolica. Max je plakao, a šetnja kvartom uvijek bi ga smirila. Ali Nic je zapeo na telefonu — obavljao je poslovni poziv, a imao je slobodan dan. Njoj je dosadilo čekati, pa je nakraju otišla bez njega. Dvije ulice dalje stala je u trgovini. Da je Nic bio tamo, bilo bi drugačije. On bi odmah znao što se događa — drogeraš pljačka blagajnu, na iglama je i paranoičan, on je tempirana ljudska bomba; vlasnik je budala koji glumi heroja, uzima pištolj zalijepljen ispod pulata, a kupci vrište preplavljeni panikom i pomažu potaknuti napad.

Dogodila se katastrofa.

Kada se ispod pulata pojavilo oružje, drogeraš je sve pobio. Onda je samo omamljeno stajao. Još je uvijek zurio u pokolj kada je došla policija. Trenutak ludila nekog propaliteta bio je kraj dvanaest dobrih ljudi i početak patnje njihovih Obitelji.

»Ubojica nije odavde ako je ovdje bacio tijelo.« Mitzi se opet uskoračala.

»Molim?« Nic još uvijek misli o događaju od prije tri godine.

»*Ocean*.« Ona pokaže preko ograde da mu privuče pozornost. »Voda je ovdje suviše plitka. Počinitelj je vjerojatno mislio da je dublja. Kada ju je bacio preko ograde, sigurno je vjerovao da će tijelo zauvijek nestati.«

»Možda je bila plima«, kaže Nic, a tijelo i mozak mu se napokon ujedine u istoj vremenskoj zoni. »Ili ga to nije zanimalo. Možda samo nije htio da je nađemo sve dok on ne nestane iz grada.«

»Dobar si«, kaže ona sa smiješkom koji nagovijesti zašto se prije deset godina svaki policajac u postaji trudio prolaziti pored njezina stola. »Nedostajat ćeš mi kada budeš lovio rakove u *Smrtonosnom ulovu*.«

On se nasmije. »Ima li Discovery Channel neku drugu emisiju osim toga?«

»Ništa što vrijedi gledati.«

Jedno iza drugog hodaju uz rub mola, uz ogradu, da ne unište tragove guma. On zakloni oči rukom, pogleda prema nebu pa polako obuhvati pogledom akvarij i laboratorij za istraživanje mora. Napokon nađe ono što traži.

»Surferske kamere.« Pokaže dvije male kamere na vrhu dugačkih stupova. »Na internetu možeš gledati snimke ovih kamera uživo.«

»Ubij me prije nego što mi život postane toliko dosadan da bih uopće razmislila o tome.«

»O ukusima se ne raspravlja, Mitz.« Pokaže prema još jednom čeličnom stupu kojem se na vrhu nalazi sigurnosna kamera. »E, ovo će ti se više svidjeti.« Pokaže dlanom prema kameri, poput voditelja u televizijskoj prodaji koji pokazuje neko smeće koje se može kupiti samo u sljedećih deset minuta. »Kanal ekskluzivno dostupan zgodnim i talentiranim losanđeleskim plavcima, koji, *nadam se*, prikazuje jedinstvenu snimku ubojice s plaže Big Rock.«

5.

KASNO POPODNE

A my Chang obuče kirurško odijelo, navuče gumene rukavice i uđe u novoopremljenu mrtvačnicu. Tu hladnu prostoriju ispunjava nehrđajući čelik i osvjetljava jako zeleno i plavo svjedo. Čelične hladnjače za trupla, umivaonici, kolica, stolovi i oprema okružuju centralni stol za autopsiju s neelegantnim pipama i okrutnim otvorima za odvod, portalima za ostatak krvi i tjelesnih izlučevina pokojnika. Amy ne voli kad je okružuje toliko matiranog i ubojitog metala. To je posve drugi svijet od elegantna samačkog stana te tridesetdvoгодиšnjakinje, u kojem su čelični samo noževi u lijepoj kuhinji s velikim prozorom koji gleda na malen ali dobro iskorišten vrt.

Nije otvorena ni tjedan dana, a mrtvačnica već miriše na dezinfekcijska sredstva Deodorx i Path Cloud. Amy sućutno pogleda truplo na stolu. Za nju su ostaci i dalje osoba, to je očajna žena kojoj treba njezina stručna pomoć. »Tko si ti, dakle? Što mi možeš reći, dušo? Kakve tajne skrivaš?«

Čak i na prvi pogled jasno je da je žrtva prije smrti pretrpjela stravičnu bol. Sve su ozljede zadane prije smrti. Usne su joj rasječene, nema sve zube i ima užasnu prazninu na mjestu gdje bi trebala imati lijevo oko — strašno svjedočanstvo o mučenju koje je pretrpjela.

Ona raščisti prostor da može raditi. Prilagodi dvosnopnu stropnu operacijsku lampu, a oko glave pričvrsti vrpcu sa sitnom video-kamerom za zumiranje. Želi zabilježiti sve što kaže i vidi za vrijeme obdukcije.

»Žrtva je zdrava žena u kasnim četrdesetim ili ranim pedesetim godinama. Na licu vidim brojne ozljede zadane prije smrti, izgubila je lijevo oko i dva gornja sjekutića. Vidim dokaze nedavne plastične operacije, ožiljci od zatezanja kože još uvijek zacjeljuju kod ušiju i vrata.«

Glas joj postane ozbiljniji jer shvati da se pokojnica sigurno nadala da će joj benigni odlazak pod nož pomoći da izgleda mlađe i poželjnije. »Ozljede na lijevom i desnom obrazu nisu kozmetičke prirode — one odgovaraju nizu udaraca, vjerojatno su načinjene pljuskama zadanim dlanom i nadlanicom. Doživjela je snažan udarac u lijevi obraz nečim tupim, vjerojatno šakom. Obraz joj je rasječen i nazire se kost.« Amy

prijeđe na vrat. »Pokojnica je iskrvarila kroz horizontalnu ranu dugačku sedam i pol centimetara koja je odvojila žile u karotidnom omotaču. Ozljeda je bila fatalna. Preminula bi od zračne embolije čak i da je preživjela nakon te rane.« Amy zamijeti preciznost s kojom je zadana ozljeda. Nije bilo oklijevanja tijekom tog uboda. Bio je to siguran i nemilosrdan potez.

Podigne njegovane ruke pokojnice. To nije prvi put da ih dodiruje. Na plaži je odrezala nokte radi mikroskopskih dokaza i toksikološkog testiranja, a zatim je žrtvi uzela otiske prstiju. »Nema većih rana nastalih u samoobrani, ali ima tragova oko zapešća koji ukazuju na to da je možda bila vezana.« Amy vrpcom uzme uzorak sa sive kože, sitne fragmente užeta. Zakorači unazad i pogleda cijeli trup, a posebnu pozornost obrati na stopala, koljena, lakte i ruke. »Nema tragova frikcije ili trenja na normalnim točkama kontakta s površinom. Nema indikacija da je tijelo netko vukao preko"površine.«

Zatim pregleda praznu, crvenu očnu duplju. Ubojica je nečime izvadio žrtvinu očnu jabučicu.

Cimet

U duplji nema ožiljaka koji bi ukazali na to da je tamo uguran neki metalni predmet. Ona shvati što se dogodilo. Koristio je prste. Napadač je ugurao palac u očnu duplju i izvukao oko. Zatim je prerezao izloženo mišićno tkivo i živce. Samo posebna sorta čudovišta može učiniti takvo što. Amy napravi grimasu — nešto što ne čini često.

U kutu ženinih tankih ljubičastih usana vidi ranu, jasan znak da je čvrst povez oko usta prigušio njezine vriskove.

Telefon na zidu zazvoni i bljesne — a zatim se prebaci na sekretaricu. Amy nastavi raditi. Razmišlja o iščupanim zubima. Vjerojatno su izvađeni prije oka. Opet pogleda žrtvi u usta. Vidi tragove na njezinim stražnjim zubima i nepcu. Nešto joj je bilo ugurano u usta da joj vilica ostane otvorena dok on obavlja svoje. Amy nagne pokojničinu glavu i privuče lampu. Pincetom izvadi komadiće bijele plastike iz gornjih i donjih kutnjaka. Ako se ne vara, ubojica je ugurao lopticu za golf u žrtvina usta kako bi joj iščupao prednje zube.

Amy je vidjela razne gadarije na svom stolu, ali želudac joj se preokrene svaki put kada vidi ovakvo što. Nešto što prepozna kao jedinstven rad najgore vrste grabežljivca na svijetu — serijskog ubojice.

6.

KASNO NAVEČER CARSON, LOS ANGELES

Tamnokosi muškarac gustih obrva i maslinaste puti provjeri je li zaključao ulazna i *stražnja* vrata te zabravio prozore. Ne želi da mu netko provali u dom — to bi zaista bilo ironično.

Prođe minimalno opremljenom kuhinjom i otvori star hladnjak u kojem uvijek drži samo tri stvari: trajno mlijeko — koje može trajati od šest do devet mjeseci — karton jaja i niskomasni namaz. Ako je jako gladan, sve će troje iskoristiti i napraviti omlet. Ako nije, poput večeras, samo pije mlijeko. Riba i juha za ručak, mlijeko i jaja za večeru. To je njegova kompletna prehrana.

Osjeća se pomalo neobično dok hoda stanom i pije mlijeko izravno iz tetrapaka. Napeto. Neuravnoteženo. Nervozno. To ga pak ne čudi. Uvijek je tako idući dan — kontradiktorno i zbunjujuće. To je vrijeme nervoze i uzbuđenja.

Prije bi ga ta promjena raspoloženja uznemirila, ali više ne. Sada je iskusan — razumije da sa svakim ubojstvom dolazi reakcija. Poput trzaja vatrenog oružja. Snažan udarac puške u mišić ramena. Oduzmite nekome život i vaši psihološki mišići trpit će udarce. Prvo se pojavi ljubičasta modrica krivnje pa žuta straha da će vas uloviti i nakraju crven sjaj trijumfa.

Proveo je dan onako kako ga inače provodi, na poslu koji mu je ispod časti, radeći za ljude koji ga ne cijene i ne razumiju. Ionako ga nitko ne razumije. Ipak, rutina je važna. Promjena navika privlači pozornost ako policija dođe njuškati. Uostalom, naučio je da se nakon ubojstva dobro okružiti ljudima, ostati u tom roju muha bez glave koje zuje od posla do doma. Sviđa mu se što ga posao zaokupi, što mu popuni vrijeme. I cijeni običnost u koju ga kamuflira, tu potrebnu krinku koja mu omogućuje njegov dosadni svakodnevni život.

Bilo kako bilo, sada je pala noć. A noć je drugačija. Osjeća se drugačije. On jest drugačiji. To je vrijeme energije i moći. Vrijeme kada može uživati u ubojstvu. Tama sa sobom donosi opravdanje, potvrdu onog

što on radi i što jest. Tijekom dana žudi da sunce zađe i da se u njemu pojavi nova energija.

Unajmljena kuća u kojoj živi uronila je u tamu. Uvijek je tako. Teški su zastori uvijek navučeni. Nema žarulja ni u jednom grlu. Nema struje ili plina. Umjesto toga, koristi kamin i za grijanje i za ono malo kuhanja.

Slaba svjetlost dolazi od svijeća u njegovoj spavaćoj sobi dok se on skida gol i priprema za spavanje. Nema kreveta. Nema pokrivača. Nema jastuka. U kutu sobe nalazi se nekoliko predmeta koji su mu vrijedni. Rasklopi presavijen rupčić i izvadi pločicu od oštrog čelika te se prekriži njome, a zatim napravi križeve na vrhu bedara i ruku. Oštricu obriše prije nego što prokrvari. Poljubi je i ispruži u ruci, poput svećenika koji župljanima pokazuje svetu hostiju. Dok mu se krv pojavljuje na prsima, on je vraća u rupčić koji ponovno sklopi u pravilan kvadrat.

Legne na leđa pa pritisne stopala na jednu podnu dasku, a lijevo rame i ruku na drugu. Pažljivo provuče plahtu ispod peta i čvrsto je omota oko sebe sve dok se potpuno ne umota, od glave do pete.

Ugodno. Čvrsto. Sigurno.

Kao da se umotao u mrtvačko platno.

PETAK UJUTRO POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Odjel zaudara po meksičkoj hrani koju je netko jeo prethodne večeri, a izgleda kao da je upravo završio cjeloljetni tulum nekog bratstva. Metalni stol Mitzi Fallon otok je čistoće u beskrajnu moru muškog smeća.

»Još kave.« Nic spusti poručnicinu šalicu s natpisom »najbolja mama na svijetu« koju su joj blizanke poklonile za Majčin dan prije dvije godine. »Što ti je s rukom?« Kimne prema povezu kojim su joj omotana dva prsta.

»Taj moj debeli klipao pao je na mene dok smo se mazili.« Pokuša pomaknuti prste. »Možda celibat ipak nije loša ideja.«

»Ne trebam znati sve detalje.«

Ona prinese šalicu usnama. »Ovo mi je zadnja jutarnja kava, ne daj mi da više popijem.« Vrati pogled na snimku nadzorne kamere koja se vrti na ravnom zaslonu trideset i dva puta brže od normalne brzine.

»Jesi li vidjela što?« pita on.

»Da, svoju želju za životom — poludjela je i bacila se s onog mola prije tri sata.«

Nic sjedne na stolicu pored nje. »Ispitao sam pozornike. Nisu ništa otkrili.«

»I to je vijest?«

»Valjda nije. Kunem se da su neki od tih dečki premladi da sami prijeđu ulicu.«

Ona se nasmije. »Pazi njega — ti si već pravi veteran. Budi pristojan, prebalav si da bi druge zvao fazanima.« Ona pogleda velik sat na zidu blizu kapetanova ureda. »Još jedna vrpca i onda idem po hranu. Dolaziš?«

»Može, ali ne želim *pizzu*. Moram se dovesti u zavidnu formu za velik put.«

»Tvoja forma je zavidna — uskoči u vodu kada isploviš i sve mame kitovi doći će ti udvarati.«

»Ha-ha, jako smiješno.« Pljesne se po maloj izbočini na mjestu gdje su prije bile pločice. »Smanjit ću unos ugljikohidrata, izbaciti pivo, preskočiti pizzu i bit ću OK. Bit ću gladan i bit će mi dosadno, ali bit ću *OK*.«

»OK je bezveze. Kada si OK, nisi ni amo ni tamo. Možeš se prežderavati i biti sretan ili gladovati i imati dobro tijelo. S OK možeš se zadovoljiti tek kada se oženiš.«

»Zaboravljaš — *bio* sam oženjen.«

»Odgovaralo ti je prvi put — odgovarat će ti i drugi put.« Pogleda ga u nadi da na njegovu licu neće ugledati staru bol. »Samo te zafrkavam. I dalje si komad. I ne samo kitovima. Ne zamaraj se time.«

Zazvoni telefon na Nicovu stolu. On gurne stolicu natrag i posegne za slušalicom preko hrpe papira koja izgleda poput vulkana koji je eruptirao. »Karakandez.«

Mitzi pije kavu i gleda ga. Šteta što ne želi početi izlaziti. Bio bi dobar ulov. Drag, skroman i posve iskren. Zgodan, ali nije takav ljepotan da s vremenom izgubi interes. Ona se nasmiješi. Da, kada Nic Karakandez napokon izađe iz svoje ljuštore, neka će sretnica osvojiti glavni zgoditak na lutriji.

Poklopi, uzme svoje bilješke i gurne stolicu natrag prema njezinu stolu.

Ona kimne prema bilježnici. »Što imaš?«

On mahne bilježnicom. »Pogodi tko je naša žrtva.«

Mitzi prouči njegov švrakopis. »Tamara Jacobs.« Slegne ramenima. »Trebala bih je poznavati?«

»Službenik iz Odjela daktiloskopije rekao je da ćeš je možda znati. Ona piše filmske scenarije. Nekakva je faca. Piše razvikane povijesne kostimirane drame — i romantične isto, o starim Rimljanima i britanskim monarsima. Zar ti ne voliš takve stvari?«

»Šališ se? Za mene je Harry Potter kostimirana drama.« Ona izvuče tipkovnicu i upiše »Tamara Jacobs« u Google.

Pojavi se stranica iz *Hollywood Reportera* s fotografijom pokojničine glave i velikim tekstom ispod slike.

Nic se nagne unatrag *dok* čita tekst. »Kako se zove njezin novi film?«

»*Misterij platna*«, kaže Mitzi. »Radila je na filmu koji se zove *Misterij platna*. Možda će mi se ipak svidjeti njezini filmovi.«

8.

PETAK POPODNE BEVERLY HILLS, LOS ANGELES

Stepfordske supruge i njihovi supružnici momci s Madisona sa svojih širokih sigurnih kolnih prilaza gledaju kako patrolna kola losanđeleske policije narušavaju mir slijepe ulice u kojoj je živjela Tamara Jacobs.

Policija ograđuje ono što smatra primarnim mjestom zločina — mjestom gdje je žrtva susrela ubojicu, mjesto gdje je oteta, a možda čak i ubijena.

Nakon što su proveli čitavu vječnost zvoneći na vrata spisateljicine vile vrijedne šest milijuna dolara, Mitzi naredi dvojici policajaca da razbiju stražnja vrata. Ona i Nic oprezno uđu u prostranu kuhinju s ormarićima od mahagonija i mramornim radnim površinama. Oboje su izvukli pištolje iako su 99,9 posto sigurni da je kuća prazna. Mnogo je policajaca umrlo zbog tih 0,1 posto.

»Čisto!« vikne Mitzi skrenuvši niz hodnik.

»Cisto«, ponovi Nic koji prolazi dnevnim boravkom.

Ubojica je bio ovdje. Nic to zna. Osjeća to u krvi.

Prvo pregledaju sobe u prizemlju. Nema znakova borbe. Zatim provjere svih pet spavaćih soba na katu, kupaonice koje se nalaze uz svaku sobu i odvojenu garderobu punu odjeće, cipela i torbica. Čini se da je sve na svom mjestu.

Mitzi otvori vrata ormara koji se proteže do stropa i šokirano zakorači unatrag. »Ajme. Ovoliko stvari nema ni Bloomingdales na zalihama. Mislim, koliko odjeće može jedna žena nositi?«

Nic okrene leđa skupim haljinama, topićima, suknjama i bluzama. »Idem dolje u radnu sobu. Pisci su čudna bića. Hajdemo pogledati kako izgleda njezin prirodni ambijent.«

Mitzi baci još jedan zavidan pogled prema glamuroznim haljinama i krene za njim. Forenzičari i fotograf su u kuhinji. Ništa u kući ne ukazuje na to da je netko provalio u kuću prije nego što je policija razbila vrata. Prozorski okviri nisu oštećeni, nema izbijenih brava ili razbijenog stakla. Možda ubojica nije ni bio ondje.

Radna je soba još ekstravagantnija od garderobe. Od poda do stropa hrastovina, ondje se nalazi stol rađen po mjeri, mekana smeđa kožna fotelja — antikna, čini se — police pune raznoraznih stručnih knjiga. Nic zaključuje da je Tamara bila starinski tip osobe, osoba koja se oslanjala na tiskane knjige, a ne na internetske izvore, tip osobe koja je temeljila svoj rad na određenoj količini dokaza.

U sekundi shvati što nedostaje. Vidi printer, skener i hrpu uredno posloženih kablova i punjača.

Ali ne vidi računalo.

Taj instinktivni osjećaj postane puno jači kada otvori ormarić. Nema stolnog računala. Dobro. To nije iznenađujuće, pisci često preferiraju prijenosna računala — tanja su i prikladnija za bilježenje čudnih i divnih misli čak i kada nisu kod kuće. Međutim, ne vidi višak kablova ili *port replicator*. Pretraži druge ormariće i pronađe instalacijske diskove te garanciju za MacBook Air od jedanaest inča. Lijepo. Puno bolje od starog Delia koji je zaguran ispod stola u *njegovu* stanu. Bilo kako bilo, još uvijek ga nešto smeta.

Pisci kopiraju sve podatke. Profesionalni pisci sve spremaju. Cijelo vrijeme. Na više mjesta.

Nic traži, ali ne može pronaći nijedan USB, a kamoli nešto veće i profesionalnije poput Iomege ili Tandberga.

Bio je ovdje. Pokupio je sve za sobom.

»Nic, dođi vidjeti ovo.« Mitzi ne zvuči uzbuđeno, već tužno.

On zna da mu se neće svidjeti ono što je pronašla. Napusti sobu punu hrastovine i prijeđe na mekan bijeli tepih u dnevnom boravku.

»Mačka je mrtva.« Njezin izraz lica odaje da je u djetinjstvu imala mačku. »Čini se da je ubijena.«

Tom Hix, četrdesetogodišnji bradat istražitelj mjesta događaja u zaštitnom kombinezonu, u ispruženoj ruci drži bijelu perzijsku mačku. »Slomljen joj je vrat. Ispod krzna vide se tragovi davljenja vezivanjem i zjenice su raširene. Rekao bih da je zadavljena nekakvom omčom — možda ju je čak vrtio u zraku.«

Mitzi otrese glavom. »Bolestan gad.«

»Ali *zanimljiv* bolestan gad.« Nic pogleda mačku koju Tom stavlja u veliku papirnatu vreću. »Nema puno ljudi koji sa sobom nose uže i koji znaju kako njime ubiti.«

Istražitelj označi vreću. »Predat ćemo je svom forenzičkom veterinaru, tip je vrhunski. Ako ima mikroskopskih dokaza ili DNK napadača, on će to naći i reći će nam kako je točno uginula.«

Nic nastavi s poslom i pregleda hrpu pošte, a zatim provjeri malen bežični telefon u bazi pored prozorske daske. Ekran pokazuje četrnaest propuštenih poziva. Podigne srebrn telefon iz baze, pregleda ikone na aparatu i otkrije funkciju adresara. Adresar ima 306 stavki, poredane su po prezimenima. On ukuca Jacobs i dobije samo jedan rezultat — Dylan. Opet pogleda hrpu pošte i omotnicu naslovljenu na g. D. i gđu T. Jacobs. Primi omotnicu i vidi da je otvorena. Unutra je tvrd bijeli karton s kičastim zlatnim slovima, pozivnica na dobrotvorni bal. Nic podigne telefon i pozivnicu da ih Mitzi vidi. »Čini se da smo pronašli žrtvina supruga.«

Ona se udalji od ekipe za očevid i zaboravi na mrtvu mačku. Suprug Tamare Jacobs ili je njezin ubojica, pa zna da je ona mrtva, ili će mu upravo uništiti život. »Ako imaš broj, nazovi ga.«

Nic opet podigne telefon, pronađe kontakt i pritisne tipku »zovi«. U sobi zavlada tišina. Sve su oči na njemu dok on sluša zvuk zvonjave koji odlazi preko radiovalova. Broj se ne prikazuje, samo ime Dylan Jacobs — mogao bi biti udaljen jedan kilometar, a može biti na drugom kontinentu. Nicovo srce lupa u iščekivanju.

Zvonjava prestane.

Čuje dubok bariton. »Ovdje Dylan. Trenutačno se ne mogu javiti, ostavite ime i broj pa ću vam se javiti čim stignem.«

Nic poklopi. »Javila se sekretarica. Pokušat ću ponovno iz ureda i snimat ću razgovor.«

Mitzi kimne. »OK. Ponesi taj telefon sa sobom kući, provjeri pozive i obradi ih. Ja mogu obaviti ostatak ovog očevida bez tebe.«

On iskopča telefon iz struje i mahne izlazeći kroz vrata. Zaustavi se kada mu nešto padne na pamet, pa se okrene. »Nema slika.«

Na drugom kraju prostorije Mitzi se namršti. »Molim?«

»U kući nema slika muža i žene. Nema ih u radnoj sobi, nema ih u spavaćoj, nigdje.«

Mitzi pomisli na sobe na katu. »Imaš pravo. Nije bilo muške odjeće u ormarima, pribora za brijanje ili muških preparata, samo ženskih. Ustvari, uopće nema znakova da je Dylan Jacobs ikada bio ovdje.«

9.

SYDNEY, AUSTRALIJA

Dvadesetsedmogodišnji Viktor Hegadus pokuša se udobnije smjestiti na rubu ležaljke udaljene samo trideset centimetara od privatnog bazena.

Ima puno toga na umu.

Nije ni čudo što ga muči glavobolja. I to ona koja će se pretvoriti u migrenu. On jednostavno zna da hoće. Jedina mu je nada malo odrijemati — malo prikupiti snagu — ali ne može. Ne kada ga toliko toga muči. Sutra stižu radnici i on se pita treba li to otkazati te još jednom razmisliti o planovima za proširenje — dodatnom krilu za goste u kojem će se nalaziti bazen i vrt.

Podnevno sunce prijede mu preko stopala. On ustane i složi suncobran tako da sjedi u hladu, na sigurnom. Ne želi izgorjeti. Bilo bi užasno da mu koža pocrveni i osuši se.

Zazvoni mobitel ispod ležaljke pored njega. Pokuša ga ignorirati, kao što čini većinu jutra. Osjeti nalet krivnje, pa se ipak javi. »Dobili ste Dylana, tko zove?«

Nema odgovora. Samo klik i šum, kao da se poziv preusmjerava.

»Halo«, mršti se Viktor u telefon.

»Je li gospodin Jacobs tamo? Trebam razgovarati s njime.«

»To nije moguće. Tko je to?«

»Zovem se Karakandez. Nic Karakandez. Moram razgovarati s gospodinom Jacobsom o nečemu važnom. Možete li me, molim vas, spojiti s njime ili reći mi na koji ga broj mogu dobiti?«

»Trenutačno meditira. Ne želi da ga se ometa.« Viktor naglo poklopi, prebaci mobitel na bešumno te ga ljutito baci ispod ležaljke.

Ako Dylan ne može naći vremena za *njega*, onda on svakako neće dopustiti da troši svoje vrijeme na razgovore sa strancima.

10.

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Program Trakscan na Nicovu računalu otvori novi prozor i prikaže da je poziv primljen u privatnoj vili kod Ulice Tower u Gordons Bayu u Novom Južnom Walesu. On pretraži kompjutorizirani Interpolov imenik i pronađe detalje za policiju Novog Južnog Walesa. Lista dok ne pronađe odjel koji pokriva Gordons Bay te nazove broj.

»Narednik Hawking. Kako vam mogu pomoći?«

Nic mu objasni kako.

Trideset minuta poslije naoružani policajci zauzmu položaje oko milijunske vile koja gleda na tropske vode Tasmanskog mora, a Nic primi poziv.

»Sređeno je, detektive«, kaže mu narednik. »U proteklih pola sata vaš čovjek nije napustio vilu i sada nema kuda bježati osim u raširene ruke mojih ljudi.«

11.

CENTAR LOS ANGELESA

Tamnokosi mladić otvori vrata starog Ford Explorera i spusti umorno tijelo na izlizan upravljač. Iza njega je naporan radni dan u tvornici. Dobar, pošten posao. Njegovo radno mjesto nalazi se osam kilometara od mjesta gdje je zadnji put ubio — njegov je dom puno dalje u drugom smjeru. Pronađe utjehu u toj misli pa upali motor i ode se provozati prije spavanja.

Vožnja je dobra. Voli upoznavati nova susjedstva — proučavati neubijene koji šeću s djecom, psima i voljenima dok se on vozi kraj njih.

Zamišlja kako izgledaju njihovi životi. Kako bi izgledale njihove smrti. Kako bi dobar i milosrdan mogao biti prema njima — kada bi imao priliku. Prije nekoliko godina neki ga je policajac na televiziji opisao kao reptila, hladnokrvna ubojicu bez osjećaja, emocija i morala. Policajac se grdno varao. On to radi iz ljubavi. Božje ljubavi.

Upali radio i prebaci na vijesti dok vozi. Sluša ima li vijesti o njemu. Nema ničega. Osjeti olakšanje. To znači da nema lova, ne ometaju njegov rad. Anonimnost je njegov štiti, način na koji ga Bog podržava - moglo bi se reći da mu daje blagoslov. On to pripisuje svom MO-u. Modusu operandi — *načinu rada*. Čudno je kako latinske fraze još uvijek postoje u jeziku. Djelići davne civilizacije koji su prešli stoljeća i kontinente te se pojavili na krvlju namočenim ulicama Grada Anđela.

Jacobs se muči da pronade glas. »Ovo nije stvarno. Ne može biti. Sigurni ste da je to Tamara?«

Nic odvažne njegov ton glasa preko linije i zaključuje da se iskreno šokirao. »Sigurni smo koliko to možemo biti dok se ne obavi prepoznavanje.« Ali nešto ga smeta, nešto što mora spomenuti. »Gospodine Jacobs, preslušao sam sve poruke na sekretarici vaše supruge i premda su je pronašli tek nakon dvadeset i četiri sata, nijedna poruka nije vaša.«

Jacobs polako uzdahne. »Ne razgovaramo puno, detektive. Možda jednom tjedno. Ponekad rjeđe. Već smo godinama razdvojeni. Ja živim ovdje u Sydneyju, s partnerom — vjerujem da ste razgovarali s njime.«

Sada Nic shvati — bogat oženjen muškarac bliži se zrelim godinama i prizna da je homoseksualac. Vjerojatno zbog žene pristane održati privid

heteroseksualnosti dokle ide. »Gospodine Jacobs, uskoro će vam službenik policije Novog Južnog Walesa pokucati na vrata i pokazati vam fotografiju koju smo skenirali i poslali je njemu. Trebate službeno potvrditi da je to vaša supruga — razumijete li me?«

»Razumijem. Postoji li ikakva šansa da se varate?«

»Vjerujemo da imamo pravo. Prepoznavanje je više formalnost.«
»Oh!«

»Zao mi je zbog vašeg gubitka i zbog toga što ste ovako morali saznati. Volio bih da vam i policajac postavi nekoliko pitanja da vidimo možete li nam pomoći otkriti tko je kriv za smrt vaše supruge. Možete li to učiniti za nas?«

Smrt vaše supruge. Riječi šokiraju Dylana Jacobsa pa on ostane bez riječi. Tamara i on već su neko vrijeme razdvojeni, ali ne može zamisliti da je više nikada neće vidjeti. Nikada se više zapitati kako je. Neće se više nadati da mu je oprostila i da dobro živi bez njega.

»Gospodine Jacobs, jeste li me čuli?«

Još se uvijek muči to pojmiti dok kima u slušalicu. »Da«, istisne konačno. »Čuo sam vas.« Poklopi slušalicu osjećajući se isprazno.

Njegov se svijet promijenio. Žena mu je mrtva. Sada je udovac.

13.

SUBOTA UJUTRO INGLEWOOD, KALIFORNIJA

Osam je ujutro kada se Nic iz kreveta iskoprca umorniji nego što je legao. Zaspao je u ranim jutarnjim satima i budio se četiri ili pet puta. Pati od nesanice otkad su Carolina i Max umrli. Upali televizor tek toliko da ne bude tišina i da ima virtualno društvo — a kako mu je stan tako malen, može je slušati i pod tušem.

Briše se, kada mu zazvoni mobitel. Bez da pogleda, zna da je to Mitzi. Samo ga ona zove vikendom, a sinoć je bilo prekasno da joj javi novosti o Jacobsu. Vjerojatno nestrpljivo želi saznati vijesti.

»'Jutro«, kaže on i briše mokru kosu. »Taman sam se istuširao, mislio sam skuhati kavu i nazvati te.«

»Želiš li reći da sam te uhvatila golog? Ajme meni. Reci da jesam, čak i ako to nije istina. Znaš da mi udane žene trebamo malo bezazlene zabave.«

»Golog golcatog i u naponu snage.«

»Dosta, postaje mi vruće. Kako je prošlo s Jacobsom?«

Baci ručnik na pod pa se odjene jednom rukom dok drugom drži mobitel. »Ispostavilo se da je suprug *gay* i da živi s upola mlađim partnerom u Sydneyju u Australiji.«

»Daj, ne zezaj.«

»Ozbiljan sam. Australaska policija kaže da je prestao živjeti sa suprugom prije nekoliko godina, nakon što je priznao da je homoseksualac, ali nisu se nikada rastali.«

»Zašto?«

»To nije posve jasno. Dylan i Tamara nisu htjeli da joj se svi smiju, a budući da je on često bio odsutan zbog posla, pristao je na priču da stalno putuje i radi.«

»Ali sada *živi* u Australiji?«

»Da. I na jugu Francuske i na Baliu. Tip radi s nekretninama, prodaje luksuzne kuće bogatima i slavnima, a usput i sebi ponešto sredi.«

»Nije mu loše.«

»Policija Novog Južnog Walesa zaista je bila od pomoći. Poslao sam im sliku koju su naši istražitelji pronašli u Tamarinoj kući i Jacobs je obavio prepoznavanje.«

»Gdje je tajkun nekretninama bio kada je ona ubijena?«

»U Sydneyju gdje je bio cijeli protekli mjesec. Provjerili smo. On to nije mogao učiniti.«

»Nema motiv?«

»Mislim da nema. Dao nam je broj svojih odvjetnika pa smo ih nazvali. Dylan Jacobs prije više od godinu dana potpisao je ugovor kojim ženi poklanja posjed u Los Angelesu, a podijelili su dionice i uštedevinu. Čini se poput neobične ali prijateljske rastave.«

Preko telefona čuje zvuk tinejdžerki koje viču jedna na drugu. »Tiše malo!« Čuje Mitzi s rukom preko slušalice. »Ne živcirajte tatu, pokušava spavati.« Ona pričekava da se stišaju pa se opet obrati Nicu. »Oprosti, moram ići. Danas obje idu na tulum, pa su već lude. Ideš raditi na brodu?«

»Čitaš mi misli.«

»Dobar provod.«

»I tebi. Nadam se da će se cure zabaviti.« On poklopi i zamisli kako Mitzi odvozi Amber i Jade u starom obiteljskom karavanu dok njezin lijeni i beskorisni muž spava nakon još jedne pijanke. Ona bi mogla naći puno boljeg.

Nic skuha instant-kavu i još malo razmišlja o Mitzinu mužu. Rekla je da ju je jednom udario. Ošamario ju je jer je vidio nekog susjeda kako izlazi iz kuće kada je on dolazio iz bara gdje se opijao s dečkima. Idiot je zbrojio dva i dva te dobio pet. Mitzi mu je uzvratila udarac i to je bio kraj priče. Sada se pak Nic pita jesu li prsti u zavojima rezultat još jedne svađe. Natoči sok od naranče i pojede šalicu žitarica bez mlijeka — čudna navika još iz vremena kada je bio samac kada je u kući obično imao samo žitarice. Da je Mitzi u nevolji, rekla bi mu. A u tom bi slučaju njemu bilo iznimno drago otići i objasniti neke stvari njezinu mužu.

Malo je poslije devet kada Nic zatvori ulazna vrata i započne tridesetminutnu vožnju do otoka Terminal, istočno od San Pedra i zapadno od Long Beacha. Marinu Al Larson na Aveniji Seaside iznajmljuje Lučki odjel Los Angelesa i u njoj se nalazi malo više od stotinu vezova za brodove između šest i petnaest metara. Točno u srcu marine nalazi se ponos i dika detektiva Karakandeza. Jedino što mu je pomoglo sačuvati razum.

Nije ga očarala jahta za kojom se ljudi okreću. Ustvari, ta jedrilica Hillyard od devet tona pravi je gabor. Supermodel u bikiniju ili princ iz *Playboya* nikada joj neće prići ni blizu, a još manje će se ukrcati na nju. Međutim, nakon smrti njegove žene i sina, Nic se zaljubio u tu hrđavu kantu i spasio njezinu kobilicu od lijevanog željeza i rebra od bijelog hrasta od odlaska na smetlište. Restauracija broda bila je dobra za njegovu dušu, ako već ne za njegov džep. Svaki novčić viška koji je imao uložio je u popravke — učvršćivanje i brtvljenje, nov centralni kokpit s kormilom, tri kabine obložene mahagonijem, nov sloj staklene vune preko debelih paluba od borovine.

Nic provede jutro radeći na desetmetarskom jarbolu i polirajući krmu. Oko jedan napusti brod želeći pojesti nešto toplo. S druge strane pristaništa uoči poznatu osobu. Mora bolje pogledati jer je nikada nije vidio u trapericama i vesti.

»Doktorice Chang?«

Amy Chang okrene se od pučine. Njezina crna kosa do ramena zavijori, ispod ružičastih usana ukažu se biserno bijeli zubi, a zeleno-smeđe oči joj zasvjetlucaju. »Detektive Karakandez.« Njegovo ime izgovori meko i krene prema njemu s rukama u džepovima. Lagano njiše bokovima, a velika torba boje devine dlake koju nosi preko ramena udara joj u bok. »Ptičica mi je rekla da ovdje imaš brod. «

On joj ide u susret. »Ptičica ima pravo. Ali uvjeren sam da *ti* ne jedriš. Varam se?«

»Ne, nimalo. Nisam nikada bila na moru. Osim ako se ne računa trajektom do San Francisca?«

»Ne računa se. Što te dovodi ovamo?«

Ona se nasmiješi. »Svjež zrak. Želim razbistriti glavu i nakratko zaboraviti na posao.«

»Ovo je dobro mjesto za to.« Kimne prema metalnom kitu na vezu s njegove desne strane. »Ona je moja. Prava ljepotica, zar ne?«

Amy se ironično nasmiješi. »Mislim da je prava riječ *jedinstvena*.«

On se nasmije. »Idem po kavu i sendvič. Imaš li vremena da mi se pridružiš?«

»Imam.« Lako uhvati korak s njim, a jato galebova napusti pristanište i poleti prema nebu.

On se okrene prema njoj dok hodaju. »Ptičica koja ti je rekla da ovdje imam brod — da se slučajno ne zove Mitzi?«

Amy položi prst na usne. »Detektive, valjda znaš da ljude ne smiješ tražiti da odaju svoje izvore.«

Oboje se još uvijek smiješe ulazeći u *The Deli on the Deck*. Gužva je kao u paklu na Sudnji dan. Krcato je obiteljima koje je pristojno vrijeme izmamilo van te im se dopala ideja da provedu vikend uz more.

Posreći im se i zauzmu stol koji se upravo oslobodio u stražnjem dijelu restorana, naruče kave, sendviče s tunom i zajednički pomfrit. Premda je Amy rekla da želi zaboraviti na posao, to im je jedina zajednička tema, pa mu ona prenese novosti. »Zvala sam stručnjaka za plime. Ispostavilo se da je vaša žena s plaže završila u moru u četvrtak u jutarnjim satima. On kaže oko dva ili tri ujutro.«

»Imate li kakvu ideju gdje se to dogodilo?«

»Na molu. Počinitelj je vjerojatno mislio da će je more odnijeti.«

»Jesi li odredila vrijeme smrti?«

»Znaš kako to ide, Nic. Vrijeme smrti nije precizno. Prema tjelesnoj temperaturi dobijem okvirno vrijeme s odstupanjima od tri sata, tako da bi se vrijeme smrti moglo kretati od jedan ili jedan i trideset do četiri ili četiri i trideset. S obzirom na plimu i mjesto gdje je završila, vjerojatnije je da je vrijeme smrti oko jedan i trideset.«

On povuče komad zagorjela sira s ruba sendviča. »Ona je spisateljica s Beverly Hillsa.«

»Bila je spisateljica.«

»Bila, da.« Poliže masnoću s prsta i uperi ga prema nebesima. »Možda još uvijek jest. Možda baš sada radi sa Shakespeareom i Orsonom Wellesom.«

»Lijepa pomisao.« Ona umoči pomfrit u majonezu i kečap. »Je li ubijena u kući?«

Nic još ne jede. »Čini se da je ubijena u dnevnom boravku. Nije bilo dokaza koji bi na to upućivali za vrijeme očevida, ali forenzičari su pronašli tragove krvi na stropu.«

»Njezinu krv?«

»Nisu još napravili DNK-analizu, ali krvna grupa odgovara.«

Amy znalački kimne. »Ali nema krvi na namještaju, podu ili zidovima?«

»Izgleda da nema.« On joj pročita misli. »Da, pretpostavljamo da je ubojica došao spreman.«

»Tko god da je izumio najlon, mora za puno toga odgovarati.«

»Jelda?« On otpije gutljaj kave. »Pronašli smo njezinu mačku. Počinitelj je i nju koknuo. Jesu ti je poslali?«

Ona kimne i uzme još jedan krumpirić iz zdjele. »U hladnjači je. Forenzički veterinar pregledat će je u ponedjeljak ujutro.«

»Daj mi reci, deprimira li te ikada toliko smrti?«

»Ponekad. Uz tvoju spisateljicu ovaj sam tjedan dobila još sedam tijela. Tri prometne nesreće, samoubojstvo, napad iz auta, silovanje i ubojstvo te ubojstvo koje može biti djelo serijskog ubojice.«

On obiše prste papirnatim ubrusom. »Jedva čekam da se maknem od tih ljigavaca. Da svi ti serijski ubojice, gangsteri i silovatelji budu kilometrima daleko od mog života.«

Ona ga pomnije prouči. »Znači, istina je. Zbilja ćeš predati značku?«

»Već jesam. Na kraju mjeseca nestajem. Onda ćemo se ja i onaj kvrgavi brod koji si vidjela oženiti i započeti novi život.«

»Nadam se da ćete biti sretni.« Ona se nježno osmjehne. »Šteta. Uvijek sam mislila da ću izlaziti s nekime tko nije iz moje struke.«

On se promeškolji s nelagodom. »Doktorice, kada ne budem radio u svojoj struci, nadam se da ću moći drugačije odgovoriti na takvu izjavu. Trenutačno sam još uvijek...« Muči se da nađe prave riječi.

Ona ih izgovori umjesto njega. »Sjeban. Znam, ptičica mi je rekla.« Položi ruku na njegovu. »Nema pritiska, Nic. Samo me se sjeti — ako i kada za to dođe vrijeme.«

14.

NEDJELJA CARSON, LOS ANGELES

Još je rano, ali susjedi u Ulici Renton već su vani. Peru aute i prozore, kupe smeće koje je vjetar dopuhao na travnjake — uređuju ono malo što imaju. Muškarac iz trošne kuće na uglu slijepe ulice prijeđe kratku udaljenost od ulaznih vrata do hrđava zelenog poštanskog sandučića na početku prilaza. To čini samo jednom tjedno. Uvijek odmah nakon doručka prije odlaska u crkvu.

Pošta u sandučiću naslovljena je na Johna Jamesa. To je pseudonim u koji je legalno promijenio svoje ime. James je najčešće katoličko ime u SAD-u, a nakon njega slijedi John. Zbog njegove želje da se uklopi činilo mu se prikladnim spojiti ih.

J. J. živi sam i rob je navike. Navike su važne. To je blisko ritualu i slično žrtvi. Nikada ne propušta odlazak na posao i nikada ne propušta nedjeljnu misu na latinskom. Posvećenost i pobožnost dvije su najvažnije stvari u njegovu jako čudnom i neobičnom privatnom životu.

Crkva svetog Patrika jedna je od rijetkih crkava gdje se još može čuti tradicionalna katolička misa. On uvijek sjedi na istom mjestu. U srednjem redu. Otraga zdesna. To je savršeno mjesto. Može zadnji ući i prvi nestati. Nestane prije no što ostali nahrupe i blokiraju mu put.

Jedan trenutak sjedi u autu i gleda neubijene kako se družu i razgovaraju, ljube i rukuju, mašu i smiješe dok odlaze dalje svojim grešnim putem.

Lažljivci. Varalice. Prevaranti. On vidi što oni uistinu jesu.

J. J. upali motor explorera i odlazi, preko jezika prevaljuje citate iz Svetog pisma, poput djeteta s tvrdim bombonom za kojeg želi da što duže traje: »*Hôstiam puram, hôstiam sanctam, hôstiam immaculdtam* - žrtvu čistu, žrtvu svetu, žrtvu neporočnu.«

Susjedi još uvijek čiste i peru kada se on vrati. On ih ignorira. Uđe i popne se u spavaću sobu. Odlazi ravno do žileta. Stoji nag. Nag pred Božjim pogledom. Polako reže kožu na prsima, nogama i rukama u

zamršenu uzorku križeva. Čelik kožu reže dovoljno duboko da krvari, ali ne toliko da bi stvorio ranu koju treba šivati.

Nije uvijek bilo tako. U ranim danima pobožnosti zahvatio je bedrenu arteriju i umalo je umro. Sada je iskusniji. Oprezniji. Bilo bi užasno da umre prije nego što na njega dođe red. Da umre prije nego što izvrši zadaću. Ispred dugog zrcala pričvršćenog na stražnju stranu vrata spavaće sobe on proučava niz krvavih rana. »*Omnis honor et glôria* — svaka čast i slava.« Ponavlja riječi šaptom. Namjerno. Polako. Između svake riječi pravi dugačke pauze.

Dok mu mantra ispunjava um, on uzima dugu bijelu plahtu i čvrsto je omota oko sebe. To je uzvišen osjećaj — kruto platno, miris sapuna, prizor krvi koja se polako probija kroz božanstvenu bjelinu.

J. J. se sklupča na голу drvenom podu i zamišlja da umire — da odlazi ravno u raj.

15.

PONEDJELJAK CULVER CITY, KALIFORNIJA

Deset je ujutro, a kalifornijsko sunce blista kao u stripu. Lopta je to jarke narančaste energije na kraju svijeta i svi pod njom već se tope.

Nic kritizira »ptičicu« Mitzi dok se voze u filmski studio u kojem je Tamara Jacobs radila. »Ne trebaš mi ti nalaziti cure. Bilo je totalno ponižavajuće kada se ona tamo pojavila.«

»Ne, nije.« Mitzi odmahne rukom. »Ti si budala. Amy je solo i sviđaš joj se dovoljno da dođe na drugi kraj grada u nadi da će te susresti. Osvojio si lutriju pa si poderao srećku umjesto da podigneš zgoditak. Ti si najgluplja budala koju poznajem.«

»Ne možeš se tako poigravati sa mnom.«

»Očito.« Ona pogleda prema njemu i pokaže svoje razočaranje. »Nic, daj se probudi — Amy Chang je draga i pametna — *prelijepa* - i slobodna. Znam je otkad se doselila. Ona mi je prijateljica, divna je žena i vjeruj mi da nema puno takvih kao što je ona.«

»Gle, znam da je draga, ali molim te, ostavi me na miru.«

»Dok dođeš do tog mira, proći će ti rok trajanja i bit ćeš prestar da budeš i s kim. Treba te gurnuti — to je moj posao. Ja sam tvoj gurač.«

»To možeš raditi samo na poslu.« Skoro doda da je ona zadnja osoba koja bi trebala dijeliti savjete o vezama, ali se zaustavi. Mitzi ima dobre namjere i što god učinila ili rekla, uvijek to radi iz ljubavi. »Tri tjedna.« On pljesne rukom po kontrolnoj ploči. »Ne mogu dočekati. Tri tjedna i bit ću civil.«

»Hvala.« Mitzi to shvati osobno. »I ti ćeš meni nedostajati.« Još bi ona to njemu nabila na nos, naglasila da je nezahvalan gad, ali stigli su pred studio. Ona podigne sunčane naočale i pokaže značku čuvaru na ulazu u Anteronus Films Inc. On podigne prugastu crveno-bijelu rampu i mahne im da prođu.

Policajci se parkiraju pa griju kosti dok čekaju na suncu i razmišljaju da brzo trebaju riješiti slučaj koji prijete onim najgorim, a to je da će se pretvoriti u golemu istragu.

Pojavi se čuvar u uniformi i prekine njihove misli. Pusti ih u električno vozilo krem boje i odveze ih do kompanijske zgrade od crvene cigle okružene besprijekornim travnjacima.

Sjajan lift od ulaštenog mjeda s besprijekorno sjajnim ogledalima poveze ih do mekana plavog tepiha na katu uprave gdje ih uvedu kroz dupla vrata od oraha rezbarena rukom kako bi upoznali izvršnog direktora kompanije.

Brandon Nolan ima šezdeset i nešto i holivudski je direktor koji je stvorio ugled prije trideset godina kao surov agent i briljantan filmski producent. U čarapama nije viši od metar šezdeset i osam, ali on je jedno od najvećih imena u Tvornici Snova. Mediji puno pišu o tome kako izlazi isključivo sa ženama koje su od njega duplo mlađe i barem deset centimetara više.

»Detektivi, udite, sjednite. Kako vam mogu pomoći?«

»Gospodine Nolan, jedna vaša spisateljica nađena je mrtva na Manhattan Beachu.« Mitzi prokune prste u zavojima dok vadi kopiju fotografije iz žrtvine kuće. »Tamara Jacobs.«

Nolan sjedne iza gigantskog stola, spoji dlanove i zamišljeno pogleda sliku. »Nisam je poznavao.«

Mitzi podigne obrvu. »Kako je to moguće?«

»Snimamo petnaest, možda dvadeset filmova godišnje. Znam sve redatelje. Poznajem sve zvijezde. Ali pisce? Samo računovođe znaju tko su pisci.« Položi ruku na telefon. »Jesu li vam ponudili kavu?«

»U redu je.« Mitzi je već jasno da tom tipu nije stalo ni do čega osim do zarade. »Pronašli smo članke u kojima je pisalo da je radila na filmu *Misterij platna* — o čemu je riječ?«

»Ah, OK, znači, to je njezino?« Nolan spusti slušalicu. »To je vjerski triler, radnja je vezana za Torinsko platno.«

Nic se zainteresirao. »O čemu se radi?«

Nolan se nasmiješi. »Kupite kartu i kokice pa ćete saznati.«

»Šanse da to učinim nisu baš velike. Ipak ćete završiti film bez nje?«

»Naravno. Pisaca ima k'o pljeve. Završit ćemo ga.«

»Je li Tamara ovdje imala ured?« pita Mitzi. »Neki stol za kojim je radila? Mjesto na kojem je držala bilješke svojih istraživanja, dnevnik, takve stvari?«

Nolan se počese po obrvi. »Ne znam. Javit ću nekome iz kadrovske da dođe porazgovarati s vama.«

»Kod kuće nije imala računalo«, doda Nic. »Pretpostavljam da pisac uvijek ima laptop, tablet, netbook ili takvo što.«

Direktor kimne. »Sigurno. Još nešto?«

»Voljeli bismo vidjeti kopiju scenarija koji je napisala«, kaže Mitzi. »I kopiju svega što je već snimljeno.«

»Je li to zaista nužno?«

»To nećemo znati dok sve ne pregledamo. To može biti potpun gubitak vremena, a može nam pomoći u istrazi. Molim vas, pobrinite se da to dobijem.«

On nezadovoljno uzdahne. »U redu.«

»I njezini kolege«, doda Mitzi kao da nabraja popis namirnica za kupovinu. »Želimo razgovarati sa svim njezinim kolegama s posla. To znači, valjda, s redateljem i svim glumcima.«

Nolan iskrivi lice. »Kakve su šanse da sve to napravite diskretno i u slobodno vrijeme osoblja? Možda poslije posla da se ne ometa snimanje?«

Mitzi se nasmiješi. »Dakle, šanse su nikakve ili ih nema. Što vam je draže?«

16.

ANTERONUS FILMS, CULVER CITY

Prođe neugodnih petnaest minuta prije nego što netko pokuca na direktorova vrata. Uđe žena tanka poput olovke u svijetlosmeđem odijelu i pogleda Nolana koji kimne prema policajcima. »Sarah Kenny«, predstavi se ona. »Ja sam iz produkcije i odvest ću vas na set.«

Dok izlaze, Mitzi uoči ženine crvene oči i zaključa da je čula vijest. »Dobro si poznavala Tamaru?«

»Ne prije filma. Uvijek je bila jako ljubazna prema meni.«

Dobro odjevena diplomantica ne govori puno dok ih vozi osamsto metara na drugu stranu studija do rampe na kojoj pokaže propusnicu čuvaru. Ostave vozilo i nastave hodati prema, kako im ona kaže, najvećem setu u studiju — ogromnu prostoru veličine tri avionska hangara, pretvorenom u povijesni krajolik.

»Ajme, izgleda kao da su cijeli srednji vijek stavili u vremeplov pa je završio ovdje«, kaže Mitzi osjećajući se poput turista.

»Preciznije, ovo je trideset i treća godina poslije Krista«, obavijesti ih Sarah koja i dalje zvuči tužno. »Gledate Pilatovu kuću u Jeruzalemu. Gospodin Svenson doveo je grupu povjesničara koji su tjednima nadgledali gradnju kako bi sve bilo točno. On je totalan perfekcionista.«

Nic osjeti vibraciju. »Sviđa ti se?«

»Ne.« Ona se malo zarumeni pa mahne prema prostoru dalje od seta punom zastora, ugašenih reflektora i nekorištenih kamera.

»Očito je«, inzistira Mitzi. »Dušo, pazi se. Ne bi vjerovala kako jezici praše. Sve što radiš na početku karijere, *ljudi s kojima to radiš* oni imaju gadnu naviku da se pojave pa ti se sve to obije o glavu.«

Sarah pocrveni. Posegne preko stola puna scenarija i privuče kopije za goste. »Upravo snimaju scenu odmah nakon Kristova pogubljenja.«

Čuju muški glas koji povikne »Akcija!« i zarone nosove u scenarij.

EKSTERIJER. Pilatova kuća. Noć. Zgradu osvjetljava jaka baklja u bujnu zelenom vrtu. Centurioni na straži koračaju. Scena 31

PANORAMSKI SNIMAK, KAMERA POLAKO ZUMIRA
VELEBNE STUPOVE. NOVA SCENA

INTERIJER. Scena 32

PONCIJE PILAT sjedi na izrezbarenom crveno-zlatnom stolcu na povišenom postolju, kako i priliči njegovu položaju. Nervozno se osvrne (lijeva kamera) dok nama nevidljiv SLUGA službeno najavljuje:

SLUGA

Farizej Nikodem i Josip iz Arimateje, gospodaru.

PILAT ustaje i prisili se na poslovni osmijeh dok silazi s podija. Pogleda SLUGU.

PILAT

Ostavi nas. Neka svi napuste prostoriju.

PILAT priđe dvojici muškaraca i zagrlji Nikodema, čovjeka za kojeg zna da je važna ličnost i da mu može praviti velike probleme — ili mu učiniti brojne usluge.

PILAT (nastavlja)

Nikodeme, vodiljo sinedrija, uvijek te je zadovoljstvo vidjeti premda zaključujem da te u moj dom u gluho doba noći *ne* dovodi zadovoljstvo.

NIKODEM

Uistinu, nije mi zadovoljstvo — već vas uznemiravam u ovo nepristojno vrijeme zbog mrtvih...

(On pokaže desno od sebe)

... Ovo je Josip iz Arimateje. Jeste li čuli za njega?

PILAT

Jesam.

PILAT pomno prouči muškarca dječjeg lica u bogatoj odjeći i pruži mu ruku. Prime se za zglobove poput Rimljana.

PILAT (nastavlja)

Ti si u rodu s čovjekom kojeg smo razapeli — Isusom iz Nazareta. Ujak si ženi koja tvrdi da je i djevica i njegova majka.

JOSIP (prkosno)

Jesam.

PILAT

Onda ti ne moram objasniti poteškoće koje sam imao — probleme koje mi je stvorila tvoja obitelj.

JOSIP (oštro)

Po rimskom zakonu tijelo ubijenog mora godinu dana ležati u zajedničkom grobu prije nego što ga obitelj smije uzeti.

PILAT

Takav je običaj.

JOSIP pogleda NIKODEMA tražeći podršku.

JOSIP

Ja želim *prekršiti* taj običaj. Želim tijelo uzeti sada i odnijeti ga u svoju grobnicu.

PILAT (šokiran, odgovara ironičnim tonom)

Naravno da želiš. Odakle mi smjelost da pretpostavim da će me taj čovjek prestati mučiti samo zato što je mrtav?

JOSIP (ignorira ljutiti izljev)

Imam novac, moć i utjecaj. Znae da ćete sve to trebati u bliskoj budućnosti. Molim vas da promislite.

NIKODEM (dodirne Pilatov rukav)

Bilo bi vam mudro ga da saslušate. Vama ništa ne znači dati mu truplo tog čovjeka.

PILAT (udaljavajući se)

Puno tražite — i ti to znaš, Nikodeme.

JOSIP (slijedeći PILATA)

To je usluga koju nikada neću zaboraviti — i rado ću vam se odužiti.

PILAT (primi se za bradu)

Evo što je moguće. Možete dobiti svog razapetog Židova, ali mora ostati u tvojoj grobnici godinu dana. Tek tada njegova obitelj može uzeti tijelo.

»Dobro. Rez!«

Tu uputu izvikne muškarac kojeg ne vide, a u glasu mu se čuje skandinavski naglasak. »Tack själv — hvala vam. Možete se povući.«

Sarah Kenny izgleda kao da je svjedočila pravom čudu. »Pozvat ću gospodina Svensona.« Žurno se udalji slijedeći skandinavsku jeku.

»Pogledaj je, klinka sa snovima u očima.« Mitzi pogledom slijedi pomoćnicu. »Toliko je zacopana da je boli.«

Nic se pretvara da je zbunjen. »Mislio sam da je tvoja misija da se svi *zacopaju*.«

Ona ga hladno pogleda. »Ne svi. Samo glupi partneri koji previše žive u prošlosti.«

CENTAR LOS ANGELESA

Dvadesetčetverogodišnja Emma Varley proučava se u ogledalu iznad reda napuklih i prljavih umivaonika u kupaonici za osoblje. Poput nebrojeno puno žena prije nje, ona sanja da je stanje drugačije.

Najviše gleda svijetao madež veličine nokta posred lijevog obraza. Mama joj je uvijek govorila da izgleda poput slatke jamice. Ako ikada zaradi neku pristojnu lovu, otići će na operaciju. Do tada radi sve što može s jeftinim korektorom i puderom.

Sada kada se na prevaru zagledala u sebe, pronalazi još toga što mrzi. Gustu smeđu kosu koja ne može narasti do neke normale dužine, a da se ne kovrča, oči koje su toliko prokleta kratkovidne da mora nositi leće koje je svrbe u očima ili pepeljarke. Poželi da joj je nos manji, brada duža, a obrazi manje punašni.

Čak je i udaljavanje od ogledala opasno. Odmakne se i to je podsjeti da su joj grudi premale, struk preširok, a noge prekratke. Mama uvijek govori da nije sve u izgledu, ali u Los Angelesu se čini da je tako.

Maltretiraju je cure na poslu i život joj je zbog njih nepodnošljiv. Prave su krave, čak i upravitelju zagorčavaju život. Flertuju s njim i rugaju mu se, izazivaju ga pokazujući grudi i noge te ga ispituju o djevojci mada znaju da je nema, da je možda nikada nije imao. Zovu ga Tuna.

Emma izade iz zahoda onako kako uvijek izlazi — ljuta i deprimirana. Gleda u pod, ruku samosvjesno drži preko madeža i juri prema izlazu udahnuti svjež zrak.

»Hej, pazi što radiš!«

Zaletjela se u Tunu i njemu je isto uljepšala dan. Šalicu vrole kave prolila mu je na hlače i cipele. Sada pleše poput ofurene mačke.

»O Bože. Oprostite!« Uzme šalicu iz njegove lijeve ruke i promočene papire iz desne. »Imam maramice. *Oprostite.*« Odloži njegove stvari na pod i izvuče paketić maramica iz torbice. »Kakva zbrka. Žao...«

On se okrene i otiđe. Ostavi je usred rečenice. Ljuto krene prema muškom zahodu.

»Bože dragi!« Emma lupi nogom u pod. Povicala bi prostu riječ i počupala svoju ružnu kosu da je to u skladu s njezinim karakterom. Ali nije. Nije tako odgojena. Duboko udahne i pokuša se smiriti. Možda dobije otkaz, a što sad. Ionako je posao usran.

18.

ANTERONUS FILMS, CULVER CITY

Kada se Matthias Svenson pojavi, Mitzi odmah shvati zašto se Sarah . Kenny, a vjerojatno i sve ostale žene na setu, zatreskala u njega. U kasnim je tridesetima, ima gustu svijetlosmeđu grivu, visok je metar devedeset i definitivno je u prošlom životu bio nordijski ratnik. Ima kristalno plave oči i nevjerojatno bijele zube, oboje je očito naslijedio od nekog nečujna grabežljivca, neke zvijeri nalik vuku s iskonskim seksualnim potrebama, potrebama kojima se on sigurno redovito prepušta.

»Ja sam Matthias.« Pruži ratničku ruku i ponudi vješt holivudski osmijeh. »Ja sam redatelj.«

Mitzini prsti nestanu u njegovu grabežljivom stisku. »Poručnica Fallon, losanđeleska policija. Ovo je moj partner detektiv Karakandez.«

Nic samo kimne.

Mitzi znatiželjno pogleda redatelja. »Vi ste iz Europe, Matthiase? Po naglasku ne mogu odrediti odakle ste.«

On se nasmije. »Većina ljudi ne može. Ja sam iz Švedske, ali imam njemačko ime. Ono znači Božji dar.« On joj pročita misli. »Nisam zbog oholosti dobio ime. Moji su izgubili nekoliko djece, a mene su dobili kasno u životu.«

Ovaj bi se tip mogao svidjeti Mitzi. O da! Kada bi imala vremenski stroj kojim bi se vratila u vrijeme prije braka, u kolibu u skandinavskim planinama, na tepih ispred kamina, mogao bi joj se posebno svidjeti. Baci pogled prema Sari. Sestrinski pogled podrške. Žensko odobravanje da napravi od sebe kakvu god budalu želi, na koji god način.

»Bojim se da imamo loše vijesti, gospodine Svenson. « Ubaci se Nic koji želi doći do razloga dolaska. »Vaša spisateljica Tamara Jacobs je mrtva.«

»Tammy?« Svenson izgleda iskreno šokiran. »Mrtva je? Kako?«

Mitzi mu objasni detalje. »Tijelo joj je pronađeno u oceanu na Manhattan Beachu.«

» O Bože.«

»Znate li ima li bliskih prijatelja, obitelj?«

On zastane da razmisli. »Rastala se od muža prije nekog vremena. To je povjerljiva informacija. Prijateljski su se rastali, koliko sam čuo.« Muči se pronaći prave riječi. »Mislim da on puno vremena provodi u inozemstvu s *novim* partnerom.«

Nic zamijeti naglašenu riječ. »Kada ste je zadnji put vidjeli, gospodine Svenson ?«

»Ja?« Izgleda zbunjeno. »Ja mislim u srijedu. Da, prilično sam siguran u to.« Pogleda u jednog policajca pa u drugog. »Sada se sjećam. Bilo je rano popodne i sjedili smo izvan seta, pili kavu i razgovarali o scenariju.«

»Koliko je točno bilo sati?«

»Oh, nisam siguran.« Ispruži ruku i pokaže im da ne nosi sat. »Ja sam umjetnik. Ne vjerujem u takve okove. Bilo je poslije ručka. Možda je bilo tri ili četiri sata.«

»Imali smo pauzu za ručak u jedan«, doda Sarah u želji da pomogne.

»Onda je bilo bliže četiri sata«, kaže Svenson. »Kasno sam napustio set. Ručao sam s izdavačem, zatim sam gledao neke snimke s pomoćnim redateljem. Nakon toga sastao sam se s Tammy i odlučili smo popiti kavu na suncu i razgovarati o kraju. «

Mitzi želi da on bude jasniji. »O kraju čega? Filma?«

»Tako je. Još nije predala zadnje scene. Imamo rezervni kraj, naravno, ali imali smo dogovor da kraj smije držati u tajnosti. Znam samo da se odvija u Svetoj zemlji.«

»Morat ćete sagraditi velik set.«

»Definitivno. Hvala Bogu na kompjutorskoj tehnologiji.«

»Je li bilo ikakvih problema na setu, gospodine Svenson? Svade između Tamare i nekih od likova?«

»Mislite na glumce? Ne, nikakvih.« To pitanje kao da ga zabavi. »Tammy nisu zanimali glumci, samo riječi i scenarij. Na set je dolazila samo da vidi mene i donese izmjene teksta.«

»S kime je imala najviše kontakta?« pita Nic.

Svenson kimne prema pomoćnici. »Sa mnom i Sarom. Kada mene nije bilo, predala bi bilješke Sari i pomagala joj je oko puno administracije.«

»Ima puno administracije«, kaže pomoćnica sa smiješkom.

»Zbilja moram ići. Je li to u redu?« Svenson pokaže iza sebe prema setu.

»Naravno.« Mitzi izvadi posjetnicu iz jakne. »Ali trebam potpunu kopiju scenarija, ili barem najpotpuniju dostupnu, i molim vas da me prvo

obavijestite ako mislite otići iz grada.« Nasmiješi se dok izgovara tu otrcanu frazu.

Svenson uzme posjetnicu, a plave mu se oči namreškaju u osmijehu.
»Svakako, poručnice. Možete se kladiti na to.«

19.

CENTAR LOS ANGELES

Zvono na zidu zazvoni.

Smjena je gotova. Oduševljen povik prođe kroz pogon poput vala. Promukli ženski glasovi zamijene neumorno zujanje starih strojeva. Emma sjedi za svojim strojem i gleda u pod dok vještice izlaze.

»Fleka, hej, napuhanko!« To povikne Jenny Harrison, najgora vještica od svih. »Dovezi moju limuzinu naprijed, spremna sam za polazak.« Njezine pristaše se nasmiju.

Varley je pokuša ignorirati. Nasilnici postanu još gori ako vam na licu vide bol — tu je lekciju davno naučila.

»Beskorisna kujo, trebala bih te otpustiti.« Harrison u prolazu klepne Emmu po glavi.

Treba nekoliko minuta da se prostorija isprazni, da zajedljivi smijeh i uvrede nestanu.

Tišina. Mir. Dostojanstvo.

»Emma.«

Ona podigne pogled. Njezin šef stoji pored nje. Tuna. Čovjek na kojeg je prolila kavu.

»Vrijeme je za odlazak.«

»Mrzim ih.« Nije mislila progovoriti, riječi koje su joj bile u glavi samo izađu. Lice joj se iskrivi. »Voljela bih da glupu Jennifer Harrison zahvati jedan od strojeva i...«

»Ona nije toga vrijedna.« Tuna prođe pored nje. »Zaboravi je i idi kući.« Ode provjeriti jesu li svi strojevi ugašeni.

Emma pokupi svoje stvari i krene prema vratima. Nešto joj padne na pamet. Okrene se i priđe mu. »Htjela sam se još jednom ispričati zbog onog jutros.« Spusti pogled na tamnu mrlju na njegovim hlačama. »Platit ću čišćenje ako bude potrebno.«

On odvrati pogled. »Nije potrebno.«

»Dobro. Pa, ako bude, ako se predomislite, onda ću platiti. Možete mi to skinuti s plaće.«

On ugasi neonska svjetla koja osvjetljavaju pogon. »Neće biti potrebno.«

»U redu. Laku noć onda.« Ode na zahod i još uvijek se osjeća loše. Dalek je put do kuće, dva autobusa i dvadesetominutna šetnja. Ne želi da joj bude sila. Mrzi zimu. Mrak je u šest kada odlazi s posla i mrak je u šest kada ustaje. Jednog će dana imati dovoljno novca za auto — kao što njezina mama kaže, u Los Angelesu samo siromašni moraju hodati. Na ulaznim vratima registrira vrijeme odlaska i zakopča kaput.

»Hej, pričekaj.«

Okrene se na stepenici i ugleda Tunu s ključevima u ruci.

»Da te povezem? Prolazim pored tvoje kuće.«

Inače bi rekla ne. Većinu večeri bila bi previše sramežljiva da pristane. Večeras je pak iscrpljena i želi društvo. »To bi bilo super. Hvala.«

On se nasmiješi i zaključa vrata.

Možda to što je prolila kavu na njega ipak nije bilo tako loše.

20.

GARDENA, LOS ANGELES

Daleko od popodnevnog prometnog gužva Emmin šef vozi Autocestom Harbor do križanja s Gardenom pa skrene na zapad na Bulevar Artesia. Nijedno od njih ne priča puno. Uglavnom slušaju radiostanice koje on stalno mijenja.

Ona prekine neugodnu tišinu. »Volite slušati vijesti i ozbiljne emisije?«

»Ponekad. Dobro je znati što se događa u svijetu.«

»Loše stvari. Samo to čujete na vijestima.«

'On skoro uđe u raspravu s njom, ali umjesto toga samo prebaci na sljedeću stanicu. Prestanu slušati vijesti i uključe se u neku emisiju na drugoj stanici.

»KKLA 99,5. To je Katolički radio.« U glasu joj se čuje smijeh. »Ponekad naletim na tu stanicu. Ovo će vam biti smiješno, ali kasno noću kada naletim na nju, ostavim je. Lijepo je čuti ljude kako ljubazno razgovaraju, a ne samo slušati deranje i psovanje onih razvikanih voditelja.«

»Samo ti se sviđa stanica ili si i katolkinja?«

»Nisam sigurna kako odgovoriti na to.« Zamišljeno ga pogleda. »Valjda jesam. Recimo to ovako, nisam muslimanka i nisam Židovka, pa valjda jesam katolkinja.« Ona pokaže kroz prednje staklo. »Tamo morate skrenuti desno, odmah nakon skladišta na uglu.«

On upali žmigavac i skrene explorerom na Aveniju South Normandie.

»Možete me ovdje ostaviti, ja sam samo nekoliko blokova dalje.«

»Nije problem.« On joj se nasmiješi. »Ne bi bilo kršćanski da te ne odvezem do vrata.«

Ona mu uzvratil osmijeh. »Hvala. Zapadna sto šezdeset deveta ulica. Vidjet ćete je slijeva.«

Vidi kolonu kamiona, starih kampera i kamp-kućica parkiranih na pločniku, to su prvi pokazatelji u kakvo susjedstvo ulazi. Ona je očito siromašna i dolazi iz siromašne obitelji. Danas je teško bilo što posjedovati ako nemaš nekoga da te pogura.

»Ja sam odmah poslije telegrafskog stupa.«

On uspori i stane ispred drvene kuće koja više nalikuje kolibi. Iza niske ograde od trula, nebojena drveta vidi busene drača i sasušen travnjak.

Emma mu pročita misli. »Nije bogzna što, ali to je moj dom. Unajmljujem ga. Nema smisla trošiti novac na nešto što ti ne pripada, zar ne?«

»Točno. Kod mene je ista situacija. Treba boje i novac koji nemam.«

Ona odveže pojas i uzme torbu koju je odložila ispod nogu.

»Hvala na prijevozu...« Skoro mu je rekla Tuna. »... Gospodine James. Želite li ući?«

On instinktivno pregleda ulicu. Negdje čuje, ali ne vidi, patrolna policijska kola.

To je loš znak.

»Ne večeras. Možda drugi put?«

Emma je razočarana. On djeluje simpatično. Bilo bi dobro na poslu imati prijatelja, a pogotovo prijatelja koji je ujedno šef. »Onda hvala još jednom. Vidimo se sutra.« Nasmiješi mu se i zatvori vrata auta.

»Ugodni snovi«, kaže joj on u leđa.

Gleda je kako ulazi u dvorište i nasmiješi se kada se ona okrene i mahne. Okolo su se nagurale kuće — sigurno ima stotinu prozora s kojih bi ljudi mogli gledati. Ovdje je sigurna.

Za sada.

21.

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Do jedanaest navečer kat na kojem su Odjel za ubojstva i Odjel za pljačke skoro je napušten. Ostalo ih je na kapaljku. Novaci u noćnoj smjeni koji pokušavaju napredovati i istrošeni starci koji su toliko propali da su zapeli u sedimentu sustava.

Nic Karakandez također je zapeo. Zapeo je ispred snimke sigurnosne kamere s Manhattan Beacha. Na njemu je red da proučava monitore. Nije to baš neka muka. Radije je ondje nego kod kuće s uspomenama koje odbijaju nestati.

Pije hladnu kavu i gleda ubrzanu snimku, kad hodnike oko njega ispuni buka. Začuje ženske glasove. Grubi su. Viču. Prostače. Na Odjelu za poroke priveli su kurve koje će sada obraditi, pustiti na ulicu pa sve ispočetka. Sve je to već vidio otkad radi u policiji — uhapsu cure i globe ih pa ih vrata na ulicu gdje moraju raditi kako bi zaradile novac da plate kazne. Začarani krug Odjela za poroke. Čuo je da prema nekoj statistici kada bi te žene dobile petsto dolara tjedno od države, ne bi morale prodavati tijela, mogle bi izbjeći svodnike, a Kalifornija bi godišnje bila bogatija za milijun dolara. Ne zna je li to istina, ali ne bi ga pretjerano iznenadilo da je tako.

Baci pogled na sat. Još sat vremena i završit će za danas. Otići će poslije ponoći, možda do tada bude dovoljno umoran da malo odspava kada dođe kući. Na ekranu ispred sebe vidi crnilo noći na plaži, nejasne oceanske valove koji se nečujno razbijaju na nijemoj snimci. Žuto svjetlo sigurnosne rasvjete slabo osvjetljava dio akvarija i laboratorija oko kojeg su on i Mitzi pronjuškali. Gleda neke parove koji dođu pa se naslone na ogradu i malo se ljubakaju. Nekoliko pijanaca dotetura i zapali, a jedan se popisa u more. Drugi je toliko pijan da se sklopča na pragu laboratorija i zaspi.

Nic još malo ubrza snimku, trideset i dva puta brže od normalne brzine, kada uoči bljesak svjetlosti na ekranu. Pogleda vrijeme na snimci. Prošlo je dva ujutro — točnije, piše da je 02:09:15.

Na snimci se polako pojavi hauba automobila i on osjeti kako mu srce lupa. Vozilo ne bi smjelo biti tamo i vozač to zna. Svjetla su mu ugašena —

bljesak koji je Nic vidio bio je odbljesak pozicijskih svjetala na autu. Nagne se prema monitoru i proučava svaki piksel dok auto staje. Ne vidi ni prednju ni stražnju tablicu, ne može odrediti ni model auta. To je nekakvo terensko vozilo. Nije veliko poput land cruisera ili range rovera, ovo je nešto manje.

Sigurnosno svjetlo tako je žuto, a kamera tako slaba da je nemoguće odrediti je li auto crn, plav ili zelen. Otvore se vozačeva vrata. Pojavi se tanka muška sjena. Nic se prisjeti visine ograde oko mola i dokle mu je sezala. Vozač izgleda kao da je njegove visine. Metar osamdeset, nije viši. Otiđe iza auta i otvori prtljažnik.

Nic skoro lupi nosom u monitor.

Tip se nagne u vozilo i nešto izvadi. Ne vidi se što nosi u rukama jer nije snimano iz dovoljne blizine niti je snimka dovoljno jasna, ali ruke su mu pune i to nešto izgleda dovoljno dugačko da bude tijelo.

Što bi drugo moglo biti?

Sjenovita figura muči se do kraja mola i baci svoj teški teret u tamne valove Pacifika.

22.

UTORAK

Mitzi nikada ne dolazi na posao prije Nica. Tako su se dogovorili. Ona vozi Amber i Jade u školu, a on dođe prije nje i provjeri što je stiglo preko noći i što im je dodijeljeno. Ako se nešto važno događa, on je nazove. Ako ne, ona ušeta u odjel između devet i devet i trideset. Zauzvrat ona donosi kavu iz Starbucksa, a utorkom još i krafne ili *muffine*. Danas je donijela *muffine*.

»Nego, moja mala noćna ptico«, u zamotanoj ruci nosi papirnatu vrećicu i maše njome, »jesi li pronašao išta što zaslužuje nagradu? Uz svoju vruću kavu Venti Americano danas možeš dobiti *muffin* sa sirupom od đumbira ili dijetni s borovnicama.«

Nic ne podigne pogled. »Ono što imam za tebe zaslužuje puno više od toga što nosiš u vrećici.« Kucne prstom po isprintanim vremenskim kodovima i bilješkama koje je napisao dok je sinoć gledao snimku. »Imamo trag.«

»Ozbiljno?« Ona odloži vrećicu na njegov stol, a jaknu i torbu prebaci preko svoje stolice. »Posrećilo ti se?«

Sada se on okrene prema njoj. »Nema to veze sa srećom. Pogledao sam svaku prokletu sekundu te snimke.« Pusti snimku na monitoru. »Ovo je snimljeno oko jedan i pedeset, ovaj bljesak je auto koji ulazi u kadar. Gledaj što se zatim dogodi.« Vidi kako je monitor privlači, kako je hipnotizirana kao što je i on bio kada je ugledao siluetu kako izlazi iz vozila, odlazi do prtljažnika pa nosi nešto teško prema gornjem kutu ekrana i baca to preko ograde.

»To!« Ona uzbuđeno pljesne po stolu. »Pusti još jednom.«

On stisne gumb za premotavanje i skine poklopac s kave.

Ona drugi put gleda još pozornije. »Ima koja druga snimka? Znamo li koje je marke auto?«

»To je hibridni lexus. S pogonom na četiri kotača. Sigurnosne kamere zabilježile su kako ide prema istoku, prema molu.«

»Tablice?«

»Ne budi pohlepna. Ovo su noćne snimke, šefice. Budi zahvalna na ovome što si dobila.«

»Žene uvijek žele više — pogotovo žene u mojim godinama.«

»Pogon na četiri kotača, kompaktni model, bez krovnog prozora. RX 450h, boja se zove Ledeni Argento.«

Ona se namršti. »Kako?«

»Argento. Pogledao sam stranice autokompanije. To je biserno bijela boja koju je teško raspoznati zbog rasvjete. Ali jasno se vidjela na nekim širokokutnim snimkama.«

»Koliko lexusa — je 1' se kaže leksusa ili leksusova — ima u Los Angelesu?«

On napravi grimasu. »To je najprodavaniji američki luksuzni hibrid što se tiče terenskih vozila. Skoro sto tisuća godišnje.«

Ona okrene oči prema stropu. »Zašto, Bože? Zašto nam to radiš, mi samo pokušavamo služiti.«

»Ovo je najnoviji hibrid. Njih ima manje.«

»Koliko manje?«

»Lexus ih je prošle godine u cijeloj zemlji prodao deset tisuća. Brojke su drastično pale nakon potresa i tsunamija u Japanu te, naravno, recesije kod kuće.«

»Oh, sad nam je život puno lakši«, kaže ona sarkastično.

»Samo nekoliko tisuća u Los Angelesu i samo nekoliko stotina koji odgovaraju ovom opisu.« On pogleda na sat. »Tražio sam da nam daju još ljudi.«

»Da pogodim, Sandra i Denise iz Odjela za pljačke?«

On se nasmiješi. »Izgledale su voljne.«

»Sigurna sam u to.«

»Slušaj, uz *njihovu* ćemo pomoć do podneva proći kroz autoservise, *rent-a-care* i prijave krađi automobila.«

Mitzi pomisli na još jednu mogućnost. »Sigurno to nije žrtvin auto? Tamarin drugi auto?«

»Već sam provjerio. Nije.«

Ona rastvori papirnatu vrećicu i preda mu *muffin* sa sirupom od đumbira. »Bravo, zaslužuješ ovaj.« Prebaci se za svoj stol i ponese *muffin* s borovnicama i svoju kavu. »Ja ću pojesti ovu bezveznu dijetnu laž od kolača pa idem natrag u filmski studio posjetiti arhivista. Hoćeš sa mnom ili imaš ovdje posla?«

»Idi ti.« Proučava rezultate pretrage koji se pojavljuju na njegovu monitoru. »Želim dovršiti ovaj posao s lexusom pa se onda vidimo. Može?«

»Može. Lociraj taj hibrid prije nego što na kraju dana odemo šefu podnijeti izvještaj i možda možeš povesti Sandru ili Denise na kavu.«

On se nasmije. »Posvađat ćemo se ako ne prestaneš.«

Ona podigne ruke kao da se predaje i otvori vrećicu s kolačem. »Samo kažem.«

ANTERONUS FILMS, CULVER CITY

Dvorana za projekcije s trideset sjedala za rukovodstvo studija najluksuznije je kino u koje je Mitzi Fallon ikada kročila. Osvjetljenje je kao da je uvijek sumrak, temperatura je takva da vam je ugodno u kratkim rukavima, a akustika je savršena, kao da nosite slušalice koje eliminiraju okolnu buku.

Izvršna asistentica Sarah Kenny korača supermekim tepihom pored niza fotelja od meke teleće kože. Mitzi je slijedi i rukom miluje naslone fotelja. »Ajme, ovo je tako mekano da bih mogla živjeti ovdje.« Podigne pogled i stane jer se na platnu pokaže slika. »Što je to? Nešto će prikazati?«

Sve se kreće unatraske. Vrpca im se naočigled premotava. »To je sekvenca iz *Misterija platna*.« Sarah pokaže iza ekrana pored auditorija. »Otraga je sala za projekcije — tamo mi idemo. Arhivist vam sigurno priprema snimljeni materijal.«

Mitzi uđe u jedan red i sjedne entuzijastično poput djeteta na zabavi. »Hajdemo malo gledati.«

Asistentica je pogleda s negodovanjem.

»Samo ovaj dio.« Mitzi utone u fotelju i nasloni glavu na mekan naslon. »Hajde. Odmori malo.«

Sarah nema izbora. Modernu bijelu haljinu do koljena utakne ispod preplanulih manekenskih nogu i pritisne tipku za gašenje zvuka na rukohvatu fotelje. Golemi skriveni zvučnici ispune dvoranu bujicom bogatih zvukova — grmljavinom i bljeskom munje na svijetlu nebu. Scena se odvija na brdu i u krupni kadar polako uđu dva centuriona koji stražare pored stijene.

Smanji glasnoću da bude ugodnije i nagne se prema Mitzi. »Sjećate se scene kada Josip iz Arimateje traži Kristovo tijelo da ga prenese u svoju obiteljsku grobnicu? E pa, ovo je sljedeća scena, u grobnici na Golgoti.«

Istovremeno progovori muški narator: » U osvit prvog dana u tjednu, dođe Marija Magdalena pogledati grob. «

»To je zvučna podloga. Riječi su iz Mateja, dvadeset osma glava«, šapne Sarah, ponosna što može ponuditi taj religijski podatak.

»Igle, nastade žestok potres«, nastavi narator, »jer anđeo Gospodnji siđe s neba, pristupi, otkotrlja kamen i sjede na nj. Lice mu bijaše kao munja, a odjeća bijela kao snijeg. Od straha pred njim zadrhtaše stražari i obamriješe.«

Ekran ispune centurioni u bijegu i zasljepljujuće svjetlo. Kamera prikaže krupni kadar rimskog pečata koji leži u prašini pored velikog kamena i otvorenog ulaza u grobnicu. Sarah uperi savršeno nalakirani prst u ekran. »Pečat je važan jer je nosio autoritet rimskog cara. Tada je to bilo jako važno. Slomiti pečat na grobnici razapetog zločinca značilo je nepoštovanje prema caru i moglo se kazniti smrću.«

»Moj je šef takav kada se radi o njegovoj šalici za kavu — ako je netko uzme i razbije, bolje mu je da preda značku i ubije se.«

Iz uskovitlane prašine pojave se dvije žene. Drže se zajedno. Lica i tijela prekriva im odjeća za žalovanje. Anđeoski glas začuje se u pozadini. »*Vi se ne bojte! Ta znam: Isusa Raspetoga tražite! Nije ovdje! Uskrsnu kako reče.*«

Mitzi slegne ramenima. »Gotovo je potrebno jednako čudo da se moj muž pomakne.«

Na velikom platnu pojavi se nag i lijep ženski anđeo. Cenzuru joj pomaže proći duga kosa boje zlata i pernata krila. Ona mahne prestrašenim ženama. »*Hajde vidite mjesto gdje je ležao pa otiđite žurno*

javite njegovim učenicima da uskrsnu iz mrtvih.«

»Joj, zašto ne naprave nešto originalno i barem jednom ne stave debela anđela?« Mitzi se okrene prema Sari. »Ili crnog anđela, ili Lationoamerikanca ili Meksikanca. Zašto uvijek gole bjelkinje?«

Snimka se zaledi pa asistentica ne mora odgovoriti. Vrpca se opet premota, a ekran se zacrni. »Mijenjaju vrpce«, objasni ona. »Nakon toga Marija ide u grobnicu i otkrije da je prazna. Unutra leži samo mrtvačko platno.« Naglo ušuti kao da je time previše rekla i ustane. »Trebale bismo poći i uzeti vaše kopije.«

Mitzi se pomuči da ustane iz udobnog naslonjača te krene za njom. »Što zatim?«

»Idemo otraga u prostorije iza platna, vodim vas k arhivistu.«

»To znam. Mislila sam u filmu. Što dalje?«

»Naložili su mi da s vama razgovaram samo o onome što je snimljeno i što će biti u kopiji koju ćete dobiti.«

»*Molim?*«

Sam ton dovoljan je da Sarah ubrza korak. Gurne zvučno izolirana vrata i uđe u hodnik u kojem se s lijeve strane nalaze zahodi, a s desne skladište. Ispred nje nalaze se još jedna teška vrata na kojima piše »John Kaye Stariji, glavni arhivist.«

»Čekaj malo«, buni se Mitzi.

Sarah pobjegne u veliku hladnu prostoriju gotovo do stropa ispunjenu policama koje su pune metalnih kutija s filmom. Mahne prema kraju prostorije, prema stolu i sitnu starcu koji sjedi ispred tri monitora. Potpuno je ćelav i ima velike slušalice na glavi. »To je gospodin Kaye«, šapne ona. »Niskog je rasta i ne čuje baš dobro, ali jako je drag.«

Mitzi zgrabi za ruku Saru koja je opet krenula. »Znaj ovo, pametnjakovičko, kada ovdje završimo, *ispričaj* ćeš mi sve. Čak i ako te moram vući za te tanašne gležnjeve preko parkinga i odvući te u postaju.«

Mlada asistentica trese se dok čini zadnje korake prema arhivistu. »Zdravo, gospodine Kaye«, kaže ona glasno. »Ovo je detektivka Fallon.«
»*Poručnica* Fallon.« Mitzi mu pruži ruku.

Kaye se rukuje s njom, ali odvрати pogled. Ili se srami, ili ga više zanima monitor nego policajka. »Došli ste po neobrađene snimke.

Upravo radim kopije.« Baci pogled na sat visoko na zidu pred sobom. »Ima još dvadeset minuta transfera.«

»Spržili smo vam ih na DVD«, objasni Sarah i pokuša uspostaviti mir. Potraži nešto u velikoj torbi Gucci. »Dobit ćete i ugovor o neotkrivanju podataka.« Izvadi dvije kopije dokumenta. »Materijal još nije objavljen, pa ste vi odgovorni ako ga se kopira, reproducira ili izgubi.«

Mitzi uzme papir i pregleda ga. Pun je pravnih gluposti zbog kojih ona i losanđeleska policija mogu biti odgovorni za milijune odštete. »Potpisat ću kada dobijem kopije.« Ona pogleda monitore za stolom. »Je li to film?«

On kimne. »Ono što imamo od filma. Samo je trideset minuta montirano — to je četvrtina filma.« Pokaže na snimljeni materijal. »Ovo je radna verzija koju montiraju urednici, ona neće ući u konačnu verziju — *dorađenu* verziju — dok se ne snimi cijeli film i redatelj ne razmisli o svim promjenama.«

Snimka na ekranu prikazuje Italiju u današnje vrijeme. Prometna je ulica puna auta i skutera, znakova na talijanskom, dućana i elegantno odjevenih muškaraca i žena.

»Što je to? Gdje su nestali Pilatova kuća i sve one starine?«

Asistentica ne odgovori.

»Ovo je Torino«, objasni Kaye. »Ovdje se uvodi jedan od suvremenih junaka filma.« On pogleda Saru jer nije bio siguran smije li još što reći.

Ona pokuša izvršiti nemoguću misiju i neprimjetno odmahnuti glavom.

»Dajte«, odbrusi Mitzi. »Čemu sva tajnovitost?«

Sarah se malo zacrvni. »Iskreno, potpisali smo ugovore s klauzulom o neotkrivanju podataka koja nam izričito zabranjuje da govorimo o filmu, sadržaju ili osobama koje su sudjelovale u stvaranju filma i poslali su nam memorandum da nas podsjetite na to.«

»Kvragu, ja sam iz policije«, ljuti se Mitzi. »Neotkrivanje podataka ne odnosi se na mene, pogotovo kada istražujem smrt osobe koja je pisala vaš vražji film.«

»Molim vas, shvatite da možemo dobiti otkaz«, kaže arhivist.

»Prvo biste mogli biti uhapšeni.«

Ispod stola začuje se mehanički klik i zujanje. »Gotove su«, kaže *on* očito s olakšanjem što ih je nešto prekinulo. »Vaše kopije su spremne. Stavit ću vam ih u kutije i u vrećicu.«

»Ugovor o neotkrivanju podataka, poručnice Fallon, možete li ga sada potpisati, molim?« Sarah joj pruži papire i kemijsku.

Mitzi napiše velik križ na svaku stranicu ugovora, okrene ga i na poledini našvrlja: *Obećavam da ću dati sve od sebe da film ne izgubim ili pokažem lošim ljudima. Iskreno.* Potpiše se i gurne papire natrag u Sarine ruke. »A sada je dosta igranja detektiva i da čujem što se točno događa.«

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Policijski glasnogovornik Adam Geagea sjedi na rubu Nicova stola i čeka da detektiv završi telefonski razgovor. Zna da je neželjen gost. Policajci vole šutjeti o slučaju, a njegov je posao svima reći što se događa. To su dva različita svijeta.

Geagea se bliži pedesetoj i volio bi da je policajac. U tome su ga spriječili samo nizak rast i sumnjivo strano prezime. Kada bi imao dolar za svaki put kada je nekome morao slovkati prezime ili ljudima reći da se izgovara *zar-zar*, bio bi milijarder. Samo dobro obrazovane osobe primijete da dijeli prezime sa Samirom Geageom, notorno nemilosrdnim kršćanskim borcem za slobodu s Bliskog istoka. To je nešto na što on ne privlači tuđu pozornost.

Nic završi razgovor i optužujuće se zagleda u muškarca na stolu.

Geagea lista stolni kalendar. »Što je ovo, detektive? Ova su pitanja iz testa inteligencije?«

Nic nije raspoložen za čavrljanje, ali pokušava biti uljudan. »Jedno pitanje na dan — to je vitaminski suplement za mozak.«

Glasnogovornik prouči papir i pročita naglas. »Što je zajedničko svim navedenim pojmovima — narkoman, perut, anomalije, antiperspirant?« Gleda po prostoriji dok razmišlja. »Predajem se. Koja je veza?«

»To je za pametne ljude, Adame. Najbolje je da to ostaviš. Što želiš?«

Geagea se ne obazre na uvredu. »Zvali su me iz časopisa *Variety* i *Hollywood Reporter* jer žele izjavu o smrti Tamare Jacobs.«

»Kako uopće znaju da je mrtva?«

»Oni su novinari. Njihov je posao da znaju takve stvari.«

»Kužim, ali kako? Mislim, morali su to čuti od nekoga — koga?«

»Nisu od mene.«

Nic se nasmiješi. »Nisam to ni rekao. Od koga onda?«

»Iz mrtvačnice. Ureda mrtvozornika. Od desetak ljudi koji su bili na plaži kada su je izvukli. Od kolega iz studija. Želiš da nastavim?«

Nic se preda. »Nismo pripremili izjavu. Mitzi je sada u studiju. Reci novinarima ono što im obično kažeš — čekamo izvještaj sudske patologinje

i nećemo ništa komentirati do tada.«

»Neće biti lako rastjerati ove muhe, detektive. Mrtvi scenaristi u Los Angelesu odmah postanu slavni.« Geagea slegne ramenima. »Hollywoodski tisak ne mari za njih dok su živi, ali mrtvi — pa, to je druga priča, postaju *sveci*.« Zadnju izgovorenu riječ natopi ironijom. »Sutra će biti najezda novinara.«

Telefon na Nicovu stolu zazvoni. »To je sutra. Jesmo li za danas gotovi?«

Geagea ustane od stola, a Nic podigne slušalicu. »Karakandez.«

»Nic, ovdje Tony Peach. Imam novosti o tvojim gumama.«

On posegne za blokom i pogleda Geageu koji se još uvijek vrzma oko njegova stola. »Bježi.«

»Radi se o gumama Maxxis MA-S2 Marauder. To su gume visokih performansi, nisu jeftine. Vjerojatno koštaju oko sto pedeset dolara po komadu.«

»Pristaju na Lexus Hybrid?«

»Svakako. Pristaju na standardne kotače od osamnaest cola. Sudeći prema uzorku, širini i dubini traga, radi se o novim gumama. Nisu prešle više od dvije ili tri tisuće kilometara.«

»Što to znači vremenski, koliko su dugo bile na autu, T.?«

»Prosječan vozač prijeđe dvadeset tisuća kilometara godišnje jer zbog cijene goriva više ne vozi onoliko koliko je prije vozio. Znači da su ove gume stavljene u rujnu, možda sredinom kolovoza. Možda su originalne gume dobivene s autom ili su nedavno promijenjene. Priča je drugačija za *rent-a-car*. Oni lako odrade tisuću petsto kilometara na tjedan. Još nešto, ovakve gume obično nećeš naći u autosalonima, pa njih možeš staviti na zadnje mjesto kada budeš tražio.«

»Svaka čast, prijatelju. Kolegice u pljačkama istražuju mi ovo telefonski. Reći ću im da krenu od kompanija koje iznajmljuju automobile i istraže nove Lexus Hybride ili one kojima su mijenjali gume u zadnjih mjesec dana. Dugujem ti.«

»Držim te za riječ. Jesi li odredio datum oprostajne cuge?«

Nic o tome nije uopće razmišljao. »Informacija slijedi. Javit ću ti.«

Peach se nasmije. »Imam bolju ideju, nazvat ću Mitzi. Čuvaj se, stari.«

»I ti.« Nic poklopi i zagleda se u Geageu koji je još uvijek tamo.

»Oprostite, detektive«, glasnogovornik upre prstom u kalendar s dnevnim kviz-pitanjem. »Reci mi odgovor prije no što odem, inače će me to

cijeli dan izjedati.«

»Dobro. Sve riječi skrivaju zemlje. Narkoman sadrži Oman, perut Peru, anomalije Mali, a antiperspirant...?« Zastane i glasnogovorniku pruži posljednju priliku da sačuva obraz.

Geagea ga blijedo gleda.

Nic odmahne glavom. »To je tvoj dio svijeta, stari. Iran. Znači anti-persp-iran-t. A sada bježi.«

ANTERONUS FILMS, CULVER CITY

Sarah Kenny donese najmudriju odluku dana. Odvede Mitzi u tih kutak u Plungeu, lancu kafića unutar studija, i tamo joj ispriča sve o *Misteriju platna*. »Tamara je bila jako tajanstvena glede scenarija. Čak ni gospodin Svenson nije znao kakav će biti kraj.«

»Kako je to moguće?« Mitzi izgleda zbunjeno. »Mislim, ali glumci moraju znati, zar ne? Kako da glume ako nemaju tekst koji moraju naučiti?«

»Svi su dobili scenarij s kosturom priče...«

»Inače, ja trebam kopiju toga.«

Sarah ignorira primjedbu. »Glumci su upozoreni da će se kraj promijeniti. Rečeno im je da je toliko tajan da će dobiti primjerak tek dan prije snimanja, i to samo oni glumci koji sudjeluju u sceni.«

»Zašto? Čemu sva ta drama?«

Ona nervozno preleti pogledom po kafiću. »Tamara je imala kontakt u Torinu u Italiji. Nekoga tko se zove R. Craxi i on joj je otkrio određene činjenice o platnu koje nikada nisu otkrivene javnosti.«

»A ovaj će ih film otkriti?«

»Marketinški odjel studija očekuje da će baš to otkriće donijeti filmu publicitet.«

»Kakvo otkriće? Koje su to određene činjenice koje si spomenula?«

»Ne znam, zaista. Ja nisam vidjela ništa što ima veze sa znanošću. Valjda nešto što ima veze s autentičnosti platna.«

»Kraj koji *jeste* dobili — što je u njemu pisalo o platnu?«

»Ništa. Nedostajao je cijeli dio filma koji se odvija u današnje vrijeme, rasplet, ako ga želite tako nazvati. Čula sam kada je Tamara govorila gospodinu Svensonu da će trebati znanstveni set, nekakav forenzički laboratorij za neke scene.«

»Za datiranje ugljikom ili DNK-analizu?«

»Ne znam. Možda oboje.«

»Ali u scenariju nije bilo rezultata?«

»U verzijama koje sam ja vidjela nije.«

Mitzi promisli o svemu. Piscu najbolje dođe najšokantniji ishod. Znači da je Jacobs trebala eksplozivan kraj — nešto što će do temelja protresti Crkvu ili državu. Što je u redu ako se radi o fikciji. Ali što ako se to bazira na činjenicama? To bi bilo drugačije. Potpuno drugačije.

Odjednom smrt Tamare Jacobs dobije malo smisla.

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Šezdesetogodišnji formalni suprug mrtve spisateljice odjenuo je crno odijelo, bijelu košulju i uredno zavezao crnu kravatu. Dylan Jacobs ima sijedu kratko ošišanu kosu i premda je upravo stigao s drugog kontinenta, obrijan je i usredotočen. Njegov partner Viktor sjedi pored njega u policijskoj čekaonici i čita novine od prethodnog dana. Nosi traperice krem boje, svjetlucavu majicu Dolce and Gabbana i zlatnu svilenu jaknu.

Sigurnosna vrata kliknu kada ih Nic otvori i pogleda ih. »Gospodin Jacobs?«

Tamarin suprug polako ustane. »Da.«

»Nic Karakandez.« Pruži mu ruku. »Moje saučešće.«

»Hvala vam.« Jacobs se rukuje s njim i pokaže muškarca uz sebe. »Ovo je Viktor. Vjerujem da ste razgovarali telefonski.«

»Jesmo. Molim vas, uđite obojica ovuda.«

Uspnu se nekoliko katova do nezanimljive sobe za ispitivanje u kojoj se nalazi stol, šest stolica, a na zidu je velik grb losanđeleske policije s američkom zastavom, vagom pravde i motom »služiti i štititi«.

Nic im mahne da sjednu. »Želite li nešto popiti? Kavu, sok, vodu?«

»Može crnu kavu.« Dylan Jacobs sjedne u stolicu leđima okrenut grbu.

Viktor sjedne uz njega i ispod stola ga primi za ruku. »Samo vodu, molim.«

Nic izađe donijeti pića, vrati se i zatvori vrata. »Kada ste stigli?«

»Jučer.« Dylan se nalakti na stol i protrlja umorne oči. »Bili smo u mrtvačnici i riješili smo zadnje detalje oko sprovoda. Rekli su nam da nam sada mogu predati Tamarino tijelo.«

»Tako je. Sudska patologinja obavila je obdukciju.«

Jacobs napravi grimasu. »Dogovorili smo ispraćaj i kremaciju za sljedeći tjedan...«

»Ja je nisam išao pogledati.« Prekine ga Viktor. »Tamara i ja nismo se baš dobro slagali. Mislim da me nije odobravalala.«

Nic ne može ni zamisliti kako bi ga odobravalala. »Gospodine Jacobs, pokušavamo pronaći razlog za ubojstvo vaše supruge. Možete li nam reći

nešto što bi nam pomoglo?«

On ga zbunjeno pogleda. »Detektive, ona je bila spisateljica, a ne gangster ili diler. Tammy se družila s dobrim ljudima, uglavnom našim vršnjacima, umjetnicima i blagim ljudima.«

»I dobri ljudi mogu nešto zamjerati ili mrziti druge. Bogati, obrazovani ljudi jednako su sposobni za zlo kao i siromašni i neobrazovani. Obično je to samo pitanje motivacije, morala i mogućnosti.«

»Sve mi je to jasno, ali žao mi je, ne pada mi na pamet ama baš ništa zbog čega bi joj netko htio nauditi.« Šezdesetogodišnji Jacobs odjednom izgleda stariji nego što jest. Glas mu malo pukne. »Tammyno je lice djelomice bilo prekriveno kada sam je vidio i patolog je rekao da je zadobila duboke rane. Što joj je učinjeno?«

Takvo pitanje može postaviti samo nevin čovjek. Nic pažljivo odvažuje svoje riječi. »Nismo sigurni, gospodine Jacobs. Još uvijek sastavljamo sve komadiće.«

»Ali sigurno imate neku ideju, neki trag?«

»Marljivo radimo na tome. Mogu vam reći da vaša supruga nije nasumična žrtva. Bila je nečija meta.«

Dylan Jacobs prvo pogleda u policajca pa u stol, zatim u pod.

Pred očima mu je Tammy u svojoj otvorenoj kuhinji s crnim mramornim radnim površinama i ormarićima boje keksa. Može je zamisliti kako priprema najdraže jelo od lososa s tjesteninom, u ruci drži čašu trpkog bijelog vina i sluša *jazz* na najdražoj stanici.

On podigne pogled i oči mu se ispune suzama. Viktor ga primi za ruku i sada je drži otvoreno, na stolu. »Hvala«, kaže Jacobs i pomiluje ruku koja ga tješi. Pogleda Nica. »Moj je život sada s Viktorom, ali Tammy i ja bili smo jako bliski *nekoć*. Petnaest smo godina proveli kao muž i žena pokušavajući imati uspješan brak. I kada nije uspjelo, ostali smo dobri prijatelji, najbolji prijatelji. Bila je krasna, nježna žena puna ljubavi. Čak i kada smo se rastali, pokušala je imati razumijevanja.« Pogleda u zid i prisjeti se trenutka kada joj je rekao da je ostavlja zbog muškarca, a ne druge žene. »Mislim da je znala za moju homoseksualnost i prije mene. Imala je dobre instinkte, vidjela je ono skriveno. Mislim da je zbog toga bila tako dobra spisateljica.« Uspije se osmjehnuti. »Naravno, iako je bila puna sućuti, ona i njezini odvjetnici uzeli su mi cijelo bogatstvo.«

»Dao si joj previše«, ubaci se njegova nova srodna duša. »Puno više nego što si morao.«

»To je samo novac, Viktore, samo novac.«

Nic otpije gutljaj kave. »Gospodine Jacobs, ako biste vi i Viktor pronašli vremena i napisali popis poznanika vaše supruge — možda s kratkom opaskom o tome koliko ih je dugo poznavala i u kakvoj je s njima bila vezi — to bi mi zbilja pomoglo.«

»Sada?« Jacobs izgleda zabrinuto.

»Ne, ne sada, ali bilo bi dobro kada bih to dobio sutra. Znete li što o filmu na kojem je Tamara radila, *Misteriju platna*?«

»Oh, *to*«, otpuhne Viktor. »Znači, na tome je radila?« Strogo pogleda Jacobsa.

»Da, mislim da da«, Jacobs odgovori umorno.

Nic uoči napetost između njih. »Što je bilo, Viktore?«

On oklijeva.

»Hajde«, kaže Jacobs. »Reci, zašto ne?«

»Pa, kao da je izazivala nevolje, zar ne?« Pusti Dylanovu ruku i razmaše se. »Mislim, predložiti da platno nije pripadalo Isusu definitivno bi razljutilo sve one ekstremne skupine u Crkvi, zar ne? Mislim, to je svetogrđe.«

»Viktor je odgojen u katoličkoj vjeri«, objasni Jacobs strpljivo. »Čita previše detektivskih romana i zamišlja da su ubojice s kukuljicama posvuda oko nas.«

»Pa, kad jesu«, inzistira on.

»Ne u Hollywoodu, Viktore, ne u Hollywoodu.« Jacobs ga pomiluje po ruci. »Zar ne, detektive Karakandez?«

»Pa«, kaže Nic. »Vidio sam puno ubojica s kapuljačama, ali njih je zanimala droga, pištolji i tenisice od dvjesto dolara, a nikada religija.«

Dylan Jacobs uspije se nasmiješiti. »Pronađite ga, detektive. Molim vas, dajte mi riječ da ćete uhvatiti osobu koja je to učinila.«

To nije baš vjerojatno.

Detektiv to ne kaže, ali to je istina. Naime, za mjesec dana on neće ni biti ondje, pa neće moći odgovoriti na pitanja o napretku slučaja. Međutim, učini ono što je uvijek činio, što je uvijek govorio. »Dajem vam svoju riječ, gospodine Jacobs. Pronaći ću ga.«

27.

Kapetan Deke Matthews nije policajac kojem želite kasniti. Velik je . u svakom smislu te riječi. Velik je fizički. Velika je faca u odjelu. S velikim žarom zagorčava živote svojim detektivima. Sjedi za svojim stolom i nestrpljivo čeka Fallonicu i Karakandeza, a svoj je bačvasti trbuh utegnua u plavu košulju i pritisnuo ga naramenicama crvenim poput svojih obješenih obraza.

»Oprosti, šefe«, Mitzi ušeta s Nicom za petama.

»Kasnite petnaest minuta, poručnice. Imaš li pojma koliko dobra hrana može zagorjeti u devetsto sekundi? Koliko će se gospođa Matthews ljutiti ukoliko ja budem krivac što je spomenuta dobra hrana zagorjela?«

»Kužim, šefe.«

Kapetan bubnja sa svih deset bucmastih prstiju po stolu, kao da čeka objed na Dan zahvalnosti. »I, što imate? Da vidim. Uz malo sreće možda još stignem prije nego što stvarno zagori.«

Mitzi baci debelu hrpu fascikala na stol i izvuče nekoliko fotografija. »Tamara Jacobs, scenaristica, pedesetak godina, pronađena mrtva u moru u Manhattan Beachu. Nepoznati počinitelj ju je mučio - izvadio joj lijevo oko i nekoliko zuba, ima tragove vezivanja na zglobovima. Nakraju joj je prerezao grlo. Čini se da je mjesto ubojstva njezin dom, to jest lijepa kuća u Beverly Hillsu.« »Kako znate?«

»Forenzičari su potvrdili da krv otkrivena na stropu dnevnog boravka pripada žrtvi.«

Matthews baci pogled na fotografije preminule pa jednu podigne palcem i kažiprstom kao da ne želi da ga prizor sa slike zaprlja. »Ono što ovdje vidim, dragi moji, dno je dna.« Pljesne slikom po stolu. »Zašto počinitelj nije jadnicu ostavio u njezinu domu nakon što ju je ubio? Zašto se vozio do plaže i bacio je u ocean?«

»Da dobije na vremenu.« Nic izvadi bunt fotografija s nadzorne kamere s plaže. »Najvjerojatnije se radi o nekome tko nije iz grada i tko je vozio unajmljeni lexus.«

»Jedan od onih s pogonom na sva četiri?«

»Da, skupa igračka, hibrid.«

»Lijepo.« On uzme fotografiju. »Što vašeg počinitelja povezuje s ovim autom?«

»Tragovi guma na molu podudaraju se s vozilom unajmljenom u zračnoj luci. Moguće je da je doletio u grad radi ubojstva i odmah odletio iz grada.« Nic izvadi dokumente koje su mu pronašle pomagačice iz Odjela za pljačke.

»Ima li naš letač ime?«

»Agne.« Preda mu ugovor o najmu.

Matthews se namršti. »Agnes? Ubojica je žena?«

»Ne, Agne. To je prezime koje je vozač naveo u ugovoru. Ime mu je Abder. Pogledajte.«

»*Abder'i*« Zagleda se u fotokopiju. »To je pravo ime?«

»Vjerojatno nije. Proguglao sam oba imena. Grčka su i česta su. Abder je bio drevni junak, nije sigurno tko su mu bili roditelji.«

»Naravno.« Matthews odgurne kopiju. »Grci nam nisu donijeli ništa dobra. Ekonomija im je za drek. Hrana im je užasna. Postoji razlog zašto nikada ne vidiš Talijane kako razbijaju tanjure poslije jela.«

»Civilizacija?« predloži Mitzi. Obojica je zbunjeno pogledaju. »Čula sam glasine da je to došlo iz Grčke.«

On je ignorira. »Znači, ubojica je Grk koji je možda doletio mučiti i ubiti scenaristicu iz Los Angelesa. Samo mi kvarite večeru ili to vama ima nekakva smisla?«

Mitzi prema njemu gurne kopiju scenarija koju je nakraju izvukla iz Sare Kenny. »Ovo je film na kojem je Jacobs radila. Radi se o Torinskom platnu i mi vjerujemo da film poteže pitanje je li to zbilja bio Kristov mrtvački pokrov.«

Matthews baci pogled na sat. »Zar ljude boli neka stvar za to?« Njegov komentar šokira detektive. »Mislim, jeste li ikada vidjeli dobar film o vjeri?«

»*Egzorcist*«, kaže Nic.

»*Svemogući Bruce*«, predloži Mitzi. Obojica je namršteno pogledaju. »Ima veze s vjerom.«

Kapetan odmahne glavom. »Dobro, priznajem da Bog može biti hit na kino-blagajnama. Dobro, ali recite mi kome je u stvarnom životu toliko stalo do tog platna? Katolicima? Grcima?«

»Njima, a možda i drugima.« Mitzi pretražuje hrpu fascikala dok govori. »Asistentica s kojom smo razgovarali u studiju rekla je da je Jacobs

plaćala istraživače u Italiji koji su radili za nju — možda su joj slali informacije o platnu.«

»Kakve informacije?«

»Ne znamo sigurno. U filmu je trebala biti scena u laboratoriju, pa možda znanstvenici vrše datiranje ugljikom ili uzmu DNK krvi na platnu. Možda pronadu dokaz o tome čije je tijelo bilo umotano u platno.«

Kapetan mahne prstom prema fasciklima po kojima ona još uvijek lista. »Ti samo bacaš ideje ili imaš nešto pametno u tim papirima?«

Ona napokon pronade papire koje je tražila. »Ovo su kopije ugovora o neotkrivanju podataka koje su svi koji su radili na filmu morali potpisati.« Preda mu nekoliko ugovora. »A ovo je kopija dopisa iz Odjela za javnost, poslanog Tamari Jacobs, u kojem je pitaju želi li da na premijeri filma budu i predstavnici časopisa *New Scientist* i *National Geographic*. Ti se časopisi inače ne pozivaju na filmske premijere.« Ona otvori još jedan fascikl. »A ovo je međunarodni broj bankovnog računa Talijana kojem je Tamara plaćala u Torinu. Pripada R. Craxiju.«

»*Excellenti*, zvuči kao da već imate nekoliko tragova.« Matthews odgurne stolicu, krene prema jakni koja mu visi iza vrata i još jednom pogleda na sat. »Idem na večeru. Vas dvoje mogli biste otići u kantu - čeka vas duga noć.«

28.

Žuto svjetlo stolne lampe obasja oblak prašine koji se uzdigne kada istražitelj mjesta događaja Tom Hix baci izvještaj na Mitzin stol u Odjelu za ubojstva. Upravo odlazi kada se ona i Nic vrate iz Matthewsova ureda. »Imam nešto za tebe«, kaže on kada se ona približi.

»Što to, Tome?«

»Veterinar je završio obdukciju perzijske mačke iz Jacobsiçine kuće. Maca je nekoga duboko ogrebla, i to ne vlasnicu.«

»Zbilja ?« Mitzi posegne za izvještajem.

»Pronašao je tragove ispod lijeve kandže i napravio je DNK- analizu. To definitivno nije DNK Tamare Jacobs.«

Nic postavi oçito pitanje. »No, ÷ija je?«

»Pripada nepoznatom poçinitelju. Nema ništa u programu za izradu psiholoških profila ni drugim bazama podataka. Osoba koju je mačka ogrebla nema dosje.«

»Barem ne u SAD-u«, zakljuçi Nic. »Povezali smo poçinitelja s autom iznajmljenim u zraçnoj luci LAX.«

»Vozaç je unajmio vozilo koristeçi grçko ime«, doda Mitzi, »a postoji i veza s Italijom. Provjerit ćemo međunarodne baze podataka.«

Hix zakljuçi da je to dobar trenutak da se povuče. »Izvještaj imate.« Nasmiješi se Mitzi. »Ako želiš popiti kavu i razgovarati o sluçaju, znaš gdje me možeš pronaçi.«

»Znam.«

Gledaju ga kako odlazi. Nic je znaçajno pogleda. »Shvaćaš da on ne želi samo kavu?«

»Šuti! On je bezazlen. Uostalom, malo pažnje nikome ne škodi.«

»Kako ćemo podijeliti ovu muku? Hoćeš li ti raditi forenziku, a ja ću pronaçi Tamarinu obitelj i prijatelje — vidjeti ima li kakvih skrivenih tajni?«

»Dogovoreno.« Ona otvori izvještaj koji joj je Hix donio. »Misliš da je ubojica Europljanin? Da je doletio, odletio i ostavio nam samo lažno ime i DNK koja se ne može identificirati ni u kojoj policiji na svijetu?«

Nic polako uzdahne. »Ako je tako, onda smo u nevolji.« Ispravi se. »Ti si u nevolji, to bi sve moglo potrajati, a ja ću tada već biti daleko.«

Ona se trudi ne razmišljati o njegovu odlasku, već se usredotoči na svoju slutnju. »Ali to ima smisla. Ubije pa nestane. Pobjegne na drugi kontinent i samo nestane.« Podigne pogled s rezultata DNK- analize. »Misliš da bi Matthews odobrio put u Italiju da nađemo tog Craxija, istražitelja kojem je naša pokojnica slala novac? On uvijek govori da ako ubojstvo ima veze s novcem, treba slijediti dolare.«

Nic razmisli. »Stopa riješenih slučajeva je pala. Potrebno mu je da se riješi ovako eksponiran slučaj. Zašto, putuje ti se?«

Ona odmahne glavom. »Ne, tebi se putuje.«

29.

CENTAR LOS ANGELESA

J.J. se iznenadi kada ugleda Emmu Varley kako čeka dok se pogon prazni na kraju radnog dana. Ona ga ugleda i nasmiješi se. Njezine plave oči pogledaju ravno u njegove. »Zaključavaš?«

On zazveči ključevima u ruci. »Za to me plaćaju.«

»Trebaš pomoć?«

On zaključa da ona opet želi prijevoz kući. »Može, neplaćeno prekovremeno uvijek je dobrodošlo.«

»Tko bi rekao.«

On mahne prema redovima udaljenih strojeva. »Možeš li samo provjeriti je li sve pogašeno? Obično radnice ostave jedan ili dva stroja upaljena. Ne shvaćaju, ili ih nije briga, da to uništava motor. Uz to, troši puno energije.«

Emmu nije briga za energiju. Sve one gluposti o stakleničkim plinovima i ozonskom omotaču, to je ne zanima. O takvim se stvarima ne brinete kada nemate dovoljno novca da vozite auto ili da upalite grijanje kada vam je hladno. Kada bi mogla, ona bi trošila tri puta više energije nego što troši.

J. J. ugasi svjetla i njih dvoje jedan trenutak provedu u mraku i tišini koje prekida samo slaba svjetlost i zujanje neonskih cijevi na hodniku.

»Kako je ovo romantično«, šali se Emma.

Previše nasumičnih misli pokušava se povezati u njegovoj glavi. Tama, sama žena, uzbuđenje koje mu se uzdiže tijelom. Mora se kontrolirati. Ne smije se zanijeti.

Ona osjeti njegovo uzbuđenje — poslušna nagon i nagne se prema njemu. Poljubac je nježan, neodlučan, nesiguran. Ona je uzbuđena u tom trenutku odbijanja i prihvaćanja.

J. J. se osjeća neobično. Osjeća magnetsku privlačnost. Ne može se udaljiti od nje. Njezina seksualnost ima snažnu moć nad njim.

Ona zaklopi oči, primi njegovo lice hladnim rukama i poljubi ga strastvenije.

Dok se odvaja od nje da udahne zrak, osjeti kako mu srce lupa. Bez razmišljanja, bez da cenzurira svoje misli, on joj povuče vestu preko glave. Želi je голу. Njezine se ruke spuste do njegova remena i povuku kopču. »Stani.« On položi ruku na njezino lice — padne mu na pamet da joj pokrije usta — a onda palcem nježno dotakne svijetao madež. »Čekaj da zaključam. Ne želim da nas netko ulovi.«

Emma Varley izuje cipele i nasmiješi se dok on nestaje u tami.

Nasloni se na dug stol, spremna da mu se ponudi.

WALNUT PARK, LOS ANGELES

Mitzi svake noć prije spavanja ima isti ritual. Ode k djevojčicama u sobu i ugasi svjetlo. Obično i televizor uz koji su zaspale iako im je rečeno da ga ne smiju gledati. Poljubi ih i ušuška, opet ih poljubi i iskrade se iz sobe, pazeći pritom da vrata ostavi dovoljno otvorena za Amber i ne previše zbog Jade. Ponekad se pita je li lakše imati sinove.

Ode u svoju kupaonicu koja je spojena sa spavaćom sobom, presvuče se u skromnu crnu spavaćicu pa sjedne ispred malena toaletnog ormarića na kojem se nalazi ogledalce veličine knjige te skinu ono malo šminke što inače nosi.

Od udarca u potiljak poleti licem prema podu kupaonice. Udarac je iznenadi iako nije trebao biti potpuno iznenađenje.

»Misliš da me možeš tretirati kao smeće ? Kao da sam jedan od tvojih kriminalaca?« Alfie se sagne i opali je desnicom preko uha, od čega joj zazvoni u uzdrmanoj glavi. »Trebao bih umlatiti malo poštovanja u tvoje jeftino debelo dupe.«

Napad je suprugov odgovor na to što mu je prije sat vremena očitala bukvicu. Derala se jer nije našao posao i zbog toga što uopće ne pomaže po kući, već samo loče pivo. On izvuče kožni remen iz hlača i luđački raspali po njoj. »Misliš da nisam muškarac?« Jezik mu se pleće. »To što ne mogu naći posao ne znači da više nisam muškarac.«

Presavije remen na pola i kada je sljedeći put udari, njoj se na bedru pojavi grimizna otekline.

Mitzi pokuša ustati, ali on je mlati remenom, jako je udara po rukama i nogama, a njezini jecaji i pogled na duboke crvene tragove koje joj nanosi pojačavaju njegov bijes. On konačno uhvati remen. On potegne i privuče je k sebi zajedno s remenom te ga ona lijevom nogom raspali po gležnju. On povuče još jače, a ona mu desno stopalo zarije u jaja.

Alfie ispusti remen. Zatetura unazad i padne.

Sada ona stoji, a on leži. Nema prostora da ga pokuša udariti u glavu. Ne može ga dobro opaliti u lice, a da je on pritom ne zgrabi. Mitzi uzme stolac na kojem je sjedila, preokrene ga i pritisne mu naslon na dušnik.

Alfie pokušava zgrabiti stolac. Ona vidi strah u njegovim očima. Nasloni se na stolac i gleda kako njegovo lice postaje sve crvenije. Alfie pokušava udahnuti. Ona pritisne jače. Zna što radi. Zna da sve može biti gotovo u minuti. Alfie mrtav.

On udara nogama. Koprca se boreći se za život.

»Mamice!«

Amber je na vratima i gleda kako mama guši tatu. Mitzi odbaci stolac kao da je osjetila strujni udar.

»Sve je u redu, dušo.«

Pogled u djetetovim očima govori da nije — više nikada neće biti u redu.

»Hajde«, Mitzi gurne kćer prema spavaćoj sobi. »Vrati se u krevet. Mamica stiže za minutu.«

Alfie još uvijek leži na leđima. Drži se za grlo i glasno sopće pokušavajući doći do daha. Jebeš njega. Mitzi izvuče službeni pištolj Smith and Wesson koji drži ispod svoje strane kreveta. Provjeri spremnik, uperi pištolj u supruga i pogleda ga preko cijevi. »Ako znaš što je dobro za tebe, pokupit ćeš svoje prnje i nestati. Ako uđeš u sobu gdje su djevojčice ili ako budeš ovdje kada se vratim, prosvirat ću ti mozak.«

CARSON, LOS ANGELES

J. J. osjeća netipično uzbuđenje.

Nikada prije nije ženu doveo kući. Nije nikada o tome ni razmišljao sve dok se nije pojavila Emma i hrabro predložila da odu u njegov stan. Sjaj u njezinim očima rekao mu je da je ona ta s kojom može riskirati. Njoj pripadaju sve zasluge, ona je posebna. I više od toga, ona je *blagoslovljena*.

Zatvori ulazna vrata i pažljivo je ponese tamnim stubištem. Učinio je sljedeći korak i stvorio je duhovnu vezu. Uspne se do vrha stubišta i do škripavih drvenih dasaka odmorišta te ostane bez daha. Otkada je s Emmom — »Em«, tako će je od sada zvati — shvatio je da je bio usamljen, izoliran, odsječen od ostatka svijeta. To nije zdravo. Bog ne bi to htio.

Na treperavoj svjetlosti svijeća u njegovoj spartanskoj spavaćoj sobi misle mu lete glavom dok je nježno skida, njegovi uzbuđeni prsti prelaze po njezinoj glatkoj, hladnoj koži.

Em je prelijepa. Čak je ljepša mrtva no što je bila živa. Bog mu je rekao da je njezino vrijeme kucnulo, ali ne može je još ostaviti. Ne može biti bez nje. Njegove usne pohlepno pronadu njezine. Topao dah strasti prijede iz tijela u tijelo sve dok se on ne odmakne kako bi udahnuo.

Ona leži mirno ispod njega, oči su joj zaklopljene, izgubljena je na drugom svijetu, a on je s divljenjem promatra. Pažnju mu zaokupi njezin prepoznatljivi madež i on se nasmiješi. To nije mana. To nije greška, nije nešto što narušava savršenstvo, kako možda misle drugi ljudi. To uopće nije to.

On zna što je to. Samo on shvaća važnost madeža. Ona je obilježena. Odabrana za njega. J. J. nikada prije nije osjećao takvo što. Nikada se nije osjećao tako potpuno. U miru i tišini koji uslijede on privuče dugu plahtu i omota je. Pobrinese da je dobro umota. Ne želi da joj bude hladno. Barem ne hladnije nego što već jest.

Nagne se, poljubi je u vrat pa joj na uho šapne: »*Dominus vobiscum*, slatkice moja. *Dominus vobiscum*.«

DRUGI DIO

Bog je mrtav! Mi smo ga ubili!

FRIEDRICH NIETZSCHE

LIBANON

Iza gusta šumarka golemih cedrova, u sjeni snijegom prekrivenih padina planine Libanon, pekač opeke obavlja posao koji se u njegovoj Obitelji stoljećima prenosio s koljena na koljeno.

Zove se Ziad Keffy. Ima četrdeset godina, ćelav je i debeo. Na nemilosrdnu suncu njegova je koža poprimila boju pečenog kestena. Dok prilazi otvoru usijane peći, njegov gol i znojan trbuh izgleda kao da će se raspuknuti. Desetljeća iskustva govore Keffyju da je peć za pečenje opeke dosegla potrebnu temperaturu, a glina u peći počne se presijavati poput rastaljenog zlata. On stoji ispred vatre i gleda.

Povremeno zalije monstruožnu pećnicu vodom da se stvori površinski sloj koji će zaštititi cigle. Svaku od njih rukom je izradio neki od njegovih jedinstveno posvećenih radnika, koji su u dragocjene cigle urezali svoje osobne simbole.

Keffy se okrene od peći i pogleda radnike. To je trenutak odmora od užasne vrućine. Neki miješaju glinu s vodom, drugi vode volove preko svježe mješavine i drobe je u gustu kašu. Uskoro će je prenositi u drvene okvire pa će lukovima na kojima je napeta žica rezati cigle prije nego što ih donesu u njegovu peć da ih ispeče.

To je vruć i prljav posao. Taj vas rad iscrpi i isuši iznutra i izvana. Uvijek ste samo korak od užasne žeđi. Keffy začuje bratov glas iza sebe. »Spremni su za tebe. Kažu da je vrijeme da dođeš.« Dany je deset godina mlađi od njega, visok i vitak, toliko drugačiji od Ziada da je teško povjerovati da su u rodu.

Pekač opeke obriše znoj s čela prljavom tkaninom zavezanim oko struka. »Onda ću poslušati njihove želje«, kaže. »Ne puštaj nikoga blizu vatre.« Živi u strahu da će netko uništiti njegov rad ili se ozlijediti. Ako se to dogodi, bit će vraga.

U njegovu koraku nema poleta dok se saginje ispod niska ciglenog svoda i silazi strmim, hladnim, kamenim stepenicama u tisućgodišnju zgradu koja dominira šumarkom. Nakostriješe mu se dlake na rukama. Dijelom zbog promjene temperature. Većinom zbog zadatka koji ga čeka.

Budući da je samo Ziadu povjereno pečenje cigli, on je jedini kojeg zovu da nadgleda njihovo korištenje. Njegove kožne sandale tiho odzvanjaju dok korača uskim podzemnim prolazom koji osvjetljavaju baklje na zidovima. Hoda i odmahuje glavom, ne može shvatiti kako ljudi provode vrijeme tamo dolje, kako žive tako kako žive.

Prolaz se otvori u velik podzemni trg. Jedino svjetlo dolazi od svijeća poredanih oko centralne fontane. Usred vode koja neprestano teče, stoji kip. Prikazuje visoku figuru stroga lica. Svetac, zaštitnik samostana. Ziad se prekriži i s poštovanjem pogne glavu kada mu pristupe dva redovnika u crnim haljama. Stariji drži malj u rukama posutim staračkim pjegama, a mlađi — mladac koji nema više od osamnaest — drži tri kamena dlijeta. Pekač se zapita zašto tinejdžer ne nosi teško oruđe. Možda čak i ovdje muškarci još uvijek žele dokazivati svoju muškost.

»Je li ona ista?« upita sa strahom u glasu.

Starac ne odgovori, ali njegove oči to potvrde. Starac nikada ne govori. To jest, nije progovorio više od pola stoljeća. Ziad napući usne i uzme malj iz redovnikovih ruku. »Brate, molim te, pokaži mi put.«

Hoda iza njih i usredotoči se na zadaću koja ga čeka. Kako najbolje zadati prvi udarac. Kako počinuti minimalnu štetu sitnoj ali svetoj strukturi koju je tek sazidao. A najviše od svega kako ne ozlijediti zvijer od čovjeka koju su nedavno zazidali u nju.

SRIJEDA WALNUT PARK, LOS ANGELES

Tri su sata ujutro, a Mitzi ne spava. Sjedi uspravno poput svijeće u Amberinu krevetu, a njezine dvije kćeri napokon spavaju pored nje u krevetu na kat.

Pištolj Smith and Wesson visi joj u povijenoj ruci. Noge i ruke i dalje su joj crvene i peku od Alfijevega bičevanja, a sluh joj otežava neprestano zujanje od udarca u uho. Međutim, ona ne osjeća bol. Oči su joj prikovane za vrata spavaće sobe koja je zabarikadirala komodom.

.Prije nekog vremena čula je lupanje vrata, paljenje auta i cvilež guma. Nada se da je to bio on. Moli Boga da je to bio on. Međutim, ne želi spustiti pištolj — sve dok ne bude sigurna. U mraku razmišlja o curama, o svađama koje su vidjele, o šteti koja je već počinjena. Najčudnije je to što on nije bio loš otac. Daleko od toga. On ih obožava

one obožavaju njega. Nikada nije podigao ni prst na njih. Samo na nju. Za njezino vlastito dobro. Da je nauči lekciju. Zbog toga što je voli i boji se da će ga ostaviti.

Mitzi je čula sve isprike i sve ih je iskoristila na curama — čak im je rekla da je to normalno, da se svi roditelji povremeno tuku. Prisjeća se kako je, u modricama nakon tučnjave, dopustila da je zagrlji dok su zajedno govorili curama koliko se vole i koliko vole njih dvije. Najbolesnije je bilo što su to i mislili. Zaista su to mislili.

Ludo. Njezino je ponašanje bilo zrelo za ludnicu.

Išulja se iz kreveta, polako odmakne komodu od vrata, primi pištolj u ruku i duboko udahne. Jako polako otvori vrata i krene natrag prema spavaćoj sobi u kojoj su se tukli. Možda je trebala nazvati policiju kada ga je priklještila na podu. Pretrpjeti neizbježno poniženje, neumorne lajave jezike na poslu, što sad. Kada bolje promisli, trebala ih je davno nazvati. Odmah nakon drugog puta kad ju je opalio pa se rasplakao i molio je da mu oprost.

Uperi pištolj u prostoriju i zauzme stav za pucanje.

Prazno je.

Čak i na slaboj svjetlosti lampe pored kreveta ona vidi da je otišao. Izade na odmorište i zapita se kako je pala na sve gluposti koje joj je govorio. Dobro, zbog ljubavi radimo svašta. Zbog ljubavi i dvoje preslatke djece još više. Ali trebala je biti pametnija.

Mitzi na prstima siđe niz stepenice s izvučenim pištoljem koji drži u profesionalnim premda drhtavim rukama. Svjetlo ne pali dok ne dođe u kuhinju. Onda zažali što je to učinila.

Svjetlost je obasja kao da je Sudnji dan. Munja ravno iz Božje ruke opali je u glavu. Okrene se s pištoljem da vidi leži li čudovište iz njezina života na kauču poput kita.

Nema ga.

Hvala Bogu na malim radostima.

Pet minuta poslije Mitzi je sigurna da su ona i cure same. Povuče zasun na vratima i sjedne za kuhinjski stol zureći u mjesto gdje je Alfie prije sjedio. Mjesto na kojem više nikada neće sjediti. Ispred nje nalazi se boca viskija, čaša, pištolj i cijela zastrašujuća budućnost.

CARSON, LOS ANGELES

Sada je hladna.

Hladnija nego što je J. J. mislio da ljudsko tijelo može biti. To ga fascinira. Policija na televiziji zove to mrtvačkom hladnoćom, stanjem raspadanja koje znanstvenici poznaju kao *algor mortis*.

Jadna Em.

Svaki se sat njezina tjelesna temperatura spuštala za jedan i pol stupanj i sada jedva da je iste temperature kao negrijana prostorija u kojoj leži. Njezina soba. Njezino počivalište. On pažljivo odmakne kosu s njezina bijelog lica duha pa je nježno obgrli. Čuje neobičan zvuk. Na trenutak pomisli da ona diše. Da se vratila iz mrtvih. Položi uho na njezino srce i sluša hoće li čuti otkucaj. Ništa. Nastavi slušati niže niz njezin trup, položi ruke na njezine uske bokove, a uho na njezin glatki trbuh. Sada zna o čemu se radi.

Plinovi i tekućine u njezinu tijelu. Ona je mrtva, ali u njoj postoje živa bića — organizmi koji se hrane njezinim crijevima — mali dijelovi Em koji još žive. Život nakon smrti. Pita se ima li u njezinu mozgu još misli koje se kreću poput bakterija, trzaju u posljednjim grčevima. Nestanu li sjećanja poput otkucaja srca ili ostanu nakon posljednjeg izdaha pa trunu satima, danima ili mjesecima? Zna da se mozak može održati na životu kada svi ostali organi umru. Možda se duša tamo nalazi.

On legne uz nju, pogleda u njezine prazne oči i kaže nešto što nikada nije rekao. »Volim te.«

Osjeća se dobro dok to govori. To Bog želi. Bog je ljubav. Bog mu je doveo Em. Ona je njegova. Približi usne njezinu licu. »Volim te, Em. Zaista te volim.«

VATIKAN

Dva pripadnika Švicarske garde otprate posebnog savjetnika kroz dvorište Siksta Petog, svinjara koji je postao papom. Čizme im odzvanjaju dok se žurno uspinju kamenim stubama do najvišeg kata Apostolske palače. Od sedamnaestog stoljeća deset prostorija pred njima, uključujući i liječničke odaje, čine *appartamento nobile*, službenu zimsku rezidenciju vrhovnog pontifeksa.

Papinski sekretar uvede Andreasa Pathykosa kroz predsoblje i ostavi ga u maloj radnoj sobi. Revni Grk Svetog Oca poznaje već trideset godina. On je njegove oči i uši u vanjskom svijetu. Andreas korača prostorijom dok se ne otvore vrata te uđe njegov stari prijatelj.

»Vaša Svetosti.« Nakloni se pa doda: »Nadam se da ste dobro.«

Stari se pontifeks nasmiješi. »Onoliko koliko običan čovjek od osamdeset godina može biti. Rekao si mom sekretaru da imaš hitne vijesti?«

»Jesam.« Njegovo se držanje promijeni. »Bojim se da nisu dobre.«

Sveti Otac polako sjedne u stolicu s visokim naslonom. »Hitni sastanci rijetko znače dobre vijesti.«

»Scenaristica je mrtva.«

Pontifeks izgleda potreseno. »Blagoslovio je Bog.« Prekriži se. »U kakvim je okolnostima preminula?«

»Pronađena je u moru blizu svog stana u Americi. Smrt nije bila slučajna. Iz pouzdanih izvora saznali smo da losanđeleska policija tretira njezinu smrt kao ubojstvo.«

Papa spusti glavu i ozbiljno se zamisli. Poslije će moliti za njezinu dušu. I molit će da ono najgore što zamišlja nije istinito.

Savjetnik ne otkriva druge detalje, svakako ne one krvavije kojih je svjestan — gubitak oka, mučenje. Njegova Svetost podigne pogled. Svijetloplave oči koje su vidjele puno grijeha i svjedočile mnogim mudrostima pogledaju svog vjernog slugu. »Andreas Pathykose, ako imaš ikakve informacije koje mogu pomoći policiji da uhvati ubojicu ove gospođe, moraš obavijestiti nadležne institucije.«

»Razumijem, Vaša Svetosti.«

»Crkva je puno učinila da ujedini frakcije, moderniste i ortodoksne, ali ne možemo biti prijatelji ekstremista.«

»Sveti Oče...«

Pontifeks podigne dlan i prekine ga. »Namjere su im dobre, ali previše su revni. Povijest nas je tome naučila.«

»Uistinu, Vaša Uzvišenosti.«

»A drugo pitanje? Je li to završeno?«

Pathykos se trgne. »Mislím da nije. Bojim se da je upravo suprotno. Zbog ove će nesretne smrti to biti aktualno još neko vrijeme.«

WALNUT PARK, LOS ANGELES

U pet ujutro Mitzi započne svoj novi život.

Spremi viski, skuha svježu kavu i pregleda račune koje više ne može odlagati. To bolno sortiranje podsjeti je da cure za vikend idu na skijanje sa školom i da debelo kasni sa zadnjom uplatom za izlet. Ne može si to priuštiti, ali nekako će naći novac. Čini joj se da je važno da one sada budu daleko od doma. Odmor na planini Baldy mogao bi biti baš ono što im treba.

Otvori obiteljski laptop i započne lov na bravara i odvjjetnika. Treba promijeniti sve brave na vratima i prozorima. To neće biti jeftino, ali ne može o tome razmišljati. I mora dogovoriti sastanak s nekime tko može riješiti sve gadne službene stvari — razvod — i neizbježnu borbu da zadrži ono malo što ima.

Alfie joj je uzeo samopoštovanje, prokleta bila ako mu dopusti da joj uzme i dom.

Popne se na kat i pogleda cure. Još spavaju. Dobro je. Možda će dobar odmor izbrisati dio strahota koje su sinoć doživjele. Bosa otiđe u svoju spavaću sobu i skine prašnjav kovčeg s vrha ormara.

Dvadeset minuta poslije ona sjedi na koferu u koji je ugurala što je više mogla suprugove odjeće, cipela i osobnih stvari. Ostatak će spremiti u vreće i ostaviti u garaži da on to uzme dok nje nema. Jedno jc sigurno, u kuću više neće kročiti.

U kupaonici baci njegovu britvicu, pjenu, dezodorans i ostalo u pleteni koš te stane pod tuš da ispere prljavštinu sinoćnjeg doživljaja. Nov početak. Ne postoji točniji izraz. Obriše se ručnikom i pregleda svaki crveni ožiljak od remena na tijelu. Oni će nestati. S vremenom će svi nestati, uspomene također, kao i sumnje i strah koji je sada izjedaju.

Ona se obuče za posao. Danas nosi jarke boje kojima naglašava hrabre tvrdnje i odlučne korake. Jarko žuta košulja, tamnomodre hlače i sako. Boje su prejake, ona to zna. Previše su ljetne, previše kričave. Nema veze. Potrebna joj je snaga tih boja oko nje, poput kugle energije koja će joj pomoći da preživi taj dan. Još nekoliko sati prije nego što bude morala

odvesti cure u školu, pa sjedne za kuhinjski stol i surfa internetom. Prvo pogleda naslove. Onda tračeve. Dosadno joj je čitati stalno jedno te isto, pa utipka »Torinsko platno« u preglednik.

U devetini sekunde pojavi se pola milijuna rezultata. Impresivno. Kada bi barem muškarci bili tako efikasni. Daj muškarcu cijeli dan i on ne može pronaći ni kamo je stavio novčanik, a kamoli četiristo devedeset i devet tisuća drugih stvari. Preglednici su sigurno ženskog roda.

Ugleda brojne kvazireligijske stranice, platno ima svoju web-stranicu, a tu su i doprinosi uobičajenih izvora — Wikipedije, BBC-ja, CNN-a. Ona otvori Wikipediju i prvi put pogleda pamtljiv prizor kojim je Tamara Jacobs bila opsjednuta.

Iz popratnog teksta sazna da su fotografije uslikane 1898. godine i da ih je načinio Talijan Secondo Pia. Nju iznenadi koliko je negativ jasniji od snimaka u sepiji. Teško je povjerovati da je to ista slika.

Mitzi u kuhinjskoj ladici pronađe kemijsku i spiralni blok. Na novom listu napiše natuknice, skačući s jedne internetske stranice na drugu.

Platno je velika lanena tkanina koja, čini se, prikazuje razapeta čovjeka.

Drži se u posebnoj kapeli Katedrale svetog Ivana Krstitelja u Torinu.

Grupa američkih znanstvenika 1978. godine provela je detaljno istraživanje zvano STURP (Shroud of Turin Research Project).

Nisu pronašli uvjerljive dokaze da se radi o krivotvorini i nisu pronašli objašnjenje za to kako je na platnu nastao otisak.

Godine 1988. sveučilišta Oxford i Arizona te Švicarski federalni institut za tehnologiju vrše datiranje ugljikom-14. Svaki istraživački tim zasebno zaključuje da platno potječe iz srednjeg vijeka, između 1260. i 1390. godine — svi zaključuju da to nije mogao biti Kristov mrtvački pokrov.

Mitzi se odmakne od ekrana, više no ikada vjeruje da se rješenje njezina ubojstva nalazi u Torinu. Pogleda na sat i shvati da se toliko udubila u tajne platna da je zaboravila na vrijeme. Osam je ujutro. Vrijeme je da se suoči s curama. Vrijeme je da im kaže da ono sinoć nisu sanjale. Da im je zbilja izbacila oca i da se on više ne vraća.

Nikada.

VATIKAN

Andreas Pathykos napusti Papinsku palaču i prošeta se pet minuta do kafića na Piazza del Sant'Uffizio, kod južnog dijela Piazza San Pietro. Godinama dolazi ovamo. Kao i čovjek s kojim se upravo sastaje.

Naruči pun tanjur kolača, *espresso* i vodu pa gleda vrata čekajući gosta. Ne mora dugo čekati. Zvonce iznad ulaznih vrata zazvoni i otac Nabih Hayek uđe u kafić. Njegovo se mršavo lice ozari kada za stolom ugleda starog prijatelja.

Hayek je u kasnim pedesetima i Libanonac je. Može pratiti svoje rodoslovlje sve do ranih dana Maronitske crkve, jedinstvenog katoličkog reda koji je zadržao svoju liturgiju, disciplinu i hijerarhiju. Antiohija ima posebno mjesto u katoličkim srcima. Ondje su Isusovi sljedbenici prvi put prozvani kršćanima, a nakon uništenja Jeruzalema 70. godine poslije Krista to je postao centar vjere.

»Još je hladno«, progunđa Hayek umjesto pozdrava. Zagrli papinskog savjetnika. »Sanjam proljeće.«

»Popij kavu, naručit ću nam još.«

» *Grazie*.«

Gost zagrije artritичne ruke na maloj šalici, a Pathykos mahne šankeru da donese još kave. S hrpe slastica podigne kolačić s kremastim nadjevom i stavi ga na Hayekov tanjur. »Ovo sam naručio specijalno za tebe.«

»Cime je punjeno?« Hayek povuče tanjur prema sebi.

»Vanilijom i čokoladom«, odvrati mu on, skoro pa grešno. »Dobar tek.«

Hayek zagriže lađu od prhka tijesta i prepusti se rijetkom užitku.

Sljedećih deset minuta provedu u razgovoru o hrani piću i sitnicama. Onda Pathykos prijeđe na stvar. »Obavijestio sam Njegovu Svetost o poteškoćama u Los Angelesu.«

»I?«

»Izrazio je zabrinutost.«

»EksPLICITNO?«

Grk ne odgovori istog trenutka. »Zahtijeva da ukoliko posjedujem znanje, podijelim ga s nadležnima.«

»Kako bi Njegova Svetost definirala znanje?«

»Opravdano istinito vjerovanje.«

»Ah, Platonova definicija.« *Poliže kremu s prsta.* »Taj je velikan rekao, da bi netko nešto znao, to mora biti istinito. Mora se vjerovati da je istinito i to vjerovanje mora biti opravdano.«

»Tako vjeruje većina epistemologa i prema takvoj definiciji ja posjedujem znanje.«

Hayek nije uvjeren. »*Pretpostavljaš, dragi prijatelju. Pretpostavljaš, nemaš nesumnjivu potvrdu i stoga je posljedica toga što posjeduješ samo pretpostavke ta da ne posjeduješ istinu.* «

»Pretpostavljam da imaš pravo.«

»Znam da imam pravo.« Hayek izgleda zadovoljan sobom.

»A sada, Andree, kada prihvatiš da ne posjeduješ istinu — kada prihvatiš da ne možeš nepobitno znati što se dogodilo, moraš prihvatiti i da ne posjeduješ *opravdano istinito vjerovanje*, dakle da ne znaš.«

Papinski savjetnik otpije gutljaj *espressa* i razmišlja o tom argumentu. Odloži malu bijelu šalicu. »Ako me pita, reći ću Svetom Ocu da ne posjedujem znanje u najistinitijem smislu riječi. Ako me uputi da podijelim više od znanja, onda ću ti reći.«

Hayek kimne slažući se. To je najviše čemu se može nadati. Vрати se kolačiću i razmišlja koliko još otkriti Grku. Do danas, bilo se jednostavno otvoriti glede tih donekle delikatnih pitanja. S obzirom na diskusiju koju su vodili proteklih minuta, to možda više nije slučaj. »Imaš nekoga u Los Angelesu. Možda bi bilo bolje kada bih od sada nadalje ja imao direktno s njim posla?«

Pathykos razumije implikaciju iza ponude. Na taj način može izbjeći sva pitanja o *budućem znanju*. Sada može poduzeti mjere da se udalji od svega. Međutim, postoji i cijena koju će platiti za taj luksuz. Gubitak kontrole. Grk zna da kada preda uzde Hayeku, više ih nikada neće dobiti natrag.

Muškarci sjede i nekoliko minuta piju kavu dok razmišljaju, obojica važu moguće posljedice Hayekove molbe, ne samo za svoje crkve, već i za sebe same.

Pathykos napokon zatraži račun. Plati gotovinom i napiše ime i broj na ubrus pa ga oklijevajući gurne preko stola. »Shvaćaš da se više ne smijemo

sastajati. Godinama. Možda čak nikad.«

Hayek uzme ubrus. »Shvaćam.«

Oba muškarca ustanu. Zagrle se i poljube u obraze prije nego što se rastanu i odu svaki svojim putem. Grk krene natrag prema Papinskoj palači i zna da će jednog dana morati moliti oprost za ono što je upravo učinio.

WALNUT PARK, LOS ANGELES

Mitzine su oči crvene i toliko je iscrpljena da skoro nazove na posao i javi da je bolesna.

Amber i Jade se isplaču za vrijeme doručka pa viču i krive je. Onda još malo plaču. Nakraju se sve izgrle i ispričaju se, pa ušute i utonu u mračne misli o životu u razorenoj Obitelji.

Mitzi se sabere. »Život ide dalje«, kaže im. »Nitko nema rak. Nitko nije umro. I dalje idete na skijanje.«

Mito upali. Ali samo za sada. Ostavi ključ kod susjede da bravar može promijeniti brave, odveze cure u školu i ode na posao.

Pokušava se ponašati kao da se ništa nije dogodilo. Kao da je normalan, dosadan dan, isti kao i svi drugi. Samo što nije. Danas je zastrašujuće drukčiji dan. To je prvi dan da je ona samohrana majka. Prvi dan da je žena koja pokreće brakorazvodnu parnicu. Nazove broj odvjetnika kojeg je pronašla na internetu i zakaže sastanak za sljedeći tjedan. Ona bi voljela i prije, ali on nije slobodan. Iz nekog razloga položi ruku na pištolj, na Smith and Wesson koji je sinoć uperila u supruga.

Bi li ga upucala?

Nema sumnje da bi.

Bi li ga pokušala ubiti ili raniti?

To je već teže pitanje.

Dok se muči odgovoriti na pitanje, ona shvati da ispod svih slojeva mržnje, ispod svih ožiljaka, modrica i kontuzija od zlostavljanja još uvijek postoje niti istinske ljubavi, tanka poveznica s prijašnjim dobrim vremenima. Otpije gutljaj crne kave iz velike šalice i upali računalo. Jednog će dana smanjiti unos kave, možda će otići na detoksikaciju i svaki dan piti kantu vode, kao što navodno rade dobre cure, ali ne danas. Danas Mitzi već vozi sto pedeset na sat u vanjskoj traci kofeinske autoceste i tamo planira ostati.

Bude joj žao što Nica nije pozvala u odjel, već ga je poslala da traži Tamarinu obitelj i prijatelje. Dobro bi joj došla njegova energija, pozitivna sila koja bi joj pomogla tjerati dalje. S druge pak strane, možda je dobro što

on nije ondje. Kada bi mu rekla za Alfieja, vjerojatno bi poludio i učinio nešto.

Stol joj je u neredu. Pun je papira i spisa. Nije moguće da ga je tako ostavila. Obično je puno urednija. Sigurno puca po šavovima. Ili je netko nešto tražio i odustao usred potrage. Stol prekrivaju forenzički izvještaji, izjave svjedoka, bankovni izvaci, računi i dokumenti o Tamari Jacobs i njezinu suprugu na papiru Dylanu. Ondje je i sve što je napokon izvukla iz Sare Kenny — Tamarini dopisi, bilješke i neki USB-stikovi. Uspjela je isprintati cijelu hrpu ranih scenarija sa USB-stikova — brojne različite verzije, označene numerički i kronološki: »Misterij platna, 1. verzija, 10. siječnja«, »Misterij platna, 10. verzija, 26. srpnja« itd.

Ona zaboravi na pomisao da joj je netko kopao po stolu i počne čitati ispočetka. Prva je verzija možda najgrublja, ali može biti i najvrednija. U kasnijim je konceptima nešto možda izbačeno, ispeglano, skriveno. Ona podigne noge na stol pa, držeći scenarij, malo utone u stolicu i smjesti se udobnije. Prošlo je puno vremena otkad je čitala nešto što nisu novine ili časopis — to je još nešto što će ispraviti u svom novom životu. Počne listati stranice pokušavajući pratiti format i stilizirani tijek uputa za snimanje i razvoj radnje.

MISTERIJ PLATNA

Tamara Jacobs

UVODNA SEKVENCA

ZATAMNJENJE.

IZ MRAKA SE ZAČUJE ZAVIJANJE PUSTINJSKOG VJETRA.

GRMLJAVINA.

GRMLJAVINA SE PRETVORI U ZVUK ČAVALA KOJI SE ZABIJAJU U DRVO. JOŠ ZAVIJANJA VJETRA. VJETAR SE STIŠA I PRETVORI U ZVUK ŽENA KOJE NARIČU I VRIŠTE.

I DALJE JE TAMA.

POLAKO JAČA NAPETA POZADINSKA GLAZBA.

ODJEDNOM EKRAN PREPLAVI MONTAŽA CRNO-BIJELIH SLIKA. PRIKAZ LICA S TORINSKOG PLATNA U POZITIVU I NEGATIVU.

KRUPNI PLAN TAMNIH OČIJU S PLATNA.

GLAZBA NABIJA.

KRATKE SCENE SLIKA KOJE IZGLEDAJU POPUT KRUNE OD TRNJA.

OŠTRA GLAZBA SA SVAKOM SLIKOM.

POJAVI SE SLIKA - PODERANA, ZGUŽVANA, IZGREBANA, POPUT STAROG CRNO-BIJELOG FILMA KOJI SE PRIKAZUJE NA STARINSKOM PROJEKTORU.

KRV POPRSKA EKLAN I PRETVORI SE U MATERIJAL PLATNA, PLATNO GA UPIJE I SLIKE IZBLIJEDE DOK STOLJEĆA PROLAZE.

KRUPNI KADAR DONJEG DIJELA PLATNA. KAMERA PRELAZI PREKO PLATNA NA MJESTU GDJE SU BILI POKRIVENI DLANOVI I STOPALA - MJESTA KROZ KOJA SADA PROBIJA CRVENA KRV. KAMERA SE UDALJI OD MRTVAČKOG POKROVA U ZATAMNENJE.

ZVUK PLAČA U DALJINI. TO SE POMIJEŠA SA SLABIM ODJEKOM NEMILOSRDNOG VJETRA KOJI SE UZDIŽE PA UMIRE.

PROŠLI SU ŽIVOT I VRIJEME.

NOVO ZATAMNENJE.

NOVA SCENA

UVODNA SCENA

ZATAMNENJE PRETHODNOG KADRA PRETVORI SE U ZVJEZDANO NEBO, KAMERA SE UDALJI I OTKRIJE ŠIROKOKUTNI SNIMAK NOĆNOG NEBA PA SE POLAKO NAGNE I POKAŽE DANAŠNJI TORINO, OBASJAN SVJETLIMA GRADA.

NOVA SCENA

ŠIROKOKUTNI SNIMAK ISPRED KATEDRALE SVETOG IVANA KRSTITELJA

(ZVUK CRKVENIH ZVONA)

NOVA SCENA

PANORAMSKI SNIMAK ULAZA U KATEDRALU

STARA VRATA ODJEDNOM SE NAGLO OTVORE, BUČNA KONGREGACIJA IZLAZI. LJUDI ZAKOPČAVAJU KAPUTE, STAVLJAJU ŠEŠIRE, PRIMAJU DJECU ZA RUKE. ZVUČE SRETNOST, ISPUNJENO.

UMETNUTI SCENU

STARI SVEĆENIK UĐE U SAKRISTIJU I PRESVUČE SE IZ SVEČANE ODJEĆE, MINISTRANTI SAKUPLJAJU MOLITVENIKE, GASE SVIJEĆE, PORAVNAVAJU KLECALA.

CRKVA SE PRAZNI. ZATAMNENJE.

ZVUK KLJUČA KOJI SE OKREĆE U BRAVI VELIKIH TEŠKIH ULAZNIH VRATA. ČUJU SE KORACI KOJI VANI SILAZE NIZ KAMENE STEPENICE.

LICE MUŠKARCA POJAVI SE OBASJANO SVJETLOSTI BATERIJE. SVJETLOST SE SPUSTI NA PLOČE CRKVENOG PODA. ČUJEMO NJEGOVE KORAKE I SLIJEDIMO SKAKUTAVO SVJETLO. ONO STANE I OBASJA MJESTO GDJE JE ZAKLJUČANO TORINSKO PLATNO. SVJETLOST SE USMJERI NA BRAVU KOVČEGA U KOJEM JE PLATNO. RUKA U GUMENOJ RUKAVICI UMETNE KLJUČ U BRAVU I OKRENE GA.

ČUJEMO OTVARANJE VRATA. SVJETLOST OBASJA PLATNO.

NIŠTA SE NE DOGAĐA SEKUNDU-DVIJE.

SADA VIDIMO BLJESAK NOŽA NA SVJETLOSTI.

IZGLEDA KAO DA ĆE SE PLATNO PODERATI. OŠTETITI. UNIŠTITI. SVJETLOST MILUJE PLATNO - POJAVE SE TRAGOVI I MRLJE (SLIKE PODSJEĆAJU NA PRIZORE KOJE SMO VIDJELI U UVODNOJ SEKVENCI).

ČUJE SE GLASAN TRESAK. BATERIJA SE NAGLO UGASI.

NOVA SCENA

EKSTERIJER

DVA DJEČAKA LOPTOM SU POGODILA PROZOR CRKVE. ZGRABE LOPTU I PREPLAŠENO POBJEGNU.

INTERIJER

U SJENI VIDIMO LICE MUŠKARCA S NOŽEM KOJI STRPLJIVO ČEKA.

KADA VIŠE NEMA ZVUKOVA KOJI BI GA OMETALI, ON NASTAVI S RADOM.

KRUPNI KADAR

CIJELA DUŽINA OŠTRICE POLAKO PRELAZI PREKO PLATNA, NAPRIJED-NATRAG, KAO DA SE POLAKO OŠTRI NA BRUSILU.

NOŽ NESTANE IZ VIDOKRUGA. USLIJEDI KRATKA PAUZA. MUŠKARAC UZME LJEPLJIVU VRPCU - ~~ONAKVU KAKVOM~~

~~FORENZIČARI UZIMAJU OTISKE -PRITISNE JE NA PLATNO PA JE ODLIJEPI-~~

Mitzi proučava prekrižene retke i vidi malo niže rukom napisanu opasku: **preosjetljivo/prep.*

Zaključuje da *prep* znači prepraviti. Baci se na hrpu verzija pred sobom i nakon malo kopanja pronađe sljedeću verziju scenarija. U njoj piše:

NOŽ NESTANE IZ VIDOKRUGA. USLIJEDI KRATKA PAUZA. S LIJEVE STRANE KADRA POJAVI SE KREM OMOTNICA. MUŠKARAC STAVI RUKU ISPOD PLATNA PA GA NJEŽNO PODIGNE I PROTRE- SE. SITNE ČESTICE SASTRUGANOG PLATNA I SMEĆKASTA PRAŠINA UPADNU U OMOTNICU. MUŠKARAC ZATVORI OMOTNICU.

Mitzi se zapita zašto je Tamara promijenila tekst. Zašto originalna verzija nije valjala? Usporedi ih. Jedina značajna promjena je izbacivanje reference »onakvu kakvom forenzičari uzimaju otiske«. Zaljublja se 11a stolici, kao da se nada da će taj pokret osloboditi nešto u njezinoj glavi, zaglavljenu misao, sputanu intuiciju.

Mobitel zazvoni na njezinu stolu. »Mitzi Fallon«, kaže ona i dalje gledajući scenarij, i dalje razmišljajući o izmijeni.

»Ja sam.«

Smrzne se kada čuje te riječi.

Alfie.

Srce joj nabija. Odmakne mobitel od uha i zagleda se u njega. On još uvijek priča kada ona prekine vezu.

Nekako joj nije dovoljno što je prekinula poziv. Mitzi isključi mobitel. Zna da će morati razgovarati s njim. Ali ne sada. Ne dok ne bude sigurna da je dovoljno jaka.

CENTAR LOS ANGELESA

Upravitelj tvornice John James stoji na otvorenim vratima pogona kada se oglasi zvono za pauzu u jedanaest sati.

»Čekajte! *Čekajte!*«

Mora nadvikati kakofoniju struganja stolica po drvenom podu. »Samo malo. Ovo morate čuti prije nego što odete.«

Buka se utiša i čuje se samo negodovanje. Trideset žena nestrpljivo ga promatra. Neke očajno žele na zahod, neke po kavu, sok, pušiti.

»Emma Varley sinoć je uručila otkaz i neće se vraćati.«

Vijest zaradi nekoliko zvižduka i nešto mlaka pljeska.

»Znači da imamo slobodno mjesto za radnicu na stroju. Ako znate nekoga tko traži posao, javite mi. Kandidati trebaju imati preporuke. To je sve.«

Opet se uzdigne val buke i odlazak radnica se nastavi. J. J. stane sa strane i pusti da val žena prođe pored njega.

»Tako i treba«, kaže Jenny Harrison kada mu priđe. Tridesetogodišnja brineta masnu je kosu zavezala u punđu i nosi puno šminke. »Kuja ionako nije valjala, sve nas je usporavala.«

J. J. osjeti potrebu da je obrani. »Emin odlazak velik je gubitak za firmu.«

Harrison stane ispred njega. »*Emin?*« Osjeti uzbuđenje u njezinu glasu. »Je li *Em* bila miljenica?«

J. J. ne odgovori. U sebi se već kori što mu je to izletjelo.

»Joj, hoće li vam nedostajati, gospodine J.?« Harrison potegne za ruku jednu od svojih prijateljica u prolazu. »Hej, Kim, misliš da je Fleka šefu bila draga?«

Kim Bass, platinasta plavuša, ni mlada ni stara, otvoreno se zagleda u lice svog upravitelja. »Meni izgleda kao da se srami, Jen.« Nonšalantno žvače žvakaću dok ga odmjerava. »Da, možda. Draga kad je bila *naga*.«

One prasnu u smijeh. Drže se jedna za drugu kao da je vic toliko smiješan da će se srušiti.

»Izlazite!« J. J. mahne prema vratima. »Oдите na pauzu ili se vratite na posao.«

Harrison je previše drska da bi tako razgovarao s njom. Pojela je muškarce duplo veće od Tune za večeru i ispljunula njihove ljuške i kosti za doručak. Približi mu se i stane tako blizu da ga okrzne grudima, a on se zakašlje od njezina jeftinog parfema. »Gospodine J., sada *mi* možemo biti vaše miljenice. Kim i ja možemo vam pokazati stvari koje niste ni sanjali.«

Bass slijedi njezin primjer i nasloni se na njegovo rame, pritišćući tijelo uz njegovo. »Tako je, šefe. Ponašaj se prema *nama* kako treba i počastit ćemo te.«

Njemu dozlogrdi. Pritisne plavuši usta rukom. Bijes mu prokola tijelom. Slike mu se izmjenjuju pred očima. Mora se boriti da drugu ruku zadrži uz tijelo, potrebna mu je sva samokontrola da joj ne zgrabi grlo i istisne život iz nje.

» Hej! «Bass se odmakne. »Napao si me.«

»Pokupite stvari. Obje ste otpuštene. Odlazite odavde.«

Bass ga više ne gleda prepredeno. »Ne možete to napraviti.«

»Upravo jesam.« Srce mu nabija. »*Obje* ste otpuštene. Uzmite svoje stvari i otidite. Smjesta.«

Žene se nesigurno pogledaju.

»Samo smo se šalile, gospodine James.« Harrison gotovo zvuči kao da se ispričava. »Žao nam je ako smo vas uzrujale-.«

»Van.«

»Molim vas«, moli Bass. »Dwayne će me prebiti kao glupaču ako mu kažem da sam izgubila posao.«

J. J.-a nije briga. »Ionako si glupa. Uzmite stvari i otidite ili ću pozvati policiju da vas izbaci.«

One vide da se on neće predomisлити. Harrisoničino lice ispuni se bijesom. »Seksualno si je napastovao.« Uperi prst u Bass. »Ja sam te vidjela. Pipkao si je.« Okrene se prema prijateljici. »Zar ne, Kim? Zgrabio te je, zar ne?«

»Da. Ti si seksualni manijak. Cijelo me vrijeme gnjaviš. Sve cure su te vidjele.«

Vide kako nadmoćan izraz nestaje s njegova lica. Jadna budala sada ne zna što bi. Nema pojma. Harrison ga pljesne po obrazu dok odlazi. »Sada idemo na pauzu.« Pogleda na ručni sat. »Ali malo ćemo kasniti jer si nas toliko dugo zadržao u razgovoru.«

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Uredska stolica Dekea Matthewsua prijeteći škripi dok se on ljulja naprijed-natrag i odvaguje Mitzinu neočekivanu molbu da Karakandeza pošalje u Torino.

Da je tijelo s plaže pripadalo nekoj lualici, rekao bi ne. Poslao bi je van nakon što bi je izgrdio jer je uopće predložila takvo što. Holivudska scenaristica druga je pak priča. Posve druga priča jer ga je jutros gradonačelnik nagazio tražeći izvještaj o napretku i podsjećajući ga da su izbori jako blizu.

On se prestane ljuljati i donese odluku. »Dobro, pošalji ga. Ali napraviti ćemo to na jeftin način. Pošalji ga poštanskim avionom ili najjeftinijim letom. Pričvrsti ga za jato golubova ili neka pliva. Nema prekovremenih, nema skupih večera.«

»Hvala, šefe.« Ona ustane.

»I pošalji ga sada. Danas. Najkasnije *večeras*. Trebam rezultate, Fallonice, i trebam ih brzo.«

»Dogovoreno.« On krene prema vratima.

»Dobro. Ustvari, neka bude još brže.«

Mitzi otipka Nicov broj dok silazi prema autu pa na svoj idući sastanak s katoličkim učenjakom i stručnjakom za Torinsko platno.

»Karakandez.« Čuje buku na drugoj strani veze.

»Gdje si?«

»Pregledavam kafiće oko studija.« On kimne u znak zahvale mladoj asistentici s kojom je upravo razgovarao. »Mislio sam da je Tamara možda dolazila ovamo na kasni doručak — ili što god da pisci jedu.«

»Jesi imao sreće?«

On preleti pogledom po bezizražajnim licima kojima je pokazao značku. »Za sada ne.«

»Onda idi kući i spakiraj se. U upravi ti baš rezerviraju let za Torino jer ideš pronaći Craxija.«

»Nema šanse, Mitz. Korak sam do odlaska. Prekasno je da ja prelazim Atlantik.«

»To nije molba, to je naredba — koja je došla od Matthews-a.«

On neko vrijeme šuti, samo upija tu vijest. Zna da Mitzi mora kod kuće brinuti za dvoje djece i pijanca. Nema šanse da ona ode, a nema nikoga dovoljno iskusna koga bi mogli poslati. »Duguješ mi za ovo, i to opako.«

»Podsjeti me na to kada oploviš sva mora.«

On poklopi i izađe iz kafića.

Mitzi poželi da ne mora njemu uvaliti tu dužnost. Ne samo zbog toga što on zaslužuje ležerno završiti s poslom prije nego što napusti policiju, već i zbog toga što ako ne riješe slučaj prije nego što on ode, onda će nekoga novog morati uputiti u sve što je Nic radio.

Nešto nakon podneva ona parkira auto i uđe u lift u ružnom cementnom tornju u Ulici West Temple. Uđe u ured prekriven smeđim tepih-kockama koje odavno nije jednostavno održavati čistima iako je garancija to obećavala. Siv metalni stol s tri ladice i dvije plastične stolice zauzimaju pola prostorije. Drugom polovinom dominira zidno raspelo visoko jedan metar s uznemiravajuće živopisnim krvavim Kristom.

Otac Patrick Majewski iz losanđeleske nadbiskupije ustane i rukuje se s njom. Rumeni klerik destilirani je proizvod generacija vjernih Iraca i Poljaka koji su došli iz Gdanjska i Belfasta. Njegova kratka ali gusta bijela kosa spaja se u jednako kratku ali gustu bijelu bradu.

»Sjednite, molim vas.« On se smjesti natrag na stolicu. »Nadam se da vam ne smeta, još uvijek ručam.« On mahne prema plitkoj zdjelici vodenaste juhe na drvenom pladnju na stolu.

»Naravno da ne. Samo dajte. Dobar tek.«

»Hoćete li mi se pridružiti?«

Mitzi je vidjela vodu iz sudopera koja je izgledala privlačnije. »Ne, hvala.«

»Ne znate što propuštate.« Mirno joj se nasmiješi te utakne bijelu krpnu na vrh crne reverende. Polako uživa u svakoj žlici. Nema pohlepna srkanja. Nema žurbe. Ni kap nije potratio.

Nakon što prođe cijela vječnost, dobri otac nečujno položi žlicu u zdjelicu, makne ubrus i obriše usne. »Izuzetno ukusno. Propustili ste pravu poslasticu.«

»Čujem daje odricanje dobro za dušu, oče.«

»Ali nije tako dobro za želudac.« On se nasmije. »No niste došli ovamo da razgovaramo o juhama. Na telefon ste rekli da želite razgovarati

o svetom Torinskom platnu.«

»Želim.« Ona se nagne prema naprijed. »U uredu za javnost u biskupiji rekli su mi da je to vaše područje.«

»Tako je. Čitav me život to fasciniralo. Rečeno mi je da to ima veze s kriminalnom istragom. Smijem li pitati kakvom?«

»*Otvorenom*. Ne želim biti nepristojna, ali zbilja ne mogu više otkriti u ovom trenutku.«

»Razumijem. Što točno želite znati?«

»Vjerujete li da je platno autentično?«

»Vidio sam Sacru Sindone kada je zadnji put bila izložena u Torinu. Dovoljno mi je bilo stajati pred platnom da znam da je pripadalo našem Gospodinu.«

»Zašto? Kako možete biti sigurni?«

Lice mu se razvedri. »Kao sluga Kristov jednostavno sam znao.«

Ona otvori bilježnicu. »Samo malo. Zapisala sam neke stvari s interneta.« Ona okrene stranicu pa još jednu. »Evo ga, znanstvenici koji su izvršili datiranje ugljikom inzistiraju na tvrdnji da ne može pripadati Kristu jer datira iz srednjeg vijeka. Citiram: >Bez sumnje datira iz vremena između tisuću dvjesto šezdesete i tisuću tristo devedesete godine. <«

»Pogriješili su. To se datiranje vršilo prije skoro trideset godina. Tada proces nije bio ni približno točan kao što je danas. Bio je manjkav.«

»Zaista?«

»Zaista. Naći ćete nekoliko primjera da je datiranje ugljikom pogriješilo za više stotina godina.«

»Ali nije vjerojatno da su pogriješili za više od tisuću godina, zar ne?«

»Ako je krivo, onda je krivo, poručnice.« On polži prednje zube. »Ako na sudu izložite forenzičke dokaze — DNK, krvnu grupu, otiske prsta — i ako je to čak i mrvicu pogrešno, sudac će odbaciti vaš slučaj, zar ne?«

»Pretpostavljam da hoće. Ali čak i danas sveučilišni znanstvenici koji su testirali platno — sve velike face s Oxforda, Arizone i Zuricha — svi kažu da je to bilo točno.«

»Naravno da to kažu. Štite svoj ugled. Gledajte, rendgen je izumljen u devetnaestom stoljeću, bilo je to nešto nevjerojatno, mogućnost da vidite u tijelo čovjeka i izliječite ono što treba. Ali ti rani strojevi nisu ni približno točni kao oni koje imamo danas — promaklo im je tisuće medicinskih problema i bolesti. Ista je stvar s datiranjem ugljikom. Tek je u začecima i u ovom je slučaju netočno poput rendgena iz devetnaestog stoljeća.«

Na Mitzinu se licu vidi da nije uvjeren.

»Postoje i drugi faktori, mnogi.«

»Naprimjer?«

»Za početak, uzeli su uzorke s pogrešnog dijela platna.«

»Kako uopće može postojati pogrešni dio platna?«

»Lako. Platno je veliko i staro. Četiri metra i trideset šest centimetara s metar i deset centimetara. S vremenom se istrošilo — oštetilo se od savijanja, oštetila ga je voda, a najviše ga je oštetila vatra u Sainte Chapelleu u francuskim Alpama u Chambéryju, gdje se prije držalo. I tijekom svih tih stoljeća spaljeni, umrljani i oštećeni dijelovi platna su se popravljali — svježa tkanja utkivana su u stara. Bojim se da je to testiranje ugljikom činjeno na popravljenom dijelu, a ne na originalnom platnu.«

»Znanstvenici u svom radu nisu zahvatili ni dio starog platna?«

»Čini se da nisu.«

»Oprostite, izgleda da sam jednostavno glupa, ali ne shvaćam kako je moglo doći do takve pogreške.«

Sada on nju pogleda preneraženo. »Ne razumijem.«

»Pa, koliko sam ja pročitala, Crkva je bila ta koja je točno odredila odakle će se uzimati uzorci, a ne znanstvenici. A ako je Crkva znala za te zakrpane dijelove, zašto nisu dali da se uzorak uzme s originalnog dijela platna?«

Majewski je razdraženo pogleda. »Sveto platno nije zakrpano. Nove su niti stručno utkane u stare tkanjem bez šavova. Crkva nije nikoga prevarila. Jednostavno se tada nije shvatilo da su to dijelovi koji su prije bili popravljani.«

Mitzi se zaintrigirala. »Znači, nema zabilješki koje bi dokazivale da su ti popravci vršeni u srednjem vijeku?«

»Nema.«

»Ma, dajte.« Ne može sakriti čuđenje. »Ovo je najslavnija vjerska relikvija na svijetu i nitko nije vodio zabilješke o tome što se i kada radilo s njom?«

»Ako biste bili tako ljubazni i pustili me da završim.« On je strogo pogleda. »Nedostatak dokumentacije uopće nije neobičan. U dvije tisuće godina stvari se izgube, unište se. Tužna je to činjenica, ali mnogi spisi i svjedočenja vezana za Torinsko platno, kao i druge važne religijske relikvije, nestali su tijekom stoljeća.«

»Oče, prema mojem iskustvu važni spisi nestanu ili budu uništeni samo kada ljudi tako žele.«

On se uvrijedi. »Mi ne pokušavamo izbjeći poreznu upravu, nismo varalice, poručnice.«

Mitzi nije zadivio njegov ton. »Krivotvoritelj je krivotvoritelj. Nije važno je li predsjednik, političar ili svećenik.«

On umorno uzdahne. »Iz renomiranih dokumentiranih izvještaja znamo da su nakon vatre koja se dogodila tisuću petsto trideset druge godine četiri časne sestre iz reda klarisa napravile znatne popravke. Slično tako možemo dokazati da su se dodatni popravci izvršili tisuću šesto devedeset četvrte godine.«

»Ne želim vas uznemiriti, Oče, ali ti popravci iz šesnaestog i sedamnaestog stoljeća nemaju nikakve veze s radom iz trinaestog stoljeća.«

On se okrene od nje i otvori prvu ladicu u stolu. Prstima počne prebirati po zelenim fasciklima i stane na pola puta. Izvuče debeo fascikl. »Jeste li vidjeli koju kvalitetnu fotografiju platna?«

»Samo ono što ima na internetu.«

»To su slike niske rezolucije.« On otvori fascikl. »Evo.« Pređa joj bunt slika. »Ovo su slike visoke rezolucije načinjene s dozvolom Crkve. Ona slijeva prikazuje prednju stranu platna, ona zdesna stražnju stranu.«

Mitzi slike prouči onako kako bi proučila snimke mjesta zločina. Prvo preleti preko njih, a onda se vrati na prvu i počne ih detaljno proučavati.

On privuče stolicu bliže i prijede prstom preko prekriženih ruku trupla na slici s lijeve strane. »Ovaj ožiljak na zapešću, tu su čekićem zabili željeni čavao — ne, kao što mnogi misle, u dlan našeg Gospodina, već između kosti na zglobu gdje se spajaju zglob i šaka.« Svećenikov prst prijede na trup. »Ovi slabo vidljivi iskrižani tragovi su mjesta gdje su ga vojnici bičevali kratkim bičem...«

»Kakvim?«

»Kožnim bičem s metalnim kuglicama na krajevima.«

Mitzi jasno vidi sve o čemu on govori. Nevjerojatni detalji su zapanjujući.

Majewski primijeti da nju uvlači u taj misterij — čudo. »Teško je to objasniti, zar ne?«

»Da.« Složi se ona i pogleda novu sliku, krupni kadar glave i lica. »Izgleda zastrašujuće stvarno.« Ona napregne um, ali ne može se sjetiti da

je ikada vidjela ili čula o tome da truplo preslika bilo koji dio tijela na platno ili neki materijal.

Stari se svećenik nagne bliže gošći. Dah mu je topao i još uvijek miriše na juhu. »Poručnice, ne znam kakvu vi istragu vodite, ali potičem vas da je vodite jako oprezno.« Nježno dotakne fotografiju u njezinu krilu i progovori autoritativnim glasom kao iz ispovjedaonice. »Oči vam počivaju na licu našeg Gospodina. Upamtite da će jednoga dana njegove počivati na vama. Molim se da će vam on, u svojoj milosti, tada suditi onako kako vi sada sudite njemu.«

41.

CENTAR LOS ANGELESA

J. J. ne može pogledati žene koje izlaze iz tvornice na kraju smjene. Gadi mu se buka koju stvaraju. Želudac mu se okreće od cijele te mase žena. U centru njihova glupavog razgovora čuje Harrisonicu i Bassicu kako ga vrijeđaju i izazivaju.

On se udalji od pogona i prođe hodnikom do svog ureda. Osjeća se kao da je opet u srednjoj školi. Prisjeti se kako su ga veći stariji dječaci izazivali i tukli. Osjeti oštar podsjetnik u želucu.

J. J. sjedne za svoj stol, zaklopi oči i pogne glavu. Zna što se događa. One su zle. Pokvarene. Poslane su da testiraju njegovu odlučnost. Na Zemlju su spuštene da mu stoje na putu i unište sve za što se on zauzima, sve što on mora izvršiti. E pa, neće. Neće im to dopustiti.

Začuje kucanje na uredskom prozoru. Podigne pogled. Harrisoničino je lice iza stakla. Njezina prosta uvredljiva usta širom su otvorena. Desnom rukom radi proste pokrete. Promatra ga nekoliko sekundi pa se nasmije i ode.

J. J. se ne može pomaknuti. Opet ga ponižava. Harrison i Bass zagorčat će mu život. On to jednostavno zna.

Ustane od stola i vrati se u pogon. Isključi sve strojeve pa zatvori prozore, provjeri jesu li slavine u zahodima zatvorene i čajnici i aparati u čajnoj kuhinji svi isključeni. Nakon što ugasi svjetla, vrati se u ured i otvori stari metalni kabinet sa spisima koji se nalazi ispod pokvarena računala i hrpe papira u kutu sobe. Pregleda spise zaposlenica sve dok ne nađe dva koja traži — Harrisoničin i Bassičin.

Dobra je vijest da žive jedna blizu druge. Nedaleko od posla. Uopće nisu daleko. On zapiše adrese i kućne brojeve telefona pa vrati spise. Ugasi zadnja svjetla i zaključa. Raspoloženje mu se popravi dok odlazi u mračnu noć i razmišlja o još mračnijim planovima koje ima za svoje problematične zaposlenice.

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Ostatak Mitzina dana proleti u sređivanju dozvola za Nicov put u Italiju i izbjegavanju Matthews a kojeg svaki sat gnjave svi, od gradonačelnika do šefa policije, i tako ukруг. Jadnik izgleda kao da će eksplodirati.

Večeras planira naručiti klop u i tako počastiti cure, što god one žele, i neki dobar sladoled. Mogu se sve zajedno prežderati i naći utjehu u hrani. Ženska večer prije nego što odu na skijanje. Bog zna da im je svima to potrebno.

Na putu kući nazove Nica i pripremi se na bujicu uvreda.

»Halo?« Glas mu zapucketa na zvučniku *handsfree*-uređaja u njezinu autu.

Ona pojača ton i progovori. »Zar ne bi trebao reći *bonjour* ili tako nešto?«

»Jako smiješno. Mislim da Talijani kažu *buongiorno*.«

»Pa, uskoro ćeš saznati. Jesi li se spakirao?«

»Upravo sam sve stavio u auto i krećem za minutu. Hvala ti na ovome, Mitzi. Baš sam to trebao za kraj — naporan put od nekoliko tisuća kilometara i lov na duhove.«

»Hej, da imam nekoga drugog, poslala bih ga. Da sam mogla ja otići, otišla bih. Vjeruj mi, ti si mi zadnja opcija.«

»Zadnja opcija, ha? Zbilja znaš dati kompliment.«

»Dosta žalopojki. Jesi uspio kontaktirati karabinjere?«

»Upravo sada. Kažu da će me čekati veza iz policije. Zamolio sam i kompića iz FBI-ja da mi pronade neko prijateljsko lice.«

»Samo pazi da mi ne trebamo platiti za to. Matthews će mi uzeti značku ako pošalješ išta veće od računa za kavu.«

»Super. Totalna gnjavaža od puta i moram paziti na svaki novčić. Kako je prošao tvoj dan?«

»Bilo je i boljih.«

»Što je bilo?«

Skoro mu kaže, ali zaustavi se. Koji je smisao da sipa taj otrov dalje? On za nekoliko minuta odlazi u zračnu luku i mora riješiti ubojstvo. »Izluđuje me čitanje onih prokletih scenarija koje si ostavio. Popodne sam završila u katoličkoj biskupiji i razgovarala sam s takozvanim stručnjakom za Torinsko platno.«

»Blagoslovljena bila. Jesi li sada mudrija?«

»Malo.« Ona zatrubi jer se ispred nje ubaci šupak u tahoeu. »Forenzički ne izgleda kao da postoje ikakvi dokazi da je to platno zaista Kristovo i možda se Tamara Jacobs bavila baš time. Sutra ću nazvati Amy i tražiti njezino mišljenje, dakle mišljenje patologa. Možda ona može reći odgovaraju li oznake na platnu onima razapete osobe.«

»Znaš što, nisam siguran da je Amy ikada radila na slučaju razapete osobe.«

»Čudna se sranja događaju u Los Angelesu, budalo, nikad ne znaš. Pokušaj vidjeti platno dok si tamo. Ja sam danas gledala neke fotografije visoke rezolucije. Definitivno je nevjerojatno.«

»Na koji način?«

»Na način da ne postoji objašnjenje kako se cijelo tijelo preslikalo na platno. Mislim, ja to ne razumijem. Iz onog što sam pročitala i čula ne postoje dokazi da je tijelo oslikano ili utrljano na platno. To je stvarno pravi misterij.«

Nic pogleda na sat. »Mitzi, moram krenuti. Ako želiš da stignem proći registraciju putnika.«

»Kreni. Nazvala sam samo da ti poželim sreću. Pošalji e-mail s novostima kada stigneš.«

»Dobro. Javit ću se čim se smjestim, može?«

»U redu.« Ona zastane. »Čuvaj se.«

»I ti isto.«

Jedan klik i njega nema. Ona upali radio, ali, ustvari, ne sluša. Ostatak puta vozi automatski, pitajući se kako su cure provele dan, jesu li napisale zadaću, kakve će biti kada ona dođe kući.

Skrene na prilaz i naglo zakoči.

Alfiejev auto. Točno na svom tipičnom mjestu na prilazu.

Ona odveže pojas, srce joj nabija, onda izađe i zalupi vratima. Toliko je ljuta da skoro razvali ulazna vrata umjesto da ih otvori.

»Bok«, kaže on posve mirno dok sjedi s kćerima za stolom na kojem je velika kanta piletine iz KFC-ja. »Donio sam piletinu da ne moraš kuhati.«

BOYLE HEIGHTS, LOS ANGELES

Na mapi piše Boyle Heights, ali mještani ga zovu Paredon Blanco - »Bijele litice« — brdovito susjedstvo na istočnoj obali rijeke Los Angeles. To je pridošlicama glavni ulaz u grad. Mjesto u koje se doselio irski imigrant Andrew Boyle u danima kada je Kalifornija bila više meksička nego američka. S vremenom je posao gradonačelnik i sagradio je velik dio infrastrukture koja je dovela do toga da taj dio grada u moderno vrijeme bude mjesto asimilacije pridošlica iz Južne Amerike, Istočne Europe, Japana i američkih manjinskih skupina.

J. J. se parkirao južno od Crkve svete Marije i zapadno od bolnice Promise i gleda ulaz u peterosobnu kuću koja je nekoć bila jako poželjna rezidencija i sigurno je u njoj živjela dobra religiozna obitelj. Sada je stara i oronula, bliži se svom kraju kao mjesto s jeftinim sobama za iznajmljivanje. To je adresa Jenny Harrison, no s mjesta gdje se parkirao nema pojma u kojem dijelu kuće ona živi.

Baci pogled na sat na upravljačkoj ploči explorera i vidi da je parkiran tamo više od četiri sata te budno promatra cijelu silu ljudi koji ulaze i izlaze. Harrisoničina prijateljica Kim Bass stigla je prije tri sata i otad nije izašla. Možda će prespavati. Ako neće, čeka je šetnja natrag do njezina doma, kraća od kilometra. Oproštajna šetnja.

J. J.-u je trebalo neko vrijeme da shvati što se događa. Prvo je zaključio da su priredile zabavu, a onda je shvatio da nijedan muški posjetitelj ne ostaje dugo i da nijedan nije sa sobom nosio bocu ili neki dar. To je kupleraj. Trebao je to i očekivati. Harrison i Bass su ološ. Zato mu ih je Bog pokazao, kao i zbog toga što je zbog njih Emin život bio pakao. A sada će ih on poslati u pakao.

Mercedes S klase stane pred kućom i dva mišićava Latinoamerikanca izađu te nestanu u kući. Dvadeset minuta kasnije izađu na trijem blizu ulaznih vrata pušeci cigare i brojeći novac. Brzim korakom siđu niz stepenice pa prođu kroz vrata do elegantne limuzine.

U kući se počnu gasiti svjetla. Curama je radni dan gotov. Dovoljno su zaradile.

J. J. se pita kako život izgleda u njihovoj tami, kako bi bilo ležati na dnu njihove vlastite močvare i krenuti na njih.

Lak plijen.

Zamisli nacrt kuće. Kako ući i izaći. Kojim se putem odvesti kada to obavi. Kada Harrison i Bass budu mrtve.

WALNUT PARK, LOS ANGELES

Mitzi ostavi torbu i jaknu u hodniku. Kaže sama sebi da ostane mirna, ali osjeća kao da će joj srce iskočiti iz grudnog koša.

Vrati se u boravak i pogleda kćeri. Jade joj ponudi objašnjenje prije nego što Mitzi išta pita. »Ja sam ga pustila unutra.« Vidi ljutnju i dodaje. »On je i dalje moj tata.«

Amber se malo udalji od oca i sestre. Želi biti blizu mame ako se situacija zakuhala.

Mitzi ljutito zuri u supruga. Ne može vjerovati da je to muškarac kojem je poklonila osamnaest godina života. Muškarac za kojeg je nekoć mislila da svaku sekundu svakog dana želi provesti s njime. »Pojest ćemo to pa ćeš otići.«

»Moramo razgovarati, Mitzi. Znaš to.« Kaže to kao daje on taj koji je pametan, koji je razuman, koji im pokazuje siguran put preko ludo opasne dionice pred njima. Podigne kantu piletine. »Što kažeš na to da izvadiš tanjure, a ja ću poslužiti ukusnu klopku?«

U njoj se uzdiže bijes. Kako se usuđuje ušetati ovamo kao da se sinoć nije ništa dogodilo — kao da je to bilo nešto sasvim uobičajeno?

»Ja ću.« Jade skoči na noge i krene u kuhinju. Zna da bi mama svaki trenutak mogla puknuti.

»Završili smo s razgovorima, Alfie. Unajmila sam odvjetnika i rastajem se od tebe.« Mitzi to kaže hladno i odlučno, ali na pola rečenice osjeti kako ju je ubolo žaljenje i tuga zbog toga što se njezina ljubav iz snova pretvorila u noćnu moru.

»Nemoj to raditi, Mitzi.« Glas mu je nježan i razuman. »Znam da sam sjebao. Često sjebam, zar ne? Ali znaš da te volim. Tebe i cure volim najviše na svijetu.« Ustane sa stolice i krene oko stola prema njoj.

»Stani!« Ona podigne ruku. »Da nisi ni pomislio na to da mi prideš, Alfie.«

On stane pored njezine stolice, napušten, izgubljen.

Ona odvrati pogled od njega. Pogled joj prijede s Jade, koja stoji na dovratku kuhinje i na rubu je suza, na Amber koja je uz nju i čvrsto je drži

za ruku dok se trese od straha. »Sjedni natrag na stolicu, Alfie. Sjedni ili otiđi.« Jedva diše dok to govori.

On ostane gdje je bio. I dalje se nada da će prijeći razmak između njih. »Tražim da mi oprostiš. Pruži mi još jednu priliku da popravim situaciju, da opet budemo obitelj.«

Pio je. Nije to odmah primijetila, ali sada to može namirisati — miris je pljesniv i ustajao. Kada Alfie pije, sve je moguće. Odjednom ona prestane prtljati poput preplašene supruge i majke pa počne razmišljati poput policajke. Može postati nasilan. Može nautiti curama. Mentalno i fizički.

Ona mora preuzeti kontrolu. Mitzi se nasmiješi svojoj kćeri. »Hajde, Jade, nemoj samo stajati — postavi stol ili ćemo umrijeti od gladi.« Podigne pogled prema Alfieju i pokuša zvučati pokorno. »Naravno da možemo razgovarati, Alfie, ali prvo ćemo jesti, dobro? Imala sam naporan dan, a cure su umorne i gladne. Molim te da sjedneš.«

On se jednu sekundu ne pomakne, a onda se polako vrati do stolice — svog mjesta za obiteljskim stolom.

»Hoćete li što popiti?« Ona pogleda supruga, koji će uskoro biti *bivši* suprug. »Jesi li donio neki sok?«

On odmahne glavom. »Nisam.«

Ona zakoluta očima. »Nisam ni mislila. Idem ja po sok. Što ćeš popiti, Amber?«

»Coca-Colu.«

»Coca-Colu, što?«

»Coca-Colu, molim te, mama.«

»To je već bolje.« Krene prema kuhinji. »Alfie, ti ćeš Coca- Colu ili pivo?«

»Pivo.« Ton mu je kiseo kao i zadah.

Mitzi izvadi limenke iz hladnjaka, a Jade krene prema stolu noseći četiri bijela tanjura. Prije ih je bilo šest, ali Alfie je razbio dva, zajedno s tucetom drugog posuđa kada je jednu večer izgubio živce. Ona odloži pića na stol. »Cure, jeste li oprale ruke?« Njihova lica potvrde da nisu. »Nisam ni mislila. Hajde, izribajte ih.« Ona gurne kantu piletine prema suprugu. »Ti posluži meso, može?«

»Naravno.«

»I ja moram oprati ruke.« Pokaže mu dlanove i krene prema hodniku. »Idemo, cure, požurite. Hrana se hladi.« Kaže to dovoljno glasno da je on

čuje, dovoljno glasno da prikrije da već zove 911 na mobitelu.

Dovraga i poniženje. Napokon će se pobrinuti da taj beskorisni gad završi iza rešetaka.

BOYLE HEIGHTS, LOS ANGELES

Pogled mu privuče trag svjetlosti.

Vrata su otvorena. Na njima stoji dvoje ljudi. Netko odlazi.

Sada vidi jasnije. Jenny Harrison stoji na vratima u kratkoj suknji, kratkom topu bez naramenica i u petama. Jantarna boca piva Budweiser njiše joj se u jednoj ruci dok nekome maše. Duga plava kosa Kim Bass vijori se dok oprezno silazi niz trijem prema trošnu puteljku. J. J. oklijeva na trenutak. Plan je bio da prvo ubije Harrisonicu. Bog zna da ona to zaslužuje. Sada pak osjeća da se usmjerio na Bass. Ona je na ulici. Sama. Ranjiva. Izložena je napadu. Izložena kazni.

Upali motor i vozi ugašenih svjetala. Njezin je dom udaljen petnaest minuta hoda — ako i toliko — a nalazi se pored parka Hollenbeck, preko Istočne 4. ulice pa desno pored garaže na uglu South Cummingsa. On može tamo stići za manje od pet minuta.

Misao mu padne na pamet dok skreće desno na South Chicago. Možda ona udari prečacem kroz park. To bi bilo savršeno mjesto da je otme. Osam hektara valovitih travnjaka. I jezero. On opet skrene i uputi se Ulicom South Saint Louis uz rub bujna zelenila. Previše je prometno. Dečki na *skateboardu* izvode ludosti po rubniku. Padaju, smiju se i piju pivo. Dalje vidi neke narkomane kako vise ispred ulaza u rekreativni centar, a čudna glazba nabija iz nečije linije.

Glas u glavi kaže mu da se drži onoga što najbolje zna. Da ne mijenja plan. Da sve radi onako kako je i prije radio. Parkira se pored pumpi na zatvorenoj benzinskoj crpki, točno prekoputa franšize sendviča Subway, mjesta na koje on ne bi nogom kročio. Osvrne se tražeći kamere dok daljinskim zaključava auto. Nema ih.

Hvala ti, Bože.

Bassičina zgrada je smeđa kocka na tri kata okružena niskom žičanom ogradom i s nekoliko busena izgažene trave. On mirno pride ulaznim vratima i obraduje se kada vidi da je netko uglavio nešto u njih da ostanu otvorena. Unutra se upale svjetla kada uđe. Prazan kockasti hodnik, zidovi obojeni u plavo, plava vrata lakirana. Nema poštanskih sandučića kod

ulaza, nema kako saznati tko gdje živi. Samo troja vrata. Na vratima su brojevi, ali nema imena. Vrati se van i potraži portafon. Nema ga. Vrati se u zgradu i razgleda. Vrata stanova napravljena su u starinskom stilu, britanskom, na vratima imaju otvore za ubacivanje pošte — mnoga mjesta počela su ih koristiti jer se tako smanjuje stopa zločina, pogotovo krađa identiteta i kartične prijevare. Pored svakih vrata nalazi se vertikalna linija od mutnog stakla, jalov pokušaj da se dobije malo svjetlosti.

Stubište je usko i previše otvoreno da bi se on nekamo sakrio. Ona će brzo stići. Nema puno vremena.

Razmišlja o tome da samo pokuca na vrata sa svoje lijeve strane i da pita gdje ona živi. Pogleda vrata i primijeti da su šira od onih s desne strane. Izmijenjena su da omoguće pristup osobi u kolicima. Prouči sljedeća vrata. Oko kvake oslikano je cvijeće. Korištena je šablona. Bass to ne bi učinila. Ona nema u sebi ni dašak Umjetničkog duha ili kulture. Iza trećih vrata gori svjetlo. On priđe bliže i osluhne. Dubok muški glas se smije, a televizija je upaljena.

J. J. se popne na kat. Na prvom katu nalaze se još troja vrata. Sva su u tami. Popne se na najviši kat. Još tri stana, u dva gore svjeda. Klekne ispred zamračenih vrata i otvori otvor za poštu. Unutra osjeti miris plijesni. Zemljan, kao da tamo nitko ne živi.

Stan je na drugom katu. Siguran je u to. Kim Bass živi na drugom katu. Može to osjetiti. Bog mu govori da će ona tamo otići. On otkopča remen i napravi od njega omču. Sjedne poput sjene na najvišoj stepenici stubišta zgrade. Nepomično čeka. Sluša u tami i osluškuje zvukove.

Zvek! Zatvaraju se vrata na maloj metalnoj ogradi.

Klik, klik! *Klik, klik!* Pete na betonskom puteljku.

Eha. Grlen ženski kašalj, tipičan za pušačicu, znak da se netko uspinje stubištem.

On ustane i rukama rastegne omču od remena.

WALNUT PARK, LOS ANGELES

Scena je kao iz prijašnjih vremena. Najboljih vremena. Sretnih vremena. Četiri tanjura krcata su oglodanim pilećim kostima, a djevojčice ližu ljute začine s prstiju.

Samo što je sada novo vrijeme. Nevjerojatno loše vrijeme. Mitzi obriše usta ubrusom iz KFC-ja. »Cure, pomozite mi da očistim stol.«

Blizanke je drage volje poslušaju. Sve im je milije nego gledati mamu i tatu kako se svađaju. Odgurnu stolice te sakupe kartone iz restorana i tanjure.

Samo Mitzi čuje buku izvana. Samo ona je očekuje. Krene za curama, zatvori kuhinjska vrata za sobom i nasloni se na njih. Njezine kćeri bace ostatke u smeće i ne vide izraz njezina lica. Baš u tom trenutku uniformirani policajci ulaze kroz prednja vrata koja je ostavila otključana.

Čuje Alfiejev povik: »Koji kurac?« Srce joj poskoči.

Amber pušta vruću vodu u sudoper i ništa ne čuje. Jade obriše ruke krpom i ugleda majku koja se naslonila na vrata. Zna da nešto nije u redu. »Mama, što se događa?«

Na Mitzinu licu nema utjehe. »Nešto što se moralo dogoditi, dušo.«

Sigurno se radi o njezinu tati. On je sam u blagovaonici. Jade se pokušava progurati pored nje.

»Nemoj, dušo, nemoj.«

Amber je leđima okrenuta prema sudoperu i zuri u njih.

Mitzi je želi zagrliti i držati je tako. Reći svojoj bebi da je sve u redu. Da će uskoro sve biti u redu.

Začuje glasan udarac u drvo iza svoje glave.

»Gospodo, moramo razgovarati s vama.« Glas je muški, čuje u njemu grub ulični naglasak i otezanje karakteristično za Zapadnu obalu.

Mitzi proguta slinu i otvori. Jade projuri pored nje. U sobi su dva policajca. Crnci dovoljno veliki da budu napadači Lakersa.

Alfieja nema.

Onaj dalji policajac zgrabi Jade. »Uspori, princezo. Stani malo.«

Mitzi je u sekundi kraj nje. Primi je za ramena i pogleda je ravno u oči. »Povedi sestru i otidite u sobu. Ne svađaj se sa mnom.« Zvuči poput policajke, a ne majke. Tinejdžerka učini kako joj je rekla.

Mitzi stoji u sobi s policajcima i posljedicama svojeg postupka. Tako je najbolje. Da je situacija večeras postala gadna, mogla je ona biti ta koju bi odvlačili u liscama — a Alfieja bi izveli kroz stražnja vrata u vreći.

»Gospođo, hoćete li biti dobro?« Pitanje joj uputi policajac Logan Connor, losanđeleski policajac čijih metar devedeset i sto kilograma jasno govore o njegovoj sirovoj snazi.

»Dobro sam«, slaže ona. »Posve dobro. Hvala vam na pomoći.«

»Nema na čemu.« On joj pristojno kimne i krene za partnerom kroz ulazna vrata. »*Dobro* ćemo se pobrinuti za vašeg supruga, gospođo.«

»Hej ! Ne želim da na njemu izigravate Tysona. Molim vas da ga samo odvedete u postaju i pritvorite ga. Moju izjavu imate. Bit ću u Odjelu za ubojstva ujutro ako netko treba još što.«

»Razumijem.« On pogleda oteklinu pored njezina uha. »Možda ne bi bilo loše kada bi vas doktor pregledao i fotografirao ozljede, ako ih imate.« Vidi da je otvorila usta i da ga se sprema oprati. »Znam da znate svoj posao, gospođo, ne pokušavam vam soliti pamet. Samo, ako mislimo podići optužbu, svaki dokaz pomaže.«

Ona zna da on ima pravo. Ovakvi su slučajevi gadni. »Hvala. Razmislit ću o tome.« Otprati ga van. »Molim vas, nemojte dopustiti da netko bude nasilan prema njemu.«

»Dogovoreno.« On kimne i krene prema patrolnom autu.

Mitzi zatvori vrata. Što god da je Alfie napravio u prošlosti, ona ne želi da ga sada netko tuče. Treba čistu savjest zbog onog što će uslijediti.

Sudski postupak.

Ako to zaista učini, podići će se tužba, on će dobiti dosje i uništiti će mu ono što mu je preostalo od života. Može li mu ona to zaista učiniti ?

Popne se stepenicama i ode u dječju sobu.

Jade ima crvene oči i ljuta je.

»Dušo...«

»Ostavi me na miru.«

Mitzi srce potone u pete. Treba joj prostora. Tatina curica, trebat će joj vremena da se navikne na novu situaciju. Svima će trebati vremena. Sad definitivno nije trenutak da se dere na nju zbog toga što je pustila Alfieja u kuću. Amber tiho sjedi na dnu svog kreveta, šokirana svim događajima.

Mitzi sjedne i zagrla je. »Bit ćemo dobro, dušo. Sve će na kraju biti dobro. Samo trebamo izdržati ovaj dio.«

Trinaestogodišnjakinja se čvrsto privije uz nju i malo se opusti dok joj majka prstima odmiče kosu s lica.

»Volim te, dušo.« Poljubi kćer u čelo. »I uvijek ću biti ovdje za tebe i tvoju sestru, znaš to, zar ne?«

»Znam, mama. Znam.«

BOYLE HEIGHTS, LOS ANGELES

Kim Bass popila je previše votke i popušila previše trave. Ali, kvragu, ponekad se čovjek treba i zabaviti. Razmišlja o tome što ju je sve nasmijalo i o dodatnom novcu koji je zaradila dok vadi ključ od stana iz torbice. Želi ući u stan, popišati se, istuširati i spavati. Malo se odmoriti prije nego što život opet počne iznova.

Gurne ulazna vrata i posrne preko otirača. Vrata se zalupe za njom i ona padne potrbuške u tamu. Oštra bol eksplodira joj u potiljku. Netko je nasilno povuče za kosu, snažno i bolno pritisne je posred leđa te je povuče prema gore. Kada bi mogla zavrištati, cijela bi je zgrada čula. Ali nešto je steže oko grla i davi je. Ruke joj polete prema vratu. Glava joj udari u pod. Još strašniji teret pritisne joj leđa. Sada ne može disati, a kamoli vrištati.

Srce joj divljački udara. Netko je davi. Osjeti paniku u prsima. Djelić sekunde agonija stane. Ona može disati. Prohladan zrak ispuni joj pluća. Što god da joj je oko vrata, sada je labavo.

Ruke koje ona ne vidi preokrenu je. Ona dašće loveći zrak. On jc iznad nje, u tami njezina doma, ona ga može osjetiti. Težak teret udari je u prsa. Njegova su koljena na njoj. Sada ga može nanjušiti.

Tuna.

Šef s posla koji uvijek miriše na ribu koju ruča.

»Em ti šalje tople pozdrave.«

Jednu je ruku čvrsto stegnuo oko njezina grla. Drugom joj je prekrpio usta. Nagne se toliko blizu da se njegov dah zarosi na njezinoj koži i šapne:

»*Dominus vobiscum.*«

TREĆI DIO

Jao onima koji su mudri u svojim očima i pametni sami pred sobom!

IZAIJA 5:21

ČETVRTAK TORINO

Nitko ne zna koliko je star. Čak ni on sam. Siguran je jedino u ime koje je dobio. Nisu ga izabrali njegovi roditelji. Nasljeđivalo se generacijama redovnika. Ime kojeg su se ljudi naučili bojati.

Efrem nikada nije slavio rođendan. Efrem nikada nije ništa slavio. Nema broj socijalnog osiguranja, nema hipoteku, bankovni kredit, nikakvo osiguranje, uvjerenje ili medicinske i pravne ugovore. Što se svijeta tiče, on ne postoji.

Doktor ili zubar pogledali bi njegovu kožu, oči, kosti i zube pa bi pretpostavili da je on u četrdesetima. Međutim, Efrem nikada nije bio kod doktora ili zubara, a nikada i neće. Isto tako nikada nije išao u školu, na fakultet ili bio u bilo kojoj instituciji koja bi ga uplela u mehanizam evidencije odrastanja. Premda živi već četiri desetljeća, ne postoji službeni dokument s njegovim imenom.

Iz svih je tih razloga visok, mladolik muškarac koji izgleda poput Arapa pomalo nervozan dok predaje putovnicu na graničnoj kontroli pa iz bankomata na terminalu zračne luke vadi tristo eura iz računa otvorenog za njegove potrebe.

Efremovo pravo zvanje još je neobičnije od tajni koje ga okružuju. On je isposnik. Pustinjak. Član ortodoksne sekte koja se povukla iz društva. Živi u tajnosti u samostanu skrivenom na padinama planine Libanon. Izoliran je. Skoro ništa ne konzumira.

Efrem je osoba od najvećeg povjerenja u iznimno tajnu i cijenjenu redu Maronitske crkve i jedan je od predanih kojima patrijarh i cijenjeni savjetnici poput Nabih Hayeka mogu vjerovati.

U Torino je stigao po Hayekovim naredbama. Miješanje s društvom za njega je bolno. Radije bi bio zazidan u svojoj ćeliji u Libanonu, tako da mu je jedina poveznica sa životom otvor, rupa s poklopcem kroz koju prima hranu. Bilo kako bilo, ovo je nužna žrtva. Dok pada noć, on sjedi prekriženih nogu u jeftinoj sobi koju je unajmio blizu Torina i razmišlja o tome tko je, odakle je i koje su njegove dužnosti.

Njegovim žilama teče krv redovnika i ratnika. Dijeli krv s braćom koju su pobili monofiziti u Antiohi i onom križara koji su pobili sinove Islama na granici Bizantskog Carstva. Dobro se sjeća kako je stajao u gomili kada je Sveti Otac posjetio njegovu zemlju i izjavio: »Libanon nije samo zemlja. Libanon je poslanje.«

Efrem je naučio da je on više od čovjeka, on je ruka Božja.

Ruka stisnuta u šaku.

Ruka koja će izvršiti božansku odmazdu.

WALNUT PARK, LOS ANGELES

Neko je doba noći.

Neodređeno vrijeme u gluho doba noći kada biste trebali spavati, a ne spavate. Vrijeme toliko strašno da ne zaslužuje brojke. Mitzi ne spava. Satima leži u mraku i razmišlja. Krevet je velik, hladan i prazan. Alfie je bio svinja i nasilnik, ali barem ju je grijao. Uvjeravala se da je ispravno postupila unatoč Amberinim i Jadeinim suzama — to je davno trebala učiniti. Nije ju udario do druge godine braka. Samar nakon što su se oboje napili, a ona je gundala jer je ostao bez posla. Sljedeće je jutro nekako pomislila da je to bila njezina krivica. Možda ga je izazvala jer je nasrnula na njega. Toliko je bila naviknula na borbu s agresivcima na ulici, pa joj se činilo da u sukobu kod kuće nije pretjerala.

Onda ju je udario trijezan. Bio je to pravi udarac u želudac od kojeg je ostala bez daha. Nakon toga ostavila ga je na tjedan dana. Natjerala ga je da je na koljenima moli da mu se vrati.

Mlaćenje je stalo kada su se rodile cure. Barem neko vrijeme. Onda, budući da je navečer bila u stanju samo spavati, svađe oko seksa ili, preciznije, nedostatka istog često su završile šakama. Onda bi se pomirili. Pomirili i zakleli da se to nikada neće ponoviti. Pomirili bi se kao da se bliži kraj svijeta, a spasiti ih može samo najbolji seks ikada.

Sada zna koliko je bila blesava.

Ona izađe iz kreveta u neko gluho doba noći, pronade ogrtač i provjeri cure. Spavaju poput anđela. Možda ih ovo neće uništiti. Možda neće ni nju.

CARSON, LOS ANGELES

J. J. sjedi u prohladnoj, mračnoj sobi i pokušava se smiriti. Ubio je prije samo sat vremena i adrenalin mu još kola tijelom.

Polako udahne, a sladak i težak miris gorućih svijeća djeluje poput melema na njegove ogoljene osjećaje. Ovaj je put osjećaj bio drugačiji. Manje duhovan. Više organski. Više ljudski nego božanski.

Pogleda svoje ruke. Divi se kako kontroliraju život i smrt. Sve do večeras uvijek ih je kontrolirao Bog, usmjeravao ih je do usta i grla neubijenih. Ali ne večeras. Večeras je on donosio odluke. On je *bio* Bog. Ta ga pomisao zabrine. Pojavi se crv sumnje, poput suze u kutu oka malena anđela. Savršena je, no nekako pogrešna.

Iz sanjarenja ga prene pogled na Em koja pred njime leži baš onakva kakvu ju je ostavio. Izgleda tako predivno. Od glave do pete brižno je umotana u skupu, dugu, čistu plahtu koju je ukrao s posla. On dodirne hladno i meko platno. Emin pokrov. Odmota ga, kao da je arheolog koji otkriva egipatsku kraljicu.

Kraljica Em.

Klekne uz nju i ponosno joj šapne na uho: »Jedna od njih je mrtva, draga moja. Ono smeće Kim Bass — njezin je Sudnji dan došao i prošao.« Posloži svijeće na pod oko nje. Na unutarnjoj strani pokrova pojavile su se neobične mrlje. Tragovi su tako jasni da može vidjeti obris njezina lica. Možda su mrlje nastale od ostatka njezine šminke, znoja, pa čak i kapljica krvi.

Slijede tamnije mrlje — urin i izmet koji je iscurio iz tijela. To ga ne šokira. Ne gadi mu se. Ništa više nego roditelju u prvim danima s novorođenčem.

J. J. je ostavi na podu i u kupaonici namoči krpu od flanela. Nježno je opere pa kožu obriše ručnikom. Tapka ručnikom kao da briše bebu. Sada kada je završio, sjedit će zajedno i grliti se dok zora rudi na nebu. On i njegova ljubljena. Njegova kraljica. Zauvijek zajedno.

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Ne želite provesti noć u pritvoru.

Mitzi od ćelija dijeli cijela dužina hodnika, a već može nanjušiti pijance i siromahe koji su proveli sate u mraku tako da su znojenjem izbacivali otrove iz tijela i kuhali se u zagrijanim, napućenim ćelijama natopljenim strahom. Ne može to poreći, osjeća strašnu krivnju dok silazi u pritvor saznati kakav je pakao čekao Alfieja Fallona nakon uhićenja.

»'Jutro, Bobby«, Mitzi smiješkom sakrije sram. »Mislim da znaš zašto sam ovdje.«

»Svi u postaji znaju, Mitz. Dođi amo.« Pritvorski nadzornik Bobby Sheen raširi velike ruke i zagrlji je.

Mitzi se prepusti medvjedom zagrljaju. »Hvala.«

On odgovori na njezino neizrečeno pitanje. »Bio je savršen gost. Nije ni pisnuo otkad smo ga zaključali u kavez.«

»Je li...« Ne može to izgovoriti. »Mislim, znaš... Je li tko od dečki...«

»Ne. Htjeli su, ali nitko ga nije ni taknuo. Logan Connor je to razglasio — nitko mu se nije htio zamjeriti.«

Ona kimne sjetivši se mišićavog crnca koji joj je bio u domu.

Sheen se nagne preko recepcije i pritisne gumb. »Pogledaj četvrti ekran.«

CrnO'bijeli snimak Alfiejeve ćelije prikaže se na jednom od šest kontrolnih monitora. Srce joj pukne. Usprkos svemu što je učinio i rekao, pogled na Alfieja koji pogrbljeno sjedi na rubu ležaja zakucanog u zid i drži glavu u rukama slomi joj srce.

»Hej, da se nisi usudila osjećati sažaljenje prema njemu«, kaže Sheen i položi joj ruku na rame. Blizu je mirovine i svjedočio je svim životnim dramama u tim ćelijama. »Noć u pritvoru nikome nije naštetila.«

»Bože, Bobby, pogledaj ga.«

On ugasi monitor da ga ona ne vidi. »Hoćeš šalicu kave?«

Ona kimne. »Crnu.«

»Dogovoreno. Pazi tu umjesto mene.« Ključevi za njegovim pojasom zveckaju dok se gega niz hodnik pa skrene za uglom pronaći rešo na kojem

se po cijele dane kuha kava.

Mitzi se zapita što se dogodilo s njezinim životom. Kako je dopustila da joj sve toliko izmakne iz ruku da Alfie završi iza rešetaka.

Sheen donese kavu u šalicama tako otkrhnutim i prljavim da bi kada bi se radilo o restoranu, sanitarna inspekcija mjesto istog trenutka zatvorila.

»Hvala.«

On kucne svoju šalicu o njezinu i utješno joj namigne, kao što je učinio već stotinu puta kada su zajedno radili. »I, što želiš učiniti?«

Mitzi primi šalicu s obje ruke i potraži utjehu u toplini. »Niste ga još optužili?«

»On misli da jesmo, ali nismo.« Pritvorski nadzornik pokaže na zapisnik i ružnu crnu kemijsku koja visi na čeličnom lancu. »Logan i ja nismo ga uveli u zapisnik. Što se nas tiče, poziv je zaprimljen, ali tvoj muž nije nikada bio ovdje.«

»Cijenim to.« Zna kolik je to rizik s njihove strane. Daje došlo do incidenta — da je Alfie postao nasilan i ozlijedio sebe ili nekog drugog, onda bi govana bilo do grla.

»Ako ga želiš vidjeti na sudu, onda netko treba s tobom proći kroz tvoju izjavu, a tebe treba pregledati i fotografirati.« Pogleda je u oči. Pogled je to zabrinuta prijatelja i kolege. »Je li te ozlijedio, Mitzi? Imaš li vidljivih masnica?«

Ona osjeća sram. Nije ona kriva, ali poželi zaplakati zbog svega što mu je dopustila da joj učini. Njihove mračne tajne. »Da, imam što pokazati.«

On kimne. Sada nije trenutak da je pritisne. Jedna riječ tog anđela i on će se osobno pobrinuti za to da se tom propalitetu iza rešetaka slome sve kosti.

Ona pijucka kavu i odvaguje dilemu. Ako Alfieja optuže, definitivno će se kloniti nje i cura. Ako mu progleda kroz prste, on to može krivo shvatiti i pomisliti da je njihov brak još uvijek stvaran.

»Bobby, ne znam što da radim.«

On želi pomoći, ali svjestan je opasnosti. »To mora biti tvoja odluka, Mitz. Kako ja to vidim, prokleta si što god odlučila. Ako ga obradimo, imat će dosje, a, jebi ga, znaš kako je poslije toga teško pronaći posao.«

Ona kimne.

»Ako ne uđe u sustav, onda će se vratiti po tebe.«

Starac se udari šakom u srce. »Slijedi ovo, Mitz. Ako te mozak iznevjerio, ona poslušaj što osjećaš ovdje. «

»Prazninu, Bobby. Samo to trenutačno osjećam. Prazninu.«

CENTAR LOS ANGELES

Vrijedilo je toga samo zbog izraza na njezinu licu.

J. J. mora susprezati osmijeh kada žene sjednu za strojeve, a Jenny Harrison se osvrne tražeći prijateljicu. Vidi je kako neprestano baca pogled na prazno mjesto i pita se je li zaspala, pretjerala ili se predozirala.

»Je li tko vidio Kim?«

Ispituje glupače koje sjede oko nje. Kako slatko. Kako lijepo što je zabrinuta za suradnicu, nasilnu kolegicu. Kako će se šokirati kada sazna istinu.

Harrison iz džepa traperica izvuče ružičast mobitel.

»Nema telefoniranja«, povikne on s druge strane prostorije hodajući prema njoj. »To si trebala ostaviti-u svom ormariću.«

»Bit ću brza.«

»Ne dolazi u obzir. Znaš pravila — nema mobitela u pogonu. Predaj mi ga. Dobit ćeš ga natrag na kraju dana.«

Ona razjapi usta. Bijeli crv od žvakaće gume leži na ružičastom podu. »Gospodine James, je li se Kim javila?«

Gospodine James. Kako brzo nauče. Nevjerojatno je što strah pred Bogom može učiniti nepristojnim kurvicama poput nje. »Ne, nije. Telefon, molim.« On ispruži ruku.

Ona mu preda mobitel. »Mislim da je bolesna. Sinoć joj nije bilo dobro. Mislila je da će možda dobiti gripu.«

Lažljivica. Laže za nju. »Ako ne dođe, neće biti plaćena. Sve to znate.« Rekao je ono što se očekuje od njega. Nema razloga da na Bassičin nedolazak reagira ikako osim uzrujano. Nedostaje mu jedna radnica. Produktivnost pada.

J. J. odnese mobitel u svoj ured. Zatvori vrata, sjedne za stol i pregleda poruke. Većina je poslana Bassici. One druge tipu koji se zove Marlon. To je vjerojatno njezin svodnik. Kratke su i nisu baš slatke.

MARLON: DO KAD SI?

JENNY: 2.0.

MARLON: IMAŠ MANJE OD 2 IL TE REŽEM KUJO

Čini se da bi s vremenom Marlon mogao ispuniti J. J.-eve želje. Bilo kako bilo, on nema namjeru čekati. Isključi mobitel i stavi ga na rub stola. Jenny Harrison neće dugo tugovati za prijateljicom.

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Alfie Fallon sjedi u ćeliji sam poput napuštena mješanca. Život mu *l.* više neće biti isti. Toliko mu je jasno. Protiv svih članova raznolike skupine s kojom je proveo noć započeo je pravni postupak, a on je ostao posljednji, poput neželjena lugalice, i čeka da ga prozovu.

U zraku se osjeća jako dezinfekcijsko sredstvo, pod je svježe opran nakon što su ljudi satima povraćali i pišali posvuda. Sve bi dao za vruć tuš, šetnju i dobar doručak.

Čuje udaljenu buku pa podigne pogled. Kada ste zatvoreni, znate da netko dolazi prije nego što ih vidite. Nema tepiha, zastora ili bilo čega meka i zato zvuk odzvanja hodnikom sve dok ne dođe do vaših ušiju. Nakon nekih sat vremena postanete stručnjak u raspoznavanju zvuka otključavanja brave ili kombija s novim pridošlicama koji u dvorištu vozi unatrag.

Netko dolazi. A mogu dolaziti samo po njega.

Začuje se zujanje. Metalna vrata se otvore pa opet zazveče pri zatvaranju. Stopala udaraju u tvrd pod. Njegovo je vrijeme isteklo. Alfie položi ruke na koljena i napravi nekoliko krugova glavom da opusti ukočen vrat.

Otvore se klizna vrata ćelije. Mitzi. On osjeti nadu. S njom je i mali starac koji gaje sinoć namršteno promatrao. Oboje imaju bezizražajna lica, prazna lica, lica policajaca. Mitzi položi ruku na unutrašnja vrata. »Optužit će te za napad, Alfie. Najvjerojatnije ćeš za nekoliko sati biti na sudu. Razgovarala sam s odvjetnikom i on će ti uručiti papire za razvod čim te puste.«

»Mitzi, slušaj...«

»Ne, Alfie. *Ti* slušaj.« Glas joj je miran i u njemu nema ni trunke straha ni panike koju osjeća. »Moram učiniti ono što sam sve ove godine govorila drugim ženama da učine. Moram se ozbiljno pozabaviti tobom, a onda život ide dalje. Kakav god bio, kakva mi god zbrka ostala, život ide dalje.« Okrene se prema Bobbyju Sheenu i dodirne mu ruku. »Hvala ti što mi čuvaš leđa. Idem sada.«

»Mitzi!« Alfie je sada na rešetkama. »Čekaj.«

Majka dvoje djece, petnaestogodišnja supruga, opaka policajka losanđeleske policije Mitzi Fallon četiri je koraka od toga da nastavi sa svojim životom. Nema osvrtnja. Nema žaljenja.

»Mitzi!«

Ona stane i okrene se.

»Još uvijek te volim.« Ona vidi da on to i misli. Zaista to misli. Dao bi sve da se to ne događa, da mu se život ne raspada na taj način.

»Ja tebe isto volim.« Ne može pomaknuti stopala. »Ali ne onako kao prije. I previše volim cure da bi se ovo i dalje događalo.«

Taj put ona ode. Hoda uspravne glave. Srce joj nabija poput bubnja na čelu parade za Dan zahvalnosti. Uz malo sreće stići će do zahoda prije nego što se slomi i zapita kako će preživjeti ostatak dana, a kamoli ostatak života.

ITALIJA

U Torinu je noć. Krevet u unajmljenoj sobi još je uvijek složen, netaknut. Redovnik nije ni sjeo na njega, a kamoli spavao.

Efrem gol kleči i moli se u jednokrillnom ormaru. Vrata je čvrsto zatvorio i osjeća utjehu u tom klaustrofobičnom prostoru bez zraka. Žudi za povratkom u udaljeni samostan gdje će zabaviti pekača opeke koji će ga bez treptanja promatrati dok ga sazidava u ćeliju.

Ruke spojene u molitvi uzele su mnoge živote. Ne toliko mnogo da se ne bi sjećao svakog pojedinačno, ali previše da bi netko mogao s time živjeti ako nije vojnik — križar.

Moli se prvo na aramejskom pa francuskom i konačno na latinskom. Moli se Bogu da mu podari snagu i pokaže put za ono što se sprema učiniti. Tik pred zoru otvori ormar i pola sata provede istežući bolne udove nakon sati provedenih u nepomičnoj molitvi. Usredotoči um. Zatim ruke stisne u šake i zauzme položaj za sklekov. Zglobovi prstiju pobijele mu od težine tijela dok se spušta i diže tako polako da je svaki pokret neprimjetan. Za svaki sklek treba mu duže od pet minuta. Nakon sat vremena njegovo se golo tijelo kupa u znoju. Trbuh, bedra i ramena snopovi su isprepletenih, žilavih zmija. Želi se srušiti i odmoriti na podu, želi se odmoriti i oporaviti, ali zna da bi to bilo ugađanje samom sebi, a ugađanje samom sebi je grešno.

Efrem se istušira u ledenoj vodi, obriše se ručnikom pa popije litru vode iz boce. Ništa drugo neće približiti ustima. Jede samo svaki drugi dan, a danas je post. Obuče se u crno, tradicionalnu boju svog reda, u majicu, vestu, hlače, čarape i dugačak vuneni kaput te uskom crnom kapom sakrije tamnu, kratko ošišanu kosu. Dodirne oružje skriveno među slojevima odjeće — dva noža, garota, kolac i namotaj čelične žice neuočljiv poput kutijice za zubni konac.

Prvo ružičasto svjedo u zoru obasja krovove. On tiho korača sjenovitom ulicom prekrivenom noćnim mrazom i udaljava se od hotela; očisti prednje staklo unajmljenog auta i strpljivo započne s poslom.

URED MRTVOZORNIKA, LOS ANGELES

Poziv iznenadi Amy Chang.

Dan je bio dug i upravo je izribala ruke nakon što je završila sa žrtvom prometne nesreće. Sekretarica je obavijesti da je Mitzi Fallon čeka u uredu. Pogleda na sat — skoro je šest i trideset. Upita se što njezina prijateljica treba tako kasno i zašto nije nazvala i rekla da dolazi. Te dvije žene dugo se poznaju. Mitzi je radila na Amynu prvom slučaju i otad su bliske. Prijateljstvo je to rođeno iz profesionalnog uvažavanja i sličnih vrijednosti.

Detektivka sjedi na plastičnoj crnoj stolici i mršti se dok razgovara preko telefona, a Amy ušeta oblačeći kratku jaknu. »I, poručnice Fallon, čemu dugujem ovo neočekivano zadovoljstvo?«

Mitzi podigne pogled. Čini se da loše vijesti još nisu stigle do mrtvačnice. »Bila sam u blizini. Cure će poslije nogometa prespavati kod prijateljice — upravo sam saznala da su pobijedile dva-nula. Nadala sam se da imaš vremena za piće ili večeru?«

Amy se razvedri. »Oboje zvuči dobro.«

»Onda oboje. Ja častim.«

Amy kimne prema svom uredu sa staklenim zidovima. »Samo malo. Trebam uzeti neke papire.«

Nekoliko minuta poslije one izađu držeći se pod ruku i još dok čavrljaju, ona zna da nešto nije u redu. Ali ne komentira. Mitzi će joj reći kada poželi. Voze se svaka u svom autu u Amyn najdraži azijsko-kubanski restoran. Ustvari, to je bistro, a ne pravi restoran s uštirkanim stolnjacima. Podovi i zidovi obloženi su toplim drvetom i objema se sviđa što tamo rade prave konobarice, a ne nezaposlene glumice.

Nakon nekoliko margarita i tartara od tune s čipsom i salatam od krastavaca za predjelo Mitzi spusti vilicu i olakša dušu. »Alfie i ja smo se posvađali. Gadno, bila je tučnjava.« Okrene lice da Amy vidi masnicu ispod korektora.

Patologinja prestane jesti.

»Izbacila sam ga. Kada se vratio, nazvala sam policiju i priveli su ga.« Mitzi iskapi ostatak koktela. »Mislím da trebam još jedan.«

Amy je u šoku. »Koliko se to dugo događa?«

»Uf, a koliko se dugo ne događa?« Ona uhvati konobaričin pogled. »Molim vas, još dvije velike margarite od breskve.« Pričeka da se konobarica udalji. »S povremenim prekidima mlati me desetak godina.« Sram se u njoj uzdiže poput vala.

»Oh, Mitz, tako mi je žao.« Amy posegne preko stola i nježno joj dotakne ruku. »Ispravno si postupila.«

»Znam. Trebala sam to davno učiniti.«

»Nije to nikada tako jednostavno — a tu su i cure i sve.«

»Nije. Smiješno je, čuješ za nasilje u Obitelji i kažeš da se to nikada neće dogoditi tebi. Nijedan se muškarac ne bi *usudio* podići ruku na mene. Ali drugačije je kada se to dogodi. Toliko budeš sjebana u glavi da okriviš sebe. Zavaravaš se idejom da nije bilo namjerno, da je to bila pogreška. Život je pun pogreški, a?«

»Meni pričaš.«

Stigne nova runda i Mitzi odmah navali na piće. »Večeras ću se možda skroz opiti.«

»Samo naprijed.«

Kucnu se čašama i poručnica se nasmiješi prvi put u dugo vremena.

TORINO

Efrem pronade nekorištenu crkvu točno tamo gdje su mu rekli. Na kraju vjetrovite uličice, iza slomljene ograde koja skriva malo prenapučeno groblje obraslo travom i korovom. Nadgrobni su spomenici zaboravljeni i zeleni od mahovine. Istrunuli su poput starih zuba, leže pod kosim kutovima na mekoj propadajućoj parceli.

Redovnik hoda po groblju. Kamen crkve koji je originalno bio boje meda pocrnio je od starosti i prljavštine. Razbijena je većina rukom oslikanih vitraža s postajama Križnog puta. Preko hrđava metala ispisani su grafiti raznih bandi, simboli i imena koja on ne razumije niti se zamara njima dok skida daske kojima su zabarikadirana drevna ulazna vrata kroz koja su stoljećima ulazili vjernici.

Unutra je mračno. Skoro se nikakva svjetlost ne probija kroz prozore prekrivene daskama i rupe od starosti na trošnu krovu. Većini bi ljudi bilo teško vidjeti više od nekoliko metara ispred sebe. Efrem je pak većinu života proveo u potpunom mraku i vidi sve do najudaljenijeg ugla. Osjeća miris vlage, trulog drva i izmeta glodavaca koji su ondje pronašli sklonište. Međutim, redovnik, onako kako nitko drugi ne bi mogao, još uvijek osjeća miris voska, tamjan sa svete mise, miris sapuna onih koji su se oprali znajući da će klečati u prisutnosti Gospodina.

Prođe pored slomljenih klupa i praznog prostora gdje je nekoć stajao oltar. Okrene se nalijevo i pronade ono zbog čega je došao. Uz malo rada bit će savršeno.

Baš savršeno.

BOYLE HEIGHTS

Kim? Hej, Kim, jesi doma?»

Jenny Harrison viče i viri kroz otvor za pisma u vratima stana Kim Bass. Njezina je prijateljica ponekad takva glupača. Dovoljno je da uzme previše tableta ili nađe nekog donekle pristojna frajera pa samo nestane. Oko Božića upoznala je nekog taksista s kojim se opijala i nestala je sve do Nove godine.

Čudno je pak što nije došla na posao. U besparici je i trenutačno joj treba svaki novčić. »Kim, prestani se zezati ako si unutra. Jen je. Trebam razgovarati s tobom.«

Harrison pusti da otvor za pisma padne natrag te dlanom lupi po vratima. Prokletstvo. Pola života provodi naganjajući Kim. Odmakne se od vrata i u isto vrijeme zove prijateljicu na mobitel. Mobitel dugo zvonit, a zatim se prebaci na govornu poštu. »O. K., Kimmy, ako se uskoro ne javiš, tvoja će najbolja prijateljica uskoro biti tvoja bivša najbolja prijateljica. Četvrtak je navečer i trebamo se naći s onim dostavljačima. Nazovi me ili...«

Ona se sjuri niz stepenice, skrene za ugao i skoro obori starca koji se drži za rukohvat.

»*Sra-anje*. Gospodine Dobbs, skoro mi je srce stalo!«

Starac je ćelav, ima sedamdeset godina i živi vrata do Kim. Izgleda da se Leroy Dobbs šokirao kao i ona. Povučena je i nije loša, za staru osobu. Cure su čak od njega nažicale kavu i mlijeko jedne nedjelje kada su bile toliko mamurne da se nisu mogle dovući do dućana.

On položi dlan na koščata prsa. »Ja bih trebao psovati. Ne bi trebala tako doletavati.«

»Oprostite, gospodine D. Hej, jeste možda vidjeli Kim? Danas nije došla na posao. Jeste li čuli da galami?«

On izgleda ljuto. »Ja ne zabadam nos, ne. Ja ne špijuniram poput nekih drugih ovdje. Nisam je vidio.«

»Nisam rekla da špijunirate.« Harrison mahne glavom iza sebe prema stanu na katu. »Samo, zidovi su tanki i Kim kaže da joj lupate na zid ako

gleda TV u spavaćoj sobi.«

»Zato što je tako glasan. Možda jesam star, ali nisam gluh.«

»Jeste li je čuli?«

»Ne, sinoć nisam. Sinoć uopće nisam čuo televiziju.«

Harrison se prisjeti kako je stajala na vratima i mahala prijateljici. Kim je bila prilično loše kada je otišla. Obje su bile. Luda kuja pretjerala je s kokainom.

»Smijem li sada proći?« Dobbs je dvije stepenice niže i zuri u nju, a slabim se prstima drži za rukohvat.

Ona ga obide i siđe niz preostale stepenice. Vani zapali cigaretu i prošeta se do doma. Nešto nije u redu. Osjeća to.

Kada stigne do svog trijema, Jenny Harrison sigurna je da zna o čemu se radi.

LOS ANGELES

Alkohol je jedino rješenje koje Mitzi večeras želi. Želi piti da zaboravi. Piti da izgubi svijest, bude li to potrebno. Piti da zaboravi da je uperila pištolj u supruga i skoro ga upucala.

Ona i Amy ostave aute kod restorana i taksijem se odvezu natrag kod patologinje, gdje najprije otvore bocu bijelog vina. Nakon što je izvirtjela glazbu na iPodu, Amy uzme jastuke i pokrivače te namjesti kauč. Jednog će dana kupiti dvosobni stan, ali ne tako skoro — vjerojatno će pričekati da uđe u ozbiljnu vezu, da nađe nekoga tko je neće napustiti. »Gdje je zeznuti Nicky?« pita prijateljicu.

Mitzi se pijano naceri sa stolice u koju je utonula. »U Italiji. Torinu.« Zatrese joj se čaša s vinom. Mudro je odluči primiti za tijelo, a ne za elegantnu nožicu. »Jadnik leti skoro cijeli dan.«

»Oh.«

»Oh? Samo si to imala na umu kada si ga spomenula?«

Amy se nasmiješi.

»Ili si možda pomislila: da sam barem u Italiji s Nicom. Romantična je ta Italija. Poezija. Violine. Sve to.« Ona podigne čašu. »I izvrsno vino.«

»Sve mi je to palo na pamet.«

»Naravno, sestro. Kome ne bi ? «

»Ali on je malo uštogljen, Mitzi. Znam da je puno proživio, ali čini mi se da to još uvijek nije raščistio sam sa sobom.«

»Vjerojatno nije. Daj dečku još vremena.«

Amy se prisjeti zajedničkog popodneva u marini. »Mislim da će mu trebati mjeseci, možda godine.«

»Možda.« Mitzi otpije gutljaj hladna, trpkog sauvignona. »Ali isplati ga se čekati. On je dobar tip.« Pokuša otjerati misli s muža. Prokletnik. I Alfie je nekoć bio dobar tip. Sto puta bio proklet što je tako lako od dobra dečka postao propalitet.

»Zašto je Nic u Italiji?«

»Duga priča. Ima veze s Tamarom Jacobs, onom spisateljicom koja ti je bila na stolu.« Mitzi se uspravi na stolici. »Čini se da ona ima nekakve

veze s platnom. Zato je Nic tamo.«

Patologinju zbuni nagla promjena teme. »Platno? Kao Torinsko platno?«

»Znaš neko drugo? Uglavnom, što misliš, je li to istina?«

Amy se odjednom osjeća iscrpljeno. »Možemo li se sutra baviti misterijima? Krepana sam i zaista moram leći.«

»Može. Nema problema.«

Amy ustane i ugasi nekoliko svjetiljki. »Da ti donesem vode prije nego što odem?«

Mitzi podigne čašu u jednoj i bocu vina u drugoj ruci.

»Dobro, kužim. Ali pazi se.« Liječnica priđe, sagne se i zagrlj prijateljicu. »Nadam se da ćeš se naspavati.«

»I ja.«

Ode u svoju sobu. Da je Mitzi bila trijezna, Amy bi je pitala. Pitala je li bilo čega između nje i Nica. Bilo je glasina, ali naravno da postoje glasine kada muškarac i žena blisko surađuju. Pa ipak, ona se pita.

59.

PETAK TORINO, ITALIJA

Jutarnje nebo nad gradom koji je bio prvi glavni grad Italije veličanstven je mural kraljevski zlatne i kardinalski crvene boje.

Hipnotizirao je Nica Karakandeza koji stoji na prozoru spavaće sobe u jeftinu hotelu u kojem je odsjeo. Gleda kako se tamna kukuljica noći pretvara u egzotična leptira danju. Negdje između tajanstvenih oblika, ispod redova krovova od crvene opeke nalazi se razlog zašto je putovao tisuće kilometara. Istušira se u kupaonici tako malenoj da bi mrav postao klaustrofobičan pa odjene crne traperice, bijelu košulju i ljubičastu vunenu vestu s V-izrezom koja iz nekog razloga i dalje miriše na ulje za palubu s njegova broda. Sjedne na premekan krevet i minutu razmisli o glavnom tragu na koji ga je Mitzi nahuškala.

Novac.

Preciznije, niz međunarodnih bankovnih doznaka koje je Sarah Kenny, na zahtjev Tamare Jacobs, uplatila čovjeku po imenu Roberto Craxi. Listovi papira koje je raširio na krevetu pokazuju uplate od 5 000 \$ mjesečno, tijekom jedanaest mjeseci, i dva paušalna iznosa od 25 000 \$. Sve zajedno skoro sto tisuća. To je lijepa svota. Iznos za koji bi mnogi bili spremni prekršiti zakon.

Sljedeći su trag spisateljičini dolasci u Torino. Računi pronađeni u njezinu domu pokazuju da je u protekle dvije godine doputovala četiri puta. Dva puta u zadnjih šest mjeseci. Jedno putovanje bilo je šest tjedana prije njezine smrti. Nic se nada da će mu računi od hotela, restorana i taksija pomoći rekonstruirati njezino kretanje. Ondje je još i ispis telefonskih poziva s njezina mobitela od zadnjeg kvartala koji pokazuje da je preko trideset poziva uputila na različite brojeve u Torinu. Dok gleda te znamenke, obuzme ga loš predosjećaj. Možda je bila oprezna. U tom slučaju to bi mogli biti brojevi telefonskih govornica i pozivi kojima se ne može ući u trag.

Doručuje u vlažnoj prostoriji koju griju grijalice u podnožju ljuštećih zidova krem boje. Rukom obriše kondenzaciju s prozora pored stola i

pogleda preko travnjaka prekrivenih mrazom do popločenog dvorišta kojem se s druge strane nalaze gredice s cvijećem i stabla u teglama. Ljeti bi to mjesto moglo dobiti posve nov identitet pa biti slikovito i divno.

Mlada konobarica, možda vlasnikova kći, donese mu *cappuccino*, skoro savršenu šalicu jake pržene kave i guste slatke kremaste pjene u kojoj bi žlica mogla uspravno stajati. Uzme sok od naranče sa švedskog stola i nekoliko domaćih peciva.

Sit i sretan vrati se u sobu, opere zube, zgrabi široku kožnu jaknu i vrati se u prizemlje dočekati vezu koju su mu karabinjeri dodijelili. Sjedi na staru kauču na majušnoj recepciji i pokušava pronaći neki smisao u današnjem izdanju novina *Corriere délia Serra*. To je bila loša ideja. Osim *chianti, quattro fromaggio* i nekoliko psovki iz *Obitelji Soprano* ništa ne razumije.

Elegantna žena u mornarski modroj jakni i suknji do koljena oklijevajući prekine njegovo slovkanje. »*Signore Keri — kan — diss?*«

On podigne pogled. »Ka-ra-kan-dez. Da, to sam ja.«

Ona je nekoliko godina mlađa od njega, ima kratku tamnu kosu i prodorne plave oči. »*Luogotenente Cappelini. Carlotta.*« Samouvjereno mu pruži ruku.

On se iznenadi. Čak je ljut na sebe što je automatski očekivao da će veza biti muškarac. »Nic — drago mi je.«

»Dobro došli u Torino, Nic.« Ona zna daje očekivao muškarca - većina to očekuje. »Jeste li spremni za pokret?«

»Jesam.« On preklopi novine i odloži ih na izlizan drveni stolić.

Carlotta ih vodi. »Prvo idemo u moj ured. Tamo možemo u miru razgovarati. Onda idemo kamo trebate. Moj kapetan kaže da imate brojeve telefona i čovjeka po imenu Craxi kojeg želite pronaći. Imam ljude koji su spremni pomoći.«

»Iz tvojih usta u Božje uši.«

Ona ne razumije. »*Scusi?*«

»Oprostite, tako se kaže. Da, to bi bilo izvrsno.«

Ulice su široke i prekrivene kamenim pločama koje presijecaju čelične tračnice za tramvaj. Gore je crna mreža kablova koji vise ispod sada siva neba. Dok hodaju, Nic uoči držak pištolja koji diskretno viri ispod njezine jakne. »Uvijek nosite oružje?«

»*Si.* Uvijek. Moram, ja sam vojnik.« Ona dodirne pištolj. »Ali, uz to, i volim.« Nasmiješi se. »Volim pucati.«

»U što volite pucati — predmete ili ljude?«

»Ne«, nasmije se ona. »Ne volim pucati u ljude.«

»Čak ni u zlikovce?«

Ona vidi da je on zadirkuje. »Ne, nisam to nikada učinila. Ali pucati u streljani, to da, to jako volim.« Prstima oblikuje pištolj i ispali zamišljeni metak. »Jako mi dobro ide to pucanje.«

On joj vjeruje. Vjerojatno joj bolje ide pucanje nego engleski. Nije da on može suditi — on ne može pročitati talijanske novine, a kamoli progovoriti rečenicu.

»A ti, Nic, ti pucaš u zlikovce?«

»Ponekad«, kaže on. »Ali ne često koliko bih htio.«

60.

Efrem je još kao dijete naučio biti tih. Redovnici bi ga šibali po rukama ako bi ga samo čuli kako diše za vrijeme lekcija. Obučili su ga suptilnoj umjetnosti slušanja — kako se prvo koncentrirati na ono što drugi govore i tek onda odgovoriti.

Tijekom njegova odrastanja naučili su ga što je bol. Kako je trpjeti. Kako isključiti misli dok mu toplina žarača pali kožu. Obučili su ga i kako *nanijeti* bol. Kako je koristiti kao oruđe. Kako koristiti prijatnu tjelesnom agonijom kako bi obavljao Božji posao.

Kao muškarac naučio je što je transparentnost. Kako hodati među neukima kao da im pripada. Kako ih gledati i smiješiti im se na način koji ne privlači pozornost, ne stvara osjećaje i ne ostaje u pamćenju. Postao je umjetnik u tome da ga se smjesta zaboravi.

Sve te godine obuke i discipline izbiju na površinu dok Efrem parkira unajmljeni auto kilometar i pol od mjesta gdje mu je rečeno da će se meta nalaziti. Podignuta ovratnika zbog vjetra i kiše hoda uz cestu spuštenu pogleda, uvjeren da ga motoristi koji jure u prometnoj gužvi neće upamtiti.

Redovnik radi ono što najbolje zna. Postaje trik. Iluzija. Netko koga nitko nikada nije vidio.

61.

CARSON, LOS ANGELES

U kući se osjeća smrad. Nije usporediv ni s čim na svijetu. Vonj kojem su rijetki bili izloženi. Trebao ju je sinoć okupati, a ne samo obrisati krpom. Bio je previše umoran za to. Previše iscrpljen nakon što je nadvladao nasilnicu Kim Bass.

Sada ga Em treba. Klekne na drveni pod spavaće sobe i šokira ga prizor koji ugleda. Ona se mijenja. Oči su joj prekrivene gustim mliječnim velom, tijelo joj mijenja boju. Čak i na slabu svjetlu on vidi da joj je koža zelenkasta.

J. J. posegne prema njezinu licu i pomiluje njezin madež, Božji znamen koji ga je k njoj privukao.

Gravitacija je učinila svoje. Krv je otekla iz njezina srca i sakupila u butinama, leđima i nogama te stvorila truo sloj ljubičaste i crvene boje. Bakterije se šire tijelom i koža joj je prošarana. Kosa joj otpada, a plinovi i tekućine izlaze iz njezinih otvora u smrdljiv sobni zrak. On ustane i odmakne se. Neće je moći zadržati. Morat će joj pronaći počivalište. Ali ne još. Ne dok zaista ne bude imao drugog izbora.

STOŽER KARABINJERA, TORINO

Kroz prozor na najvišem katu u uredu Carlote Cappelini u gradskom centru Nic promatra neobičnu spiralu slavnog tornja Mole Antonelliana, sagrađenog s funkcijom sinagoge početkom devetnaestog stoljeća, a danas je to Nacionalni muzej kinematografije.

Zamislio se jer karabinjerka posljednjih deset minuta brblja na telefon na nevjerojatno brzom talijanskom. Ometa ga i spoznaja da što on više napreduje ovdje, to su manje šanse da će se za samo nekoliko tjedana otisnuti u novi život. Ako pronađeš ubojicu, okružni tužilac nakalemi ti hrpu papirologije. Ako ubojicu nađeš na drugom kontinentu, zatrpao će te papirima.

Carlotta završi poziv i vidi da ga nešto muči. »Je li sve kod tebe u redu?«

Njezin nespretni engleski pomogne mu da se otrese depresije. »Da, ispričavam se. Sve je kod mene u savršenom redu.« Izvadi presavijen papir iz džepa jakne. »Ovo su brojevi koje smo spomenuli tvojem šefu. Čim im uđete u trag, želim smjesta upoznati vlasnika linije. Mislim da je Craxi barem jedan od njih. Ne želim da ga itko ispituje dok ga ja ne vidim.«

»Razumijem. Bojiš se da će bježati.«

»Baš se toga bojim.«

Ona uperi elegantan prst nalakiran u vrlo svijetlu boju ružičastog laka u papir. »Ovaj broj ovdje je — kako se kaže...« Traži pravu riječ. »...*cellulare o cell'i*«

»Mobitel?«

»Ah, da.« Ona opet pokaže na papir. »A ovi ovdje su javni telefoni, oni na ulicama.« Oči joj lete popisom. »Ali jedan ili dva broja su privatne linije. Craxi je često ime — kao Smith ili Jones kod vas.«

Ona izvuče tastaturu računala i stručno utipka naredbu u centralno računalo. »*Finito*. Trebali bismo brzo dobiti rezultate.«

»*Grazie*.«

Ona se nasmiješi. »Govoriš talijanski?«

On uzvratí osmíjeh. »*Si*. Tečno mi ide *grazie* i *prego*. Oh, i *parmigiano* i *pesto*.«

»*Va bene*. Korisno je znati te riječi.« Ona pogleda monitor. »Pročitala sam da je vaša žrtva bila poznata spisateljica.«

»Scenaristica, a ne spisateljica. Nije pisala knjige. Ja nisam nikada čuo za nju, ali navodno je bila poznata u holivudskim krugovima.«

Carlotta se namršti. »Znate li zašto je ubijena?«

»Radimo na tome. Možda je povezano s projektom na kojem je radila.«

Ona položi ruku na dokument od dvije stranice. »Pročitala sam izvještaj koji si poslao — misliš na film o našem platnu?«

»Tako se čini. Je li se u zadnje vrijeme dogodilo išta neobično s platnom?«

»Ništa se nikada ne događa s platnom. Stoji u mraku u zapečaćenom kovčegu u Duomo di San Giovanni.«

»Ali redovito ga izlažu, zar ne?«

Ona odmahne glavom. »Ne. Crkva ga je zadnji put izložila 2010.«

»U katedrali?«

»*Si*, ali s jakom zaštitom.« Ona u zraku napravi velik četverokut s obje ruke. »Sagradili su golemu kutiju od neprobojnog stakla. Unutra su stavili platno — u zapečaćenom kovčegu ispunjenom dušikom.«

»Mnogi su ga došli vidjeti?«

Carlotta se nasmije. »Preko sto tisuća ljudi na dan. *Svaki* dan. Stajali su u redu pet tjedana.« Pokuša se prisjetiti još činjenica. »Čitala sam da je u tim tjednima došlo tri i pol milijuna ljudi. To je više ljudi u nekoliko tjedana nego njih svake godine na grobu vašeg Johna F. Kennedyja.«

Nica ta usporedba zabavi. »Nisam znao da između njih postoji natjecanje.«

»Dobro je što ne postoji. Platno bi pobijedilo. Bez problema. Katolici uvijek pobijede u takvim stvarima. Smrt i vjera jako su nam važni.«

»Imat ću to na umu. Znači, više nije izloženo?«

»Ne, rijetko se izlaže. Stalno se drži u kovčegu, zatvoreno u dijelu katedrale gdje se posjetitelji mogu doći moliti. Crkva ima svoju zaštitu — ne kažu nam točno kakvu — i, naravno, mi imamo svoje ljude koji neprestano motre katedralu.«

»Znači, nikada ga nitko nije mogao ukrasti ili oštetiti?«

Ona slegne ramenima. »To ne mogu reći. Bio je podmetnut požar tisuću devetsto devedeset sedme godine. Vatrogasci su se morali probiti u kabinet. Sjekirama i maljevima razbili su staklo, debelo neprobojno staklo — onda su ga morali izvući iz plamena.«

»Je li bilo oštećeno?«

»Ne, tada nije, ali prije je bilo. Davno, u šesnaestom stoljeću bio je još jedan požar — opet podmetnut — i da, to je oštetilo platno.«

»U istoj crkvi?«

»Ne. Tada se nalazilo u Francuskoj u Chambéryju u Kapeli Saint Chapelle.«

»Što je tamo radilo?«

»Mislím da je bilo u savojskom vlasništvu. Tada je bilo puno krađa i otmica. Danas, ovdje, osiguranje je jako dobro.« Kaže to samouvjereno i utješno. »Danas se ne može ni približiti Svetom platnu.«

»Zaista?« On kimne prema računalu. »Zašto ne pokušamo dok čekamo rezultate pretrage?«

CARSON, LOS ANGELES

On provjeri toplinu vode na zapešću — kao što roditelj radi s djetetom.

Nije prevruća. Nije prehladna. Temperatura krvi. Ulije gel za tuširanje u vodu i promiješa rukom da površinu prekriju mjehurići.

J. J. odloži ambalažu i vrati se u spavaću sobu. Čučne, a koljena mu zapucketaju. Pažljivo uzme Emino nago truplo u naručje i prenese je preko sobe. U zrcalu uhvati svoj odraz s njom. To je dojmljiv prizor. Junački. Poput vatrogasca koji iznosi ženu iz goruće zgrade. Poput anđela Božjeg koji spašava grešnicu iz vatre pakla.

Odnese je u kupaonicu i spusti ljubav svog života u pjenastu kupku. Voda iscuri preko ruba kade. Sakupi se oko njegovih bosih nogu i upije se u parket. Po kupaonici je postavio svijeće, na pod, police i na prozorsku dasku. Dijamanti zlatne svjetlosti plešu na vodi. To ga podsjeti na krstionicu.

Ona izgleda nekako teža. Gotovo kao da joj smrt prija. Udebljala ju je. Dobro je hrani. I mirna je. Nije vidio nikog tko izgleda spokojnije od Em.

J. J. se svuče i uđe u mlaku vođu. Napravi grimasu jer pjena zapljusne preko ruba. On želi da to bude savršeno. Ništa ne smije poći po zlu. Nije im preostalo puno vremena zajedno.

Spusti se dokraja u kadu. Položi svoje tijelo ispod njezina. Omota ruke oko njezinih grudi i privine je uza se taj posljednji put.

PIAZZA SAN GIOVANNI, TORINO

Nalet vjetra bezobzirno gura Carlottu i Nica preko udubljena i posve nezaštićena prilaza do Duomo di Torino e Cappella della Sacra Sindone.

Katedrala ima gotovo bijelo, restaurirano renesansno pročelje i neprimjereno je posve u sjeni spiralne kupole Guarinijeve Kapele Svetog platna.

»*Buongiorno*«, Carlotta pozdravi malena mršava čovjeka odjevena u crnu halju koji čeka zaklonjen kod ulaza. »Ovo je poručnik Karakandez iz losanđeleske policije.«

Muškarac u halji pristojno pogne sijedu glavu i rukuje se s velikim detektivom. »Dino di Rossi — ja sam, mislim da vi kažete, crkvenjak.« Pogleda postrance. »*Lougotenente* Cappelini želi da vas pratim i odgovorim vam na sva pitanja o Crkvi i platnu.«

»Drago mi je. Hvala vam što ste pristali u tako kratku roku.«

Nic slijedi Carlottu i crkvenjaka uz stube katedrale i kroz golema drvena vrata iz osamnaestog stoljeća. Iznad glave vidi kopiju Leonardove *Posljednje večere*, a slijeva ga iznenadi štand na kojem se prodaju knjige, razglednice, DVD-ovi i jeftini otisci platna. Pred njima se prostire duga crkvena lađa, a sa strane na zidu stoje dva golema TV ekrana i prikazuju snimke platna. Komercijalizacija relikvije obuhvaća i plastične škrabice za milodare, a hodočasnike se potiče da ubace eure kroz prorez, a zauzvrat se imaju pravo pomoliti i zapaliti plastičnu svijeću. Dalje pred njima nalazi se impresivnija poprečna lađa i sakristija.

»Ova arhitektura... dira u dušu, zar ne?« šapne di Rossi dok hodaju po mramornom podu. »Ona vjernicima prenosi iskustvo smrti i dolaska do svjetla Božje slave.«

Nic ne bi otišao tako daleko, ali oltar, veliki mramorni spomenici sa svake strane i zapanjujuće centralno raspelo svakako su dojmiljivi.

»Skulpture prikazuju svetu Terezu i svetu Kristinu.« Di Rossi pokaže prema njima. »Napravio ih je pariški kipar Pietro Legros u Rimu tisuću sedamsto petnaeste godine. Veliko drveno raspelo izrezbario je Francesco Borelli.«

»A platno?« pita Nic gotovo nestrpljivo. »Gdje se ono drži?«

Di Rossi uzdahne dok ga vodi pored klupa i kupa naslaganih tvrdih smeđih metalnih stolica. »Ovdje«, pokaže neobičan ograđen predio u kutu katedrale.

Nicovu laičkom oku kapela izgleda poput nekoliko kazališnih loža postavljenih jedna na drugu. Ona na vrhu ima široke zlatne stupove, zlatni balkon iznad kojeg se nalazi detaljan ukras koji prikazuje zlatne anđele te golemu krunu i crven štit s bijelim križem.

»To je kraljevska loža.« Di Rossijevi prsti polete prema nebu. »Izrezbario ju je Ignazio Perucca tisuću sedamsto sedamdeset sedme godine. Tamo su stajali kraljevi Pijemonta i Sardinije. Bili su ovdje Karlo Emanuel Treći, Karlo Albert Savojski i prvi kralj Italije Viktor Emanuel Drugi.«

Nic spusti pogled na manju središnju ložu. Ima kamene stupove i neprobojno staklo.

»U nižoj su loži sjedili dvorjani. Danas je to dom Svetog platna - platna u koje je bio zamotan naš Gospodin Isus Krist nakon smrti na Kalvariji.«

CARSON, LOS ANGELES

J. J. ovije nožne prste oko metalnog lanca i povuče čep. Leži i uživa u posljednjim trenucima dok sapunasta voda otječe s njega i njegove kraljice. Iritira ga zvuk kade koja se prazni. Neprimjeren je.

On se ne miče. Pravi se da je mrtav. Ne trepće i ne trza ni mišićem dok se koncentrira da smanji broj otkucaja srca i usporava disanje. Voda zarobljena između njihovih tijela polako otječe i stvara osjećaj da ga Em dodiruje. U kupaonici postane hladno. Prohladan zrak i metalna stara kada brzo rashlade njegovo tijelo. Zna da ako ostane u kadi, njegova tjelesna temperatura uskoro će se izjednačiti s njezinom. Bit će kao jedno. Ujedinjeni u smrti. Zauvijek zajedno.

»Jednog dana, ljubavi moja.« Poljubi je u vrat. »Jednog ću ti se dana pridružiti.«

Teško ju je pomicati bez potiska vode. Mokra tijela kao da su im se slijepila. On konačno izađe iz kade i drhti na svjetlosti svijeća. Njegova stopala ostavljaju tragove na drvetu, a on uzme ručnik s drvene police, obriše se i vrati toplinu u udove.

Toplina — razlika između njega i njegove voljene. Razlika između života i smrti. Nagne se iznad kade i obriše je najbolje što može. Bilo ju je teže izvaditi no što je očekivao. Starinska je kada preduboka da bi je on podigao, a da pritom ne padne unutra. Nakraju stane nasuprot slavini, stavi ruke ispod njezinih pazuha i povuče. Njezina koža kao da se pomiče. Otpušta se i pomiče kada je on dotakne.

Spusti je na pod i osuši dijelove koje još nije obrisao. Ona miriše kao da je čista. Čista je i svježja. Sada je preumoran da bi je još pomicao. Previše se emocionalno iscrpio i ometaju ga misli o tome da njegovo vrijeme s njom istječe. Uzme puder s udubljene police iza kade i prospe mirisan prah po njezinu tijelu. Utrlja ga. Prekrije svaki pedalj. Sve dok Em nije bijela poput anđela.

Sada isto to učini sebi. Pazi da se opravi od glave do pete. Umotao se u bjelinu. Legne pored nje. Oni su dva duha u sumrak. Prekrije ih ručnikom

radi topline. Privije se uz nju. Stisne se uz nju i podijeli s njom svoju toplinu.

TORINO

Kovčeg iza zaštitnog stakla prekriva nezanimljivo platno s centralnom crvenom linijom i križem. Iznad toga nalazi se bizarna masa zapetljana trnja. Iznad trnja stoji jeftina uvećana fotografija lica koje Nic zove Umotani i koja visi na tamnom prašnjavom zastoru. Neočekivan dom najslavnije svjetske relikvije.

»Sveto je platno, poput Veronikina vela, jedinstven znanstveni, povijesni i religijski artefakt.« Di Rossi pokazuje prstom dok objašnjava. »Danas vjerujemo da se pokazivalo po cijelom Bliskom istoku. Povijesni spisi govore da je nekoć bilo u posjedu Abgara, kralja drevnog grada Edesse, i priča se da ga je izliječilo od bolesti. Ortodoksni Grci jako štiju platno. Zovu ga *Acheiropoieton* — ikona koja nije načinjena rukama.«

Nic osjeća da crkvenjak nešto skriva. Isto kao da je uhvatio drogirana člana bande Westmont kako se vucara po Sunsetu. »Spomenuli ste Veroniku. Tko je ona bila i zašto je njezin veo poseban?«

Di Rossi podigne ruke do lica i mimikom pokaže brisanje lica. »Dok je Krist nosio križ na Kalvariju, obrisao je lice platnom koje mu je dala žena iz Jeruzalema po imenu Veronika — danas je ona sveta Veronika. Nakon što se obrisao, na platnu se prikazalo njegovo lice. Crkva štije taj događaj i učinila ga je jednom od postaja na Križnom putu. «

»Gorjet ću u paklu jer ovo pitam, ali što je to Križni put?«

Na Di Rossijevu licu vidi se šok i razočaranje. »To je četrnaest ključnih trenutaka u kršćanstvu, obično su prikazani na slikama, kipovima ili na obojenom staklu. Prikazuju stadije Kristova puta od osude na smrt do kada mu je tijelo skinuto s križa na planini Kalvarija te zapečaćeno u grobu Josipa iz Arimateje. Znojno platno — *sudarium* — to je šesta postaja.«

Crkvenjak baci pogled na sat. »*Signore*, znam da imate puno pitanja — i puno sumnji — ali bojim se da sada kasnim i da moram ići.«

»Hvala vam na pomoći«, kaže Nic kojemu je jasno da ga se želi riješiti. »Samo još nešto prije nego što odete.« Kimne prema staklu i sanduku koji skriva platno. »Volio bih vidjeti platno, baš samo platno.«

»Žao mi je, to nije moguće. Sveto platno je zaključano i zapečaćeno u metalnom i staklenom spremniku.«

»Pečati se mogu razbiti. Volio bih da ga otvorite.«

»Siguran sam da biste vi to voljeli, ali to nije moguće. Samo Sveti Otac može narediti izlaganje Svetog platna.«

Nic pocrveni. »Želite reći da jedino papa može razbiti pečate i otvoriti spremnik?«

Di Rossi se trudi sakriti gnjev dok odgovara. »Ne. Sveti Otac nije čuvar ključeva. Nisam to rekao. Ali on je jedini koji može odobriti pokazivanje Sacra Sindonea.«

Nic pogleda Carlottu. »Mislim da to nije istina — karabinjeri bi mogli narediti da se platno otključa radi inspekcije, zar ne?«

Ona izgleda nervozna jer je usmjerio pozornost na nju. »Mislim da to nije nešto što bih ja mogla tražiti. To bi moralo doći od našeg generala.«

Nic ne mora pitati, svjestan je da bi se to oduljilo. Okrene se prema crkvenjaku. »Ako papa nije čuvar ključeva, tko je?«

»To vam ne mogu reći.«

»Ne možete ili ne želite?«

»Signore«, on zvuči ogorčeno, »sigurnost nam je iznimno važna. Djelujem po nalogu nadbiskupa, a on po nalogu samog pontifeksa.«

»Onda ga želim vidjeti.«

»Njegova Uzvišenost trenutčno nije u Torinu. Prenijet ću vašu molbu u sekretarijat.«

Nicu je dojadilo da mu stvara neprilike. »Onda želim razgovarati s njim na telefon. Danas. *Sada* ako je moguće.«

Crkvenjakove oči postanu hladne poput kipova koji ga okružuju. »Žao mi je, ali ovaj je sastanak sada završio. Pokušao sam vam pomoći. Detalje dajte *luogotenenti*. Prenijet ću vašu želju Njegovoj Uzvišenosti.« Di Rossijev crni plašt zavijori dok se on okreće i odlazi te ostavlja Nica koji zuri u neprobojno staklo koje ga odvaja od jedne od najvećih tajni današnjice, a možda i odgovora u slučaju ubojstva koje istražuje.

67.

Pod olovnim nebom glavnog grada Pijemonta osamnaest kilometara arkada natkriva pločnike i štiti bezbrojne kafiće. Kultura sjedenja i promatranja svijeta ostavština je iz vremena kada je savojska dinastija vladala Torinom i od njega stvorila jedno od svjetskih središta umjetnosti.

U baru u kojem sjede domaći, a ne turisti, Efrem shvati da se muškarac, kojeg prati otkad se prije sat vremena parkirao, sprema počinuti prvu pogrešku.

Odlazi u zahod.

Redovnik bi ga mogao tamo srediti. Bilo bi nezgodno ali moguće. Ruka mu pronade kutijicu za zubni konac u džepu i on zamisli da tanku žicu iz spremnika rasteže oko grla muškarca kojeg lovi. Previše riskantno. Previše naglo. Na previše javnom mjestu.

Odbaci tu ideju. Strpljenje je vrlina. Mora čekati.

Nakon nekoliko minuta muškarac izlazi. Efrem se skloni iza arkadnog ulaza nasuprot mjestu gdje se pretvarao da telefonira. Meta se kreće oprezno, kao da osjeća da ga netko promatra, kao da zna da je to trenutak kada bi osoba koja ga prati morala napustiti zaklon i hodati iza njega da ga ne izgubi. Efrem se divi njegovu oprezu, samopouzdanju, ležernu i kontroliranu načinu na koji se muškarac kreće, ogledava se bez vidljiva truda, upija svih tristo šezdeset stupnjeva oko sebe bez da bude očit. Ni on ne pokazuje znakove žurbe ili nervoze. On je dostojan suparnik.

Redovnik mijenja udaljenost s koje ga slijedi, ponekad je dovoljno blizu da dodirne metu, često je toliko daleko da je meta samo točka u daljini. Skine crnu vunenu kapu i stavi zelenu šiltericu, preokrene kaput i promijeni ga iz crnog u zeleni.

U narednih sat vremena Efrem postane barem četvorica različitih ljudi, a svaki na svoj način hoda i ima različito držanje. On je turist, poslovnjak, kupac, muškarac koji kasni na sastanak sa ženom. On je sve, samo nije ono što je zaista.

Uvježbani ubojica koji se približava lovini.

PIAZZA COSTELLO, TORINO

Nic i Carlotta zauzmu stol u stražnjem dijelu kavane Barattie Milano s pogledom na otmjeno mramorno predvorje skupog šoping-centra. Ona mu preda jelovnik preko stola sa svježim cvijećem i uštirkanim pamučnim stolnjakom izgorjele narančaste boje. »Di Rossi samo slijedi naredbe. Najbolje se sjetiti da Katolička crkva ne priznaje ničije zakone.«

On uzme jelovnik. »Ne, to nije istina. Ne može ne priznavati zakon. Taj tip uopće neće razgovarati s biskupom i pitati ga da mi pokažu platno, zar ne?«

»Nadbiskupom«, ispravi ga ona. »Zašto ti je to toliko važno?«

On spusti jelovnik. »U mom kraju slučajevne rješavamo tako da otkrijemo ono što nam ljudi ne žele pokazati. Kada mi netko prodaje maglu kao što je to činio tvoj crkvenjak, onda znam da se nešto zataškava.«

Konobarica dođe, a Carlotta govori na talijanskom i povremeno pokaže na Nica. Djevojka ga ozbiljno pogleda pa ode.

On shvati da je Carlotta upravo naručila za njega.

Ona se nasmiješi gotovo nestašno. »Ovo je mjesto slavno zbog *espressa* i vruće čokolade. Naručila sam i njihov *tramezzini* — male sendviče sa šunkom, mozzarellom, lososom, tunom i povrćem. I *tortu barattinu*.«

»Specijalitet kuće?«

»Bravo.« Ona mu se nasmije. U drugo vrijeme na drugom mjestu moglo bi joj biti zabavno s njime. »To je bogata čokoladna pita sa šlagom i malinama.«

»Misliš da volim slatko?«

»Mora biti *nečeg* slatkog u tebi. Nadam se da će ti hrana promijeniti raspoloženje. U Italiji kada su muškarci kiseli, hranom ih učinimo slađima.«

»Mislim da imam razloga biti kiseo.«

»Možda.« Ona primijeti da se on igra s vjenčanim prstenom na prstu i neprestano ga okreće. Vidi priliku da promijeni temu. »Imate li ti i žena djece?« Kimne prema prstenu.

Nic zuri kroz nju. Čuo je pitanje, ali u primozgu još uvijek obrađuje podatke o crkvenjaku. Tip se neobično ponašao. Na neki način nije se ponašao prikladno, ali ne zna kako.

»Djecu«, ponovi Carlotta, pitajući se je li krivo izgovorila riječ. »*Bambini* — imaš li djece?«

»Ne. Imao sam sina, bio je star samo nekoliko mjeseci. Ubijen je zajedno s majkom.«

» Oh .« Ona vidi bol u njegovim očima. »Oprosti. Osjećam se glupo što sam pitala.«

On još jednom zavrti prsten. »Ne mogu se natjerati da ga skinem. Vjerojatno nikada neću.«

Konobarica donese njihovu hranu, ali Carlotta vidi da ovaj put slastice na tanjuru neće promijeniti raspoloženje muškarca koji joj sjedi nasuprot. »Torino je«, kaže ona mijenjajući ponovno temu, »podijeljen u dva grada. Dio u kojem se čuva platno znano je kao Sveti Grad. Nedaleko od njega, ispod Palazze Madama nalazi se takozvani Sotonski Grad.«

»Zvuči poput gluposti za turiste.« On uzme delikatan sendvič s porculanskog tanjura. »Iz vlastitog iskustva znam da se pravo zlo ne reklamira. Ostaje skriveno i kreće se poput kriminalca u bijegu.«

»To nije izmišljotina da se strancima oduzme novac, to je dio našeg nasljedstva. Ispod zemlje nalaze se velike alkemičarske spilje u kojima je u prvom stoljeću Apolonije Tijanski, veliki okultni čarobnjak, sakrio moćan talisman. Savojski znanstvenici mislili su da je to kamen mudraca i čak ga je i Nostradamus došao tražiti.«

Nic prestane jesti. »I očito nije ništa pronašao. Što želiš reći?«

Ona otpije gutljaj vruće čokolade. »Torino voli čuvati svoje tajne. Imamo dugu prošlost koja to dokazuje. Samo budi svjestan da bi tvoja potraga mogla biti bezuspješna poput njihove.«

SANTA MONICA, LOS ANGELES

Amy Chang razmiče zastore i zijeva. Prođe kroz dnevni boravak u kratku bijelu ogrtaču i gurne sklupčanu masu na podu pored kauča.

Mitzi zastenje.

»Jutro. Provjeravam jesi li živa. Mnoga tijela koja ja nalazim na podu nisu.«

»*I nisam.*«

»Onda još malo ostani mrtva. Skuhat ću kavu.«

Mitzi je rado poslušna. Užasna joj je i sama pomisao da mora pomaknuti glavu. Zaklopi oči i u mislima preleti preko svega da vidi mora li se za što ispričati. Osim što je sama ispila bocu vina, ne pronade ništa drugo.

»Želiš li vode? Doručak možda?« Amy upali aparat za kavu. Zvuk zrna koja se melju dovoljan je da Mitzi prevuče pokrivače preko glave.

»Samo kavu. *Tihu* kavu.«

»Želiš li što *u* tihoj kavi?«

»Ne, crnu.« Mitzi sjedne i odmakne pokrivač. »Koliko je sati?« Osjeća se kao da gori od naleta krvi u glavu.

»Sedam i petnaest. Bojim se da rano ustajem.«

Mitzi nekako ustane i otetura u kupaonicu u grudnjaku i gaćicama.

Ode na zahod pa prokune umivaonik, elegantno dizajnersko korito i miješalicu koja ne pokazuje očit znak za otvaranje. Vrta visoku zlatnu pipu i osjeća se kao da davi kokoš. Odjednom hladna voda pošprica umivaonik tako silovito da je popraska po голу trbuhu.

Ona uzme ručnik s ruba kade i obriše se. Ugleda svoj jadni odraz u ogledalu. Gleda u umorne oči i obraze crvene od alkohola, a niže vidi ožiljke svog braka — tragove Alfijejeva remena. Sramotne ljubičaste, smeđe i crvene tragove preko trbuha, ruku i nogu. Zuri u sebe dok joj ruke vise uz tijelo. »Dovraga, ženo, kako si to dopustila?« Prouči nekoliko oteklina izbliza okrećući se pred ogledalom. Nije ni čudo što ga je zamalo ubila. Ubila bi osobu koja se tako ponaša prema psu, a kamoli prema drugoj osobi.

Ona se uspravi. Oprezno napuni umivaonik vodom pa opere ruke i lice. Obriše se izbjegavajući ogledalo. Kasnije će srediti kosu. Amy je zauzeta u kuhinji kada Mitzi izađe. »Na stolu je kava i narezala sam voće. Bilo bi dobro da nešto pojedеш.«

»Dobro, doktorice. Hvala.« Obuče se da joj prijateljica ne vidi masnice. »Kako bi bilo da dobijem koji ibuprofen s kavom?«

»Ne na prazan želudac.«

»Ali *treba* mi.« Mitzi ispruži ruku.

»To je patetično. Jesi li se naspavala?«

»Ovo je bilo prvih šest sati u komadu u dugo vremena.«

»Dobro.« Amy joj doda paket tableta i čašu vode. »Izvoli.«

Mitzi uzme dvije tablete i popije ih s vodom. »Hvala ti što si sinoć našla vremena za mene.«

»Nema problema. Uvijek imam vremena za tebe.«

»Znam. I ja — ako me ikada budeš trebala. Ali ne zbog ovakvih sranja. Prelatit ću te ako dopustiš nekom tipu da se ponaša prema tebi kao što sam ja dopustila onom gadu.«

»Nastavit ćeš sa životom, zar ne?«

»Definitivno. Danas je prvi dan mog novog života.«

Patologinja se nasmiješi. »Stara ali dobra.«

»Nego.« Mitzi otpije gutljaj svježeg kave. »Jesam li ti sinoć spomenula Torinsko platno?«

»Malo. Rekla si da je Nic zbog njega u Italiji, ali poslije više nisi baš bila smisljena.«

»O. K., evo o čemu se radi. Mislimo da je platno nekako povezano sa slučajem Tamare Jacobs i ne možemo za sada shvatiti kako.«

»Kako ti ja mogu pomoći?«

»Nisam sigurna. Trenutačno istražujemo sve mogućnosti. Stalno se pojavljuje pitanje je li pokrov zaista bio Kristov. Ako ti pošaljem neke fotografije visoke rezolucije, možeš li mi reći jesu li tragovi na platnu dosljedni ozljedama od razapinjanja na križ?«

»Ideš.« Molba posve iznenadi Amy. »Želiš da napravim obdukciju na Sinu Božjem?«

Mitzi bi se nasmijala da nema tako jaku glavobolju. »Tako nekako. Malo preuveličavaš svoju ulogu.«

»Znam, ali ipak ću imati izvještaj u kojem će pisati >Isus Krist<. Koliko to liječnika može reći?«

TORINO

Uredski službenici u Carlottinu uredu povežu jedan od Nicovih brojeva sa stanom Roberta Craxija nekoliko ulica dalje od Piazza Castello, blizu Quadrilatera. Nalazi se u povijesnom srcu grada, unutar drevnog rimskog castruma, na istoj adresi kao i nekoliko restorana iz kojih je pronašao račune u Tamarinu stanu. Mlađem poručniku Fredu Battisti treba pet minuta da ih doveze do tamo i dva puta duže da pronađe parkirno mjesto na prometnim kamenim ulicama.

Nisu se uopće trebali truditi. Ne samo da Nicov glavni trag nije tamo, nego su od susjeda saznali da njega i supruge nema već mjesec dana. Navodno su samo nestali. Nisu se ni s kim pozdravili. Jednostavno su iščeznuli.

Carlotta i Fredo ispituju susjede na drugim katovima, a gazda Paolo Llorente pokaže Nicu prazan stan. Llorente se bliži osamdeset i petoj godini, odjeven je u neizglačane crne hlače koje su mu deset centimetara prekratke, izgužvanu bijelu košulju i preveliku plavu vestu na kopčanje. Imao je operaciju kuka i koljena, pa hoda tromo, ali usprkos izgledu, um mu je još uvijek bistar. »U mladosti sam bio s puno Amerikanki«, kaže i nostalgичno se osmjehne. »Bio sam gondolijer u Venciji.« Odglumi veslanje. »Amerikanke puno piju. Naučile su me prostotama i dobru provodu.«

»Siguran sam da jesu. Sretniče.« Nic otvori vrata dnevnog boravka.

Stan je prazan. Nema ni komada namještaja, besprijekoran je. Podovi od hrastovine su ulašteni, bijeli zidovi čisti, a veliki prozori koji vode na uredan balkon s teglama od terakote i biljkama isto su čisti. Dvije spavaće sobe jednako su ogoljene i blistave.

U maloj ali čistoj kuhinji Nic otvori ormariće i otkrije da su prazni. Nema lonaca, tava, pribora za jelo ili porculana. Kao da nitko nije tamo živio. Izbrisani su svi tragovi Craxijevih.

»*Signore* Llorente, iznajmljujete li stan prazan ili namješten?«

Bivši gondolijer nasloni se na pult da makne težinu s bolnih nogu. »Nenamješten. Ali ako stanar zatraži krevet i ostalo, onda kupim.« Opet se

nasmiješi. »Kupim i zaračunam malo više.«

»Znači, Craxijevi su ponijeli sve sa sobom kada su otišli.« »Si.«

»Nisu baš *ništa* ostavili za sobom?«

Starac odmahne glavom. »Ne, ništa.«

»Jeste li ih vidjeli kada su odlazili?« Nic mahne prema praznim prostorijama. »Mislim, ispraznili su čitav stan, znači da su sigurno unajmili kombi, a možda i radnike koji su nosili namještaj.«

»Nisam to vidio.« Llorente dotakne diskretan slušni aparat, malen proziran plastični zavijutak iza lijevog uha. »Star sam i puno spavam. Noću ne bih čuo ni bombu.«

»A što je sa stanarinom?«

»Oni su plaćali unaprijed. Na bankovni račun.«

»Znači, nije bilo neplaćanja? Platili su i zadnji mjesec?«

»Si, platili su. Bili su dobri ljudi.«

Nic osjeti neki miris. Oštar i čist. Razrjeđivač? Boja? Preleti pogledom preko zidova i drvenine. Sada mu je jasno. Stan je preuređen od poda do stropa. Svježi nanosi nalaze se na svakom dovratku i prozorskoj dasci.

»Koliko su dugo vaši ostali stanari na ovom katu kod vas, gospodine Llorente?«

Gazdi treba malo vremena da se sjeti. »Obitelj Tombolini tri godine. Onda Mancinijevi samo šest mjeseci, mislim. Luca Balotelli doselio se prije pet godina — rastao se od žene i...«

Nic ga prekine. »Mogu li vas zamoliti da pogledam stan Mancinijevih? Je li poput ovog?«

Starac se namršti. »Si. Potpuno je identičan.« Shvati da to nije baš posve točno. »Osim što dnevni boravak gleda na suprotnu stranu.«

»Razumijem.« Nic ga slijedi iz stana Craxijevih.

Llorente zvoni na zvono Mancinijevih i pokuca na vrata. Kada se uvjerio da obitelj nije kod kuće, otključa vrata pa stane sa strane da detektiv uđe.

Nic otvori sva vrata i pregleda cijeli stan. Točno je onakav kakav je očekivao. Vidi ono čega se bojao. Stan pokazuje sve znakove trošnosti mjesta koje je gazda trebao urediti već prije dvije godine. »Hvala«, kaže i izađe iz stana. »Završio sam.«

71.

Vožnju tramvajem nije očekivao.

Efrem se grdi što nije bio pedantniji. Zna da Torino ima preko sto pedeset kilometara nadzemne željeznice i trebao je predvidjeti da će je meta u nekom trenutku iskoristiti. Čovjek kojeg slijedi uskočio je u tramvaj i prisilio Efrema da se u zadnji trenutak popne.

Samo je jedan vagon iza njega.

U zatvorenom prostoru poput ovog to je preblizu da bi mu bilo ugodno. Preblizu! Redovnik se tješi činjenicom da se još troje ljudi ukrcalo kada i on. Postoji objektivna šansa da su oni prikrili njegovo kretanje. Efrem ne podiže pogled sa svog sjedala i ne zuri u vagon u kojem je meta premda želi to učiniti. Pogriješio je, pa je njegov sljedeći potez riskantan. Na sljedećoj stanici mora prvi izaći iz tramvaja. Mora sići kao da kasni na sastanak i onda samouvjerenom krenuti u nekom smjeru. Ako bude oklijevao, razotkrit će se.

Zvono zazvoni i stari tramvaj stane uz pisak. Efrem iskoči i polako se počne udaljavati. Ne osvrće se. To mu čak i ne padne na pamet. Možda je meta još uvijek u tramvaju i možda ga je izgubio, ali sumnja u to. Ljudi mu blokiraju put. Guraju se u najveću otvorenu tržnicu u Europi na Piazza della Repubblica. Efrem ugleda znak za podzemnu željeznicu.

Srce mu lupa. Ako meta siđe, lako će je izgubiti.

Tržnica Porta Palazzo ili metro?

Riskira s metroom. On bi se tamo zaputio. Tako može prijeći najveću udaljenost u najkraćem vremenu. Ima smisla. Koliko on zna, ima preko dvadeset stanica, ali samo je jedna glavna linija koja vodi s istoka na zapad između Torina i Collegna.

Brzo se spusti kamenim stepenicama. Nema kartu, a meta je možda ima. Na šalteru zatraži *biglietto*. Gurne novac kroz otvor pa se okrene i ugleda muškarca koji se spušta u mrak.

»*Rapidamente per favore*«

Starac koji izvraća sitniš i karte ne zamara se njegovom molbom da požuri.

Kada se redovnik spusti pokretnim stepenicama, čuje vlak koji glasno tutnji prema istoku.

Na stanici nema nikoga.

SANTA MONICA, LOS ANGELES

Mitzi se dugo tušira, popije još tableta protiv bolova, svježu kavu i malo se prošetala pa uđe u taksi na mučnu vožnju do svog auta. Neće neko vrijeme toliko piti. Ali vrijedilo je. Šest sati veličanstvena sna i malo vremena bez ijedne misli o Alfieju, curama ili tome u kakav joj je život bio svinjac.

Bio — prošlo vrijeme.

U budućnosti — koja počinje upravo sada — sve će biti u redu. Riješit će ovaj slučaj pa će rezervirati odmor za sebe, Jade i Amber, prodati kuću i početi ispočetka. Negdje gdje nema uspomena. Sve će biti apsolutno u redu.

Mitzi se parkira pred stanicom, kada joj zazvoni mobitel. »Fallon«, javi se, zatvori vrata auta i udalji se.

»Poručnice, ovdje Logan Connor.« Na liniji uslijedi tišina pa on doda. »Nadzornik Sheen dao mi je vaš broj, rekao je da vam se moram javiti.«

»Slušam.«

»Gospođo, upravo sam došao iz sudnice. Vaš je suprug bio na sudu.«

Srce joj stane od tog komentara. Nije imala pojma da će njegov slučaj tako brzo dospjeti na saslušanje. Čini se da je netko povukao veze radi nje. »Cijenim što ste nazvali. Recite.«

»Priznao je fizički napad, a njegov se odvjetnik nagodio s okružnim tužiocem da izbjegnu puno suđenje. Dobio je trideset dana.«

Mitzi osjeća tupilo. Ne može razlučiti jesu li to dobre ili loše vijesti. Većina takvih slučajeva dobije najmanju kaznu od trideset dana. Zbog onog što je učinio on bi trebao u zatvor na godinu dana ili više. No premda je kazna blaga, ona zna da je kocka sada pala. Sada je zatvorenik. Tu tetovažu ne možete ukloniti laserom. Osuđenik je. »Znači, sada ga obrađuju, već je u sustavu?« To je retoričko pitanje, ona zna što se događa.

»Da, gospođo. Sudac je uz to odredio uvjete za puštanje na slobodu, ne smije prići na sto metara vama, kući, ostalim članovima Obitelji bez nadzora i pristanka supruge.« Connor pročisti grlo. »Ako mene pitate, mislim da je sud trebao...«

»Nisam pitala, policajce, i zaista ne želim znati što vi mislite.« Mislila je prekinuti, ali sjeti se manira. »Cijenim vaš poziv i to kako ste se nosili sa svime time. Znam da ste bili diskretni. Ako ikada zatrebate uslugu u Odjelu za ubojstva, jedna vas čeka za mojim stolom.«

»Nema potrebe, gospođo. Drago mi je što sam mogao pomoći.«

Ona zaklopi telefon. Trideset dana. Kako će to, dovraga, reći curama?

CENTAR LOS ANGELESA

J. J. veći dio dana provede u uredu. Misli mu pak nisu tamo.

Misli na Em. Samo o njoj može misliti. Želi zauvijek biti s njom. Čak poželi da je ona još uvijek živa. Međutim, to nije moguće. On se zakleo na tajnovitost. I poštovao je to. Sada i zauvijek.

Zna da je mora preseliti. Pustiti je. Ali gdje da ona počiva? Nikada se prije nije riješio tijela. Nikada u životu nije učinio nešto toliko okrutno. Sve one kojima je pomogao otići u sljedeći svijet ostavio je u njihovim domovima.

Dom. Tako je. Mora Em vratiti u njezin dom. Tamo će ona počinuti. To je ispravno. Nesvjesno položi ruku na trbuh i počese mjesto koje ga svrbi zbog svježih porezotina koje je načinio prije dolaska na posao. Otkopča gumbe na bijeloj košulji i pogleda isprepletene svježe rane zadane žiletom. Spusti bradu prema prsima i puhne u kožu da je umiri.

Podigne glavu zbog kucanja na vratima. Brzo zakopča košulju kada čuje otvaranje vrata. Jenny Harrison zuri u njega. Samo ne izgleda drsko kao inače. Ne izgleda tako otkad joj je prijateljica nestala.

»Imate li minutu vremena?«

»Sad mi nije baš zgodno.« On popravi odjeću dokraja.

Ona ipak uđe. »Radi se o Kim. Je li vas zvala danas? Je li rekla da je bolesna ili nešto slično?«

Žao mu je što se nije riješio obje žene. Da se vratio po Harissonicu nakon što se riješio Bassice, ovo se ne bi događalo. »Nije mi se javila. Ako se ne pojavi do ponedjeljka, dajem njezin posao nekome drugom.«

Harrison se lecne. »Mislim da znam što joj se dogodilo.«

J. J. sumnja u to. »Što?«

Ona oklijeva. Sprema se reći nešto zbog čega bi njezina prijateljica mogla izgubiti posao. »Prije godinu dana policija je privela Kim jer se ljubila s tipom u autu. Sve su krivo shvatili i optužili su je za prostituciju. Provela je pet dana u zatvoru i dobila je upozorenje da će je zaključati na duže ako je opet ulove.«

»Prostitucija?« On se trudi zvučati šokirano.

»Da, kao što sam rekla, pogriješili su. To je bio *nesporazum*. Ali Kim uvijek ima puno udvarača i mislim da je možda došlo do novog nesporazuma — znate što mislim?«

»Misliš da su je uhitili?«

»Aha.« Harrison priđe rubu stola i bespomoćno ga pogleda. »Gospodine James, možete li nazvati policiju i saznati drže li je negdje? Zvala sam lokalnu postaju i rekli su da će pitati u Hollenbecku, ali oni nisu nikada čuli za nju. Možda bi se više potrudili da vi nazovete.«

Policajci su zadnji ljudi koje J. J. želi nazvati. »Prepusti to meni, Jenny, vidjet ću što mogu saznati.«

TORINO

Činjenica da su Roberto Craxi i njegova supruga nestali Nica uznemirava gotovo jednako kao to što Carlotta i Fredo nisu zbog toga zabrinuti. Policija u Italiji posve je druga priča od one u SAD-u. Previše je to opušteno i previše površno za njegov ukus.

Još uvijek pokušava držati jezik za zubima dok ih Fredo vozi u banku Craxijevih na jugoistočnom dijelu Vie Po, blizu ogromne Piazze Vittorio Veneto. Nije neobično da ljudi promijene dom pet ili deset puta u životu, ali rijetko mijenjaju banke više puta. Upravitelj bi trebao znati njihovu novu adresu.

Carlotta sjedi otraga s Nicom i vidi da se on premišlja oko nečega. »Nešto te muči?«

»Da. Zar ti nije neobično što nitko od susjeda nije vidio Craxijeve kako odlaze i nitko od njih nije bio toliko blizak s njima da bi znao njihovu novu adresu?«

Ona slegne ramenima. »To se događa. U takvim zgradama dolaziš, odlaziš i ne vidiš mnogo ljudi. Ja živim u sličnoj zgradi.«

On govori i gleda kroz prozor. »Ono je stubište bilo usko. Ne bi mogli iznijeti namještaj bez buke, grebanja zidova, bez da ih se primijeti.«

»Gazda, *signore* Llorente, jesi li njega pitao o selidbi? Možda on zna?«

»Pitao sam. Ne zna.« On se okrene prema njoj. »Nešto ne štima, a ja imam dojam da tebi i karabinjerima nije baš stalo jer ovo nije vaš slučaj.«

»*Scusi?*« Ona se malo zarumeni. »Ne razumijem.«

»Daj. Onaj tvoj prijatelj crkvenjak nas otpili, onda Craxijevi nestanu, a njihov stan, pa, njihov je stan jedini koji je svjež obojen, a tebe kao da to uopće ne zanima.«

Njegov je ton uvrijedi. »Možda je obojen da privuče nove stanare.«

»Možda se ne trudiš dovoljno. Kladam se da kada bi poslali forenzičku ekipu u taj stan, ne bi pronašli nijedan otisak koji pripada Craxiju i njegovoj ženi.«

»Odselio se«, ona razdraženo baci ruke u zrak, bljesak je to njezina romanskog temperamenta. »Gazda kaže da je platio stanarinu, dakle za nas

u Italiji nema zločina koji bismo istraživali.«

»Možda za vas nema, ali mi u L. A.-u imamo unakaženu mrtvu ženu koja je direktno povezana s vašim nestalim Talijanom.«

»On nije nestao. Samo je otišao. Samo se preselio.«

»Stigli smo.« Fredo parkira alfu na rubnik.

»Hvala«, prasne Nic, otvori stražnja vrata i izađe.

Carlotta prođe pored njega i uđe u banku. Prođe pored reda klijenata i pokaže isprave na šalteru. S vremenom se pojavi viši službenik i provede iz kroz elektronička vrata u hodnik pa stepeništem u ured na uglu prvog kata. Čini se da glavonje svuda u svijetu uvijek žele ured na uglu, onaj koji ima duple prozore i najbolji pogled na ulicu.

Fabrizio Gatusso izađe i rukuje se s Carlottom. Pedesetogodišnji muškarac sijede kose izgleda poput pravog upravitelja banke — ima plavo odijelo na pruge, bijelu košulju i čvrsto stegnutu plavu kravatu.

»Rekao je da uđemo«, objasni Carlotta, a po glasu je jasno da je još uvijek ljuta na Nica. »Ne govori engleski, ali ja ću ti prevesti.«

Nic sjedne pored nje na smeđu kutnu garnituru od nekoliko dijelova. Gatusso se smjesti na dio garniture prekoputa njih, iza staklenog stolića s papirima i brošurama. Bankar Carlotti preda spis, a ona ga prosljedi Nicu uz objašnjenje. »Ovo su kopije Craxijevih računa koji je imao sve vrijeme dok je bio klijent. I kopije računa njegove supruge.«

»Bio? *Bio* je njegov klijent?«

»Si. Zatvorili su račune prije mjesec dana.«

Nic opet osjeti kako u njemu ključa ljutnja. Gube dragocjeno vrijeme. »I u kojoj su sada banci?« Ton mu je skoro pa podrugljiv. »Obično kada klijent prelazi u drugu banku, stara i nova banka surađuju kako bi zamijenile trajne naloge i direktna zaduženja te ostalo. Molim te, nemoj mi reći da u Italiji to nije slučaj ili da trebam posebnu dozvolu pape, predsjednika ili nešto takvo.«

Ona ga ljutito gleda. »Pitat ću ga za tebe.«

Dok ona to radi, Nic otvori spis i prouči izvode računa. Vidi niz uplata Tamare Jacobs, sume od <=>3600, tadašnji ekvivalent pet tisuća dolara. Prelista i uoči i veće iznose — dvije uplate međunarodnom bankovnom doznakom od <>18 179 — dvadeset i pet tisuća dolara.

Carlotta se opet okrene prema njemu. »*Signore* Gatusso ne zna s kojom sada bankom Craxijevi surađuju.« Posegne preko njega u spis i nešto

potraži. Pronađe kopiju posljednje transakcije. »Ovo je zadnje što banka ima. Kada su Craxijevi zatvorili račune, uzeli su sav svoj novac u gotovini.«

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Nadzornik Bobby Sheen očekivao je taj poziv. Samo se nada da se Mitzi ne ljuti na njega. Nadao se da će Alfieja Fallona zatvoriti na dulje, ali znao je da šanse nisu velike. Državni dug samo raste te se za prvi prijestup u današnje vrijeme dobije upozorenje i besplatna vožnja kući. »Hej Mitzi, kako si?«

Ona je na poslu u ženskom zahodu. »Držim se, Bobby. Držim se. Connor me nazvao — rekao je da zove po tvojoj naredbi.«

»Točno. Gle, žao mi je što su bili tako površni. Nadao sam se da će sudac biti stroži, znaš?«

Ona se nasloni na hladne bijele pločice pored sušila za ruke. »Ne moraš se ispričavati. Tko je sudio?«

»Kent. Sudac Joe Kent. Beskorisna gada trebalo je poslati u mirovinu prije deset godina.«

»Trebala je suditi žena.«

»Kent je žena. Muda definitivno nema.«

Mitzi se nasmiješi. Bobby je oduvijek bio pristaša čvrste ruke, od prvog dana kada ga je upoznala. »Po kojim točkama optužnice je Alfie kriv? Dva-sedam-tri ili dva-četiri-tri?«

»Sedam-tri. Fotografije tvojih ozljeda bile su dostatne kao dokaz nanošenja tjelesnih ozljeda.«

Ona se sa sramom prisjeti kako ju je Bobby odveo k doktoru nakon što je vidjela supruga u pritvoru te su njezine ozljede zabilježene i fotografirane.

»Jesi li dobro, dušo?«

»Nisam još, ali bit ću kada ovo sve završi.«

»Još malo. Barem je ovaj dio riješen.«

»Znam, Bobby. Hvala ti što si sve to požurio. Znam da si pazio na mene. Nemoj se gristi zbog kazne.«

»Zlatna si, Mitzi. Uzdigni se iznad ovih sranja i ponovno zablistaj. Nazovi me ako ti mogu nekako pomoći.«

»Hoću.« Ona prekine vezu i pogleda se u zahodskom ogledalu prije nego što ode u ured. »Zlatna si, Mitzi, nemoj to zaboraviti.«

TORINO

Ispovijed je dobra za dušu.

Priznavanje pogrešaka. Pokajanje. Tako je Efrem odgojen. U ovom trenutku on potpuno prihvaća svoje nedostatke i pokušava se za njih iskupiti. Bio je ohol i umišljen. Mislio je da je bolji od muškarca kojeg je slijedio — a nije bio.

Oholost prethodi padu.

Zna učenja, mudre izreke — s ohološću, dolazi sramota, a u smjernih je mudrost.

Efrem gleda praznu podzemnu stanicu i ukori se. Kada izvrši svoju misiju, nanijet će nevjerojatnu bol svojem oholom tijelu kako bi se pobrinuo da nikada ne zaboravi današnju lekciju. Tješi ga jedino spoznaja da je mada je sam krhak i grešan, njegov suparnik u najmanju ruku ima jednake nedostatke. Uvjeren je da se muškarac kojeg je slijedio sada osjeća samouvjerenost, sigurno, ne sumnja u svoje poteze.

Prije sloma javi se oholost. Redovnik odustane od potjere i vrati se do auta svoje mete. Postoji šansa da je njegov neprijatelj napustio auto, ali to bi bila velika žrtva za nekoga u njegovoj situaciji, pogotovo kad taj muškarac mora štiti i druge ljude. Ne, Efrem je uvjeren da će se on vratiti. Samo mora čekati.

Pred slomom se oholi srce čovječje.

URED MRTVOZORNIKA, LOS ANGELES

Amy Chang provede jutro radeći na rutinskom slučaju predoziranja. Starica od sedamdeset i pet godina živjela je sama i odlučila je popiti dovoljno antidepresiva za mjesec dana, pa se tako zauvijek odjavila iz hotela California. Tko je može kriviti? Grad Anđela pravi je pakao ako niste mladi, prekrasni i u vezi s nekime tko vas voli.

Temeljito opere ruke i podlaktice pa se presvuče iz kirurškog odijela u smeđu lepršavu tuniku i udobne uske crne hlače. Za stolom u uredu otvori Mitzin e-mail u kojem su slike Torinskog platna visoke rezolucije. Neke od fotografija već je vidjela, ali nikada nije obratila na njih puno pozornosti. Najprepoznatljiviji je krupni kadar lica. Čak i na crno-sivoj slici vidi da je to bez sumnje Kristova slika koju ljudi po cijelom svijetu znaju — brada, duga kosa i kruna od trnja. Pregleda druge slike te nađe veću i zanimljiviju fotografiju cijelog tijela.

Patologinji nešto odmah djeluje pogrešno. Ruke odmah privuku njezin pogled, a pogotovo desna ruka i prsti. Jednostavno su preveliki u usporedbi s ostatkom tijela. Ona otipka poruku, u privitak stavi kopiju te slike i pošalje je Gunteru Quentellu u FBI. On je svjetski stručnjak u fotogrametriji — forenzičkoj disciplini utvrđivanja geometrijskih svojstava predmeta iz fotografskih prikaza.

Amy prvo prouči umjetničko shvaćanje tog misterija prije nego što prijede na znanstvenu procjenu. Pretraži internetske baze podataka i najbolje što nađe je ulje na platnu iz šesnaestog stoljeća koje je naslikao Giovanni Battista, a prikazuje način na koji je tijelo moglo biti umotano. Prikazuje platno labavo prebačeno preko glave i otvoreno na nogama.

Ona baci pogled na otisak tijela na platnu i slike se ne podudaraju. Iako jasni tragovi oko svih dijelova trupla bili bi nemogući da tijelo nije bilo čvrsto umotano, a ne labavo, kao što je Battista prikazao.

Amy zumira fotografiju na monitoru i pregleda platno od vrha do dna, dio po dio. Za to joj treba sat vremena. Istodobno je fascinira i frustrira ono što otkrije. Dijelovi tijela kao da nisu proporcionalni. Izgledaju više kao da

su nacrtani, a ne preslikani. Što duže promatra lice, to je više očarana i zbunjena.

Čelo je prekratko za ostatak lubanje. Žrtva je navodno ležala na leđima, pa ona primijeti da mu je kosa trebala visjeti s lica, a ne padati na glavu i lice. Ponovno pregleda fotografiju cijelog tijela. Muškarac nema vrat. Barem ga ona ne vidi na snimci. Potraži znakove da je platno bilo rezano pa ponovno spajano te da je tako nestao dio vrata, ali ne pronade ih.

Još je nešto brine. Ako tijelo umotate u platno, nastanu nabori - duboki nabori. To pak nije slučaj ovdje. Nema znakova bilo kakva namatanja platna osim na mjestima gdje je bilo presavijeno kada je stajalo.

Amy pregleda policijska izvješća i datoteke forenzičkih fotografija rana i znakova mučenja. Nema to s čime usporediti. Slučaj kanadskog serijskog ubojice koji je razapinjao žrtve djeluje obećavajuće, ali ispostavi se da njegove metode ubijanja nisu bile slične onima starih Rimljana. Opet se usredotoči na pozitivne i negativne snimaka platna. Razlika između njih je nevjerojatna. U pozitivu je tijelo skoro pa nevidljivo. U negativu bode vas u oči. Kao kada se luminol popraska po očišćenom mjestu pa se pojave tragovi krvi.

Telefon zazvoni i ona poskoči. »Doktorica Chang.«

»*Guten tag, schöner mediziner.*«

»Gunter!« Iskreno joj je drago što ju je nazvao. »Fantastično te čuti. Kako si?«

»Ja? Jako sam sretan što si mi se javila. Premda si samo htjela pročačkati po mom golemom njemačkom mozgu.«

Ona se nasmije. »Da pročačkam išta drugo, tvoja golema žena Njemica ispekla bi me za večeru u svom finom restoranu.«

On uzdahne. »To je točno. Ali u nekom drugom životu bit ćemo ljubavnici, uvjeren sam u to. A sada mi reci zašto proučavaš Torinsko platno i postavljaš luda pitanja.«

»Jesu li luda?«

»Naravno da jesu. Pitaš jesu li ruke i glava proporcionalni s ostatkom tijela. Odgovor je da nisu. Ni dužina tijela nije odgovarajuća. Taj bi muškarac bio puno viši od metar i osamdeset — skoro preko dva metra. Isus je možda bio Sin Božji, ali nije bio div. Ili ako je bio, nitko se nije sjetio to komentirati.«

Amy pregleda jedan od snimaka koji joj je Mitzi poslala. Vidi na što Gunter misli. »Kako ti to sve znaš, Güntere? Jesi li radio svoje

istraživanje?»

»Nema potrebe. Već je puno toga učinjeno. Nema vanjskih koordinata s kojima bi se tijelo usporedilo, ali dimenzije sama platna dobra su osnova. Još nešto, ako izmjeriš duljinu otiska na stražnjoj strani platna, on je pet centimetara duži od onog na prednjoj strani.«

»Možda se platno rastegnulo i iskrivilo prikaz? To bi ujedno objasnilo prevelike ruke.«

»Drago mi je što imaš tako otvoren um. Postoji jedan profesor iz Engleske s kojim trebaš razgovarati. Pregledat ću svoje spise i zamoliti ga da te nazove.«

»Je li on vjernik otvorena uma ili je skeptik?»

»On vjeruje. Strastveno vjeruje. Premda ja ne vjerujem, važno je da porazgovaraš s njime i također sa STURP-om, istraživačkim projektom o Torinskom platnu. Porazgovaraj s njima, a onda vlastitom inteligencijom zaključi da je lažnjak, lažan, lažan lažnjak.«

Ona se nasmije. »Nekako mi se čini da ti misliš da je to lažnjak?»

»Ne sumnjam u to. To uopće nije upitno. Čak ti mogu reći tko ga je krivotvorio.«

»Slušam.«

»Ne tako brzo. To će te koštati večeru sljedeći put kada dođem u L. A.«

»Dogovoreno — ali moram nazvati Astrid i reći joj kamo vodim njezina supruga.«

»To nije nužno.«

»I, tko ga je lažirao?»

»Provjeri e-mail. Upravo sam ti poslao jedan dokument.«

TORINO

Šest je sati navečer i Nicu je puna kapa svega. Dosta mu je nesposobnih karabinjera. Dosta mu je jurcanja po stranom gradu u kojem se nemoguće parkirati. Dosta mu je cijelog prokletog slučaja Tamare Jacobs.

Protekla dva sata provjeravao je adrese do kojih su došli zahvaljujući ispisu Craxijevih telefonskih poziva, a za sav taj trud dobio je samo jaku glavobolju i dovoljno slijepih ulica da izradi kartu. Fredo ih vozi natrag na parkiralište postaje u Via Beato Sebastian Valfré. Odatle Carlotta pješice otprati Nica do hotela i pokuša uspostaviti mir. »Zao mi je što nismo uspjeli, što nismo pronašli Craxija.«

On je previše ljut da bi odgovorio.

»Još ću se raspitati kada se vratim u ured. Trebaš se odmoriti, izgledaš umorno. Sutra ćemo pronaći Roberta Craxija, sigurna sam.«

On ozbiljno sumnja da bi ona mogla pronaći mlijeko u svom hladnjaku.

»Doći ću po tebe sutra ujutro u devet, može?«

»U redu.« On pokuša biti pristojan. »Nadao sam se da ćemo imati više uspjeha, nadao sam se nekom brzu i jaku tragu koji će nam biti osnova. Ispričavam se što sam bio neugodan. Znam da si pokušavala pomoći. *Grazie.*«

Ona se nasmiješi njegovu prvom pokušaju na talijanskom. »*Prego.* Imaš moje brojeve. Ne zaboravi, ako nešto trebaš, samo me nazovi.« Pričeka trenutak pa doda: »Ako se poslije budeš bolje osjećao i poželiš razgledati Torino, ja ću biti u uredu. Kao što sam ti već rekla, drugi me zločini čekaju na stolu.«

»Hvala još jednom.« On se okrene i osjeća malu grižnju savjesti. Zna kolika je gnjavaža čuvati policajca iz druge zemlje i baviti se istraživanjem i papirologijom u vezi slučaja koji nije tvoj.

Nic na recepciji uzme ključ sobe i krene na kat kako bi utonuo u svoj premekani krevet. Tek se izuo, kada mu mobitel zazvoni i prikaže se Mitzin broj s posla.

» *Pronto*«, pokuša oponašati Carolttin naglasak. »Ovdje *Signore Keri-kan-diss*.«

Ona se nasmije. Tješi je što se on šali. »Drago mi je što nisi izgubio smisao za humor, *signore*. Kako ide?«

»Misliš, osim umora, usrana vremena i nevjerojatne potjere usred koje sam se našao?«

»Da, *osim* tih egzotičnih poslastica, kako ide?«

»Ma, super.« On odgurne jastuke i nasloni se na njih. »Bio sam u stanu Roberta Craxija. Nije bio tamo, ali, Mitz, stan je bio tako čist - svježa boja na svim zidovima, novi elementi u kuhinji, sve — kao da je netko htio izbrisati sve tragove da su Craxi i njegova žena ikada kročili u taj stan.«

Ona se igra s kablom od telefona i poželi da je on u uredu s njom. »Zvuči poput profesionalne čistke — možda nakon pucnjave ili barem nekakva krvoprolića.«

»To sam i ja pomislio, ali nema dokaza*zločina. Nema nikakvih tragova. Craxijevi su samo nestali — *puf!* nema ih!« Gurne telefon između uha i vrata te natoči vodu iz boce na noćnom ormariću. »Bio sam u njegovoj banci. Račun je zatvoren, a sav novac podignut u gotovini.«

»Koliko?«

»U eurima oko sto pedeset tisuća. Koliko je to? Oko dvjesto tisuća dolara?«

»Valjda. Koliko god bilo, zvuči kao da se on i žena ne vraćaju.«

»Da, tako se čini. Ali zašto?«

Ona otpije gutljaj kave. »Tipični razlozi — da izbjegnemo nešto ili nekoga. Provjerit ću u emigracijskoj službi, možda su napustili zemlju. Ili možda ti karabinjeri mogu to istražiti?«

»Da, baš. Dodijelili su mi ljepoticu koja ne bi mogla istražiti zločin ni u vlastitom domu.«

»Nije li to pomalo seksistički?«

»Ne znam, Mitz. Ona je *luo-geo-ten-ente* ili kako ih već ovdje zovu. Definitivno ima dovoljno visok čin da zna posao. Ali u Italiji sve traje sto godina i ona mi ne djeluje baš previše bistro. «Na trenutak se zapita je li pretjerao i proizlazi li njegova uzrujanost samo iz toga što ne razumije ovdašnji usporen ritam života. »Otišao sam pogledati platno — i to je bilo trošenje vremena.«

»Zašto?«

»Crkvenjak iz katedrale muljao mi je više nego Matthews tebi zadnji put kada si tražila povišicu. Relikvija je zaključana u kutiji koja je zaključana u drugoj kutiji i samo papa može odobriti da se nekome pokaže.«

»Misliš da tapkamo u mraku, Nic?«

»Mislio bih to da nema novca. Ali Jacobs je tom Craxiju platila preko sto tisuća za nekakve podatke o platnu. Kakve su to bile informacije i zašto su toliko vrijedile? Uvjeren sam da je to važno.«

Ona vjeruje njegovu instinktu. To je jedan od razloga zašto je bio tako dobar policajac. Instinkt. To je nešto što ona definitivno nije imala u osobnom životu. Bog zna da je zeznula s Alfiejem.

Nic pomisli da je veza pukla. »Mitz, jesi još tu?«

»Da, ovdje sam. Samo...«

»Što je bilo?« Čuje u njezinu glasu da nešto ne valja. Čuje to u toj jednoj riječi koja visi u zraku.

Samo.

»Ništa. Pa, nešto, ali samo osobna sranja koja moram riješiti.«

»Osobna sranja koja se zovu Alfie?«

Malo joj nedostaje da se nasmije — zbilja ima dobar instinkt. »Da, ali, hej, što sad, svatko od nas mora riješiti svoja sranja. Zar ne?«

On se premjesti na krevetu. »Želiš razgovarati o tome?«

»Ma, ne. Naspavaj se i riješi mi taj slučaj. Ne želim da visiš na poslu dulje nego što je potrebno, čeka te otvoreno more. Bok.«

Ona prekine vezu, a Nic se nasmiješi. Šefica mu je zakon. Zaslužuje više od onog svog propaliteta.

URED MRTVOZORNIKA, LOS ANGELES

Amy Chang pomakne kursor iMaca na ikonu Adobe PDF-a i klikne na »otvori dokument«. U čudu razjapi usta. »Šališ se.« Gleda u preko četiristo stranica koje joj je poslao Gunter Quantell i koje sugeriraju da je Torinsko platno lažirao jedan od najtalentiranijih umjetnika, kipara, pisaca, matematičara i izumitelja na svijetu.

Leonardo da Vinci.

Smiješno. S druge pak strane, on je bio znanstvenik i volio je intelektualne šale. Osmislio je koncept tenka, helikoptera, solarne energije i napravio je najreproduciraniju vjersku sliku svih vremena *Posljednju večeru* u koju je umetnuo Mariju Magdalenu kao Kristovu pratiteljicu. Možda ideja ipak nije toliko smiješna.

U Gunterovu dokumentu tvrdi se da kao što je Leonardo navodno oblikovao *Mona Lisu* prema svom licu, isto je napravio s Torinskim platnom. Amy prouči tri slike — otisak platna, portret da Vincijski i *Mona Lisu*. Postoje sličnosti — oči, pa čak i nos — ali nije potpuno uvjerena. Prvo, veliki slikar rodio se sto godina *nakon* spornog datiranja ugljikom-14. A brojna znanstvena istraživanja nisu otkrila nikakve znakove ulja i vodenih boja na lanenom platnu.

Je li Leonardo zaista mogao izumiti neki oblik fotografije stotinu godina *prije* nego što su drugi prisvojili zasluge za tu tehniku? To nije nemoguće.

Na dnu elektroničkog dokumenta nalaze se kopije novinskih članaka iz 2011. godine u kojima se opisuju tvrdnje talijanskog znalca o umjetnosti Luciana Busa koji tvrdi da platno nije stvorio Leonardo, već Giotto di Bondone koji je živio u trinaestom i četrnaestom stoljeću.

Amy ih pregleda. Čini se da je Giotto bio majstor u slikanju figura — pogotovo Krista — i navodno ga je Crkva izabrala da napravi repliku platna jer je original bio u jako lošem stanju. On je navodno u sliku sakrio broj 15, godinu u kojoj je dovršio posao.

Niže u PDF-u ima još nekoliko članaka koji u potpunosti odbacuju Busove tvrdnje i govore da su potpuno neosnovane. Amy se opet posveti

fotografijama platna. Pojave se nova pitanja. Platno kao da pokazuje tragove koje su načinili krv, znoj i tkivo. Suprotno popularnom vjerovanju, tijela *mogu* krvariti nakon smrti, nakon što srce prestane pumpati krv, ali bilo bi nevjerojatno da je tijelo krvarilo u toj mjeri da je ostavilo tako jasne tragove.

Još je nešto smeta. Putrifikacija. Truplo ostavljeno danima, čak i u zatvorenoj spilji, bez sumnje bi se raspadalo. Ako je na platnu vidljiva krv, onda bi se trebale vidjeti i ostale tjelesne izlučevine. Nema ih.

Zazvoni telefon. Zove je sekretarica. Upravo je propustila poziv profesora iz Engleske. Ostavio je poruku da želi s njom razgovarati o razapinjanju Krista i o tome zašto je uvjeren da je Torinsko platno autentično.

TORINO

Devet je sati navečer kada Nic napokon primi poziv koji je čekao cijeli dan.

»Jesi li sam?« Glas pripada muškarcu, Talijanu. Glas je to koji je čuo samo jednom prije.

»Ovdje smo samo ja i televizor koji ne radi baš dobro.« Odbaci daljinski na pokrivač i sjedne na rub kreveta.

»Izađi iz hotela i prijeđi ulicu. Skreni lijevo na uglu i vidjet ćeš Fiat Bravo. Ostavit ću upaljen pokazivač smjera.«

Nic ugura otečene noge u cipele koje su se nekako stisnule otkad ih je izuo. »Imaš dobre vijesti?«

»Imam vijesti.«

Linija se prekine.

Nic zaključa telefonsku tipkovnicu, zaveže vezice, ustane te zgrabi jaknu i ključeve.

Napusti zagušljivu toplinu starog hotela i izađe u mračnu, pro hladnu, kišnu noć u studenom. Kiša sipi, to je ona vrsta kiše koju ne vidite, ali cijelo je vrijeme osjećate — ledena izmaglica koja vas potajno promoči do kože i isisa vam svu tjelesnu toplinu. On skrene za uglom i nakon nekoliko koraka ugleda parkirani fiat.

Nikada nije upoznao Fabija Goriju, ali tipa su mu toplo preporučili. Radi za najbolju kompaniju privatnih istražitelja i preporučio ga je prijatelj iz FBI-ja.

On uđe u detektivov Fiat Bravo, zatvori vrata i pruži ruku. »Nic Karakandez, drago mi je.«

»Fabio.« Goria je neobrijan i plećat, ima dubok glas, tridesetak godina i smrdi na cigarete.

»I, što imaš?«

Auti koji prolaze osvijetle istražiteljevo neobrijano lice dok govori, a stisnute plave oči ne miče s prednjeg stakla i retrovizora. »Tražio si da ti pronađem Roberta Craxija i da ga slijedim dok ne dođeš u Torino. To sam učinio.«

Nic ne želi pokazati koliko ga je zadivio. »Gdje je?«

Goria ne odgovori istog trenutka. Prestane gledati u retrovizor i pogleda detektiva u oči. Mora mu vjerovati. Postoje stvari koje mora znati prije nego što mu išta kaže. »Razgovarao sam sa specijalnim agentom Burgeom. Rekao mi je da si dobar policajac i zato ti pomažem. Ali prije nego što porazgovaramo o Craxiju i o tome gdje se skriva, reci mi što znaš o njemu.«

Skriva. Nicu se srce ubrza od te riječi. »Ne znam mnogo. On je Talijan i primio je znatnu svotu od žrtve ubojstva iz L. A.-a. Oh, ni karabinjeri ga nisu uspjeli pronaći.«

Na slabu svjetlu Gorijin je osmijeh skoro neprimjetan.

»Craxi je do prije nekoliko godina radio za karabinjere.«

»Molim?«

»Bio je član Raggruppamento Operativo Specialea — ROS-a. Znaš što je to?«

»Jedinica specijalnih postrojbi?«

»Tako je. Jedna od njihovih glavnih baza nalazi se ovdje u Torinu. To je ogranak karabinjera koji se bavi organiziranim kriminalom i terorizmom. Odgovaraju direktno generalu karabinjera. Ne zna se puno o tome.«

Nic počne spajati dijelove slagalice i slika koju dobije nije baš lijepa. Dok ih je zvao iz L. A.-a ili danas na sastanku, nitko od karabinjera nije spomenuo da je Craxi bio njihov, a kamoli specijalni operativac.

Goria zna o čemu on razmišlja. »Lijepa poručnica nije ti baš puno pomogla, zar ne?«

»Nije«, odvrati Nic. »I sada znam zašto.«

Talijan upali cigaretu i malo otvori prozor da ispuhne plavosivi dim. »Craxi nije bio samo u ROS-u, bio je *unombra* — sjena. Sudjelovao je u tajnim operacijama.«

»Želiš reći da ona možda ne zna da je Craxi bio član njezine organizacije?«

»Moguće. Karabinjeri su velika organizacija, imaju vojne i policijske funkcije. Ponekad se preklapaju, a kada im odgovara, potpuno su odvojene. Glavešine znaju. Vjerojatno misle da si došao na dva-tri dana uvrh glave i da ćeš se onda morati vratiti u Los Angeles, pa su ti dodijelili nekoga da ti malo pokaže grad i malo te frustrira.«

»Da, definitivno to čini.«

Goria tutne cigaretu u usta i potraži nešto u jakni. »Pogledaj ovo.« Pređa mu nekoliko fotografija muškarca koji prelazi ulicu u kišnom ogrtaču.

»Dino di Rossi. Crkvenjak iz katedrale. Upoznao sam ga danas.«

»Znam da jesi. To smo uslikali odmah poslije toga. Član mog tima prati te cijeli dan.« Uzme fotografiju. »Ali taj čovjek kojeg si upoznao nije crkvenjak iz katedrale.«

»Tko je onda?«

»Zove se Pausini. On je isto iz ROS-a, tajni agent. Dobar je, zar ne?«

»Valjda.«

»Ne znam sve detalje tvog slučaja, Nic, ali znam ponešto o ROS-u. Te ljude ne želiš uzrujati. Obučeni su da ubiju. Ako su oni upleteni u tvoju istragu, onda ti preporučujem da odeš. Vрати se kući u Ameriku. Bürge mi je rekao da voliš ploviti. To je dobro. To trebaš i učiniti. Vрати se i otplovi što dalje od ovoga.«

Nic odmahne glavom. »Ne mogu to učiniti. Premda bih volio. Dogodilo se ubojstvo i...«

»I bit će ih još ako ne odeš.« Izjava neprijatno visi u zraku poput oblaka dima oko njega. »Ja ti mogu pomoći samo do neke mjere, Nic. Samo do neke mjere i onda nestajem. Razumiješ?«

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Matthews vas nikada ne zove u svoj ured s dobrim vijestima. Pogotovo ne u petak popodne. Mitzi razmišlja o surovim činjenicama dok odlazi prema uredu. Postoje dva dana u tjednu kada će vas šef najvjerojatnije otpustiti ili će vas zagnjaviti. Ako je tip drag, učinit će to odmah u ponedjeljak ujutro. Tako ste vikend proveli u blaženom neznanju i najvjerojatnije ćete taj tjedan imati plaćeno ako vam uzme značku. Ako je šupak — ili je jednostavno loš tajming — to će vas zadesiti u petak popodne. Tako on skine brigu sebi s vrata i vikend koji slijedi njemu je ugodan, ali ne i vama.

Ona pokuca na gornji stakleni dio vrata, okrene mutnu mjedenu kvaku i otvori vrata taman toliko da proviri kroz njih. »Željeli ste me vidjeti, gospodine.«

»Jesam.« On sjedi iza stola u košulji na plave kockice, rukave je zasukao do lakta, noge odmara na rubu stolice, a financijske novine raširio je preko prostrana trbuha koji sapinju crne naramenice. »Sjedni i radosno zauzmi stav stoičkog profesionalizma.«

Ona sjedne s druge strane stola. »Pokušala bih to kada bih znala što znači stoički.«

On makne noge sa stolice, okrene se i spusti mesnate podlaktice na stol. »Stoik je imenica. Osoba koja može izdržati bol ili teškoće bez pokazivanja osjećaja ili prigovaranja.«

»Ah, sad mi je jasno. To me baš ne opisuje, kapetane.«

Matthews se nasmiješi. »Jetra koja je pretrpjela najviše boli u L. A.-u otišla je na rehabilitaciju i sa sobom pvela detektiva iz Odjela za ubojstva Jordana Lyncha. «

Mitzi mu uputi pogled kojim pita »i, kakve to ima veze sa mnom«.

»To znači da Tyler Carter treba desnu ruku dok radi na slučaju serijskog ubojice.«

Ona se primi za glavu. »Šefe, Nic Karakandez u Italiji radi na slučaju Tamare Jacobs, a on će za tjedan dana odjedriti nekamo. I...« Ona se zaustavi. Ne. Neće reći da ima osobnih problema, on to vjerojatno već zna.

»I što?«

Sudeći prema njegovu licu, on to ne zna. Čak ni Matthews nije toliko zloban da bi se izrugivao situaciji u kojoj se našla. »I ništa, gospodine. Samo me mučio prijelaz s nadrkane osobe koja se s punim pravom žesti na profesionalnog stoika.«

On pljesne rukom po stolu i nasmiješi se. »Nema problema. Dobra si bila. Traži Cartera da ti da nekoga tko će pokrivati slučaj Jacobs dok ga ne riješiš ili zatvoriš. Vedit ćemo ga još tjedan dana pa ćemo vidjeti što imamo. Na taj način možeš raditi na oba slučaja, dobro?«

Njezino lice govori da to nije u redu, ali usta su se naučila slagati. »Da, gospodine.«

»To je sve.« On opet podigne noge na slobodnu stolicu i uzme financijske novine koje je proučavao kada je ona došla. »Stoicizam ti dobro stoji, Fallonice.«

»Hvala, gospodine. Želite li da zalupim vratima tako jako da otpadnu ili samo toliko da razbijem staklo?«

TORINO

Fabio Goria vozi i puši cigaretu za cigaretom. »Ne idemo daleko. Idemo preko rijeke, oko šest kilometara na jugoistok, u šumu. Craxi i supruga imaju vikendicu — skrovište. Vode je pod njezinim djevojačkim prezimenom.«

Sada već pljušti. Nic gleda kroz prozor i ne vidi dalje od kraja autoceste. »Rekao si da se skrivaju. Od čega se ili koga skrivaju?«

Goria ga pogleda. »Nadao sam se da ćeš mi ti to reći.«

»Od karabinjera?«

»Možda, ali to nije baš vjerojatno.« Detektiv povuče zadnji dim cigarete i baci je kroz otvoreni prozor, a ona nestane u tami poput crvene krijesnice. »Da se ja skrivam od karabinjera, ne bih to učinio na svom pragu ili mjestu koje lako mogu pronaći.«

»Onda ne znam. Trenutačno sve skupa nema puno smisla. Ali instinkt mi govori da je Craxi povezan s mojim slučajem i s platnom.«

» *Sacra Sindone* nosi svoje tajne. Saznao si nešto o tome?«

»Samo od lažnog crkvenjaka. Tako da ne vjerujem posve u njegove riječi.«

»Rijetko nas zadesi zlo ako ne vjerujemo neznancima.«

»Je li to neka mudra stara talijanska izreka?«

» Očeva .«

»I, je li on mudar i star?«

Goria se nasmije. »Ne baš. Umro je u četrdesetima od alkohola, ali ostavio je trag na meni, kao što roditelji to već čine.«

Nic pogleda kroz prozor prema ravnim poljima kraj kojih jure. Nestala su posljednja svjetla grada. Auto ubrzava na dvosmjernoj cesti koja vodi prema selu. »S obzirom na ono što si rekao o Craxiju i njegovoj službi, je li ga pametno iznenaditi usred noći?«

»Imaš pravo. Premda se Craxi bliži šezdesetoj, mogao bi ti slomiti vrat i pokopati te u dvorište poput psa koji zakopava kost. Tako da nećemo biti sami i nećemo mu pružiti tu priliku.«

»Drago mi je to čuti.«

Pet minuta poslije fiat skrene s Corso Chieriju na usku krivudavu cestu koja vodi prema Stradi Comunale di Valpiana. Gorja ugasi svjetla i prikoči pa polako prijeđe na neravnu kamenu cestu s desne strane. »Ovdje ćemo stati i nastaviti pješice.«

Nic odveže pojas, izađe na rosulju i tiho zatvori vrata.

Dok kreću prema šumi, Talijan izvadi mobitel i pošalje ranije napisanu poruku nekome iz svog tima. Minutu kasnije mobitel u njegovoj ruci zavibrira. On stane i okrene se prema Nicu. »Sada ću obaviti telefonski razgovor. Javit će mi se Roberto Craxi.«

Nic izgleda iznenađeno.

»Jedan od mojih ljudi večeras je ubacio mobitel kroz prozor kada je Craxi otišao do auta. Kada ga pronađe, on ga neće dirati. Tek kada se uvjeri da to nije eksploziv, on će se javiti.« Gorja otipka broj.

Kao što su očekivali, telefon zvonj, ali nitko se ne javi.

»Melodija zvona je specifična«, kaže detektiv skoro pa nestašno. »Znaš Pinka Pantera?«

»Naravno. Henry Mancini — jesi li to odabrao zbog toga što je on talijanski skladatelj?«

»Ne.« Ni drugi put nema odgovora, pa on otipka broj po treći put. »Ne, nije Talijan — Mancini je bio Amerikanac. Ali njegova je obitelj bila iz Abruzza, kao što je Robertova.« Odjednom odmakne telefon od uha i pruži ga Nicu. »To je on.«

Nic uzme mobitel. »Gospodine Craxi, molim vas, nemojte poklopiti, ja sam...«

Linija se već prekinula.

»Poklopio je.«

»Pokušaj ponovno. Stisni tipku za ponovno biranje.«

Nic opet pokuša i sluša kako se poziv spaja.

On se javi.

»Gospodine Craxi, zovem se Nic Karakandez.« Pokuša ubaciti što više informacija da mu opet ne poklopi. »Ja sam iz losanđeleske policije i moram razgovarati s vama.«

Ovaj put linija se ne prekine. Nic zna da je još uvijek na vezi. Uslijedi sablasna tišina koju prekida pucketanje statike. »Trebam vašu pomoć. Moram razgovarati s vama o Tamari Jacobs i vašem odnosu s njom.«

Još uvijek nema odgovora.

Nic nastavi. »Molim vas. Znam da ste tamo. Znam da slušate. Doputovao sam iz Los Angelesa da razgovaram s vama i postavim vam nekoliko pitanja.«

I dalje ništa.

»Gospodine Craxi, *signore*, hoćete li se sastati sa mnom? Možemo li se negdje naći?«

Samo statika i tišina.

Nic se zabrine. Pogleda Goriju. »Nisam siguran daje on tamo.«

»Ne prekidaj vezu«, kaže Talijan. »Nastavit ćemo hodati i za nekoliko minuta vidjet ćeš njegovu kolibu i moje ljude.«

Nic nastavi pričati dok hodaju kroz drveće te niz strm i sklizak teren mokra tla i trula lišća. Kroz šumu ugledaju žute četverokute svjetlosti. Prozori. Goria otkači s pojasa standardni vojnički voki-toki koji ometa signal i omogućava razgovor s ljudima udaljenima do osam kilometara.

Nic ga gleda kako šapće na talijanskom. Gleda kako ponavlja poruku i čeka. Gleda kako mu se polako mijenja izraz lica.

»Nešto je pošlo po zlu«, kaže Goria. »Nešto gadno se dogodilo.«

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Tyler Carter ili je čarobnjak, ili je šupak. Odjel za ubojstva podijeljen je što se toga tiče. Iz godine u godinu ima najbolju stopu riješenih slučajeva u državi, što znači da bi se bilo pametno kladiti na to da će za nekoliko godina postati kapetan. Nesumnjivo je da je taj tridesettrogodišnjak arogantan, introvertiran te da ne poštuje skoro nikoga i ništa.

Carter dolazi iz Obitelji bogatih bankara i nikako mu ne uspijeva da se ne ističe u gomili. Trebao se baviti zlatom poput oca i djeda prije njega. On je pak imao druge ideje. Htio je značku i pištolj, a ne aktovku punu dionica. Čak ni tatica i njegovi milijuni nisu ga mogli zaustaviti. Gubitak za Wall Street ispaio je dobitak za losanđeleske plavce. Sve je išlo dobro. Barem je tako bilo do prije osam mjeseci.

Do Sjene.

Sjena je ime serijskog ubojice kojeg lovi, nadimak za koji se policija nada da ga novinari nikada neće otkriti. Do danas tom se počinitelju pripisuje deset ubojstava, a nikoga u policiji ne bi iznenadilo da mu se treba pripisati još deset.

Mitzi Fallon sjedi za Carterovim stolom i sluša u što se uvalila.

»Ima taj nadimak zbog toga što ga nitko nikada nije vidio...«

»Nikada?«

Carter je hladno pogleda. »Ne volim da me se prekida. Ako nešto treba pojasniti, pričekaj i pitaj nakraju.«

»Molim?«

»Dopusti mi da završim i nećeš mi morati postavljati nepotrebna pitanja. Počinitelj nije nikada viđen. Ušulja se u domove žena koje same žive i ubije ih u snu.«

Mitzi je korak do toga da pita na koji način, ali zaustavi se.

»Metoda rada uvijek mu je ista. Omota im plahtu ili pokrivač čvrsto oko ruku i nogu da se ne mogu opirati. Klekne na njih i zadavi ih rukama.« Tyler pogodi o čemu ona razmišlja. »Ljevak je, uvijek davi samo jednom rukom. Patologinja kaže da u nekim slučajevima ima dokaza da im je desnom rukom prekrio usta.«

Mitzi se zapita je li ga koja žrtva ugrizla, je li pronađen uzorak DNK.

»Imamo genetske otiske s prve i treće žrtve — znači, prve i treće za koje mi znamo. Dat ću ti dosje. Od prve smo dobili kosu i slinu. Flake s potkoljenice i uzorak vunene čarape koja se uhvatila za krevet kada se penjao na žrtvu. S treće imamo tkivo i krv jer ga je ugrizla kada je desnom rukom prekrpio njezina usta. Prije nego što pitaš, da, pretražili smo baze podataka. Tip nema dosje, ni FBI nije ništa otkrio. Provjerio sam čak i u kanadskoj policiji. Sada možeš postaviti pitanja.«

Ona ga pažljivo prouči — markantno obrijano lice, oštre plave oči, savršena kratka, tamna kosa bez sijedih, krasno crno odijelo i uštirkana bijela košulja. Savršen. Presavršen. »Da li se ti ikada smiješ, napiješ, drkaš i imaš li kakvih poroka?«

»Ne.« Glas mu je hladan poput očiju. -

»Dobro. Ne bih voljela misliti da ima nešto normalno u vezi s tobom.«

Ona ustane.

»Kamo ideš? Nisam završio.«

»Tampon. Imam izrazito obilnu menstruaciju i moram promijeniti higijenski proizvod što prije. Koristim superupijajući tampon - na kutiji piše za najveću zaštitu — kako bi što dulje upijao što više menstrualne krvi. Možeš me pitati više o tome kada se vratim.«

On razjapi savršena usta.

Mitzi se okrene i ugodno se nasmiješi dok otvara vrata. »Donijet ću nam kavu na povratku. Onda možda možemo prijeći na sažetak toga što ti točno želiš od mene, a ja ću tebi reći kako se točno moraš odnositi prema meni da to i dobiješ.«

TORINO

Dva muškarca požure do dna strmine. Nic uspori, a Goria izvuče crn držak pištolja iz remena.

Na mekoj zemlji i trulom lišću pred njima leži muškarac. Ne miče se.

Onda se polako pomakne. Živ je, nije mrtav, ali svakako je ozlijeđen. Goria klekne na jedno koljeno kraj njega. Uperi pištolj prema slaboj svjetlosti koja dolazi iz kolibe udaljene 20 metara. Onda uperi bateriju u lice ozlijeđenog muškarca. »Jesi li dobro?«

»Netko me udario.« Starac stavi prste na potiljak. »Žao mi je.« Pokuša ustati i izgleda kao da mu se vrti.

Privatni detektiv ga pridrži i da mu malo vremena prije nego što ga počne ispitivati o napadu. Nic krene "prema kolibi. Odjednom nešto začuje. Šuštanje vani pored kolibe. Poput životinje koja je zapela u grmlju i pokušava se osloboditi. On se približi na pet metara.

»Fabio«, šapne.

Talijan se osvrne i odmakne od ozlijeđenog kolege.

Nic uperi prst u gust grm i kaže: »Tamo u grmu.«

Goria dahne te uperi svjetlo i pištolj prema grmu. Svjetlost obasja izgrebeno lice. Ljudsko lice. Žensko lice.

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Mitzi položi dvije šalice crne kave na stol Tylera Cartera. »Zaključila sam da ne stavljaš šećer ili mlijeko.«

»Dobro si zaključila.« On uzme šalicu koja mu je bliže. »Matthews je lijepo pričao o tebi.«

Ona zaključuje da on pokušava biti ljubazniji. »To je lijepo čuti. Je li spomenuo povišicu, unapređenje ili ranu mirovinu?«

Carter izgleda kao da će se nasmiješiti. »O tome nisam ništa čuo. Jordanova je bolest došla u lošem trenutku.«

»Za njega ili za tebe?«

»Za obojicu. Nisam tako hladan kako izgledam. Možda je pijanac, ali bolji je policajac od većine. Jay je ulagao sto posto truda sto posto vremena. Stvar je u tome da je vrijeme da ulovimo svog ubojicu. Već je i kasno.«

»Znaš da još uvijek radim na slučaju Tamare Jacobs?«

»Rekao mi je Matthews. Zvuči kao da ubojica nije iz grada. Pomozi mi s ovime, zaista mi pomoz i dat ću ti ljude da riješiš svoj slučaj.«

»Dogovoreno. «

Carter posegne iza sebe i zgrabi dva debela fascikla. »Forenzika, psihološki profili i karakteristika počinjenja kaznenog djela u slučaju Sjene. Pročitaj i apsorbiraj.«

»Rekao si da je *i kasno* da ga uloviš.«

»Vrijeme ubijanja smanjilo se s devet mjeseci na šest pa na tri. Dva ubojstva dogodila su se u razmaku od dvanaest tjedana, a onda smo imali još jedno prošli mjesec i još jedno prije samo dvanaest dana.«

»Sve brže ubija.«

»Vjerojatno to ne zna, vjerojatno misli da sve drži pod kontrolom i osjeća se moćnije nego ikada.«

»Ali nije?«

»Jesi li ikada radila na slučaju serijskog ubojice?«

Ona odmahne glavom. »Radila sam na duplom ubojstvu, ali žrtve su bile ubijene u isto vrijeme. I na dva serijska silovatelja. Jedan je počinio petnaestak napada.«

»To i je i nije slično. Kod silovanja radi se o moći i seksualnosti, napadač se često trudi pokazati kontrolu — užad, vezivanje, verbalne prijetnje i na žrtvinu tijelu mogu se pronaći znakovi iskaljenog bijesa. Serijski ubojica može biti svašta. Naš počinitelj nije ju imao namjere seksualno zlostavljati i nema znakova bijesa.«

»Napadati žene same u krevetu navečer nema veze sa seksualnim zlostavljanjem?«

Carter kimne prema dokumentima koje joj je upravo dao. »Ovaj razgovor trenutačno nema smisla — nisi dovoljno informirana. Pročitaj profil pa ćemo još razgovarati.«

Znalački osmijeh pojavi joj se na usnama. »Hajde, nešto mi ne govoriš. Ako želiš stopostotan trud, moraš mi dati stopostotne informacije.«

On je odmjeri. Matthews nije lagao kada je rekao da je pametna. »Dobro, ali pazi, ovo nije za svačije uši. Kada Sjena ubije žrtve, on ih skine, položi na pod i pokrije.«

»Čime?«

»S kreveta uzme plahtu. Omota ih od glave do pete. Prekrije im cijelu glavu i stopala. Izgledaju baš kao da su umotane u mrtvačko platno.

TORINO

Erica Craxi još se uvijek trese. A ima i dobre razloge.

Goria ostavi pedesetčetverogodišnjakinju s kolegom Darijom i ode porazgovarati s Nicom. »Njezin suprug nije ovdje.«

Amerikanac izgleda zabrinuto. »Telefonski poziv, jesam li ja...«

»Ne. Nije to u pitanju. Nestao je prije nego što si nazvao. Supruga kaže da je čuo nešto i izašao s pištoljem to istražiti. Rekao joj je da izađe na stražnja vrata i da se krije u šumi dok se on ne vrati.«

Nic kimne prema Gorijinu kolegi. »Što je Craxi čuo? Tvog čovjeka vani?«

On odmahne glavom. »Ne, nije njega čuo. I Dario je nešto čuo, ali nije se htio odati. Vidio je Craxija kako izlazi i krenuo je za njim. Netko ga je opalio po glavi i ubrizgao mu sedativ u vrat. Sada misli da ću mu dati otkaz jer je beskoristan.«

»Hoćeš li?«

»Vjerojatno, ali ne večeras. Večeras još imamo puno posla.«

»I gdje je Craxi sada?«

»Žena to ne zna.«

»A tvoji ljudi — tvoj tim — oni nisu ništa vidjeli?«

»Izgleda da nisu.« Goria ušuti. Netko gaje nadmudrio. Napravio je od njega budalu. Sada će se policajac iz Los Angelesa s moćnim prijateljima u FBI-ju zapitati koliko je on zaista koristan. »Hajdemo unutra porazgovarati s gospođom. Možda nam ona može pomoći.«

Nic se zapita tko je odgovorio na njegov poziv i tko ga je slušao dok je on mislio da razgovara s Craxijem. Goria preko voki-tokija pozove ostatak tima da napuste pozicije s kojih su motrili. Koliba je mala i ima sve osnovne stvari. Gole drvene zidove i sagove na podu grije peć na drva u kojoj sada sagorijeva zadnja žeravica vatre koja se prije sat vremena rasplamsala. Jedan nasuprot drugom stoje dva kauča prekrivena crvenim prekrivačima, a između njih je nizak drveni stol prekriven žutom štamptom i starim romanima u mekom uvezu.

Erica Craxi utone u udubinu na kauču i Nic zna da je to njezino uobičajeno mjesto. Dodatni dokaz mu je mrlja od ruža na šalici neispijene kave koja stoji pored njezinih nogu. Gorja sjedne pored nje. Ona zaštitnički omota deku oko koljena i pokušava kontrolirati drhtanje dok joj se on tiho obraća na talijanskom. U tom trenutku ona izgleda puno starije od pedeset i četiri godine koliko ima. Siva joj je kosa zapetljana i prekriva je prljavština i lišće. Oči joj izgledaju tamnije zbog suza i razmazane maškare. Dario se pojavi iz kuhinje noseći čašu vode i mokru krpu da obriše porezotine na njezinu licu.

Gorja se tiho obrati Nicu. »*Signora* kaže da je Roberto bio uvjeren da su ih okružili. Mislio je da vidi kako se vani nešto miče, uzeo je pištolj i otišao to istražiti. Rekao je Erici da se sakrije u šumu dok se on ne vrati jer je znao da će biti laka meta svakome tko uđe u kolibu. Uglavnom, nakon što je otišao, ona je oklijevala.« Gorja se napola nasmije pa šapne još tiše: »Htjela je prvo otići na zahod. Dok je bila tamo, čula je kako zvonit telefon. Onaj koji smo mi ubacili kroz prozor. To ju je preplašilo, pogotovo kada je zazvonio po drugi put i kada je čula nečije korake u kolibi. Telefon je opet zazvonio. Ona se nije micala i slušala je provalnika kako hoda do mjesta gdje smo mi sada. Tada je pojurila u šumu i onda smo mi stigli.«

»Znači, mimoišli smo se s osobom koja je bila ovdje?«

»Izgleda.«

Nic se okrene prema supruzi muškarca kojeg je slijedio tisućama kilometara. »*Signora*, došao sam ovamo razgovarati s vašim mužem o holivudskoj spisateljici Tamari Jacobs. Zna li o kome govorim?«

Ona ne dogovori, samo ga pogleda preplašenim očima i kimne. To je sitna gesta, ali Nic osjeti kako ga preplavljuje val olakšanja. »Gospođa Jacobs je mrtva«, kaže on. »Ubijena je.«

Erica Craxi prinese rupčić nosu. Drhtavim prstima primi medaljon svetog Kristofora koji joj visi oko vrata.

»Vaš suprug Roberto primio je niz znatnih uplata od gospođe Jacobs. Zna li za što mu je plaćala?«

Erica spusti pogled. »Znam točno za što mu je plaćala.«

Nicovo srce zalupa. »Za što?«

Ona odmahne glavom. »Ne dok su ovi ljudi ovdje. Zamolite ih da izađu i reći ću vam.«

Nic kimne Goriji pa Talijan izvede svoje ljude. Erica duboko udahne i s povjerenjem pogleda Amerikanca. »Moj je suprug radio na posebnom

zadatku, bio je dio sigurnosne pratnje koja je čuvala Sveto platno kada je zadnji put bilo izloženo u javnosti.«

»Onda 2010. godine?«

»Si.« Ona zastane da se sabere. »Robert je poznavao znanstvenika koji ga je uvjerio...« Ona se tužno nasmije. »Takozvani prijatelj uvjerio ga je da s platna uzme uzorak krvi i tkiva.« Ona posramljeno spusti glavu. »To je učinio — ošteti je platno i dao te uzorke na testiranje.«

Nic pričekava da ona podigne glavu i pogleda ga. »Trebam znati tko je taj znanstvenik, *signora*, zašto je htio testirati platno i što je učinio s rezultatima.«

Njezino se lice zgrči. »Bojim se.« Posegne iza vrata i otkopča lanac na kojem je medaljon. Prinese ga usnama, zaklopi oči i počne se moliti.

CENTAR LOS ANGELESA

J. J.-a ne iznenađuje što je Jenny Harrison tog petka ostala čekati u pogonu nakon što su ostale radnice izašle u mrak jer je vikend započeo.

Ona hoda između strojeva i pogleda ga puna nade. »Jeste li uspjeli saznati što o Kim?«

Na njegovu licu vidi da nije. »Kao što si rekla, Jenny. Nitko u postaji nije evidentirao njezino uhićenje.«

Ona nervozno zagriže nokat. »S kime ste razgovarali?«

Pitanje ga smete. Nije ni s kim razgovarao niti ima namjeru to učiniti. »Oprosti, ne sjećam se imena. Prvo sa ženom koja se javila na telefon pa s nekim iz pritvorske jedinice pa još s nekim u Odjelu za istrage. Niti su ljubazni niti su od pomoći, zar ne?«

Ona se sarkastično nasmije. »Policija to nikada nije. Jeste li nazvali Istočnu prvu ulicu? Jeste li razgovarali s policajcem Reedom?«

»Možda. Nisam zapamtio ime. Nisam htio previše ispitivati da tvojoj prijateljici ne stvorim probleme.«

Komentar je utiša. Kim Bass ima dovoljno problema, vire iza svakog ugla. Svakako joj ne treba da netko poput Tune sve pogorša tako da postavi pogrešna pitanja pogrešnim ljudima. Harrison prebaci torbu preko ramena i povuče patentni zatvarač na jakni. »Hvala.«

On je gleda kako ide prema vratima. Ona će uzrokovati probleme. On to zna. To rade žene poput nje. »Jenny, čekaj.«

Ona se okrene.

»Večeras ću obaviti još neke pozive. Daj mi svoj broj mobitela. Ako nešto otkrijem, nazvat ću te.«

Ona oklijeva. »Kao što ste rekli, možda je najbolje ne kopati previše.«

»Dobro, ali daj mi svoj broj za slučaj da me netko nazove i kaže da su je negdje zaključali.«

Ona prebaci torbu ispred sebe, pronade kemijsku i napiše broj na kutiju cigareta. »Nazovite me bilo kada, nemojte se ustručavati ako bude kasno noću.«

»Hoću.« Skoro stane na tome, ali sjeti se da to nije način na koji bi se trebao ponašati. »Uzmi i ti moj broj. Javi mi ako što čuješ.« Posegne u stražnji džep i izvadi posjetnicu.

»Hvala.« Ona je pogleda i krene odlaziti.

Taj je put pusti da ode. Bog mu je pomogao. Njezin mu je broj pravo iznenađenje. Ako je nazove kada bude u onoj njezinoj velikoj staroj kući, znat će točno gdje se ona nalazi. Jedan poziv — to je sve što će mu trebati da Jenny Harrison prestane predstavljati problem.

TORINO

Pedesetdevetogodišnji Roberto Craxi osjeća svoje godine i to ga strašno živcira. Pokušava se koncentrirati sada kada je došao svijesti i sastavlja sliku kako ga je netko napao i tako lako savladao.

Nekada mu nitko nije bio ravan. Na svom vrhuncu mogao je nadmudriti, izbjeći, nadjačati čak i najvećeg, najbržeg i najsurovijeg neprijatelja. Situacija se pak promijenila. Metalna garota koju mu je netko čvrsto zategnuo oko vrata svakako je bila znak da su ti dani prošli. Nije ni vidio svog neprijatelja.

Od početka je sumnjao da su zvukovi koje je čuo oko kolibe zamka — ali kakva je izbora imao? Sjediti u mraku s otkočenim pištoljem i nadati se da mu žena neće stradati u paljbi? Nema šanse. A kakve je strahove noć skrivala za Roberta? Nikakve. Tama mu je bila prijateljica, stari drug s kojim je dijelio duge bitke i puno prolivene krvi. U tami se osjećao najživljim.

Sve do večeras. Sve dok nije susreo sebi ravna.

Muškarac koji ga je zatočio znao je točno što će on učiniti. Kako će pognuto i tiho izaći iz kolibe i obići je u smjeru kazaljke na satu — polako, metodično, pazeći da mu je žena na sigurnom prije nego što nestane u žbunju koje je paralelno s glavnim ulazom.

Prvo je mislio da je okrznuo viseću granu, u najgorem slučaju divlju ružu koja raste u gustišu. Zatim mu se pak zategnula oko vrata. Čim se žica stegnula oko njegova dušnika, shvatio je da je nadrapao. Jedan brz potez i mrtav je.

»Ne miči se i ostavit ću te na životu.«

Nikada neće zaboraviti muškarčeve prve riječi. To bi i on rekao. To on *jest* rekao desetke puta. Jasna profesionalna uputa od nekoga tko već ima kontrolu i toga je svjestan.

Međutim, naravno da se Roberto pomaknuo. Pokušao je zgrabiti napadača, ali garota nije bila nalik ničemu što je poznavao. Žica nije bila pričvršćena za dvije drvene drške, bila je više poput lasa na kraju kojeg je

metalni štap. Roberto se nije mogao približiti napadaču, a kamoli se boriti s njime.

Čovjek iz sjene jednostavno je čvrsto držao drugi kraj, povukao ga po podu dok se on gušio i zabio mu sedativ u vrat.

Bolna uspomena na napad vrti se u Robertovoj glavi dok leži na boku u malenu, crnu tijesnu prostoru. Ne zna gdje mu je neprijatelj, ali uvjeren je da zna što želi i što je spreman učiniti da to dobije.

CARSON, LOS ANGELES

J. J. shvati što mora učiniti istog trenutka kada otvori vrata. Ne smije dopustiti da se smrad raspadajućeg tijela pogorša. To će privući pozornost.

Čak i ne skine kaput i ne objesi ga na okrugli stup na dnu stubišta kao što inače čini. Ode ravno u spavaću sobu. Miris u sobi preokreće želudac. J. J. je uzrokovao smrt. Vidio je smrt. Bavio se smrću. Međutim, nikada nije osjetio miris smrti. Ne taj brutalni trulež i smrad koji samo smrt širi.

Oprezno prijeđe sobu i prekrije usta kada se približi bijeloj plahti u koju je umotao svoju dragocjenu Em. Dio njega žudi da je pogleda, ali boji se onoga što bi mogao ugledati. Možda ju je najbolje upamtiti onakvu kakva je bila onu prvu noć kada ju je donio kući.

Sjedne na rub kreveta i razmisli što učiniti i kako. Njezin je dom okružen ljudima. Iako su u njezinoj torbici ključevi, to je previše riskantno. Ali to se isplati učiniti za nju. Ona to zaslužuje. Ona mora počinuti.

TORINO

Erica Craxi ispriča Nicu sve što zna o Tamari Jacobs, o tome za što je plaćala njezinu suprugu i o tome s kime je on surađivao.

Otkriće ga šokira. Nekoliko puta prođe kroz sve podatke. Takvi se podaci moraju provjeriti dvaput. Morate napraviti sve da ne počinete užasnu pogrešku. Konačno, nakon što ju je više puta smirio, ona pristane da se Goria vrati u sobu da bi Nic bio siguran da nije ništa pogrešno shvatio.

Nije. Kada završi, ona se osjeća umorno i nervozno — jako, jako nervozno. »Što će mi se sada dogoditi?«

Nic je gleda kako grize nokat dok čeka njegov odgovor. On pogleda Goriju i Talijanove oči mu daju odgovor koji traži. »Mi vas možemo zaštititi. *Mi*, znači Losanđeleska policija i ljudi ovog čovjeka. Rekao sam vam da mu vjerujem i to je istina. Mi ćemo se pobrinuti da budete na sigurnom.«

»Bez karabinjera.« Ona izgleda preplašeno.

»Bez karabinjera. Obećavam. Fabio i njegov tim pazit će da ste na sigurnom dok ne pronađemo vašeg supruga.«

Privatni detektiv čučne, primi je za ruku i kaže nešto na talijanskom te se ona kratko osmjehne. Pogleda svoj mobitel pa u Nica. »Mogu li ponovno nazvati Roberta?«

»Naravno.«

Gleda kako putem brzog biranja zove supruga pa nervozno korača prostorijom kada se on ne javi. Ponovno ga nazove. Nic zna da su šanse da će se Craxi sigurno vratiti kući gotovo nestale. Njegova supruga s kojom je u braku dvadeset godina zaklopi mobitel i priđe Nicu. Suze joj se kotrljaju niz obraze kada ga primi za obje ruke i pogleda u oči. »Molim vas da ga nađete, nemojte dopustiti da Roberto umre.«

On joj stisne ruku. »Dat ćemo sve od sebe.«

Ona položi nešto u njegov lijevi dlan i šapne: »To je sveti Kristofor, zaštitnik svih putnika. Neka te odvede do mog muža i do svega po što si ovamo došao.«

91.

Efrem radi brzo. Metodično. Zna da njegova zadaća nije ni blizu kraja. Na slaboj mjesečini i padajućim temperaturama on sakriva auto u kojem je prevezao taoca. Pokriva svoje tragove. Postavlja zamke za slučaj da ga netko slijedi.

Mobitel kojem se ne može ući u trag u njegovu džepu zavibrira. »Halo.«

»Imaš li ga? Je li još uvijek živ?«

»Da.«

»*Molto buono*. Dobro si služio Gospodinu. Znaš što ti je činiti - što se očekuje od tebe?«

»Nemam dvojbi.«

»Dobro. Amerikanci su poslali poručnika iz losanđeleske policije da pronade Craxija. Zove se Karakandez. Kada završimo ovaj poziv, poslat ću ti fotografiju i detalje o njemu. Čuvaj se. Jako je iskusan i odlučan.«

»Taj muškarac neće biti problem.«

»Ne čini tu grešku, nemoj ga krivo procijeniti. On je iz Odjela za ubojstva i preletio je ocean da bude ovdje. Neće se htjeti vratiti kući bez rezultata.«

»Je li to sve?«

»Da.«

Redovnik završi razgovor i strpljivo čeka da mu se slika pojavi na ekranu mobitela.

Nekoliko trenutaka poslije pojavi se lice poručnika Nica Karakandeza. Efrem ga pomno prouči. To je lice muškarca koji je nazvao na mobitel u Craxijevoj kolibi — lice njegova neprijatelja. Zaklopi oči i zamisli da je čovjek pred njim. Vizualizira što mora učiniti da bi dovršio svoju misiju. Još jednom pogleda detektivove oči — prozore u njegovu dušu — pa obriše fotografiju.

Efrem će se susresti s Nicom Karakandezom, uvjeren je u to — i Bog će mu usmjeravati ruku kada ga ubije.

URED MRTVOZORNIKA, LOS ANGELES

Amy Chang sjedi na stolici, u ruci drži šalicu biljnog čaja i sluša izrazito engleski naglasak profesora Alexandra Hasting-Smitha na drugom kraju linije. Pokušava ga zamisliti. Možda izgleda ugađeno, kao da je išao u privatnu školu, poput britanskog premijera, a možda je suludo čupav poput onog velikog bradatog biskupa koji je vjenčao Kate i Williama?

Profesor Alex ne opisuje nijedno od to dvoje. U kasnim je četrdesetima, visok je jedva metar i sedamdeset, vječito je u širokim košuljama i hlačama od samta i premda je stručnjak iz anatomije i biologije, još ga jedan doručak dijeli od kliničke pretilosti, a dvije godine od potpune ćelavosti.

»Draga damo«, kaže on i rastegne riječ *damo*. »Napravio sam iscrpne usporedne testove. Kategorički vam mogu tvrditi da tragovi na platnu ne samo da su dosljedni umatanju muškarca koji je doživio sramotnu smrt razapinjanjem, već su identični onima koje je pretrpjelo tijelo Isusa Krista.«

»Kako to mislite?«

»Uzmite, recimo, poznatu ranu od koplja. Platno pokazuje krvavu mrlju na mjestu između petog i šestog rebra. Donji i unutarnji dio rane otprilike je centimetar ispod vrha prsne kosti i dva centimetra ispod sredine. To je posve u skladu s ranom koju je napravilo koplje koje je rimski vojnik zario u Krista. To potkrjepljuje i mrlja na platnu jer sadrži jasne izlučevine, kao i krv.«

»Nisam vidjela tragove izlučevina.«

»Naravno. Za to morate istražiti samo platno. Ali tamo su. Uvjeravam vas u to.«

Imala je dug dan i tu primjedbu prihvati bez ispitivanja. »A smjer istjecanja izlučevina?«

»Dolje preko tijela. U skladu s ranom od koplja koja je učinjena osobi koja je bila uspravna, dakle razapeta.«

Ona odloži čaj na podmetač na stolu i otvori mapu na Macu u kojoj su fotografije platna visoke rezolucije. »Ispričavam se zbog neznanja, ali *kakve* ste točno testove vi izvršili, profesore?«

»Zaboga. Koje testove *nisam* izvršio? Jeste li upoznati s radom Pierrea Barbeta u ovom području?«

»Bojim se da nisam.« Ona se odjednom osjeća kao da je izvan svog elementa. »Sve donedavno nisam vidjela fotografije platna. Ovo zaista nije moje područje interesa.«

»Oh, razumijem.« On zvuči razočarano. »Zašto su me onda zvali iz FBI-ja da vam se javim?«

»Doktor Quenteil mislio je da bi vaše znanje o platnu moglo pomoći u otvorenoj istrazi koju provodimo ovdje u Los Angelesu.«

»Ah, u redu, onda ću vam rado razjasniti.« U glas mu se vrati malo poleta. »Barbet je bio francuski kirurg kojeg je zanimalo platno i imao je te sreće da ga je pregledao na danjoj svjetlosti. To je, znači, bilo u tisuću devetsto tridesetima. Trideset i treće, ja mislim. Uglavnom, kao kirurg imao je pristup truplima i odsječenim udovima, tako da je rekonstruirao Kristovo raspeće. Mrtvo“ je tijelo pribio na golem drveni križ i otkrio je da rane na trupu savršeno odgovaraju onima nađenima na platnu.«

»I vi ste učinili isto?«

»Da. Želim to jednoznačno naglasiti.«

»Možete li mi opisati što ste točno učinili — i što ste otkrili?«

»Bit će mi iznimno drago. Dio rada sastojao se u tome da otklonim filmske mitove. U holivudskom razapinjanju prikazuju čavle zabijene u dlan ruke. To je posve neprimjeren način da se čovjeka drži uspravno. Kretanje i težina klonula tijela brzo bi iskidala meso. To svakako nije bila metoda koju nalazimo na platnu.«

»Nije?«

»Nipošto. Barbet je opazio da su čavli koji su držali tijelo bili zabijeni u Destotov prostor.«

Amy zna da on misli na dio zgloba koji okružuju kukasta, glavičasta, trokutasta i polumjesečasta kost. »Da, to bi svakako bilo dovoljno čvrsto.«

»I jest tako. Uvjeravam vas u to.« Zvuči gotovo kao da se uvrijedio. »Ako pogledate platno, vidjet ćete da se palčevi ne vide. Možete li to vidjeti? Imate li fotografiju koju možete pogledati?«

Amy uveća fotografiju na monitoru. »Da, gledam sliku na ekranu.«

»Dobro. Patologinja ste, pa znate da bi čavao u Destotovu prostoru oštetio medijalni živac i da bi to gotovo uvijek rezultiralo okretanjem palčeva prema unutra.«

Amy pogleda fotografiju koja se podudara s tom tvrdnjom. »Što je sa stigmama? One su uvijek na dlanovima, zar ne? Nisam nikada vidjela vjerske slike koje pokazuju da zapešća krvare.«

»To nije pitanje za mene, doktorice. Nisam teolog, ja sam znanstvenik. Premda vjerujem da stigme dolaze u različitim oblicima i da ih nemaju samo katolici.«

»To nisam znala.«

»Naravno. Pronaći ćete dokaze stigma u budizmu, pa čak i u politeističkim vjerama, posebno onima s bogovima zaštitnicima.«

»Profesore, vjerovat ću vam na riječ.« Ona opet pogleda snimke visoke rezolucije. »Gledam stopala i ne vidim na slici kako su pribijena na križ.«

»Izvršno ste to uočili. Ništa ne vidite jer je zamučeno. Postoji mogućnost, nije baš vjerojatno, da su čavli umetnuti između metatarzalnih kosti.«

»Bi li to bilo dovoljno da drži odrasla muškarca?«

On opet oživi. »Ja mislim da ne. Zato sam ja svog mrtvaca pribio kroz gležnjeve. To je posve u redu. Ponovno, ako pogledate dobre snimke, vidite tamne mrlje koje ukazuju na prolijevanje krvi u dijelu oko gležnjeva.«

Amy nije uvjerena da vidi takve detalje ali ne želi raspravljati o tome. »Profesore, je li moguće da mi pošaljete sažetak svojih otkrića?«

»Svakako. Quentell mi je dao vaše podatke.«

»Hvala vam. Samo još nešto prije nego što odete — zanimalo me krvarenje i raspadanje. Satima nakon smrti rane ne krvare dovoljno da bi prenijele savršene obrise na platno. Tijelo držano na otvorenom danima će se raspadati i bit će znakova gubitka tjelesnih izlučevina i tvari. Na platnu se ne vide dokazi toga. Kako to objašnjavate?«

»Jednostavno«, kaže on. »To je čudo.«

TORINO

Dva su sata i trideset minuta u subotu ujutro kada Nic i Fabio Goria smjeste Ericu Craxi u sigurnu kuću koju čuvaju istražiteljevi ljudi. Odlaze, a kiša jako udara po prednjem staklu Gorijina jurećeg fiata — prejako da bi se istrošeni brisači mogli nositi s mlazom vode.

Rani sati, toplina u autu i ritam kiše testiraju detektivovu sposobnost da ostane budan. Čovječe, zaista mu treba odmora. Potone u san slušajući ujednačen ritam guma na mokroj cesti i kišu koja udara u prozore. Miljama je daleko. Na otvorenom moru u svom starom brodu siječe bijelu vodu i ubrzava prema suncu koje blista na horizontu. Okrene se prema smijehu koji začuje iza leđa. Tamo su Carolina i Max u crvenim prslucima za spašavanje, vjetar im mrsi kosu, a sreća se ispisuje na njihovim divnim licima.

Nic se probudi. Srce mu nabija od boli prisjećanja. Spusti prozor te pusti hladan zrak i kišu na lice. Još malo. Još malo i takve noći i ubojstva bit će tuđi problemi. S druge strane mokrih prozora polako se pojavi slika poznatog centra grada. Goria ugasi motor i svjetla te stane uz rubnik iza ugla Nicova hotela. »Evo ga. Sada se možeš pošteno naspavati.«

On zijeva dok otkopčava pojas. »Hvala. Definitivno mi je potrebno. S obzirom na okolnosti, Fabio, ti i tvoji dečki bili ste dobri večeras. Erica Craxi svakako nam je dala puno toga za istražiti.«

» *Grazie*. Doći ću po tebe u osam. Zao mi je što smo izgubili njezina supruga. Moji će ga ljudi naći, obećavam.«

»Nadam se, radi nje i njega.«

Goria zgrabi Nica za ruku dok on otvara vrata. »Pazi se. Karabinjeri možda nadgledaju hotel. Mogli bi te pratiti noćnim dalekozorom s kilometarske udaljenosti, a mi ne bismo znali. Ostat ću ovdje dok ne uđeš i odeš u sobu. Ako su u blizini, oni će se približiti i ja ću ih vidjeti. Bolje da smo oprezni.«

Nic izađe iz auta, kimne u znak pozdrava i podigne ovratnik jakne da ga štiti od kiše. Na ulicama nema ljudi, samo automobila parkiranih pod čudnim kutovima. Susjedne dućane i barove ispunjava samo tama.

Otrese sa sebe kišu, prođe pored recepcije i liftom se odveze u sobu.

Osvježi se u kupaonici i primijeti da su njegova četkica i brijač uredno stavljeni u čašu na polici pored umivaonika. Čini se da je spremačica bila u sobi. Takvo bi što očekivao u hotelu s četiri zvjezdice, ali ne u ovakvoj rupi. Ugasi svjedo i vrati se u glavnu prostoriju. Nešto je drugačije, možda nešto nije u redu. Osjeća to onako kako osjeća trag u istrazi.

Krevet je pospremljen prvi put otkad je u sobi. I ne profesionalno i uredno kako to radi sobarica. Pospremljen je kao da ga je pospremala osoba koja je htjela da izgleda kao sobaričino djelo. Netko tko je njuškao po njegovoj sobi.

U njegovoj sobi bio je stranac.

URED MRTVOZORNIKA, LOS ANGELES

Amy Chang nadala se da će rano otići kući — i provesti petak navečer kuhajući laganu večeru, ispijajući čašu ili dvije trpkog bijelog vina, možda bi čak podignula noge na kauč, pustila malo lagane glazbe pa zaboravila na hladna trupla i sterilni čelik od tog tjedna.

Nije pak bilo suđeno. Prikovana je za stolicu zbog Torinskog platna. Nakon poziva Alexandera Hasting-Smitha i izvještaja koje joj je poslao, glava joj je puna, pa odluči pokušati završiti izvještaj koji je obećala Mitzi. Amy provede sat vremena surfajući internetom, pronalazeći stranice, pretražujući web-stranice posvećene platnu, iščitavajući diskusije vjerskih skupina i blogove. Otkrije sveučilišta o platnu, mnoge dućane posvećene platnu i desetak različitih *videostreamova* koji se bave datiranjem ugljikom-14, 3D-prikazima platna, mikroskopskom analizom i digitalnim uvećavanjem. Uz sve slike dolaze bezbrojna suprotna mišljenja o autentičnosti platna.

Oko šest navečer zakrči joj trbuh i podsjeti je da je za ručak pojela samo pecivo s lososom i popila kavu. Sudska patologinja odmakne se od Maca, istegne vrat da opusti napetost koja je nastala od pogrbljenosti pa pregleda bilješke koje je zapisala.

***

POVIJEST (datumi su okvirni)

30. pr. Kr.: Kristova smrt. Ne pojavljuju se odmah nezavisni i neosporni izvještaji da je otkriveno platno na kojem je oslikan Krist. Isto tako nema izvještaja o tome da je platno spremljeno, čuvano ili prevezeno na mjesto gdje će biti na sigurnom. Neobično je što ne postoji aklamacija nečeg toliko važna!

40. pr. Kr.: Izvještaj da je kralj Abgar V iz Edesse (danas Sanliurfa u istočnoj Turskoj) gledao platno (ne spominju se dimenzije) na kojem je otisnuto Isusovo lice. To je navodno dovelo do obraćanja na kršćanstvo (postoje i kasniji izvještaji da je Isus Abgaru slao pismo obećavajući da će zaštititi njegovu zemlju od stranih napadača).

50.-550. pr. Kr.: Nema pouzdana spomena Isusova platna, a zatim se naglo pojavljuju priče o njemu.

544. g.: Perzijska vojska otjerana od zidina Edesse. Isusovu platnu i pismu pripisuje se zaštita grada.

679. g. : Edessu pogađa potres. Oštećena je katedrala u kojoj se navodno čuvalo Isusovo platno — platno je navodno preseljeno u Jeruzalem.

690. g.: Prepoznatljivi prikazi Isusa s bradom, identični prikaz na platnu, počnu se pojavljivati na Bliskom istoku.

944. g. : Isusovo platno navodno je proputovalo cijelu današnju Tursku i dobiva svoj posni dan (16. kolovoza). Zanimljivo je što nema izvještaja o javnom pokazivanju, samo privatnom. Platno se navodno drži u kapeli u Carskoj palači u Carigradu.

1130. g.: Izvještaji u Zapadnoj Europi (uključujući redovnike u Normandiji) o Isusovu platnu na kojem je ocrtno tijelo Isusa Krista.

1146.g Edessu pokorili turski muslimani — masovni pokolj građana (toliko o zaštiti platna i pisma!).

1203. g. : Izvještaji koji se pripisuju francuskom križaru Robertu de Clariju kažu da je vidio platno u koje je Isus bio umotan u Crkvi svete Marije u Carigradu.

1250. g Francuski križari uništavaju Carigrad i pljačkaju crkve. Robert de Clari niječe da su ga Francuzi uzeli.

1287. g.: Izvještaji kažu da je vitez Arnaut Sabbatier, prilikom primanja u red vitezova templara u Rousillonu u Francuskoj, odveden na tajno mjesto, gdje mu se pokazalo Isusov pokrov.

1307. g. Petak, 13. listopada (navodno tada počinje legenda da je petak trinaesti nesretan) Kralj Filip IV. Lijepi naređuje da se templari uhite zbog klevete da štuju Kristovu sliku. Mnogi, uključujući velikog meštra Jacquesa de Molaya, spaljeni su na lomači.

Amy odluči napraviti pauzu. Ode u kupaonicu pa skuha nov biljni čaj te u malenu hladnjaku u uredu potraži pločicu čokoladice Hershey koju tamo drži za hitne slučajeve.

Vrati se do računala i klikne na razmak da ugasi čuvar zaslona. Ništa se ne dogodi. Stroj se zaledio. Stisne ESCAPE pa oklijevajući ponovno pokrene računalo, pije čaj i gricka čokoladu dok čeka da se računalo upali.

Njezin je dokument nestao. Ona pretraži mapu s datotekama. Pretraži slatku žičanu košaricu za smeće na kraju sjajne sive alatne trake. Ništa. Sve

je izgubila.

»Ne, ne, *ne*. Ovo se ne događa.« Amy pokuša ostati mirna. Mac svakih nekoliko minuta arhivira podatke. Sav njezin rad mora biti negdje.

Nije. Ona pretraži svu memoriju, a zatim sve pretraži još jedanput. Sat vremena poslije sa strahom otvori svoj pretinac elektroničke pošte. Prazan je. Nekakav virus probio se kroz njezin vatreni zid i uništio je svaki dokument, sliku, mapu i prezentaciju na računalu.

TORINO

Nic detaljno i polako prouči hotelsku sobu.

Zna da je iscrpljen i da umorni ljudi često ne razmišljaju logično, ali uvjeren je da mu je netko njuškao po sobi. Otvori ormar te pogleda košulje i veste koje vise na plastičnim vješalicama. Je li ih zaista tako ostavio kada se raspakirao?

Misli da nije. Raširene su po srebrnoj prečki. Razmak između odjeće gotovo da je jednak. Sve je uredno. To uopće nije njegov stil. On već dugo ima naviku da odjeću vješa samo na lijevom kraju ormara. Uvijek to čini. Carolina je vješala svoju odjeću na desnu stranu, pa čak i danas on uvijek ostavi taj dio. Ne može si pomoći. On definitivno nije odjeću tako posložio.

Uzme kofer iz plitke udubine na dnu ormara i baci ga na krevet. Kombinacija je 8634 — ista kao njegov pin na kreditnoj kartici. Kofer uvijek zaključava tako da okrene na kombinaciju 7523 — oduzme jedan od svake znamenke. Brojeve pamti jer u glavi uvijek ima sliku raja u kojem je ptica (rimuje se sa sedmica) i sat koji je stao na pet do tri, pa je mala kazaljka još bila blizu dva — pet do tri je vrijeme kada su njegova žena i sin umrli i otišli u raj.

To nisu brojevi koje sada gleda. Okrenuto je na kombinaciju 1870. Netko je otvorio kofer i nasumično okrenuo brojeve ili ga je netko pokušavao otvoriti. Okrene točnu kombinaciju i otvori brave.

Unutra je nered. Oprema za teretanu i tenisice koje nikada neće koristiti, dovoljno čarapa i donjeg rublja za cijelu vojsku, kamera koja treba nove baterije i kopije svih izvješća koje je mogao ponijeti.

Sjedne na krevet i izvadi dokumente. Ima ih toliko da se ne sjeća kojim je redom složio spise. Zaklopi oči i pokuša se prisjetiti što je zadnje proučavao. *Ispise Craxijevih bankovnih računa. Carlotta mu je pokazala zadnju isplatu kada su bili zajedno u banci. Zatvorio je spis s tom stranicom na vrhu.*

Otvori spis. Onakav je kakvog ga je ostavio. Premda se smirio, ne osjeća satisfakciju. Možda samo umišlja. Čovjek dođe do ruba od umora i stresa — čak postane paranoičan. Potreban mu je dug i dubok san. Nešto

drugo padne mu na pamet. Brzo pregleda dokumente i pronade fotografije mjesta zločina koje pokazuju tijelo Tamare Jacobs na plaži. Gleda u bunt fotografija i nije siguran osjeća li olakšanje ili ne.

Ondje su. Nisu nestale. Ali pogrešno su posložene.

Poredao ih je onako kako bi to učinio izrađivač psiholoških profila — prvo slike koje pokazuju mjesto zločina, a zatim žrtva.

Sada pak nisu tako posložene. Sada je obrnuto. On to nikada ne bi učinio. Neuredan je poput pubertetlije kada se radi o odjeći i suđu razbacanom po stanu, ali ne na poslu, nikada kad se radi o poslovnom materijalu. Netko je pregledao sve fotografije. Ali tko? Karabinjeri? To nema smisla. Drage bi im volje pokazao slike da su tražili. Do prije nekoliko sati, prije nego što je upoznao Goriju i razgovarao s Ericom Craxi, sve bi bio podijelio s njima.

Ako nisu karabinjeri, tko je onda? Tamarin ubojica? Ponovno pogleda slike mjesta zločina. Je li zaista moguće da je čovjek koji ju je mučio i ubio držao u rukama te fotografije? Da se divio svom radu baš u toj sobi? Nic pogleda po sobi te ugleda blok i nekoliko omotnica s grbom hotela. Fotografije stavi u jednu omotnicu i zalijepi je. Nije vjerojatno da je ubojica ostavio otiske, ali čak i plaćeni ubojice ponekad griješe.

Dok zatvara omotnicu, razmišlja o tome da mu je u sobi bio ubojica — bio je u kolibi i slušao je kada je nazvao Craxija na Gorijin mobitel. On dolazi i odlazi poput duha. Dlake na Nicovu vratu nakostriješe se jer on shvati da ubojica zna više on njemu nego on o ubojici.

URED MRTVOZORNIKA, LOS ANGELES

Barney, informatičar za hitne slučajeve, završi pregled Maca i pogledom poruči Amy da mu je smjena pri kraju i da joj se loše piše. »Zao mi je, ne mogu ovo popraviti.« Štreberko s naočalama zabaci crnu kosu do ramena preko svoje traper-košulje. »Moram odnijeti računalo, priključiti ga i obaviti dijagnostiku.«

Njoj se ne sviđa kako to zvuči. Informatički odjel je groblje. Rijetke voljene mašine vrata se žive. »Što je s mojim dokumentima? Bit će sačuvani na serveru, zar ne?«

»Trebali bi biti. Možda ste izgubili ono na čemu ste danas radili. Zadnju čistku radili smo sinoć oko ponoći.«

»Sranje.«

»Tako to ide. Stalno govorim šefu da vama treba dati prijenosne *backup-systeme*. To je jedini način da budete sigurni.«

Amy odmahne glavom. »Koliko dugo? Što mislite, koliko će vam trebati da ga popravite?«

On pogleda na sat. »Trebao sam otići s posla prije sat vremena. Bojim se da vašeg Maca nitko neće ni pogledati do ponedjeljka.«

»*Ponedjeljka?* To je za sto godina!«

»Žao mi je. Prekovremene su nam srezali, kao i svima drugima.« On pogleda u računalo kao da mu je ono upravo nešto šapnulo. »Samo malo. Samo da nešto pogledam.«

Barney se smjesti na njezinu stolicu, udari po tipkama i otkrije dijelove Amyna računala za koje ona nije ni znala. Administratorske privilegije. To je poput kirurškog pregleda najdubljih i najprivatnijih dijelova njezina Maca.

»Ideš. Ne vjerujem.«

»Možeš ga popraviti?« Amy se sagne i približi ekranu.

»Nema šanse.« On se odmakne i prekriži ruke te se s očitim divljenjem zagleda u hrpu kodova na ekranu. »On je zombi.«

»Sto?«

»Neki pametnjaković probio je vatreni zid, skinuo sve s vašeg računala i koristi ga s udaljene lokacije.« On posegne otraga i iščupa kabel. »Ovo treba odmah odnijeti u karantenu i očistiti.«

Amy se osjeća napadnuto.

»Tip će znati da smo ga otkrili.« Barney se uzbudio poput klinca koji se igra policajca i lopova. »Sigurno su vam u sustav ubacili crve i trojance. Uništili su većinu programa i vjerojatno ste i širili zarazu.« Podigne Mac s njezina stola. »Trebali biste otići kući, doktorice Chang. Ovu bebu nećete vidjeti u ponedjeljak, tj. nikada više. Naručit ćemo vam novo računalo.«

WALNUT PARK, LOS ANGELES

Bella-pizza je novi restoran iza ugla blizu Mitzi. Najnoviji je u nizu restorana koji igrom riječi spajaju »bella« i »L. A«.

Ona je tamo s curama iz više razloga. Prvo, kod kuće nema hrane. Drugo, nikada tamo još nisu bile — drugim riječima, nisu tamo bile s Alfiejem. Međutim, glavni je razlog da do kraja mjeseca nude hranu u pola cijene i besplatnu čašu vina.

Konobarica je tinejdžerka duge crne kose koja mršava poput štapića stoji kod stola dok Mitzi naručuje. »Dvije dijetne Coca-Cole i čašu stolnog crnog vina. Jedna porcija kruha s češnjakom. Jedna juha *minestrone*. Jedne pohane gljive. Za glavno jelo jedna srednja pizza Neptun s tankom koricom, bez inćuna. Jedna velika *pizza* s kobasicom, punjenom koricom i jajem. I...« Mitzi još jednom pogleda jelovnik da odluči što će ona. »...Jedne male lazanje, zelena salata, bez pomfrita i to je sve.« Dok gleda kako djevojka užurbano piše u blok, shvati da se pretvara u Tylera Cartera. Nema ljubaznosti, same činjenice. »Hvala«, doda užurbano dok konobarica kreće prema kuhinji. »Hvala vam na pomoći.«

Loše je vijesti uvijek najbolje obznaniti odmah i brzo. Čim Jade i Amber dobiju pića, Mitzi im ih kaže. »Slučaj vašeg oca danas je završio na sudu. Poslali su ga u zatvor. Trideset dana.« Ukori se što ponovno zvuči poput Cartera.

Amber ispusti slamku iz usta. »Tita je u zatvoru?«

»Sada? Već?« Jade izgleda razdraženo, a ne šokirano.

Mitzi posegne preko stola i primi ih za ruke. »Da. Danas popodne počeo je služiti kaznu.«

Jade povuče svoju ruku. »O, Bože. Jadan tatica.«

Jadan tatica? Mitzi se mora ugristi za jezik.

Amber ne kaže ništa. Ne miče se. Ne uzima piće. Samo se izgubi u svojim mislima za koje njezina majka može samo pretpostaviti da su užasno bolne.

»I što je onda sve *ovo*?« Jade široko raširi ruke, a lice joj pocrveni od bijesa. »Jesi li nas dovela ovamo da *proslavimo*?«

»Ne.« Mitzi je stroga ali mirna. »Dovela sam vas jer želim provoditi vrijeme s vama. Da vam pokažem da život ide dalje.«

»Ali ne i za tatu.« Jade ustane i baci salvetu na stol. »Ne želim ovo. Neću sjediti u restoranu dok mi je otac u zatvoru gdje vjerojatno nema *ništa* za jesti i piti.«

Mitzi ustane sa svog mjesta nasuprot njoj. »Hoćeš. Sjedni.«

Ljudi za stolovima oko njih utihnu.

Jade pilji u majku. »Odlazim. Idem kući i ne možeš me zaustaviti.«

»Mogu. A sada *sjedni*.« Mitzi to izgovori tonom kojem se nikada ne prkosi.

Jade je prkosno pogleda pa krene prema vratima. »Što ćeš napraviti? Premlatiti me? Nazvati svoje frendove policajce? Hoćeš li im reći da i 'mene uhite kao tatu?«

Mitzi je potrebna sva snaga volje da je ne ošamari, da je ne protrese i kaže joj da odraste.

»Hajde!« Amber stane točno ispred nje. »Znam da me želiš udariti.« Isturi lice prema njoj. »Učini to ako ćeš se tako bolje osjećati.«

Nizak sredovječan muškarac u crnu odijelu pojavi se u prolazu između stolova. Iza njega je štapićasta konobarica koja nosi njihove kapute. »Zao mi je, morate otići.« Nervozno pogleda Mitzi pa objema rukama mahne prema vratima, kao da tjera posebno prljavu životinju. »Vi sada odlazite, molim vas. Idite sada.«

Ona se ne suprotstavi. Uzme njihove kapute. On joj čini uslugu. Borba je završila. Iako ih izbacuju, one su još uvijek zajedno.

TORINO

Nic ugasi svjetlo u spavaćoj sobi i malo odmakne zastor. Stane uz prozor i promatra mokru praznu ulicu dok zove Goriju. »Netko mi je pretražio sobu.«

»Molim?«

»Netko ju je pretražio. Nisu ništa uzeli, ali znam da su pregledali dosjee, možda su čak nešto fotografirali.«

»Siguran si?«

»Sto posto.«

»Još sam uvijek iza ugla. Odjavi se. Prespavat ćeš kod mene. Sutra ionako moramo rano krenuti.«

Nic pusti zastor i počne skupljati svoje stvari. »Dobra ideja. Dolazim odmah.«

Treba mu deset minuta da se spakira i siđe. Dok plaća hotel, poželi pitati tko mu je pospremio sobu i kopao po privatnim stvarima, ali predomisli se. Ne čini mu, se da bio dobio koristan odgovor od recepcionara koji napola spava.

Nic izađe na još uvijek hladnu i kišnu noć te preleti pogledom ulicu da vidi ima li promatrača dok skreće za uglom kako bi pronašao Gorijin bravo. Koliko on vidi, nitko ga ne prati.

»Ovaj dan nema kraja«, kaže Talijan dok detektiv sjeda na suvozačko mjesto.

»U zadnje vrijeme imam previše takvih dana. Hvala ti na pomoći još jedanput.«

»Nema problema.« On upali motor i počne voziti.

»Slušaj, moram nazvati šeficu. Mogu?«

»Samo naprijed.«

Nic otipka broj. Potrebno je nekoliko sekundi da se poziv spoji, a zatim čuje zvonjavu.

»Da.«

Šokira ga njezin grubi ton. Skoro kao da to nije ona, već kao da je nazvao krivi broj.

»Mitzi, Nic je.«

»Bok, Nic. Zao mi je, nije dobar trenutak.«

Čuje to po njezinu tonu. U autu je — čuje buku prometa i jednu kćer kako viče na nju dok druga plače. »Mitz, jedva te čujem. Nazovi me kada budeš mogla. Događaju se neke neobične stvari i moram te informirati.« Linija se prekine i on zaklopi mobitel. »Čini se da je i moja šefica u gadnoj situaciji.«

»Iz gadnih situacija ponekad nastanu dobre uspomene«, kaže Gorja i skrene da izbjegne rupu na cesti. »Ja sam bio najsretniji u braku kada nam je bilo teško i nismo ništa imali. Žena i ja jeli smo samo juhu i odlazili u krevet da se zagrijemo i vodimo ljubav.« Okrene se i nasmiješi se Nicu. »Znaš na što mislim?«

»Da. Znam na što misliš.«

Upute se prema sjeverozapadu na drugi kraj grada do Venaria Realea, tiha kvarta nedaleko od prostrana zemljišta Strade Militare Carlo Grassi. Gorja živi u maloj novoj kući sa željeznom kapijom i visokom metalnom ogradom. Izvadi elektronski upravljač. Kapija se otvori, a rolo-vrata se podignu i otkriju dugačku garažu.

Nic se instinktivno osvrne preko ramena dok izlaze iz uske ulice. Ugleda svjetla automobila u prolazu, ali ne vidi da ih netko slijedi.

»Ovdje smo sigurni. Večeras se više ne moraš brinuti.« Gorja ugasi auto i izađe. »Imam kontrolne kamere i cijelo je područje oko kuće pod alarmom. Sve su to nužne mjere kada se baviš mojim poslom.« Ode do metalne kutije u cigli na zidu i pritisne nekoliko tipki. »Sada je upaljen preko noći, ništa ne može ući bez da pokrene alarm.«

»Kad smo već kod zaštite«, Nic ga slijedi u tamnu i pro hladnu kuhinju. »Imaš li pištolj za mene?«

»Naravno. Ali nisi ga dobio od mene.« Iznad njih zatrepere neonke. On otvori golem čelični hladnjak, posegne u zamrzivač i okrene se držeći bocu u jednoj, a pištolj u drugoj ruci. »Pivo i Beretta - što kažeš na tu uslugu?«

»Savršeno.« Nicu u džepu zazvoni telefon.

Gorja pištolj i pivo Peroni odloži na pult pa se okrene i uzme pivo sebi. Na ekranu piše »Mitzi«. »Halo?«

»Bok, Nic. Oprosti zbog onog prije. Hej, koliko je sati kod tebe?«

On pogleda na ručni sat. »Četiri je ujutro.«

»Jao, žao mi je. Zovem prekasno?«

»Više i ne znam što je kasno.« Umorno se nasmije i uzme pivo.
»Spremam se nešto popiti pa idem spavati.«

Usljedi pauza pa se njezin glas promijeni. »Alfie me je opet tukao, pa sam nazvala policiju.«

»Molim?«

»Počeo me šamarati i pravio se važan. Onda je postalo gadno i prijavila sam ga.«

»Jesi li dobro? Je li te taj gad ozlijedio?«

Dirne je ljutnja u njegovu glasu. »Ne toliko fizički.«

»A cure?«

»U lošem su stanju. Zato nisam mogla razgovarati.«

Nic spusti bocu. »Slušaj, dovraga i ovaj prokleti posao, ako me trebaš, vratit ću se, uhvatit ću sljedeći avion za L. A.«

Ona se nasmije. »Nema šanse, kauboju. Završi posao.«

»Ozbiljno...«

»Ne, dobro sam. Uostalom, Amy me pazi.«

»Dobro.«

»Pitala je za tebe.«

»Da, svakako. Što se događa s Alfiejem?«

»Već je bio na sudu. Dobio je trideset dana zatvora.«

»A onda?«

»Ne planiram ga primiti natrag, ako na to misliš.«

»Upravo to mislim.«

»Naučila sam lekciju.«

»Drago mi je. Ako mogu pomoći — na bilo koji način — javi mi.«

»Hvala. Hoću. Sada možeš pomoći tako da zatvorimo ovaj prokleti slučaj.«

»Kada bih barem mogao. Upravo sam se odjavio iz hotela. Netko mi je ispremetao sobu dok sam lovio Craxija.«

»Siguran si?«

»Da. Dave Bürge iz FBI-ja našao mi je privatnog istražitelja koji mi pomaže slijediti tragove. Tip je dobar, zove se Fabio Gorio.«

»Rekla sam ti da nemamo novca za to, Nic.«

»Nisam ništa potrošio. To je usluga. Bürge mi je dugovao uslugu. Više od jedne, ustvari.«

»Dobro. A Craxi?«

»Našli smo ga pa smo ga izgubili. Duga priča. Uglavnom, planiram eskivirati karabinjerima.«

»Meni ne smeta. Uglavnom, idem sada, pustit ću te da spavaš.«
»Nazvat ću te sutra — to jest kasnije danas.«

»Super. Javlaj što ima.«

»Hej, Mitz?«

»Ha?«

»Drago mi je što su uhitili onog propalicu. Ti si super policajka, super mama i sjajna ženska. Nadam se da je ovo prvi korak prema sjajnom životu kakav ti i cure zaslužujete.«

»Hvala.« Ona brzo poklopi. Ne želi da on čuje kako je preplavljaju emocije.

99.

U vlažnu i smrdljivu mraku Roberto Craxi zahvali Bogu na malim milostima.

Živ je. A zna da je jako lako mogao biti mrtav.

Ruke i noge su mu odvezane i usta mu nisu začepljena. Onaj koji ga je ulovio drži ga na osamljenu mjestu, gdje nitko neće čuti njegove pozive u pomoć. Negdje izvan grada.

Craxi protrlja zglobove. Osjeća trag u koži gdje je bio čvrsto vezan. Posegne dolje i opipa gležnjeve. Isto vrijedi za njih. Napadač ga je planirao vezati. Ako je napadač bio sam, onda je dovoljno jak da ga onesviještena nosi do auta i preseli ga ovamo. Ta ga pomisao zabrine. Ne sviđa mu se pomisao da ima neprijatelja koji je toliko snažan.

Rukom prebriše usta. Ljepljiva su. Ostavi ljepila. Znak da mu je preko usta bila zalijepljena vrpca. Još jedan znak da mu je protivnik profesionalac i da je dobro pripremljen na sve mogućnosti. Nakraju dodirne grlo. Bol je jaka. Osjeća ranu ondje gdje mu se žica urezala u kožu. Muškarac koji ga je davio znao je točno koliko jako mora povući. Znao je kontrolirati život i smrt. Bio je to čovjek poput njega.

Mjesto gdje ga drži posve je mračno — nema ni zrake svjetla. Hladno je. Craxi položi dlanove na pod na kojem sjedi. Tvrd je i ravan. To je nekakav obrađeni kamen, nije zemlja. Zna da mu nije pametno ustati — velike su šanse da bi se opalio u glavu ili pao s neke nevidljive izbočine.

Podigne ruke iznad glave. Barem pokuša to učiniti. U sjedećem položaju ima tridesetak centimetara iznad sebe. Prijede prstima preko stropa. Osjeti da je isti kao i pod — hladno je i glatko. Kamen. Srce mu zalupa od protesta. Craxi spusti ruke uz tijelo. Nema puno mjesta ni sa strane. Možda tridesetak centimetara s jedne strane, a s druge malo više. Površina je isto kamena.

Oprezno se spusti u ležeći položaj. Visok je mrvicu manje od metar i osamdeset, a njegova glava i noge ne dodiruju zidove. Posegne iznad sebe i zagrebe prstima — kamen. Samo nekih petnaest centimetara dalje. Pomakne se naprijed. Njegove noge brzo dođu do zida. Još kamena. Sada zna. Drže ga u kamenom bloku bez zraka koji je dug dva metra i visok metar. Drugim riječima, nalazi se u grobnici.

GARDENIA, LOS ANGELES

Danju je susjedstvo puno ljudi. Svakakvi ljudi bave se svojim poslom. Na cesti su nemoguće gužve. Buka se uzdiže poput pare iznad susjedstva. Trenutačno je to grad duhova. Mračan i napušten. Tih i prazan.

To J. J. voli. Traži svjetla u kućama i nadzorne kamere dok polako prolazi ispred kartonskih zgrada u ulici Emme Varley. Ondje gdje je prije živjela. Tri su sata ujutro i ništa ga ne ometa. Nema razloga da svoju kraljicu ne vrati na njezino kućansko prijestolje. Samo još jedan krug oko susjedstva i onda će to učiniti.

Vrati se natrag do Zapadne 169. ulice, otvori vrata ograde i prijeđe suhu travu do njezinih ulaznih vrata. J. J. stane na pragu. Okrene se. Još jedanput pogleda ulicu pa izvadi bunt ključeva koje je uzeo iz njezine torbice. Isproba nekoliko ključeva kada se uvjeri da ga nitko ne gleda. Zadnji, četvrtasti ključ od mjedi, otvori vrata.

Kuću ispunjava Eminin miris. Njezin parfem, sapun i puder. Njezini sprejevi za kosu, prašak za rublje i odjeća. On stoji u mraku i sve upija. Osjeća se kao da je ona ondje s njim. Kuća je mala — samo dvije sobe u prizemlju — boravak, mala kuhinja i blagavaonica u jednom. Na katu je pristojna spavaća soba, puno manja soba za goste bez namještaja i sićušna kupaonica s umivaonikom koji se odvaja od zida. On uzme njezinu četkicu za zube s otkrhnute staklene police i prstima prijeđe preko korištene četkice. Zaklopi oči i položi je na usne, u usta te na jezik. Zadrhti od njezina okusa.

J. J. se zadrži u svakoj prostoriji. Vadi pažljivo izglačanu i složenu odjeću iz klimave komode te je miriše i drži u rukama. Otvori malen jednokrlni ormar i zagrlj jedine dvije haljine koje je posjedovala — jednu kratku i crnu, a drugu dugu hipijevsku.

Legne na njezin nepospremljeni krevet, a lice zarije u nabor jastuka koji je ona napravila zadnju noć kada je ondje spavala. Silno poželi da je prije došao, da je više vremena proveo među njezinim stvarima, da ju je mogao bolje upoznati. Premda je bolno, on se odvoji od senzualnih podsjetnika na nju, izađe iz kuće i vrati se do explorera.

Polako vozi i ugasi svjetla pedeset metara od Emine kuće. Deset metara od kuće ugasi motor i pusti auto da se popne na pločnik. Dok tama pritišće zamagljeno staklo, on strpljivo sjedi te promatra ulicu i okolne kuće. Otvori prozor i osluškuje zvukove prometa i ljudi.

Nema ničega. Gluho je doba noći.

J. J. učini što je naumio. Brzo. Pametno. Sigurno. Otvori vozačeva pa stražnja vrata. Zgrabi Em ispod ruku i izvuče je iz vozila. »Oprosti«, šapne kada njezina stopala zveknu na asfalt. Zakorači unazad pa je odvuče kroz kapiju koju je ostavio otvorenu, po stepenicama i u njezinu kuću.

J. J. je polegne na pod u hodniku. Mirno se vrati do auta i zatvori vrata. Zna da više ne smije otežati. Ne može s njom provesti vrijeme kao što bi htio. Brzo se vrati u kuću, zatvori vrata za sobom te čučne da je može dobro primiti. Smrad raspadanja je užasan, ali to nije važno. Podigne je u naručje i osjeća se poput mladoženje koji nosi mladenku preko praga.

Muči se uz stepenice i umalo padne kada njezine noge udare u zid. Mjesečina ulazi kroz prozor dok je polaže na krevet. Kao da je Bog upalio svjetlo, omogućuje mu zadnji pogled na njegovu ljubljenu. Nagne se iznad blijeda lica i poljubi joj usne. Onda je pokrije. Omota plahtu oko nje. Dobro je umota. Čvrsto.

»Laku noć, kraljice moja«, kaže on s praga. »Vidjet ćemo se na drugom svijetu.«

TORINO

Slabiji bi čovjek do sada već poludio. Tama grobnice. Smrad. Tišina. Grčenje mišića. Klaustrofobija. Bilo koja od tih stvari, ili sve, slomila bi čovjeka koji nema snagu volje i obuku koju je prošao Roberto Craxi.

Dovoljno je iskusan da zna da ga s razlogom održavaju na životu, da mu trenutačno namjerno neće oduzeti život. Otimači pak griješe - ponekad fatalno — i kao rezultat toga ostave taoce koji se uguše ili umru od gladi.

Koncentrira se na to da uspori otkucaje srca. Što sporije srce udara, manje kisika on troši i dulje živi. Matematika opstanka. Toliko je usredotočen da osjeća sporo udaranje srca u prsima i gotovo čuje kako mu krv usporava u žilama.

Šezdeset i devet.

Pedeset i dva.

Četrdeset i sedam.

Ne može usporiti više od toga. Četrdeset i sedam otkucaja u minuti. Prije deset godina spustio bi to za još deset, ali nije više ni približno sportaš kakav je bio.

»*Signore Craxi*, jeste li budni?«

Glas ga prepadne. Otkucaji srca opet mu se podignu preko šezdeset. Glas je pristojan i stran. Govori engleski s neobičnim naglaskom. Neobično je formalan.

»*Signore Craxi*.«

Glas dolazi niotkuda.

»Čujete li me?«

Negdje u mraku nalazi se sitan bežični zvučnik. Nema pojma gdje. Rukama prijede preko hladnog kamena, ali ne može ništa napipati. On šuti. Činjenica da se njegov otmičar dovoljno potrudio da uređaj stavi u grobnicu znači da treba komunicirati s njime. Pa, ako to želi, morat će doći ovamo i izvaditi ga iz ovog prokletog mjesta.

»*Signore*.« Glas je ovaj put glasniji i Craxi zamijeti naglasak.

Stran je. Nije europski — afrički. Ne, nije afrički. Arapski.

Uzdah dosade zapišti poput pare kroz debeli kamen. »*Signore*, postoji dobar razlog zašto sam vašu suprugu ostavio na životu. Ako nećete surađivati sa mnom, uvjeren sam da nju mogu mučenjem natjerati da to učini.«

»Što želite?« Craxijev glas tanak je i napet. »Spreman sam vam dati što god želite.«

LOS ANGELES

J. J. vozi explorer mračnim pokrajnjim uličicama Gardene, skrene prema jarkim svjetlima autoceste te do Boyle Heightsa.

Vrijeme je da posjeti Jenny Harrison. Sat na kontrolnoj ploči pokazuje četiri ujutro. Zna da ima samo nekoliko sati do izlaska sunca, kad će se jadnici koji rade noćnu smjenu početi vraćati svojim domovima.

Morat će biti brz. Njezina velika stara kuća leži u potpunom mraku. Parkira se niže niz ulicu, skoro na istom mjestu na kojem je stajao posljednji put kada je bio ondje. Sjedi sa spuštenim prozorima, gleda i sluša, želi vidjeti je li netko čuo njegovo vozilo i je li dovoljno glup da ga bolje pogleda.

U četiri i deset nagne se prema podu suvozačeve strane, podigne željeznu šipku koju je tamo odložio i izađe iz auta. Brzo prijeđe ulicu, otvori vrata ograde i dođe do kuće. Usahli travnjak oko njega smrdi po psećem izmetu i prekriven je opušcima.

J. J. se uspne stepenicama do trijema, okrene se i prouči scenu iza sebe. Nema ničega. Ništa se ne miče. Nema buke. Nema ljudi. Stavi ruku na ulazna vrata i okrene veliku okruglu kvaku. Nada se da je brava stara i dovoljno klimava da ugura tanki dio šipke u nju.

Vrata nisu zaključana. Osjeća navalu radosti. Bog zaista večeras pazi na njega. Uđe u predsoblje i zapuhne ga smrad rupčage. Odvratno je. Kako prikladno mjesto za smrt Jenny Harrison. Okružuje ga više vrata nego što je očekivao, sva su smeđa i nemaju brojeve.

J. J. dođe do podnožja drvenog stubišta bez tepiha. Izvadi mobitel i nazove broj koji mu je dala. Zvučni signal nestane u virtualnom prostoru. Čuje se klik. Iznad J. J.-eve glave začuje se zvuk zvonjave mobitela.

TORINO

Udarac koji se ponavlja odjekuje u mraku. Nije glasan. Nisu to kopita na tvrdoj zemlji, više djetlić koji kljuca kamen.

Roberto Craxi nervozno okrene glavu nadesno. Kroz zidove grobnice vikne muškarcu koji ga je zarobio — muškarcu kojeg nikada nije vidio. »Što radiš? Što se događa?«

Odjednom kamen zavibrira. Oštra buka probije se kroz njegov zatvor.

»Hej!«

Osjeća kao da će se cijela grobnica urušiti. Proradi Craxijeva obuka. On se umiri. Pokuša dokučiti što se događa. Otmičar buši. Radi nekakvu rupu. Čuje se prasak kada se čelična spirala probije i kamen padne na pod. Prašina od bušenja rasprši se po Craxijevu licu. Mehanička vriska prestane.

Kroz rupu probije se snop jarke svjetlosti debljine olovke. On se okrene na bok i pomakne se da vidi što je izvan grobnice.

Oko ga gleda.

Craxijevo srce zalupa.

»Odmakni se.« Glas je hladan i ne trpi pogovor.

On otpuže od svjetla.

Efrem spusti brzu bušilicu na baterije. »Kroz ovu ćeš rupu dobiti zraka. Ako si mi rekao istinu, nazvat ću policiju i oni će te pronaći. Ako nisi, onda ću se vratiti po tebe kada završim s tvojom ženom.«

Redovnik spremi alat koji je kupio u Torinu nakon što mu je Craxi pobjegao u podzemnoj. Napusti staru crkvu i vrati se do *rent-a-cara*. Trebat će drugačiji alat za drugi dio misije. Skroz drugačiji.

BOYLE HEIGHTS, LOS ANGELES

Mobitel zazvoni četiri puta prije nego što J. J. shvati iz koje sobe na katu čuje zvonjavu.

Vrati svoj mobitel u hlače i prouči vrata pred sobom. Jeftina su i slaba. To je komad nekvalitetne šperploče premazan bojom, s jednom bravom. Neće predstavljati izazov za šipku koju je ponio sa sobom. Lako će ih otvoriti.

Ali ne još. Strpljivo sjedne na pod ispred vrata i osluškuje ima li kakva kretanja. Mobitel ju je najvjerojatnije probudio. On želi da ona opet zaspi. Ona se treba odmarati kada je on uzme.

J. J. čeka da čuje kako koristi kupaonicu. Čeka zvuk upaljena televizora ili čajnika koji pišti.

Ne čuje ništa. Prođe četrdeset minuta. Dvije tisuće četiri stotine dugih sekundi otkuca prije nego što je on zadovoljan te odluči ugurati plosnati kraj šipke u dovrtak. Dopusti da metal polako uđe u meko drvo, sve dublje i dublje do mjesta gdje se sastaju vrata i okvir. Težak je to posao i čelo mu se orosi od znoja. Konačno šipku dovede u ispravan položaj. Zadovoljan je dubinom — ima dovoljnu polugu da bi mogao silom otvoriti vrata. Jednim brzim potezom on potegne šipku nalijevo, a vrata gurne desnim ramenom i bokom.

Vrata se praskom otvore. Glasno lupe u zid. Svakako dovoljno glasno da probude Harrisonicu. On ostavi vrata otvorena i pojuri unutra. U sobi je mrak. Vidi krevet, kauč, prozor i sudoper. Ne vidi Jenny. Okrene se. Još jedna vrata. On ih otvori.

Sićušna kupaonica. Nema je tamo. J. J. se polako vrati do razmrskanih vrata i zatvori ih. Stan ima zidove tanke poput papira. Postoji šansa da su ga susjedi čuli.

Upali svjetlo. Na podu uz krevet leži njezin telefon. Sigurno joj je ispao. Izašla je bez njega. Zaboravljivost koja joj je spasila život. Zasada.

TORINO

Prošlo je puno vremena otkad je bivši vojnik Roberto Craxi bio prisiljen ležati u vlastitoj mokraći.

Ako ga pamćenje dobro služi, bilo je to prije dvadeset godina u Napulju. Operacija protiv mafije Camorre pošla je po zlu, pa su on i njegova ekipa skoro cijeli dan bili zarobljeni na smetlištu. Ubio je troje ljudi u vatrenom okršaju koji je uslijedilo. Rado bi danas ponovno ubio.

Čini mu se da nema izlaza iz grobnice u kojoj se nalazi. Okrene se na trbuh, klekne na koljena i leđima gurne tešku ploču iznad sebe. Ona se ne pomakne.

Ni milimetra. Njegova otmičara nema već neko vrijeme, a Craxi zna točno gdje se on nalazi i što radi. Životinji poput njega neće trebati puno da slomi čovjeka kojeg je otišao posjetiti. Znanstvenika bez petlje. A kada to učini, znat će istinu. Znat će da mu Craxi nije sve rekao. Da ga je usporio.

Craxi duboko udahne i usprkos boli još jednom pritisne leđa na nepopustljivi kamen. Treba izaći. *Mora* izaći. Mora pobjeći prije nego što bude prekasno.

ČETVRTI DIO

Tko kontrolira sadašnjost, kontrolira prošlost.

Tko kontrolira prošlost, kontrolira budućnost.

GEORGE ORWELL

TORINO

Mario Sacconi odmalena spava s otvorenim prozorom. Smeta ga ideja da je zatvoren i onemogućava mu spavanje. Osjeća da nema zraka. Osjeća se klaustrofobično. Navika je to zbog koje su se mnogobrojne djevojke žalile da se u njegovoj sobi smrzavaju — ali to je bio problem koji je zgodni genetičar uvijek znao riješiti.

Sinoć je otišao u krevet i ostavio je elegantan klizni prozor otvoren, a prelijepa pripravnica iz Brazila bila je zahvalna na toplini njegova tijela. Zora sviće iznad guste šume koja okružuje njegov dom. Otvori oči na ružičastoj svjetlosti i shvati da je počinio užasnu grešku.

»*Buongiorno*«, kaže muškarac od glave do pete u crnom koji stoji uz njegov krevet.

»*Vaffanculo!*« Sacconi pokuša sjesti. Omča se zategne oko njegova lijevog zgloba, a zatim i oko desnog. Panično se osvrne tražeći ljubavnicu. »Benedetta?«

»U kupaonici je.« Efrem zabaci glavu. »Uskoro ćeš je vidjeti.«

Sacconi je čitao o provalnicima, o tome kako ih sukob može potaknuti na nasilje ili seksualni čin. Najbolje je ostati miran i ne izazvati ih. Nemojte običnu provalu pretvoriti u nešto puno gadnije. »Gle, ne želim nevolje. Uzmi što god želiš. Ključ od mercedesa je u hlačama tamo na stolici. Imam sef, nakit i novac. Dat ću ti sve što želiš.«

Redovnik se nasmije. »Roberto Craxi.«

Ime ga ušutka.

»Craxi je razlog mog dolaska.«

»Ne razumijem.«

Tamne oči zure u njega kroz proreze na kapi. »Razumiješ. Ti si Mario Sacconi. Craxi ti je platio da učiniš nešto što nisi smio učiniti. Zlorabio si moć i darove koje su ti podarili Bog i znanost.«

»Ne. Ne — varaš se.«

Redovnikov pogled obznani kako je uvjeren da se ne vara. Udalji se od kreveta i ode u kupaonicu. Nakon nekoliko sekundi vrati se držeći golu djevojku koju spusti na krevet pored Sacconija. Ruke i stopala zavezao joj

je iza leđa. Preko usta zalijepio joj je široku ljepljivu vrpcu. Oči su joj ispunjene užasom.

»Roberto Craxi platio ti je da analiziraš uzorke koje je ukrao sa Svetog platna. Želim rezultate tih testova i sve preostale uzorke.«

»Varaš se. Kunem se Bogom da ne znam o čemu govoriš.«

Sacconi dobije šaku u glavu. Zaurla. Slomio mu je nos. Nos i obrazi zamrljani su mu krvlju.

»Ne izusti imena Gospodina Boga svoga uzalud.« Iz džepa crnih radničkih hlača redovnik izvadi nešto što izgleda poput tanke duguljaste kutije ukrašene sedefom. Svaka dvojba o svrsi tog predmeta nestane kada iskoči tanka oštrica duga osamnaest centimetara. On približi čelik genetičarevim očima da se Sacconi uvjeri u njegovu oštrinu pa zgrabi Benedettu za vrat i povuče je tako da legne na svog ljubavnika. Efrem joj odmakne kosu s lica kako bi gledala u Sacconijeve oči. Da se njezin strah spoji s njegovim. »Dakle. Hoćeš li mi sada ispričati o testovima koje si izvršio?«

Sacconi i dalje oklijeva.

Redovnik položi vršak oštrice na tanku kožu ispod djevojčina desnog oka. Proučava znanstvenikovo lice. Odmah vidi da mu ona ne znači ništa. Taj muškarac nije junak, nema ljubavi između njih. Odgurne je. Čuje kako se otkotrljala s kreveta i pala na drveni pod.

Efrem rukom prekrije Sacconijeva usta pa mu mimo zareže lijevi obraz.

Prigušeni znanstvenikovi vriskovi traju skoro punu minutu.

Efrem polako odmakne oštricu. Pusti da kap krvi s vrha oštrice kapne Sacconiju u oko. »Još ću te samo jednom pitati o testovima koje si izvršio za Craxija.«

107.

Probudi se, prijatelju.«

Nic čuje glas, ali nije dovoljno priseban da odgovori.

»Moramo krenuti. Hajde.« Fabio Goria položi ruku detektivu na rame.

Karakandez se podigne na lakte. Privatni detektiv razmakne zastore, a on zatrepće pred navalom svjetlosti. »Budan sam. Daj mi samo minutu da se sredim.«

»Kuham kavu i pečem jaja pa idemo.« Goria izađe iz sobe. »Nemamo puno vremena.«

Nic otetura do kupaonice i osjeća se mamurno dok staje pod tuš. Poslije toga obriše se i obuče čistu široku pamučnu kariranu košulju plave boje, običnu plavu trenirku s kapuljačom i plave traperice iz Gapa. Uzme BlackBerry s noćnog ormarića i natipka kratak e-mail poručnici Cappelini.

Carlotta,

danas ujutro neću biti u hotelu, ne moraš dolaziti po mene.

Sinoć sam se napio s nekim dečkima koje sam upoznao i završili smo na drugom kraju grada. Nazvat ću te popodne i dogovoriti sastanak.

Hvala.

Želim ti ugodan dan.

Nic

Pritisne tipku »šalji« pa uđe u otvorenu kuhinju u kojoj Goria poslužuje kajganu i masnu slaninu. »Uzmi kavu.« Mahne rukom prema staklenom vrču svježe mljevene kave koja se kuha na svom postolju. »U hladnjaku imaš mlijeko i vrhnje.«

»Da i tebi natočim?«

»Si. Crnu kavu.«

Nic s police uzme dvije bijele šalice i natoči kavu. Sjednu na klupe presvučene kožom za dug drveni stol i gledaju van u funkcionalan vrt. To je dvorište samca. Nema cvijeća, nema urednih gredica. Najvećim je dijelom popločeno i ima kutak za roštilj za slučaj da se ukaže prilika za njega.

Sinoć nisu imali vremena jesti, pa je Nic gladniji nego što je mislio. »Jaja su dobra.«

»*Grazie*. Talijani u djetinjstvu nauče dobro kuhati.«

»Jednog ćeš dana biti izvrsna supruga.«

»Jako si smiješan. Brzo jedi. Moramo krenuti prije nego što požalimo čak i zbog ovog kratkog odmora.«

Muškarci su iscrpljeni, ali znaju da se utrkuju s vremenom. Ako je osoba koja je ulovila Craxija došla do istih podataka koje je njima dala njegova supruga Erica, onda je samo pitanje vremena prije nego što dođe do znanstvenika kojeg je Craxi iskoristio da napravi DNK- analizu uzorka uzetog s platna.

U šest i četrdeset pet Nic i Fabio voze se u fiatu na jugoistok preko Vie Antonio Sciesa i Corsa Guisepe Garibaldi. Nešto poslije sedam priključe se na istočnu dionicu Tangenziale Nord i dobro napreduju sve dok ne dođu do naplatnih kućica prema Milanu gdje je velikom kamionu pukla guma. Autocestu prekrivaju komadi rasprsnute crne gume.

Sedam je sati i petnaest minuta kada skrenu na izlazu Chivasso, a trideset i pet je minuta kada tiho zatvore vrata fiata i krenu prema maloj kući na rubu golemog imanja.

»Onaj dvorac iza«, Fabio pokaže preko živice prema udaljenoj vili od ružičaste cigle sa zelenim žaluzinama, »to je Castagneto Po, obiteljski dom Carle Bruni.«

Nic pogleda bogato imanje. »Ako si živio na ovakvu mjestu, pretpostavljam da se moraš udati za predsjednika da bi nastavio luksuzan život na koji si navikao.«

»Ali Sarkozy?« Goria slegne ramenima u hod. »Ne razumijem zašto bi se prelijepa Talijanka udala za francuskog patuljka.« Otvori crna metalna vrata na ogradi pa nastave preko prilaza prekrivena šljunkom boje meda do lijepe trokatnice sa spektakularnim pogledom na brdašca i vinograde oko Torina.

Talijan kimne prema crnom Mercedesu SLK parkiranom sa strane. »To je njegov auto. Ovdje je.«

Nic provjeri je li mu pištolj koji je dobio prethodne noći za pašom.

Goria podigne velik prsten od mjedi usred sjajnih crnih vrata i jako zalupa. Iz jakne izvadi lažnu osobnu. »Karabinjeri! *Signore* Sacconi, otvorite!«

Nic krene prema stražnjoj strani kuće. Brzo obilazi kuću i pažljivo gleda kroz prozore u prizemlju pa se vrati. »Nema znakova života, ali na drugom katu otvoren je prozor.«

Goria spremi osobnu. Pogleda oluke i drvene rešetke. Zna što se očekuje od njega.

SJEDIŠTE KARABINJERA, TORINO

Luogotenente Carlotta Cappellini osjeća se užasno. Veći je dio noći probdjela — nije legla sve dok nije vidjela da je auto registriran na privatnog istražitelja Fabija Goriju pokupio Nica Karakandeza ispred njegova hotela te ušao na Gorijino imanje.

Sada je opet na poslu. Za stolom. Čita izvještaje ekipe za nadzor i saznaje da su Amerikanac i njegov talijanski prijatelj upravo napustili svoje skrovište i otišli do kuće blizu Chivassa. Pogleda monitor i opet pročita e-mail koji joj je poslao, pun gluposti o izlasku s obećanjem da će joj se poslije javiti. Po drugi put utipka njegov broj mobitela u telefon.

»*Buongiorno*, Nic, opet je Carlotta. Molim te da me nazoveš čim prije, imam važne informacije koje želim podijeliti s tobom.«

Nema nikakve informacije. Zna pak da mora brzo uspostaviti kontakt ili riskira da ga potpuno izgubi. A to se ne smije dogoditi. Ne sada. Ne nakon sinoćnjih događaja.

Kapetan Giorgio Fusco mahne joj kroz prozor ureda koji se nalazi prekoputa njezina stola. To je jedna od opasnosti kada sjedite u nečijem vidnom polju. Ostavi sve što radi i polako krene prema njemu. Gurne glavu kroz vrata. »*Capitano?*«

»UĐi.« Mahne prema muškarcu u sivu odijelu kratko ošišane crne kose koji sjedi u sjeni. »Ovo je Paolo. On je iz ROS-a i blizak je prijatelj.«

Muškarac iz Raggruppamento Operativo Speciale kimne i istisne pristojno *dao*. Smeđe oči koje ne trepću ne pokazuju interes za nju.

Fusco priđe vratima i provjeri jesu li dobro zatvorena. »Roberto Craxi viđen je u centru Torina.«

»To nije novost, gospodine. Znamo da su se on i supruga nedavno vratili u svoju kolibu.«

Paolo iz džepa sakoa izvadi bunt fotografija u boji koje raširi poput karata. »Našli smo ga na nadzornim kamerama uz pomoć softvera za prepoznavanje lica.«

Ona pogleda slike. »Što je radio?«

»Uzimao je novac s računa za koji nismo znali i vjerojatno još puno toga.« Paolo makne nekoliko slika. »Dok smo mi poslali operativce na to područje, on je nestao.«

»Natrag u kolibu?«

Paolo slegne ramenima. »Možda. Sinoć nismo imali dovoljno ljudi.«

»Premijer je bio na sudu«, objasni kapetan s osmijehom. »Još optužbi zbog seksa i korupcije.«

»Prije sat vremena provjerili smo kolibu Craxijevih«, kaže Paolo. »Bila je prazna, ali on i supruga bili su tamo u zadnja dvadeset i četiri sata.«

»Pojavit će se on negdje ponovno«, Carlotta se trudi zvučati samouvjerenom.

»Nisam uvjeren u to.« Paolo stavi prst na jednu od slika koje poručnica drži. »Prepoznaješ li ovu osobu?«

Ona pogleda tamnoputa muškarca atletske građe u crnu kaputu.

»Evo ga ovdje dvadeset minuta poslije u zelenu kaputu.« Paolo joj preda novu fotografiju.

Ona ih usporedo pogleda i odmahne glavom. »Nisam ga nikada vidjela.«

»On nije došao s Amerikancem za kojeg si zadužena?«

»Koliko ja znam, nije. Policajac iz Los Angelesa doputovao je sam.«

Kapetan se ubaci. »Ali *ovdje* surađuje s lokalnim privatnim detektivom kojeg znaš — Fabijom Gorijom.«

Paolo podigne obrvu. »Dobar časnik. Zao nam je što smo ga izgubili.«

Carlotta mu vrati fotografiju. »Što mislite, tko je taj stranac?«

»Nevolja. Eto tko je on. Da se nije toliko približio Craxiju, ne bismo ga primijetili. Slijedio ga je — u to ne sumnjamo.«

Njezin mobitel zazvoni. Ona ne pričekava dopuštenje da se javi. »Si.«

Muškarci proučavaju njezino lice i pokušavaju odgonetnuti što se događa. Ona prekrije mikrofon i kaže šefu: »Goria i Amerikanac su kod doma Marija Sacconija, znanstvenika iz Sezioni Investigazioni Scientifichea. Čini se da mu provaljuju u kuću.«

Crni oluk posluži dobro poput ljestvi. Postavljen je u doba kada je radnike brinula kiša, a ne sigurnost i postavljen je tako da se Gorja može popeti pa nogom stati na kamenu gredu iznad prozora na katu.

Dok se prebacuje na prozorsku klupicu, vidi muškarca i ženu na krevetu. U prvi trenutak pomisli da spavaju. Onda uoči crvenu rijeku koja ih razdvaja. Okrene se bočno, nasloni se na prozor i spusti se na jedno koljeno. Prisloni dlanove na staklo pa još podigne otvoren klizni prozor i popne se u sobu.

Muškarac mu je bliže. Leži na leđima. Glava mu je zaokrenuta nalijevo. Ruke su mu zavezane za stupove kreveta, a grlo mu je prerezano. Žena mu je s desne strane, sklupčana je na boku. Ruke i stopala zavezani su joj iza leđa. Duga tamna kosa slabo prikriva smrtonosnu ranu na vratu.

Gorja se prekriži. Prekorači pokrivač na podu i izbliza prouči truplo Marija Sacconija. Lice mu je prekriveno krvlju. Čini se da mu je slomljen nos, ali ima i zanimljiviju ranu — duboku porezotinu preko lijevog obraza. Dovoljno je iskusan da zna da je to učinjeno tankom oštricom, vjerojatno istom onom kojom mu je zadana ubodna rana u dušnik. Rana je kirurška. Profesionalna.

Sacconijeve noge podignute su uz tijelo, pa se krv skupila između njegovih koljena i prsa. Gorja se pomakne. Krvi ima posvuda, ali prilično je siguran da je znanstvenik proboden kroz srce. Odmakne se, napravi krug oko kreveta da dođe do žene. Ona je mlada — ima najviše dvadeset pet godina — i lijepa je. Barem je bila.

Na lijepu tijelu uočljive su samo dvije rane — probodena je kroz grlo i kroz srce. Gorja zamisli kako je posao obavljen. Ubojica je morao odmaknuti njezinu dugu kosu i pogledati je u oči dok je gurao nož u njezin prsni koš. Onda, dok je ona soptala za zrakom, morao je primiriti njezino očajno tijelo, namjestiti nož i zariti ga u njezino srce.

Pogleda mladoj ženi između bedara pa se sagne da joj pogleda kožu ispod grudi. Čini se da je nije seksualno napastovao. To su profesionalna ubojstva. Ništa više. Ništa manje. Side i otvori ulazna vrata.

Nic ga nervozno čeka. »Zašto ti je toliko trebalo?«

»Sacconi je mrtav. Kao i žena s kojom je bio. Zakasnili smo.«

Nic zakorači prema vratima.

»Ne. Ne možeš ući.«

»Molim?«

»Morat ću nazvati policiju. Ne možemo ignorirati dva trupla i ne smijemo uništiti mjesto zločina više nego što ja već jesam.«

»Onda ih nazovi. Ja ipak ulazim. Tko god da je ubio ove ljude, možda je ubio Tamaru Jacobs.«

Goria oklijeva, ali pusti ga da prođe. Nic se uspne preskačući po dvije stepenice odjednom. Samo su jedna vrata spavaće sobe otvorena, ali on osjeti smrt i prije nego što uđe. Bijela plahta promočena je krvlju, a djevojka je okrenuta prema vratima i njemu. Stane, izvadi BlackBerry i potraži kameru. Brzo i profesionalno napravi krug po sobi i okine što više snimaka. Stane na stolac pored psihe i načini niz panoramskih snimaka, a zatim se približi i snimi rane.

Čuje kako Goria u prizemlju razgovara na mobitel. Policija će uskoro stići. Spremi BlackBerry u džep pa ode u kupaonicu i izvadi rolu WC-papira iz držača.

Mrtav par leži jedno uz drugo na krevetu — ubojica ih je morao dodirnuti; vjerojatno je protrljao odjeću ili dio tijela uz njih. Na užadi kojom su vezane Sacconijeve ruke pronade dvije kratke crne dlake, možda su pale s ubojičinih ruku kada je vezao čvorove. Nic otrgne nekoliko komada WC-papira, oprezno položi dlake u sredinu te papir zaštitnički presavije oko uzorka.

Okrene se prema mrtvoj djevojci. Vrpca. Postoji mala šansa da će ubojičini otisci biti na ljepljivoj vrpici koju joj je zalijepio preko usta. Nic zna da će patolog znati da je odlijepio vrpcu. Također zna da će karabinjeri podivljati ako neovlašteno dira truplo.

Ipak to učini. Nadvije se nad djevojku, napipa kraj vrpce i potegne. Ne želi da se vrpca slijepi — to bi moglo uništiti otisak. Brzo i oprezno zalijepi vrpcu na ogledalo toaletnog stolića pa je izgadi.

»Nic, hajde!«

»Samo malo.«

Podigne stolac i razbije ogledalo. Dok podiže komade, čuje korake na stepenicama. Brzo spremi dug komad razbijenog stakla na kojem je njegov uzorak.

Goria zbunjeno stane na vratima i u lijevoj ruci drži mobitel. »Što to radiš?«

»Nije važno. Daj mi ključeve auta.«

SANTA MONICA, LOS ANGELES

Amy Chang još uvijek razmišlja o računalu zombiju dok završava s jutarnjim trčanjem po bijelom kalifornijskom pijesku.

Izgubljeni su sati rada. Deseci spisa su uništeni. Nada se da se neki dokumenti mogu spasiti.

Istušira se pa obuče traperice i ružičastu trenirku s kapuljačom. Dan je dobro počeo, pa natoči čašu soka od naranče, otvori balkonska vrata i sjedne na osunčani dio terase. Netko je njezin Mac zarazio virusom, a posljednja osoba koja joj je nešto slala je profesor iz Engleske Hasting-Smith. To pak nema smisla. Sveučilišni profesori s Cambridgea ne šalju zaražene e-mailove. Sigurno bi ih njihov vatreni zid otkrio? Bilo kako bilo, ne može poreći da su njezini programi sprženi nakon što joj je on poslao izvještaje. U ponedjeljak će reći osiguranju i vidjeti što oni kažu o tome.

Ispiše sok pa se sjeti da još uvijek duguje Mitzi izvještaj o platnu. Skloni se sa sunca i upali svoj laptop. Sat vremena provede pokušavajući se prisjetiti svega što je napisala prije nego što joj je Mac riknuo pa se usredotoči na pisanje o kretanju platna u kasnijim stoljećima — povijest i geografija patolozima uvijek pomažu bolje upoznati žrtve i uzorke:

Trinaesto stoljeće

Ray sur Saône, Francuska: platno se drži u kovčegu u dvorcu.

Roussillon, Francuska, 1287. godina: vitezovi templari navodno izložili dugo platno na kojem je bila slika muškarca.

Četrnaesto stoljeće

Anthon, Cruseilles, Rumilly i Mornex, Francuska/Zeneva 1358.-1389.: vjeruje se da se platno držalo na raznim posjedima.

Petnaesto stoljeće

Montfort, Francuska, 1418. godina: kratko se drži u dvorcu Montbard blizu Montforta.

Saint Hippolyte sur Doubs, Francuska: ovdje se drži od 1418. do oko 1453. godine.

Šesnaesto stoljeće

Torino, Italija: gotovo se neprekidno nalazi u Torinu od 1578. godine (osim Drugog svjetskog rata, kada je sedam godina stajalo u samostanu Montevergine u Avellinu).

Prouči popis. Da se posluži policijskim terminom, evidencija kretanja dokaznog predmeta je, u najmanju ruku, sumnjiva. Dokaz, dakle samo platno, mogao je biti falsificiran i kontaminiran tisuće puta. Međutim, u njezinoj glavi zazvone zvona za uzbunu ponajprije zbog golema nedostatka informacija o platnu prije trinaestog stoljeća. Nijedan sud na svijetu, osim možda onog u Vatikanu, ne bi odlučio da je platno pripadalo Isusu Kristu.

Iz radne torbe izvadi smeđu bilježnicu. U nju je zalijepila malu fotografiju platna. Ispod su bilješke koje je napisala uz pretpostavku da je tragove na platnu stvorila krv:

Obilni »tragovi krvi« u predjelu lubanje gdje je kruna od trnja navodno prisilno utisnuta na glavu.

*Opaska — tragovi postoje i na stražnjoj strani lubanje te se podudaraju s ranama od dubokog trnja, trag istjecanja krvi također se podudara.

Teško je zamisliti što bi uzrokovalo kružnu ranu osim krune/ pokrivala od trnja.

Moguća fraktura nosa i ozljeda nosne hrskavice.

Deseci rana na trupu i rukama, možda od jaka bičevanja. Tragovi su dovoljno veliki da se podudaraju s komadima mesa otrgnutima s tijela.

Izražen »trag krvi« na lijevom zapešću, u skladu s čavlom zabijenim u Destotov prostor.

Palčevi navodno okrenuti prema unutra, u skladu s ozljedom medijalnog živca.

Očita rana na prsima između petog i šestog rebra — podudara se s ubodnom ranom od koplja.

Amy pročita bilješke. Posve joj je jasno što joj ti tragovi govore. Žrtva je strahovito bičevana, nešto s mnogo oštrica utisnuto joj je na glavu, što je uzrokovalo brojne rane, i razapeta je. Ali ni jedina njezina bilješka ne odgovara na glavno pitanje.

Tko je to bio?

BOYLE HEIGHTS, LOS ANGELES

Jenny Harrison još nije ni otvorila oči, a već osjeća mučninu zbog mamurluka. Tek kada žmirne prema ispucalu stropu punom paučine, prisjeti se nekih sinoćnjih događaja. Ovo nije njezin stan. Nije sama u krevetu. Pored nje gol je muškarac. Okrene se na bok i polako u dlakavim i mlitavim leđima prepozna tipa s kojim je pila u baru. Popušili su nekoliko džointova, plaćao je runde, a onda je završila kod njega, pila jeftino bijelo vino i pušila *crack*.

Sada se pita kakvu je cijenu platila za njegovu darežljivost i društvo. Odgovor zna čim pogleda na pod pored kreveta. Njezina je odjeća porazbacana posvuda. Polako ustane s trošna madraca i stigne odjuriti u kupaonicu prije nego što joj pozlije. Umivaonik je već isprovraćan, pa ona zaključuje da se njezin neobičan partner neće uskoro probuditi. Pusti vodu i razmišlja bi li se istuširala. Voljela bi, ali time riskira da će probuditi kita, a ne želi razgovarati s njime. Prinese usta slavini i ispere čudne komade hrane iz usta, opere lice, a ostatak šminke obriše njegovim ručnikom.

Pet minuta poslije nalazi se ispred zgrade i pita se gdje je. Isprva ne prepoznaje mjesto, ali zatim se sjeti. Otišla je do Kim i lupala je na vrata. Bila je depresivna i ljuta, pa je stala u bar blizu parka Hollenbeck, rupu u koju bi ponekad navratila s curama kada nisu imale prometa i kada im je trebalo gotovine.

Jenny počne hodati, ali krene drugim putem. Putem koji će joj omogućiti da još jednom zalupa Kim na vrata. Posve je iscrpljena kada se konačno uspe stepenicama do prijateljičina stana. Čini joj se da je kucanje gubitak vremena, pa klekne, otvori otvor za pisma i zadere se iz sveg grla. Onda klone i leđima se nasloni na zid. Glavom joj prolaze razne mogućnosti. Možda se predozirala. Možda se opila i zagušila vlastitom bljuvotinom. Možda je pala i razbila glavu. Svašta se moglo dogoditi.

Okrene se i ponovno se zadere kroz otvor. Dvoja od tri vrata oko Bassičina stana sada se otvore.

»Daj, začepi!« viče Holly Caniffe, nabita žena samo u slipu.

Jenny se opet skljojka na pod. »Ona je unutra. Znam da jest. Nešto ne valja.«

»Ta tvoja kurva vjerojatno spava jer ste se drogirale«, kaže Caniffe. »Bježi i daj da se mi ostali malo odmorimo. Radila sam noćnu smjenu.«

»Jebi se.« Jenny joj pokaže prst.

Hollyin suprug Keegan pojavi se na vratima stana u boksericama i vesti koja je posivjela od starosti. »Što se događa?«

»Zabrinuta sam za prijateljicu.«

»Koji vrag?«

»Mislim da je unutra i da je ozlijeđena.«

»Makni se s puta.« Keegan Caniffe odmjeri vrata. »Napravi mi mjesta.«

Jenny se pomakne. On se usredotoči na bravu pa se zaleti i opali je nogom. Brava izdrži udarac, a on se odbije i umalo završi na dupetu.

»Sranje.«

»Pusti to, dušo. Vjerojatno je u nekom baru.« Caniffe mahne prema Jenny. »Ovoj se ludoj kuji vjerojatno sve pomiješalo.«

Keegan ipak ne želi odustati. Povrijeđen mu je ponos, ali ne možete svaki dan nekome razvaliti vrata, a da ne navučete policiju na vrat. Ovaj put pojuri brže i silovitije. Nabije lijevo rame u vrata i ona popuste. Keegan zatetura u stan. Stropošta se na prljav tepih. Njegova žena dojuri za njim, a prate ih Jenny i stari Dobbs koji je izašao istražiti buku.

»Kakav smrad.« Holly Caniffe prekrije nos i pomogne mužu da ustane.

Jenny ih zaobiđe i krene prema boravku. Nema ni traga Kim. Provjeri malu kuhinju i blagovaonicu, glupača se možda nadrogirala, pa tamo spava. Ništa. Preplavi je sram. Ta pametnjakovička Holly vjerojatno ima pravo, Kim je izašla u neki klub i vjerojatno je s nekim tipom.

Otvori vrata spavaće sobe. Na podu je tijelo. Truplo. Zamotano je od glave do pete u plahtu s Kimina kreveta.

TORINO

Dva karabinjera odvedu Fabija Goriju u sobu za ispitivanje i ostave ga tamo da se znoji.

Nije uhićen, ali zna da bi mu se to lako moglo dogoditi. Provala, neovlašteno nošenje oružja, zadržavanje dokaza, uništavanje mjesta zločina — sve će mu to prišiti.

Prođe skoro trideset minuta prije nego što tešku tišinu prekine zveket željezne brave i hladan pogled Carlote Cappelini. Šuti sve dok se ne smjesti u crnu plastičnu stolicu nasuprot njemu, a blok i kemijsku odloži na stol pričvršćen za pod. »Gdje je Nic Karakandez?«

Goria se nasloni na lakte i zuri u nju dok upija njezino pitanje. Zanimljivo je što je počela s time. Nije pitala što je radio u domu Marija Sacconija. Nije čak ni pitala što zna o dva trupla na katu.

Nic.

Armata dei Carabinieri više interesira lokacija losanđeleskog policajca.

Zašto? Zašto se boje što će Amerikanac reći ili učiniti?

Goria se nasloni. »Ne znam. Tražio me ključeve od auta, dao sam mu ih i otišao je.«

»Zašto?«

»Što zašto?«

Vidi na njezinu licu da je razdražena. »Zašto si mu ih dao i zašto je tako brzo otišao?«

»Dao sam mu ključeve jer je prijatelj mog prijatelja. A pretpostavljam da je otišao jer nije želio ostati.«

»Ako ovako nastaviš, ja ću...«

»Što?« Podrugljivo je pogleda. »Optužit ćeš me?« Slegne ramenima. »I ti i ja znamo da ili hoćeš, ili nećeš. Ništa što ja kažem neće to promijeniti.«

S vrata progovori kapetan Fusco. »A što kažeš na to da ti oduzmemo dozvolu privatnog istražitelja, Fabio?«

Istražiteljevo lice ostane kameno. »Ljudima koji me unajme nije važno imam li ja dozvolu, Giorgio.« Nasmiješi se. »Ustvari, možda će me još više

platiti kada saznaju da sam im ostao vjeran čak i kada su me karabinjeri stisnuli. «

»I to što kažeš.« Fusco sjedne na rub stola i nasmiješi se istražitelju. »Ali ako te optužimo za ubojstvo — za dvostruko ubojstvo - onda je situacija drugačija.«

»Tako je. To bi bilo jako pogrešno. Nisam ubio ni Sacconija ni curu i znate da će forenzika to potvrditi. Nastupila je mrtvačka ukočenost — mogu dokazati da sam bio kod kuće kada su umrli.«

»Kako?« Fusco slegne ramenima. »Misliš to dokazati sigurnosnim vrpcama s vremenskim kodom sa svog nadzornog sustava koje pokazuju tvoje dolaske i odlaske? Neće ići. Njih smo već uzeli iz tvoje kuće.«

Goria se nasmiješi. Mora upamtiti da te ljude ne smije podcijeniti - dobri su to operativci — među najboljima na svijetu. »I, što sada? Kamo sve ovo vodi?«

»Imam prijedlog za tebe.« Fusco ustane i uskorača se po sobi. »Amerikanac će ti se javiti. U to ne sumnjam. Kada se javi, mi ćemo prisluškiivati tvoj telefon.«

»On će to očekivati.«

»Možda. Nije važno. Možeš ga čak upozoriti da postoji ta mogućnost. Važno je samo da od sada nadalje ti svoje napatke primaš od nas. Pošalji ga onamo kamo mi želimo i kada mi to želimo. Postoji šansa da ćemo ako učiniš točno ono što tražimo, zaboraviti da si uopće bio u kući Marija Sacconija.«

BOYLE HEIGHTS, LOS ANGELES

Toplina zimskog dana nestane dok Amy Chang stigne na drugi kraj grada i pridruži se policajcima na mjestu zločina u stanu Kim Bass.

Nadala se vikendu bez smrtnih slučajeva, prvom u tri mjeseca, ali očito joj to nije suđeno. Parkira se uz pločnik ispred oronule zgrade, obuče bijelu kutu i izvadi kovčeg sa stražnjeg sjedala. Dah joj se leđi dok zaključava auto i korača puteljkom.

»Chang. Doktorica Amy Chang«, obznani i pokaže osobnu novaku koji upisuje dolaske na mjestu zločina.

»'Dan, doktorice.« Pušta je da prođe i već zvuči kao da to radi godinama. »Gore, na drugom katu. Glavni istražitelj je poručnik Carter, on je već gore.«

»Hvala.«

Stepenice su pune policajaca koji dolaze i odlaze. Uzimaju izjave od susjeda i vjerojatno se zadržavaju samo malo predugo da ih ne zapadne neki drugi slučaj u subotu popodne. Na vratima stana stoji fotograf i slika prilaz stanu, stepenište i odmorište. Dva forenzičara uzimaju otiske sa zidova, rukohvata i prekidača za svjetlo.

Prljav ulaz u stan već su obradili: uzeli su otiske, načinili fotografije i pronašli desetak muških i ženskih otisaka stopala. Još otisaka uzeli su s tepiha i pločica u svakoj prostoriji. Kao i inače, cijela unutrašnjost stana obojena je u bijelo zbog jakih forenzičkih svjetiljki koje posvuda bacaju monstrumno velike sjene. Tyler Carter okrene se čim uoči da se igri svjetla u dnevnom boravku pridružila Amyna elegantna sjena. »Doktorice Chang, ispričavam se što vas izvlačim iz stana vikendom.«

»Prihvaćam ispriku. Gdje je tijelo?«

»U spavaćoj sobi. Tamo nema baš mjesta, pa sam je zapečatio dok vi ne dođete.«

»To će pomoći. Hvala.«

Većina policajaca ne može se zaustaviti, već kaže patologu što misle. Odmah ispale svoje teorije o tome kako je žrtva umrla, što je možda radila, što je uzrok smrti i koliko je žrtva mrtva. Ali ne i Carter. Tyler Carter samo

šuti. Ne ponudi nijednu vlastitu pretpostavku o slučaju sve dok patologinja ne pita.

Amy zakorači u spavaću sobu i odmah zna s čime ima posla. Već je šest puta svjedočila istoj toj sceni. Plahta ili pokrivač prevučeni preko žrtvine glave i stopala. To je Sjenino djelo.

TORINO

Nic proklinje samog sebe.

Muškarac je mrtav zbog onih nekoliko sati sna koje su on i Goria sebi dozvolili. Da su se pobrinuli da Erica Craxi bude na sigurnom i odmah otišli u kuću Marija Sacconija, on bi bio živ, a slučaj Tamare Jacobs možda bi bio bliže kraju. Sada mu je ostalo još samo jedno ime, zadnji trag koji mu je Erica dala: Sacconijev najbolji prijatelj Édouard Broussard, znanstvenik koji mu je prije bio šef, a sada ima privatnu praksu. Sacconi je bio tražio da se poveliki iznosi uplate direktno na njegov račun i Roberto Craxi ih je uplatio. On je sigurno upleten.

Detektiv vozi i promatra svaku uličicu i cestu tražeći policijske aute. Neće proći puno prije nego što ga svi počnu tražiti. Prvo mjesto na kojem stane je neobično. Ne biste to očekivali od bjegunca. Na pregledniku BlackBerryja pronašao je kurirsku firmu blizu zračne luke koja može dostaviti paket u Los Angeles preko noći. Kod njih uzme ambalažu, u zračnu foliju zamota razbijeno staklo iz Sacconijeve spavaće sobe i zasebno zamota medaljon koji mu je dala Erica. Potpuno je shvatio važnost medaljona kada mu ga je predala. Iako Goriji nije ništa rekao, znao je da to nije samo amajlija sa slikom svetog Kristofora.

Napiše poruku pa doda i omotnicu sa slikama s mjesta zločina koje je netko pregledao u njegovoj sobi, zapečati kutiju i plati kreditnom karticom. Za svaki slučaj tipu iza pulta da dvadeset eura u zamjenu za obećanje da će njegovu pošiljku poslati sljedećim letom iz Torina.

Prije odlaska ode na zahod i osvježi se. Čeka ga dug i opasan put. Obriše se papirnatim ručnikom i pogleda se u ogledalu iznad umivaonika. Ako stvari pođu po zlu, ovo bi mogao biti posljednji put da gleda svoj odraz.

WALNUT PARK, LOS ANGELES

Star zelen školski autobus odlazi, a Mitzi stoji na pločniku i blamira kćeri mašući prema njihovim potiljcima i stražnjim svjetlima autobusa kada joj Carter javi da imaju novu žrtvu.

Tip je vidovit. Rekao je da je vrijeme za novu Sjeninu žrtvu i nije prošlo ni dvadeset i četiri sata, a riječi su mu se obistinile. Nije ni čudo što ga zovu čarobnjakom. Ona upali stari auto i pokuša ne misliti na Alfieja i cure dok se vozi prema Boyle Heightsu. Još je uvijek progoni briga za cure i scena u talijanskom restoranu. Nada se da će Jade na skijanju sve to zaboraviti. Mala je toliko puna bijesa i boli da joj se srce slama kada misli o tome. Oduvijek je bila tatina curica — uvijek će to i biti — i svima će se biti teško nositi s time.

Mitzi se pita treba li joj dopustiti da ga posjeti. To je bila potpuno prekrížila. Povraća joj se od same pomisli da njezina kći prolazi kroz zatvorska vrata. Možda ona pak ima želudac za to. Ako je to ono što Jade zaista želi — i ako se Alfie složi — onda će je podržati i omogućit će joj to.

Poručnica nakon nekog vremena uspije zaboraviti na svoje probleme i usredotoči se na posao. Čini se da Carter nije onoliko loš koliko se priča. Istina, nije baš zabavan, ali njegova profesionalnost nije upitna. Jedno je sigurno, drago joj je što ona nije glavni istražitelj u Sjeninu slučaju. Prema onom što je pročitala, tip je potpuni luđak. Stopostotni sociopat kojeg nije briga ni za koga.

Mitzi uoči Aryn auto parkiran ispred ožbukana bloka zgrada. Drago joj je što će vidjeti prijateljicu — premda su okolnosti užasne. Pokaže značku i policajac zabilježi njezin dolazak. Na stubištu obuče zaštitni kombinezon i navuče zaštitu za cipele pa se popne na kat.

»Mitzi Fallon«, izjavi i uđe držeći podignutu značku. »Znate li gdje je Carter?«

Mlada forenzičarka podigne pogled s kauča s kojeg pincetom uzima dlake. »U spavaćoj sobi s patologinjom.«

»Dobro.«

Carter i Amy stoje u udaljenom kutu sobe blizu žrtvine glave. »Detektive, jesi li kupio srećku za Super loto ovaj tjedan? Nadam se da jesi jer izgleda da si vidovit.«

On se skoro nasmiješi. »Žena, trideset i dvije godine, ime Kim Bass. Stanarka je ovdje sudeći prema slikama i dokumentima koje smo pronašli. Živjela je ovdje gotovo dvije godine. Mrtva je nekoliko dana. Doktorica Chang baš se sprema iznijeti još detalja.«

»Bok, Mitz.« Amy je toplo pogleda. »Uzrok smrti je davljenje omčom. Dođi ovamo i pogledaj.«

Mitzi napravi krug oko kreveta i priđe otečenu licu trupla prema kojem pokazuje njezina prijateljica.

»Pogledaj ove tragove na vratu. Vide se četiri linije široke manje od pet centimetara. Rekla bih da je to kožni remen za hlače, a ne onaj široki koji obično ide na traperice.« Amy podigne ruke kao da drži remen u njima. »Ubojica je stajao iza nje, remen joj je stavio oko vrata kao omču i prekrižio je ruke da upotrijebi dodatnu snagu dok ju je davio.« Prestane gestikulirati. »A sada opet pogledaj Kimin vrat.«

Mitzi se sagne.

»Vidiš ove dodatne tragove na dušniku i oko njega? To su napravili prsti i zglobovi.«

»Kladim se da ju je okrenuo i posao dovršio rukama«, kaže Carter. »Koža na kožu.«

Mitzi shvati. »Htio ju je gledati kako umire.«

»Ne samo to. Htio je *osjetiti* kako ona umire.« Carter pokaže prema truplu. »Prvo nisam bio siguran da je to naš čovjek, ali ovaj finiš s licem u lice definitivno je njegovo djelo.«

»Je li bila umotana?« pita Mitzi.

Carter kimne. »Prekrivena od glave do pete. Nema sumnje, Sjena se vratio.«

TORINO

Efrem se vozi, kada mu zazvoni mobitel. Očekivao je poziv. Zna da neće biti ugodan.

»Ostavio si svinjac.« Carlotta Cappelini zvuči mirno ali razdraženo.

On se prisjeća. Krv na krevetu, beskrajna grimizna rijeka koja je tekla iz znanstvenikova kucajućeg srca. Djevojka koja je podigla koljena da se zaštiti. »Nisam imao vremena počistiti za sobom.«

»Razumijem, ali to nije dobro. Sada se zainteresiralo više ljudi nego što je bilo potrebno.«

»Zao mi je.«

»Ispričaj se Bogu, a ne meni. Jesi li dobio informacije po koje si došao?«

»Jesam.«

»*Va bene*. Detektiv o kojem sam ti pričala je nestao.«

Efrem se prisjeti slike koju mu je poslala, glasa na telefonu na koji se javio u Craxijevoj kolibi, stvari koje je pretražio u hotelu.

»*Si*. Uhitili smo njegova partnera, ali Karakandez je pobjegao iz kuće. Ima auto, plavi Fiat Bravo. Poslat ću ti broj tablica. Nemoj podcijeniti ovog Amerikanca. Nije glup i prevalio je dug put.«

»I ja sam.«

»Onda se pobrini da se ne razočaraš na kraju. Završi posao i učini to brzo. *Arrivederci*.«

Učinit će što ona želi, ali ne još. Prvo mora nešto riješiti.

117.

Nic se vrati u auto i pobrine se da tip iza pulta vidi kako on odlazi prema terminalu zračne luke. Zna da će talijanska granična policija imati njegov opis i broj putovnice, pa nema šanse da ulovi let iz Torina.

Pet minuta poslije parkira se na parkiralištu jeftina hotela blizu zračne luke, plati parking za dva tjedna pa ostavi Gorijin auto. Karabinjeri će ga pronaći. Možda čak za nekoliko sati. To je dovoljno vremena. Ulovi autobus do zračne luke i slijedi znakove do mjesta gdje se vraćaju unajmljeni automobili. Brzo ode do najveće gužve, tamo gdje Obitelji gube živce jer je osoblje lijeno, a oni preplašeni da će propustiti let. Nic promatra dolaske i odlaske i uskoro može prepoznati najgore kompanije, čak i odrediti nacionalnosti vozača koji vraćaju aute. Talijani brzo voze dok vraćaju auto, samouvjereni skreću u ulicu i trube ljudima da se požure. Stranci nervozno prilaze, zure u znakove, nadaju se da su dobro skrenuli i da ih neće otpraviti i poslati da gube vrijeme na cestama oko zračne luke.

Hoda uz najdužu kolonu vozila i pokuca na nekoliko prozora sve dok ne pronađe vozača Amerikanca. Čelavu muškarcu u pedesetima pokaže značku losanđeleske policije pazeći pritom da mu je jakna dovoljno raskopčana da mama na suvozačevu sjedalu i djeca otraga vide njegovu Berettu. »Gospodine, možete li izaći iz auta i pokazati mi dokumente?«

»Naravno, policajce.« Dobri građanin koji izađe iz renaultova karavana trideset je centimetara niži i deset kilograma teži od stranog policajca.

Nic pomno pregleda dokumente Johna Henryja Watkinisa pa kaže: »Gospodine, možete li me slijediti iza vozila?« Dok hoda, Nic stavi prst na uho i razgovara kao da je na vezi s policijskim radijem. Dok razgovara, okrene leđa sada već nervoznu vozaču. Završi pa se polako okrene i saopći mu loše vijesti. »Gospodine Watkins, dodijelili su me međunarodnoj protuterorističkoj jedinici koja surađuje s karabinjerima. Imamo informaciju da bi moglo doći do napada na zračnu luku i rečeno nam je da motrimo na vozila identična vašem.«

»Mojem?«

»Tako je, gospodine. Bojim se da ću vam morati oduzeti vozilo, a vas i vašu obitelj odvesti na ispitivanje.«

»Ali moram vratiti auto. Vraćamo se kući, propustit ćemo let.«

»To nije moj problem, gospodine. Siguran sam da će talijanska policija pokazati razumijevanje i vašim se slučajem pozabaviti čim budu mogli.« Pogleda kolonu. »Premda ćete se možda načekati da viši službenik dođe do vas. Ovdje to ide malo sporije.«

Watkins je užasnut. Već sada sluti da će imati problema s umornom djecom u stranoj zračnoj luci, a tu je i njegova supruga s kratkim fitiljem. »Molim vas, policajce, zar nam ne možete progledati kroz prste? Mi smo američki građani, moram se vratiti u Chicago, odvesti obitelj kući i otići na posao.«

Nic zamišljeno protrlja bradu i osvrne se. »Dobro, slušajte. Provjerio sam vas i znam da ste obiteljski čovjek, da poštujete zakon, ali ipak moram odraditi svoj posao i odvesti auto u garažu na provjeru. Znaete kako je to s tim formalnostima. Kažete da vam je let uskoro?« Watkins kimne. »A valjda vam mogu pomoći. Ako mi date dokumente, mogu vas i djecu odbaciti do glavnog terminala, a kada pregledamo auto, vratit ću ga kompaniji. Ali morate se složiti da će to ostati između nas. Zbog takva nečeg mogao bih dobiti otkaz.«

»Razumijem. Ako to učinimo, možemo ići ravno kući?«

»Tako je.«

»A što je s našim pologom?«

Nic napravi grimasu. »Platili ste karticom?«

»Da.«

»Sredit ću da netko riješi papirologiju i da vam vrati novac.«

Watkins osjeća olakšanje. »To bi bilo super.«

Nic pogleda na sat. »Hoćemo li krenuti?«

John Henry Watkins široko se osmijehne, pruži znojnu ruku i drage volje preda ključeve detektivu.

STOŽER KARABINJERA, TORINO

Carlotta Cappelini odmakne se od monitora koji zauzima veći dio njezina stola. Ispred sebe ima slike visoke rezolucije šokantna Efremova rada. Istražila je svaku sliku — ili bar se pretvarala da istražuje slike ubojstva iz doma Marija Sacconija. Redovnik je zvijer.

Mlada policajka priđe njezinu stolu. »Za vas, gospođo.« Preda joj list papira.

Cappelini vidi kako pogled mlade brinete leti prema ekranu na snimak rane nožem kroz Sacconijevo srce. *Luogotenente* mišem smanji sliku, te ona nestane s monitora. »*Grazie*. To je sve.«

Djevojka se sabere i udalji.

Cappelini pregleda dokument. To je izvještaj o aktivnostima s Amerikančeva mobitela. Pokaže se da ga je koristio nekoliko puta nakon što je pobjegao s mjesta zločina. Bio je na pregledniku Yahoo, locirao je kurirsku tvrtku blizu zračne luke i nazvao ih je.

Nešto šalje.

Nešto dovoljno važno da to mora prijeći granicu čak i ako on ne može.

Ne. Cappelini uzme mobitel kojemu se ne može ući u trag, a koji koristi kad zove redovnika pa otipka njegov broj. »Slušaj me pažljivo, poslat ću ti broj kurirske tvrtke blizu aerodroma. Moraš brzo otići tamo. Nađi što je Nic Karakandez predao i zaustavi to — pod svaku cijenu. Razumiješ?«

»Razumijem.«

Linija se prekine i ona pošalje SMS. Kroz staklo na šefovu uredu vidi da je Fusco s majorom i zapovjednikom. Zna točno što govore. Ništa dobro za policajca iz Los Angelesa.

ZRAČNA LUKA CASELLE, TORINO

Obitelj Watkins zahvalno stoji pored svojih kofera i maše Nicu koji im uzvratu s grižnjom savjesti s vozačeva sjedala karavana pa ih ostavi ispred kružnih vrata terminala.

Napusti zonu za iskrcaj putnika i uključi se u promet. Kada se udalji od zračne luke, stane na tihoj nepopločenoj cesti i namjesti navigaciju za dugo putovanje koje mu prethodi. *Touch screen* je sitan pa tek iz nekoliko pokušaja utipka adresu koju mu je dala Erica Craxi, adresu Edouarda Broussarda, bivšeg šefa Marija Sacconija.

Malo računalo odradi svoj posao i automatski obznani da ga čeka putovanje dugo 366 kilometara, da će trajati manje od četiri sata, da će prolaziti preko dvije velike autoceste, proći dvije naplatne kućice i da će trošak goriva iznositi četrdeset eura.

Ponovno upali auto i ponada se da put neće ispasti puno skuplji nego što je računalo obećalo.

BOYLE HEIGHTS, LOSAGNELES

Mitzi parkira auto ispred kuće Jenny Harrison i poželi da je negdje drugdje. S obzirom na njezine osobne probleme, zadnje što joj na poslu treba je razgovor s mladom ženom o tome kako je otkrila truplo najbolje prijateljice.

Pokuca na razvaljena vrata, a policajac u uniformi ih otvori. Ima tamnu kosu, tridesetak godina i već sada ima previše kilograma te je prearogantan.

»Poručnica Fallon. « Mitzi mu pokaže značku. »Jenny Harrison je ovdje?«

»Nažalost.« On širom otvori vrata. »Prava je dama.«

»Što bi to trebalo značiti?«

»Ima jezičinu.«

»Dobro. I treba joj jezik da odgovori na moja pitanja.« Mitzi prođe pored njega i zakoluta očima. »Što se dogodilo s vratima?«

On ih gurne da se zatvore. »Kaže da je opljačkana. Susjedstvo je puno drogeraša i svodnika.«

Mitzi uđe u zadimljenu prostoriju i pokuša ne zakašljati. Pogled joj padne na izblajhanu olupinu žene koja puši cigaretu za cigaretom i sjedi na starom smeđem dvosjedu. »Jenny, ja sam Mitzi Fallon. Dolazim iz stana tvoje prijateljice. Moram ti postaviti nekoliko pitanja. Želiš li to obaviti ovdje ili u postaji?«

Harrison podigne pogled, a pepeo s cigarete padne na naslon kauča. »Što se dogodilo Kim?« Zvuči kao da je nadrogirana. »Što su joj napravili?«

»To želimo saznati, Jenny.« Priđe bliže i pogleda djevojčine oči. Definitivno je nadrogirana. Vjerojatno je pušila travu otkad je vidjela prijateljčino truplo. Tko joj to može zamjeriti? »Idi se istuširati. Presvući se pa ću te odvesti na klopu.«

»Ne želim se tuširati i nisam prokleta gladna.«

Mitzi klekne tako da su u istoj visini. »Dušo, to nije ponuda. To je uputa. Moram pronaći ubojicu, a nemam koristi od tebe ako nisi prisebna.«

Harrison tiho opsuje. Ustane, nestane u kupaonici pa zalupi vratima. Policajac pride Mitzi. »Prljavica ima fitilj. To će biti njezino prvo tuširanje ove godine.«

»Možda je prljava, ali ti si šupak. Za deset minuta ona će biti čista, a ti ćeš i dalje biti šupak.«

»Samo sam komentirao.«

»Nemoj. Prvi korak k tome da ne budeš šupak je da ušutiš.«

Policajac se ode pretvarati da pregledava oštećena ulazna vrata.

Mitzi razgleda stan. Nema uramljenih fotografija, nema telefona, nema štednjaka, samo malen star televizor, mikrovalna pećnica i čajnik. Vidjela je zatvorske ćelije koje su bolje uređene.

Nekoć bijel prekrivač sada je zamrljan kavom i progoren cigaretama. Plahte izgledaju kao da ih nitko nikada nije oprao. Podigne madrac i otkrije neobično spremište — nađe desetke kondoma, prijeteći nož za povrće i fotografiju s ultrazvuka. To je slika s pregleda u šesnaestom tjednu trudnoće, a napravljena je prije dvije godine. Zaključi da je Harrison zatrudnjela pa je dijete izgubila ili je abortirala. Činjenica da je zadržala sliku znači da razmišlja o majčinstvu.

Mitzi spusti madrac, obriše ruke pa pregleda kuhinju. Na malom je hladnjaku nekoliko fotografija pričvršćenih magnetima u obliku voća. Jedna slika prikazuje Harrison i mrtvu djevojku u klubu. Smiju se i drže velike koktele iz kojih vire kišobrani i ukrasi. Na drugoj su na plaži u bikinijima, otpuhuju poljupce u kameru. Harrison izgleda isto kao sada. Mitzi zaključi da je slika s plaže od ljetos, a da je ona s koktelima novogodišnja.

U hladnjaku se nalaze četiri kupovne večere, jeftin namaz, paket pljesnivih listića sira, četiri konzerve tune i četvrt boce votke. U dva ormarića pored sudopera nalazi se samo nekoliko nesparenih šalica, tri zdjelice i dva tanjura.

Harrison se vrati i izgleda umorno ali malo treznije. Omotana je samo ispranim zelenim ručnikom koji jedva pokriva njezinu golotinju. Njezina izblajhana kosa sada izgleda poput smeđih štakorskih repova. Mitzi pride vratima i otvori ih policajcu. »Daj nam pet minuta.«

On to bez pogovora učini. Harrison otvori klizna vrata ugradbenog ormara i izvadi blijedo ružičastu majicu i crne traperice. Cisto rublje nema ili ga ne želi obući. Bose noge ugura u prljave tenisice pa ručnikom obriše mokru kosu. »Fen mi je pokvaren. Kosa mi je poput žice.«

»Dobro izgledaš. Policajac kaže da su te opljačkali. Što su uzeli?«

»Ništa. Nisu imali što uzeti.« Makne ručnik pa shvati da je previše iskrena za vlastito dobro. »Joj, nije istina. Ukrali su novac koji sam štedjela — novac za praznike, možda petsto dolara, neki nakit i moj novi mobitel.«

»Da, svakako. Dok dođemo u postaju, sigurno ćeš se sjetiti i pedesetinčne 3D-plazme koju su uzeli, Valentinove haljine i cipela Jimmy Choo, dovoljno za stonogu.«

TORINO

Roberta Craxija probudi buka.

Mukao udarac. Pa još jedan. Ne zna koliko je dugo spavao. Zrak je vruć i ustajao — a on je slab jer je dehidrirao. Tlo pod njim se zatrese. Blizu njega palo je nešto teško. Čuje još jedan mukli udarac.

Pa još jedan.

Shvati što se događa. Netko miče teško kamenje s grobnice. Za nekoliko trenutaka bit će slobodan — ili mrtav.

Buka je sada jasnija. Kamen na kamenu. Nekakve gromade sigurno su bile naslagane na poklopac da se ne miče. One s vrha je maknuo, sada miče još one posljednje. Sazove svu tjelesnu i mentalnu snagu za svečano otvaranje grobnice. Tišina.

Pretpostavi da otmičar razmišlja kako da odgurne kamen s vrha. Neće se nagnuti preko njega i gurnuti jer bi tako izgubio ravnotežu i izložio bi se. Neće ga ni povući prema sebi i riskirati da on padne na njega. Ne, vjerojatno će ga odgurnuti s jednog kraja — kraja iznad Craxijeve glave. To je jedini način da se pozicionira iznad njega.

Craxi ima pravo. Efrem povuče poklopac nalijevo jednim snažnim pokretom. Bivši vojnik napravi svoj potez. Skoči što brže može.

Redovnik posrne unazad. Očekivao je otpor, ali ne tako brz i snažan.

Craxija izdaju gležnjevi čim skoči na do.

Redovnikova desna ruka poleti. Pokret traje djelić sekunde, ali ključan je. Craxi prekasno ugleda bljesak. Ulovi se za trbuh.

Efrem gleda kako se Craxi muči sa željeznom šipkom koju je zario u njega.

Craxi je drži s obje ruke i trudi se ostati na nogama. Zavrti mu se i padne na koljena.

Efrem mu priđe. Ravnodušno pogleda krv koja natapa košulju njegove lovine te proračunato kalkulira.

Dugo će mu trebati da umre ovako. Jako dugo.

Napravi krug oko Roberta. Stane iza njega. Primi njegovu glavu u pregib ruke i jednim silovitim pokretom slomi mu vrat.

Nic zapadne u gužvu čim ugleda znakove za Tangenziale Ovest-Sud/Savona/Piacenza. Toliko o točnosti navigacije. Treba mu preko sat vremena da s A55 dođe na A6. Razmišlja da nazove Mitzi i Amy. Mora im dati neke upute. Treba obaviti neke stvari. Međutim, ne namjerava koristiti mobitel koji mu je u džepu. Samo je brzo potražio kurirsku firmu, inače mu je mobitel ugašen otkad je napustio Fabija, a tako će i ostati. Prije ili poslije pronaći će govornicu. Od sada nadalje mobitel koristi samo za hitne slučajeve.

Pedeset kilometara i četrdeset minuta poslije nađe se u novoj gužvi* na naplatnim kućicama prema Savoni. Upali radio da zatomi zvuk truba. Napokon počne ubrzavati i shvati da se toliko usredotočio na traženje tamnoplavih vozila karabinjera i svjedijih plavo-bijelih policijskih vozila da je jedva primijetio neobičan spoj urbanih i poljoprivrednih zona pored kojih juri. Slaba zimska svjetlost već blijedi kada navigacija prekine njegove misli i obznani predviđeno vrijeme dolaska - još uvijek je dva sata udaljen od svog cilja.

Kašnjenje je možda dobro. Uz malo sreće, Broussarda će naći kako se odmara kod kuće. Nic nema znanstvenikovu sliku, samo Ericin opis — visok i mršav, elegantan, ima sijedu kosu i besprijekorno urednu bijelu bradu. Lako ga je uočiti. Postoji i gospođa Broussard — Ursula. Sitna i okrugla. Tamnokosa s malim rukama poput hrčka. Bilo mu je smiješno kad ju je Erica tako opisala.

Nic poslušno slijedi proračunate navigacijske upute i siđe s autoceste kod naplatnih kućica za Savonu. Sada je na pola puta. Postavlja sebi glavno pitanje je li ispred ili iza čovjeka koji je ubio Marija Sacconija i njegovu ljubavnicu — muškarca za kojeg vjeruje da je ubio i Tamaru Jacobs.

Ako je iza njega — koliko? Nic pogleda znakove kojima ide u susret, a osvjetljavaju ih svjetla drugih automobila. Ulazi u Francusku. Još malo i dobit će odgovore na sva pitanja.

CENTAR LOS ANGELESA

Subotom u tvornici radi samo nužan broj radnica. Dijelom zbog recesije, ali najviše zbog toga što većina žena odbija raditi vikendom. Vremena su teška, ali bolje je biti siromašan i uživati na kalifornijskom suncu nego imati nekoliko dolara viška i znojiti se svaki dan u pogonu, a pogotovo subotom.

John James u svojem je uredu i ne može se koncentrirati. Razmišlja o Kim Bass. Bilo je to nespretno ubojstvo. Možda čak i nepotrebno — oduzeo je život iz pogrešnih razloga. Inače je sve jasno. Oni kojima mora pomoći da prijeđu na drugi svijet su neznanci. Bog ga vodi do njih. Odabere ih jasno kao da im munja zasja iznad glava.

Bass je bila druga priča. Znao ju je. Bila je otvoreni neprijatelj ženi koju je volio. *Koju voli*. Muči ga pomisao da ju je ubio iz ljutnje i mržnje.

Da to nije bila Božja volja, već osveta zbog toga što je maltretirala Em.

A tu je i sama Em. Bog ih je spojio. Pokazao mu je da druga osoba u njemu može probuditi osjećaje koje nije poznao. Ipak, je li ga pogrešno shvatio? Je li ta žudnja bila dobra ili loša? Svakako se drugačije osjećao kada je bio uz Em. U njemu su se uskovitlali osjećaji. Zbog privrženosti prema njoj sve je počeo drugačije shvaćati — život, pa čak i smrt.

Počeo se preispitivati. Je li sve to ispit njegove vjere? Kao kada je Isus postio u pustinji, a vrag ga je testirao hoće li pretvoriti kamen u kruh? *Da*. To je bila Em. Ispit vjere. A on je pao. Čitao je o tome kako ženski trikovi mogu pokolebati slabe muškarce na svetim misijama. Sada razumije. Bilo je to vražje djelo.

Zavuče ruku ispod košulje i napipa rane od posljednjeg rezanja. Nije se dovoljno ozlijedio. To nije bila dovoljna pokora za bol koju je prouzročio Bogu. Počne se grepsti po truhu sve dok na prstima ne uoči krv. J. J. pogne glavu i moli za oprost. Moli ne samo za dušu žene koju je volio, već i za Kim Bass, ženu koju nije trebao ubiti.

FRANCUSKA

Nakon sto šezdeset kilometara vožnje po A10 Nic dođe na A8 pa do izlaza na kojem piše Nice-Nord.

Čak i u mraku vidi da je u kraju u kojem bi volio provesti više vremena. Volio bi istraživati mala sela raštrkana uz krivudave ceste po brežuljcima. Volio bi se zadržati u restoranu s morskim plodovima koji gleda na ocean. Sve bi mu bilo draže od lova na ubojicu.

Nije znao da je toliko umoran. Shvati to kada svojim velikim karavanom prebrzo uđe u kružni tok i kada čuje cvilež guma dok hvata pravac. To nije dobro. To *uopće* nije dobro s obzirom na neprijatelja koji na njega vreba iz mraka. Skoncentrira se dok vozi drugi krug kako bi izašao na izlazu za Boulevard Paul Rémond.

Zavoji i skretanja sada se samo nižu. Desno na Boulevard Comte de Falicon, desno na Aveniju du Ray, lijevo na Boulevard Cessole, pa na Gambettu, lijevo na Rue du Maréchal Joffre, desno na Rue de Rivoli pa na Promenade des Anglais. Kompjutorizirani glas obznani da će za tristo metara biti na svom cilju.

Sudbina.

Parkira se stotinu metara od velebna imanja Edouarda Broussarda i ugasi motor. Pregleda pištolj koji mu je Gorja dao, napusti vozilo i zadnji dio puta prijeđe pješice.

BOYLE HEIGHTS, LOS ANGELES

Restoran Joe s Steak and Surf obojen je jarko crveno i zeleno i izgleda poput jeftine verzije restorana Frankie and Benny's. Dupkom je pun jer Joe nudi obrok od tri slijeda i čašu vina za deset dolara po osobi.

Mitzi i Jenny Harrison sjede za okruglim crvenim stolom blizu kuhinje. Harrisoničin se apetit probudi, pa za predjelo pojede podgrijani krumpir pečen u ljusci pa odrezak, pomfrit i grašak tvrd poput sačme.

»Jeste li za desert?« Pita sredovječna konobarica Suzie kojoj ime piše na znački. »Nudimo pitu od pekan-oraha, kakao-kocke i razne okuse sladoleda.«

Mitzi izvadi bunt novčanica od jednog dolara iz torbe i potraži krupniji novac. »Preskočit ćemo desert, hvala.«

Suzie nije naučila da ljudi preskaču besplatan desert. »Jeste li sigurne? Mogu vam spakirati pitu za van.«

Taman misli ponovno odbiti, kada Jenny kaže: »Dobro, uzet ćemo pitu.«

Suzie se slabašno osmjehne i nestane.

Mitzi izbroji novac. »Vidjela sam slike tebe i Kim na hladnjaku. Čini se da ste bile bliske.«

»Išle smo zajedno u školu. Bila mi je poput sestre. Stalno smo se družile.«

»Zajedno ste obrađivale mušterije?«

Na trenutak razmisli bi li lagala. »Ponekad.«

»Jeste li nedavno nekoga razljutile?«

»Misliš, mušteriju?«

»Aha.«

Razmisli na trenutak. »Koliko se mogu sjetiti, nismo. Većina ih ode više no zadovoljna.«

»Jeste li bile s puno muškaraca, recimo, u zadnja dva do tri mjeseca?«

Sada Harrison izgleda zabrinuto.

»Ovo je između tebe i mene, ne porezne službe ili nekog drugog. Samo me zanima s kim se Kim viđala.«

»Imamo neke redovite mušterije.« Zastane, ali nema snage odvagivati riječi kao što bi inače učinila. »Imamo i tipa koji pazi na nas. Ponekad, znaš, očekuje da ga obje obradimo.«

Mitzi je majčinski pogleda. »Život je sranje, a najčešće su tipovi razlog tome. Oni su strojevi koji proizvode govna.«

»Meni kažeš.«

»Idemo u postaju. Trebam imena i brojeve — svodnika, klijenata, dečki* bivših ljubavnika, dobro?«

Jenny je zaglibila preduboko, pa joj preostaje samo da kimne u znak pristanka.

Mitzi pričekava s daljnjim pitanjima jer se vrati konobarica Suzie. »Izvolite. Spakirala sam pitu i kakao-kocku. Uživajte.«

»Netko svakako hoće.« Mitzi ustane i preda joj bijeli tanjurić s novcem za ručak i napojnicom od pet dolara. »Hvala na usluzi.«

»Bilo mi je zadovoljstvo.«

Harrison ustane i uzme kutiju s desertom, a konobarica nestane. Želudac joj krči od šoka što je sit nakon toliko vremena. »Hej, hoće onaj policajac moja razvaljena vrata ostaviti otvorena kada ode?«

»Ne, bez brige. Staviti ćemo ti novu bravu, a ključ ćeš dobiti u postaji.« Mitzi joj pridrži vrata restorana. »Jesu ti već provaljivali u stan?«

»Aha. Nekoliko puta. Većini ljudi jesu. Vjerojatno je to bila neka od kuja koja živi pored mene.«

Kratko se prošeću po ulici do auta. Mitzi otključa auto i krene prema vozačevim vratima. »Jesu li ti što uzeli?« Strogo je pogleda preko krova. »Jesu li ti *zaista* nešto uzeli?«

Ona odmahne glavom. »Mislim da nisu. Možda mobitel. Ali nisam sigurna. Sinoć sam se uništila i mogla sam ga ostaviti ili izgubiti bilo gdje.«

Mitzi uđe u auto pa pričekava da Harrison sjedne i stavi pojas. »Mobitel je na pretplatu ili na bonove?«

»Pretplatu. Bilo je povoljno, a na kraju ispadne jeftinije nego kupovati bonove. Uskoro trebam dobiti novi. Razmišljala sam da uzmem jedan od onih adenoida.«

Mitzi se nasmije. »*Androida*. Želiš reći androida.« Podigne prst do lica. »Adenoidi su žlijezde otraga u nosu, blizu grla.«

»Kvragu!« Harrison se nasmije. »Mjesecima već govorim anedoid.«

FRANCUSKA

Dva koraka od auta Nic osjeti miris soli i čuje riku Mediterana koji u mraku s njegove lijeve strane razbija pjenušaste valove. Svjestan je toga da mu je slučaj započeo na dinamama Manhattan Beacha, a da će možda završiti na pješčanim obalama Azurne obale.

U zraku se osjeća neugodna napetost. Nije to osjetio od onog dana kada je spustio telefon u svom stanu i shvatio da su žena i sin otišli u šetnju bez njega.

U zraku se osjeća smrt.

‘Približio se Tamarinom ubojici. Približio se toj sili koja može bez žaljenja oduzeti nevin život.

Vilu Édouarda Broussarda iz 1920-ih godina osvjetljava zlatan snop sigurnosnih svjetala i jasno je uočljiva s povijesne Promenade des Anglais. Stoji na uzvisini na uglu, iza elegantnih kamenih zidova, to je skupa nekretnina s dugim, tankim prozorima i veličanstvenim bijelim stepenicama koje s dvije strane vode do golemih vrata od mahagonija.

Nicu put priječe crna vrata ograde od kovanog željeza. Pritisne gumb na mjedenoj ploči i čeka.

Iz skrivenog zvučnika začuje Francuskinju s rafiniranim i zrelim glasom. »*Bonsoir.*« To zvuči više poput pitanja, a ne pozdrava. »*Qui est la ?*«

»Dobar dan. Trebam razgovarati s gospodinom Broussardom.«

Ona odgovori na engleskom. »Tko ste vi?«

Slabo svjetlo zasja iznad Nicove glave. Vidi da je kamera spojena s interkomom. »Gospodo, ja sam Nic Karakandez iz losanđeleske policije.« Izvadi značku i podigne je do kamere. »Ovo je moja značka. Drage ću vam volje dati broj svog šefa u policiji.«

Zujanje prestane i uslijedi samo tišina. Nic čeka i promatra pokrajnju uličicu i glavnu cestu. Srećom, ne čini mu se da ga je netko slijedio. Elektroničko zujanje oslobodi vrata i ona se otvore. On prođe, a vrata stanu pa se počnu zatvarati.

Dok stigne do podnožja kamenih stepenica, velika ulazna vrata se otvore i proučava ga visok dostojanstven muškarac sa srebrnom kosom i bradom.

Uvjeren je da je to Edouard Broussard. Dopusti si osmijeh. Bojao se da će zakasniti. Uvjurio se da će doći i otkriti još jedno masakrirano tijelo — ili dva.

»*Monsieur* Broussard?«

»*Oui. Bonsoir.*« On brzo povuče vrata za sobom da njegova supruga ne čuje nešto što ne treba. »Što želite?«

Detektiv još jednom pokaže značku. »Zaista trebam ući i porazgovarati s vama. Vjerujem da su vaš život, kao i život vaše supruge, u opasnosti.«

Broussard ga skeptično promatra.

Nic uoči njegovu sumnjičavost. »Dolazim iz Torina. Mario Sacconi je ubijen. Mislim da obojica znamo zašto.«

Strah prijeđe preko znanstvenikova lica poput sjene. Sirom otvori ulazna vrata. »Uđite.«

Nic prođe pored njega i uđe u zatvoreno predvorje presvučeno debelim tapisonom. U kutu stoji antikni stalak za kapute, nalik tanku smeđem stražaru.

Broussard zaključa i zakračuna vrata pa ga povede preko ulaštene recepcije s mramornim podom koju osvjetljava golem svijećnjak u obliku suze, dok se na zidovima nalaze ogledala u zlatnim okvirima. Okrene ulaštenu mjedenu kvaku na bijelim drvenim vratima i uđe u prostranu radnu sobu bez prozora. »Ovdje možemo razgovarati. To mi je radna soba i sigurna je.«

Nic pogleda zidove presvučene hrastovinom i zamisli da se iza drveta nalaze sefovi, ormarići i ladice pune tajnih rezultata DNK-analiza iz slučajeva dokazivanja očinstva i kriminalnih slučajeva. »Volio bih da pozovete suprugu ovamo.«

Broussard se namršti. »Zašto?«

Detektiv povuče desnu stranu jakne i pokaže Berettu. »Da vas mogu zaštititi. Ako dođe Mario ubojica, a vi ste u različitim prostorijama, barem jedno od vas će umrijeti.«

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Soba za ispitivanje nije ugodna poput restorana Joe s Steak and Surf, ali Harrisonica je dobila kavu i cigaretu, pa i dalje komunicira i zapisuje imena mušterija. Ustvari, sviđa joj se ta policajka. Nije razbijačka poput većine njih. Vjerojatno zato što ona radi u ubojstvima, a ne u porocima ili drogama. »To bi bilo to.« Gurne prema Mitzi list papira sa šest imena preko melaminske plohe stola.

»Misliš da bi netko od njih htio nauditi Kim?«

Harrison protrlja tjeme prstima, kao da je nešto grize. Glava joj nabija čim se prisjeti Kim kako leži mrtva na podu. »Možda Marlon.«

»Svodnik?«

Ona kimne i duboko povuče zadnji dim cigarete.

»Tukao vas je?«

»Ništa više od većine.«

»Koliko gadno?«

»Mene? Ništa posebno — pokoji šamar kada bih mu odbrusila. Ali jednom je poludio i razbio je Kim dva zuba.«

Komentar podsjeti Mitzi na Alfieja i po prvi put osjeti se zaista sretnom što ga se riješila.

»Ali platio joj je navlake.« Harrison se nasmiješi. »Kvalitetne.

Valjda je mislio da će gubiti novac ako to ne učini. Mislim, nitko ne želi gledati vampiricu pred sobom na koljenima, zar ne?«

Mitzi pomisli kako bi ona voljela vidjeti Marlona na koljenima — voljela bi mu raznijeti mozak. »Osim svodnika, što je s dečkima ili bivšim dečkima?« Gurne joj novi list papira preko stola. »Ime i adresa svih ljubavi u protekle dvije godine.«

»Ljubavi?« Harrison se nasmije. »Da je barem Kim imala te sreće. Muškarcima je bila samo zabava.«

»Znači, svima je prošla kroz ruke.«

»Baš to.«

»Je li postojao netko tko joj je nešto značio?«

Ona razmisli. »Bio je jedan tip. Bila je s njime nekih šest mjeseci dok njegova žena nije saznala.«

Mitzi kucne po papiru. »Ime.«

»D'rick Watts.« Ona to napiše. »Gad kakva nema.«

»Zašto joj se sviđao?«

»Ne znam. Bio je dobar prema njoj. Nekad bi joj kupio poklon. To rijetki tipovi rade. Živi iznad onog dućana s pločicama na križanju Autoceste Pomona i Istočne šeste ulice. Ne sjećam se imena dućana. Ali pazite se njegove žene, lako plane.«

»A što s Kiminom Obitelji, je li bilo kakvih svađa?«

»Već sam rekla policajcu da ona nema nikoga. Starog nikada nije upoznala, a mama ju je ostavila u Vegasu još kao klinku. Odrasla je u domovima i s udomiteljima.«

Otvore se vrata sobe za ispitivanje i veliko okruglo lice Dekea Matthews sa pojavi se na njima. »Fallonice, trebam te na trenutak.«

Mitzi pogleda Jenny. »Ah, kako da odbijem?«

Kapetan pridrži vrata pa ih zatvori kada Mitzi prođe. »Je li ti se javio Karakandez?«

»Nisam imala to zadovoljstvo.«

»Onda ti nazovi tog kućkina sina i saznaj kog vruga izigrava.«

»Kapetane?«

»Upravo su me nazvali karabinjeri iz Torina. Naš Nicky i neki privatni detektiv danas su provalili u kuću — u kojoj je potom dvoje ljudi pronađeno mrtvo.«

»Mrtvo?«

On je hladno pogleda. »Da ti objasnim što mrtvo znači?«

»Ne, gospodine.«

»Karakandez je pobjegao, ali prije toga narušio je mjesto zločina i uklonio forenzičke dokaze.«

»Kapetane, mora postojati druga strana priče.«

»Imaš pravo, detektivko, sigurno postoji.« Pogleda joj preko ramena u sobu za ispitivanje. »Riješi se one gubitnice, nađi našeg dečka i počisti taj nered prije nego što se pojavi šef policije i zamahne palicom prema mojim jajima.«

Matthews odjuri. Mitzi zastane trenutak prije nego što se vrati u sobu. Mora se prisiliti da izbací Nica iz glave i da se usredotoči na ubojstvo.

Nabaci osmijeh za Harrisonicu i nastavi je ispitivati. »Je li Kim radila zadnjih nekoliko tjedana?«

Harrison je pogleda ispod obrva.

»Pitam je li imala dnevni posao, ne noćni.«

Sada je razumije. »Aha. Radimo u istoj tvornici. Zараđujemo minimalac u tvornici u modnoj četvrti.«

»Gdje?«

»U Tkaninama Fahed na Bulevaru West Olympic. Ja sam joj našla posao.«

»Kakav?«

»Šivanje. Rezanje. Spajanje komada tkanine. Uglavnom radimo plahte, zastore i takve stvari.«

Modni okrug u L. A.-u proteže se preko stotinu blokova. Mitzi ga zna poput svog džepa. Kada vodite kućanstvo i imate strog budžet, to znači da posjećujete dućančice i skladišne rasprodaje. »Puno baba na okupu. Pretpostavljam da to zna dovesti do nekih tučnjava.«

»Aha, ponekad. Uglavnom se slažemo.« Jenny zaviri u svoju šalicu. »Mogu dobiti još kave?«

»Može. Uskoro ćemo napraviti pauzu. Prvo mi ispričaj o ženama s kojima radiš. Je li se Kim svadala s kojom od njih?«

»Nju nitko nije dirao — a ni mene. Ali znale smo se zabavljati. Uvijek je bilo podbadanja, ali nitko nas nije ponižavao.«

Mitzi promijeni pristup. »Ima li šanse da ste s nekime pretjerale da ste prešle granicu?«

»Kak' to misliš?«

»Jeste li nekome dale razlog da vas mrzi?«

Harrison se počese po obrvi. »Ne nedavno. Bila je cura, ali ona je dala otkaz. Emma, Emma Varley. Štreberica, znaš taj tip, toliko je marljivo radila da smo uz nju sve izgledale kao ljenčine. Nju smo malo zezale.« Harrison podigne dva prsta do lijevog obraza. »Ovdje ima madež koji stalno pokušava sakriti, pa što ga se više trudila sakriti, to smo je više zezale.«

»Je li ikada bila nasilna?«

»Zezaš me?« Harrison se nasmije. »Ne bi ona to znala. Sva je plašljiva kao miš.«

»I miševi znaju biti opasni — pitaj slona. Tko vodi to mjesto Tkanine Fahed — gospodin Fahed ili njegova supruga?«

»Gazda, ali njega ne vidimo često, možda jednom mjesečno. On ima nekoliko takvih dućana po centru. Tvornicu vodi nadglednik Jones. Zovemo ga Tuna.«

»To je ime ili prezime?«

Harrison se namršti.

«James, a ne Tuna.«

»Prezime, ne znam mu ime. On ništa ne kuži.« Ona se zamisli. »Da budem fer, zadnjih je nekoliko dana bio u redu. Nazvao vas je kad sam ga tražila da sazna je li Kim u nevolji i treba li joj platiti jamčevinu.« Opet dodirne šalicu. »Zaista mi treba kofeina. Ili mi dopustite da popušim džoint.«

»Dobit ćeš samo kavu.« Mitzi mahne buntom papira koje je Harrison ispisala. »Donijet će ti kavu da te podigne dok ja prosljedim ova imena na obradu i provjerim u Odjelu za pljačke jesu li ti popravili vrata.«

»Dobro bi mi došlo nešto da me podigne.«

»Samo kava.« Mitzi izade iz sobe.

»Hej, mogu te nešto pitati?«

»Naravno.«

»Zašto si tako ljubazna prema meni? Mislim, većina ljudi misli da sam ološ i tretira me poput govna. Zašto ti ne?«

»Možda zato što nisi govno. Možda ti je samo život usran, a ti mirišeš na svoj život.« Mitzi se vrati do stola. »Preživi ovo i započni život ispočetka, Jenny. Pomozi nam da ulovimo ubojicu tvoje prijateljice i učinit ćeš nešto dobro. Izbrisati ploču. Onda ćeš moći sama sebi reći da zaslužuješ novi početak.«

Harrison kimne i Mitzi na trenutak pomisli da je skoro stvorila vezu s njom. Da je tu malu ulovila prije nekoliko godina, mogla joj je promijeniti život.

FRANCUSKA

Ursula Broussard skromno je odjevena u bijelu svilenu bluzu i plavu plisiranu suknju do gležnja. Njezino bogatstvo otkriva tek niska od bisera oko vrata, širok vjenčani prsten i golem dijamantni zaručnički prsten na njezinu prstu.

»Znam da će ovo čudno zvučati«, kaže Nic kada svi stoje u radnoj sobi, »ali želim da napustite dom i da to učinite brzo.« Prvo se obrati Édouardu. »Ranije danas vidio sam tijelo vašeg bivšeg kolege, *monsieur* Broussard. Mučen je i ubijen u svom krevetu u Torinu. Ubio ga je muškarac koji to čini bez oklijevanja.« Okrene se prema Ursuli. »Mladu ženu s kojom je Sacconi spavao također je ubio — *nakon* što ju je zavezao i začepio joj usta.«

Madame Broussard prekrije usta i stisne se uz supruga. On se hrabro drži radi supruge. »Znate li zašto?«

»*Oboje* znamo zašto.« Nicov strogi pogled poruči da nema vremena za glumatanje. »Analizirali ste DNK koja je uzeta — pardon, *ukradena* — s Torinskog platna. Sada vas je netko spreman ubiti zbog onog što ste otkrili.«

Ursula progovori prije supruga. »*Monsieur*, kako ste došli do naše adrese?«

»Dala mi ju je Erica Craxi.«

Ona kimne pa oklijevajući upita. »Jesu li oni dobro? Erica i Roberto?«

Nic joj ne želi lagati. »Ne baš. Roberto je nestao — ali mislimo da je još uvijek živ. Ali Erica *je* na sigurnom. Za to sam se sam pobrinuo.«

Ursula prekrije usta rukom i kaže nešto tiho na francuskom, nešto što Nic niti čuje niti razumije.

Edouard pak razumije. Činio je mnoge ludosti u životu, uglavnom za novac, ali rijetko ignorira savjete supruge s kojom je proveo trideset godina. Bez riječi on priđe drvenoj ploči na zidu iza detektiva i pritisne je čvrsto dlanom desne ruke. Otvore se vratašca. On ih širom rastvori i otkrije četvrtasti crni sef sa šifriranom bravom, pola metra visok i isto toliko širok.

Znanstveniku je potrebno skoro trideset sekundi da odvrta kompliciran niz brojeva. Konačno povuče tešku čeličnu šipku i otvori vrata.

Nic pogleda na sat. U kući je skoro deset minuta. Šest stotina sekundi da im se ubojica Marija Sacconija još više približi.

Francuz izvadi jedini dokument u sefu — omotnicu veličine A4, zatvorenu i zalijepljenu. »To je to.« Ispruži omotnicu. »To je sve. Kompletni rezultati. Originalna folija. Svi podaci i ostaci uzorka.«

Nic uzme kuvertu i otvori je. Unutra je sjajni A4-papir na kojem je nešto poput bar koda. To je genetski otisak. Možda najvažniji na svijetu. Možda je to Božja DNK? Ili samo pripada nepoznatom strancu? U maloj plastičnoj omotnici nalaze se smeđ uzorak i malen mikročip od osam gigabajta za USB. Ondje su i bilješke i pisma. Natipkani i rukom ispisani dokumenti na talijanskom i francuskom. I jedan na engleskom. Koji je Tamara Jacobs poslala Robertu Craxiju.

Nic podigne pogled, ali ne pogleda Edouarda. Jasno mu je tko donosi važne odluke u Obitelji Broussard. »*Madame*, moramo odmah napustiti ovu kuću.«

»Onda idemo.« Ursula Broussard otvori vrata radne sobe. »Naši životi su u vašim rukama, *monsieur*.«

129.

Edouard Broussard pritisne privjesak na ključevima i otvore se elektronička željezna ograda iza vile. Crni BMW 7 gotovo nečujno izađe s prilaza u pokrajnju uličicu.

Nic sjedi otraga spuštene glave, a pištolj drži ispod ravnine prozora. Ursula obavi nekoliko poziva na telefonu u autu, a njezin suprug skrene na zapad na promenadu. Bijeli i glasni valovi oceana razbijaju se s njihove lijeve strane. S desne strane prolete otmjeni hoteli. Nic pregledava promet iz svih smjerova. Koristi vozačeve retrovizore da bi imao bolji pregled vozila koja dolaze i sprijeda i straga. »Koliko nam dugo treba dotamo?« upita.

»Samo deset minuta«, okrene se Ursula i nagne se između prednjih sjedala.

»Nemojte gledati u mene«, prasne Nic. »Okrenite se naprijed. Upamtite, u autu ste sami sa suprugom.«

»*Pardon*«, kaže ona, iznenađena njegovim manjkom manira.

Nica nije briga. Osoba koja je otela Roberta Craxija — bivšeg operativca — ne treba dodatnu prednost protiv sredovječnog bračnog para i umornog policajca.

Auto stane u gužvi kada velik kamion prijede obje trake. Auti oko njih žele proći, pa zatrube.

Nic se ukoči. Nije dobro biti u gužvi. Ovdje su lake mete. Auto ispred njih stane, pa i Edouard mora zaustaviti veliki BMW. Nic u retrovizoru vidi da im se približava motor — vozi slalom između zaustavljenih automobila iza njih — i traži prostor za prolaz. Vozač je odjeven u crnu kožu i lice mu je skriveno kacigom. Savršena maska za ubojicu. Nic se premjesti na stražnjem sjedalu, nasloni se na vrata i primi pištolj objema rukama.

Motor obilazi automobile. Stane paralelno s prozorom kod stražnjih vrata. Nic uperi Berettu u vozačevu glavu u kacigi. Prozorska stakla su zatamnjena, pa on zaključa da ga vozač ne vidi. Motor se pomakne naprijed i zabruji. Nic drži prst na okidaču. Vozač stane paralelno s Ursulom Broussard.

Nic se premjesti i nanišani preko njezina ramena. Nema smisla da puca u glavu zaštićenu kevlarom, morat će pucati u vrat ili tijelo. Odjednom

motor zabruji. Skrene desno. Nic se nagne lijevo. Prebaci ruke naprijed. Nema ga. Motor je odjurio i ostala je samo buka. Grlena rika i dim iz ispušne cijevi koji im obznane da je motor pronašao uzak otvor u prometu. Ništa drugo.

Tip je samo bio znatiželjan. Jednostavno je htio zaviriti u vrhunsku limuzinu da vidi kako izgleda i kakva si osoba može priuštiti vozilo koje vrijedi preko stotinu tisuća eura. Nic počne lakše disati kada gužva popusti i kada uoče znakove za zračnu luku Cote dAzur.

130.

Ta suvozačevu sjedalu zazvoni mobitel.

Efrem se javi. »Da.«

»Gdje si?« pita Carlotta Cappelini odrješito.

»Ispred vile. Svjetla su upaljena. Vidim i vozilo koje je Amerikanac vozio.«

Ona zaključi da on misli na Gorijin fiat. »Njih nema. Kao ni Amerikanca.«

On preleti pogledom po imanju. »Kako to misliš?«

»Baš kao što sam rekla. Naš Odjel za komunikacije pokupio je GPS-lokaciju telefona Édouarda Broussarda. Kretao se na zapad brzinom od pedeset kilometara na sat, pa možemo zaključiti da se nalazi u njegovu autu i da se voze u zračnu luku.«

On upali motor. »Imate li još uvijek taj signal?«

»Si.« Ona pogleda kartu na monitoru i svjetleću narančastu točkicu. »Kreni i dat ću ti upute.«

On spusti ručnu kočnicu i uključi se u promet na glavnu cestu paralelnu sa promenadom.

»Jesi li zaustavio pošiljku koju je slao?«

Bojao se da će ona to pitati. »Zakasnio sam. Već je otišla.«

»Zakasnio?«

Odluči da joj neće objasniti što ga je zadržalo. Nije mogao ostaviti Craxija da polako umire u grobnici, a nije smio riskirati da mu pobjegne.

Cappelini je bijesna. »Što ako te netko u kurirskoj firmi prepozna i nekome da tvoj opis?«

»Neće.«

»Kako možeš biti tako siguran?«

»Siguran sam. Od njih je ostao samo pepeo. Pepeo ne može govoriti.«

131.

Edouard Broussard preda ključeve auta mladiću u uniformi ispred hotela Sheraton koji se nalazi nasuprot zračnoj luci.

Tako kasno nema letova iz zemlje, pa su Nic i Broussardovi uzeli sobe i odlučili putovati rano ujutro. Ursula će otići u Švicarsku k prijateljici, višoj diplomatkinji, gdje će imati dvadesetčetverosatnu zaštitu. Nic i Édouard odletjet će u Pariz i uloviti let za Los Angeles pa će Odjel za ubojstva dobiti Édouardovu punu izjavu. Ili je barem Nic skovao takav plan da svi budu na sigurnom, a da se on skine sa slučaja.

Podignu ključeve pa odnesu male kovčege koje su nabrzinu spakirali u susjedne sobe na trećem katu. Nic zaključa Ursulina vrata, navuče lanac pa za svaki slučaj još podmetne naslon stolice ispod kvake. On i Édouard povuku se u drugu sobu gdje Nic na isti način osigura vrata. Édouard otvori minibar. »Treba mi piće. A tebi?«

I Nicu treba. Želi nekoliko hladnih piva i čašu Jack Danielsa, ali suzdržanost nadjača želju da se opusti. »Samo vodu, molim.«

»Kako želiš.« Édouard uzme nekoliko bočica brandyja, a Nicu dobaci plastičnu bocu vode. »Mislim da znam nešto o muškarcu koji je ubio Maria, o tome odakle je.« Izlije brandy u čašu. »Tvoju spisateljicu *madame* Jacobs u Italiji sam upoznao s Robertom. Zajedno smo se sastali s njom kada sam verificirao rezultate DNK-testova. Brinula ju je točnost testova izvršenih na nečem toliko starom.«

»To mi je jasno. Iskoristiv uzorak star nekoliko stoljeća — nisam mislio da je to moguće.«

»Ne, posve je moguće.« Édouard odmah odbacuje samu ideju da on to ne bi mogao izvesti. »Mario je koristio standardnu PCR- metodu, znate li što je to?«

Nic je ulovio dovoljno silovatelja da okvirno razumije proces. »Znam. Lančana reakcija polimerazom — koristi se u laboratorijima da se stvori uzorak kada nema dovoljno genetskog koda za puni profil.«

On se nasmiješi. »To je pojednostavljena analiza znanstvenog otkrića koje je svome izumitelju donijelo Nobelovu nagradu iz kemije prije više od dvadeset i pet godina, ali dovoljno je točna. PCR- metodom možemo

umnožiti jedan dio DNK tisuće ili milijune puta sve dok ne dobijemo dovoljno genetskih podataka za vjerodostojan profil.«

»Ali to nije bilo dovoljno u slučaju platna?«

»Bilo je, ali htjeli smo verifikaciju dobivenu dvjema tehnikama i od dva različita ispitivača. Tako da sam ja odlučio koristiti novu tehnologiju, nešto modernije od standardne PCR-metode.«

»A što je to?«

»Amplifikacija mikro RNK.«

Nic ga blijedo gleda.

»Nemam vremena da vam objasnim. Zamislite RNK kao DNK, dakle genetski kod. Ali jednostruka je, a ne dvostruka, i ima puno kraće lance nukleotida od DNK.« Zastane kao da se premišlja oko nečega. »Recimo samo da nam mikro RNK", zajedno s novijom komercijalnom opremom poput MiniFiler i Identifiler Plusa, daje vjerodostojniji rezultat, rezultat za koji smo bili uvjereni da će ga znanstvena zajednica lakše prihvatiti.«

»Što je Tamara Jacobs htjela dokazati rezultatima?«

»Identitet muškarca ispod Torinskog platna. Mislila je da time može dokazati da je to bio — ili da to nije bio — Isus Krist.«

»Ali kako?« Nic se namršti. »Da bi to učinila, morala bi otprije imati uzorak Kristove DNK za usporedbu.«

»Ne nužno.«

Nic je zbunjen. »Da, bi. lo je problem s kojim se mi stalno suočavamo. Nađete uzorak DNK na mjestu zločina, ali morate ga spojiti s osumnjičenim. Dakle, platno je njezin uzorak s mjesta zločina, ali ona ga nema s čime usporediti.«

»Ne, ali znala je da postoji nešto.«

»Ne razumijem.«

»Tamara je vjerovala da postoji još jedan uzorak. Ne ovaj uzet s platna, već uzorak s križa na kojem je Krist umro.«

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Kada se Mitzi čuje s Tylerom Carterom i završi obradu izjave Jenny . Harrison, već je skoro ponoć. Nekoliko je puta pokušala nazvati Nica, ali nije ga dobila. Matthews će sutra opet poludjeti.

Iako može naručiti taksi za djevojku ili narediti nekom od policajaca da je odveze, Mitzi je odluči sama vratiti u Boyle.

Odjel za pljačke održao je riječ i Harrisonica zahvalno umetne novi ključ u novu bravu na vratima. »Šteta što nemamo vrpču za prerezati. U ovom stanu još ništa nije bilo novo.« Okrene se prema Mitzi. »Hoćeš ući na piće? Imam votke.«

»Ne, hvala. Premorena sam. Imaš moj broj — nađi govornicu i nazovi me u ponedjeljak. Možeš i prije ako se nečega sjetiš ili samo poželiš s nekime razgovarati.«

»Hvala.«

Pričeka da se vrata zatvore i da čuje zvuk zaključavanja. Svijet je pun djevojaka poput Jenny Harrison — samih žena rođenih u neimaštini u kojoj su i ostale. Dok se vozi kući, razmišlja o fotografiji koju je pronašla ispod madraca i pita se hoće li se Jenny jednog dana srediti i imati te sreće da se uda i rodi djecu. Usprkos svim problemima s Alfiejem, sve bi to ponovila kada bi to značilo da će imati Jade i Amber.

Mitzi se parkira i uđe u kuću. Kuća je užasno prazna. Nema Alfieja. Nema cura. Samo ona, sama samcata. Zapita se kako će joj život izgledati kada cure napuste gnijezdo. Pogleda na sat. Skoro je jedan ujutro, ali zna da neće moći spavati. Misli joj odlutaju. U kalifornijskom državnom zatvoru sada su svi zaključani u ćelijama. Zatvor je to sagrađen za dvije tisuće zatvorenika, a unutra ih je ugurano duplo više. To policija zove *udobnošću*. Svjetla su sada ugašena. Čuju se neobični zvukovi udaranja i lupanja u smrdljivoj tami. Tisuće tipova — uključujući oca njezinih cura — zure u tamu iznad kreveta i pokušavaju shvatiti kako su, zaboga, tako zeznuli.

»Samo ti zuri i dalje«, kaže, a glas joj ne zadrhti. Otvori hladnjak i shvati da je trebala otići u dućan. »Dobro promisli o tome što si odbacio, Alfie Fallone.«

Zazvoni joj mobitel i ona ga brzo izvadi iz torbe na stolu. »Halo.«

»Mitzi, Nic je.«

Raskolači oči. »Hvala Bogu. Koji si vrag napravio ? Matthews će te ubiti golim rukama.«

FRANCUSKA

Kroz prozore recepcije hotela Sheraton probija se slaba Svjetlost.

Sedam je sati ujutro i čini se da će dan biti topliji nego što je normalno za to doba godine.

Edouard i Ursula plate noćenje, a Nic sjedi na stolcu i gleda kako se hotel budi. Ovo mu je zadnji tjedan na poslu. Ta misao potisne sve ostale. Ovo je početak kraja. Završetak njegova detektivskog života i užasa koji su ga pratili.

Sinoć kasno Mitzi je detaljno prepričao sve što se dogodilo u Torinu i ona je obećala da će odmah ujutro otići k Matthewsu i sve mu objasniti, uključujući i to zašto je morao uzeti dokaze iz Sacconijeve kuće. Uskoro će on i Broussard biti na letu za LAX, a Ursula će biti na sigurnom u Ženevi. Sutra će uzeti Broussardovu izjavu i predati ga osobi koja će preuzeti slučaj kada on napusti službu. Do utorka će, uz malo sreće, svi forenzički dokazi biti obrađeni i potvrđeni. Teško je zamisliti galamu koja će se podići kada procuri vijest da imaju Kristov DNK-profil. Adam Geagea i ostali šmokljani iz ureda glasnogovornika past će na dupe.

Nic zamisli četvrtak — do tada bi losanđeleska policija trebala imati potvrdu francuske policije da će zaštititi Edouarda i Ursulu Broussard, pa se znanstvenik može vratiti kući. U petak navečer on će u bučnom baru nazdravljati hladnim pivom i veselo se opraštati od policije.

Broussardi se pojave ispred njega i prekinu njegovo maštanje. Vidi na njima da nešto nije u redu.

»Štrajkaju.« Édouard rezignirano slegne ramenima. »Francuski kontrolori leta.«

»Nenadano«, objasni Ursula. »Nijedan avion neće poletjeti u sljedeća dvadeset i četiri sata.«

Nic se primi za glavu. »Ne možemo ostati ovdje. Ne možemo cijeli dan samo sjediti i čekati — kao da tražimo nevolje.«

»Slažem se«, kaže Édouard i okrene se prema supruzi. »Odvest ćemo te u Ženevu i letjeti otamo.«

Nic nema pojma koliko je Švicarska daleko. »Koliko će nam trebati?«

Édouard slegne ramenima. »Nedjelja je, pa promet neće biti gust. Mislim da će nam trebati šest ili sedam sati, ovisi o tome hoćemo li stajati.«

»Moramo stajati«, inzistira Ursula. »Takvo je putovanje nezamislivo bez stajanja.«

Nic ustane. »Krenimo onda. Što prije odemo, to bolje.«

»Reći ću im da dovezu auto.« Édouard se počne udaljavati. »Možemo pričekati vani.«

»Ne.« Nic odmahne glavom. »*Unutra*. Čekat ćemo unutra do posljednjeg trenutka.«

Édouard ga šokirano pogleda. »Kako želiš.«

Njezin suprug krene do osoblja koje parkira aute, a Ursula Broussard priđe Nicu. »On nije dobro. Neće vam sam to reći, ali to je istina.«

»Što mu je?«

Ona položi ruku na prsa. »Lani je imao problema sa srcem. Aritmija.«

»To su nepravilni otkucaji srca, je l'?'«

»*Oui*. Pati od preuranjene ventrikularne kontrakcije. Doktor kaže da je to povezano sa stresom, a možda i s previše kofeina i cigareta. Natjerala sam ga da prestane pušiti, ali kave se ne može odreći.«

»Ja bih imao isti problem.« Pokuša joj se utješno osmjehnuti.

»*Madame* Broussard, neću vam lagati, još se nismo izvukli iz opasnosti. Dat ću sve od sebe da zaštitim vas i vašeg supruga, ali nisam siguran da mogu ukloniti stres.«

»Razumijem. Samo sam htjela za znate za njegovo stanje.«

Édouard im prilazi.

»Hvala, imat ću ga na oku.«

»*Merci*.«

»Auto je stigao«, kaže im znanstvenik i mirno se osmjehne. »Možemo krenuti.«

CARSON, LOS ANGELES

John James stoji gol u spavaćoj sobi osvijetljenoj svijećama. Između kažiprsta i palca desne ruke drži tanak žilet. Glava mu puca od oluje emocija i sumnji koje ga još uvijek razdiru.

Pogleda se u dugu tanku ogledalu na ormaru. Bez trzaja zareže kožu ispod lijevog ramena i napravi okomit rez dugačak sedam i pol centimetara. Prije nego što prokrvari, napravi i vodoravan rez preko toga dugačak pet centimetara. Gleda kako mu se na koži pojavljuje savršen crveni križ.

‘Obično osjeća bol od trenutka kada se zareže. Vanjska bol odgovara unutarnjoj boli. To je savršena ravnoteža. Znak da mu Bog oprašta, signal da mu se duša pročišćava puštanjem krvi. Kao što je patio Isus, kao što je Gospod krvario za nas, tako on mora krvariti za Isusa.

Međutim, u rane sate dana odmora on ne osjeća ništa. Zareže se opet. I dalje ništa. Suze mu ispune oči. Napušten je. Adrenalin koji dolazi s rezanjem, ta žrtva, fokus — sve mu to pomaže da se kontrolira, da se usmjeri. To ga obuzdava. Ali ne večeras. Večeras osjeća samo prazninu. Kao da ga je Bog napustio. Mora se jače potruditi. Mora dokazati da je dostojan.

J. J. cijela prsa prekrije crvenim križevima. Krv teče, a on prelazi na rebra i trbuh. U ogledalu ne vidi svoj odraz, već platno od mesa — portret svoje ljubavi prema Bogu. Crveni mlazovi sada teku od njegove ključne kosti do kuka.

To nije dovoljno. To nije ni približno dovoljno. Uzme žilet u drugu ruku. Napravi nove križeve preko desne strane prsa. Nije jednako precizan s lijevom rukom, pa nespretno zareže osjetljivu neravnu kožu oko bradavice — areolu. Konačno osjeti navalu endorfina, znak da je Bog zadovoljan. Gospodin očekuje više od njega. Isus od njega traži da učini sljedeći korak i dokaže se.

Zareže dublje u ružičasti krug oko mesnate bradavice i približi se ogledalu. Ne skida pogled s očiju koje ga gledaju s osvijetljenog ogledala. Osjeća se kao da je izvan svojeg tijela. Nematerijalno. Odvojio se od stvarnosti.

Žilet pili sve dok ga ne preplavi bol. Osjeti je poput strujnog udara. Bog je zadovoljan. J. J. podigne glavu u ponosnu deliriju. Oči je zaklopio, ali prstima i oštricom pronađe bradavicu koja visi na komadu kože pa prereže taj zadnji komad tkiva.

FRANCUSKA

Upute se sjeverno od zračne luke i nakon kilometar i pol pridruže se brznoj struji prometa koji teče prema zapadu. Kroz zatamnjena stakla BMŸ-a Nic gleda znakove mjesta za koja je do sada samo čuo: drevnu luku Antibes, mjesto koje je nastalo pet stoljeća prije Krista; Cannes, dom Međunarodnog filmskog festivala, Saint-Tropez, igralište najbogatijih ljudi na svijetu.

Édouard krati vrijeme pričama o gradovima pored kojih prolaze. »Znaš li kako je Saint-Tropez dobio ime?«

Nic pokuša logično pogoditi. »Osnovao ga je neki svetac ili se tamo sklonio?«

»*Très bon*. Mučeniku svetom Torpesu odrubili su glavu u Pisi za vrijeme Neronove vladavine. Tijelo su mu stavili u truli čamac — zajedno s kokotom i psom — i ovdje se nasukalo.«

Nic se namršti. »Kokot i pas? Nadao sam se nečem romantičnijem.«

»Ima romantike u Saint-Tropezu«, kaže Ursula. »Coco Chanel, Elsa Schiaparelli, puno je glamura ovdje pronašlo dom. I, naravno, Brigitte Bardot.«

Édouardovo se lice ozari. »Ah, Brigitte, dokaz da je Bog stvorio ženu.«

Nic promatra bračni par koji se preko sjedala primio za ruke. Pomisli na Carolinu. I ona bi napravila takvo što dok je on vozio, a onda bi zajedno zavirili preko sjedala i pogledali Maxa kako leži u sjedalici i komentirali bi koliko je lijep te bi zamišljali kakav će biti kada odraste i što će raditi. »Kako ste se upoznali?« Pitanje prvenstveno postavi da prekine svoj tijek misli.

»Mi?« Édouard se nasmije i šapne nešto na francuskom.

Nic vidi da su se čvršće primili za ruke.

»Dobro«, kaže Édouard s osmijehom. »Žena se složila da ti ispričam. Vidio sam njezine grudi i onda sam se zaljubio u nju.«

»Molim?« Nic raskolači oči.

»Moj je otac imao kozmetičku kliniku u Nici i Ursula mu je bila pacijentica. Vidio sam njezine fotografije i znao sam da želim tu prelijepu ženu u svom životu.«

»Znači, medicina vam je u Obitelji.«

»Samo s očeve strane. Imao je kliniku u Nici i premda se moja majka rastala od njega, uvijek je brinuo o nama i ostali smo u kontaktu. On je bio moje nadahnuće.«

»Ali majka vas je odgojila?«

»*Oui*. Bili smo jako bliski. Tata je po cijele dane radio, njega uopće nisam viđao. Ona je bila Talijanka. Nažalost, sada je mrtva, pokoj joj duši. Kada su se rastali, odvela me u svoj rodni Rim gdje je imala obitelj. Živio sam tamo od sedme godine.«

Nic otkrije da mu znanstvenik postaje sve simpatičniji. »Smatrate li se Francuzom ili Talijanom?«

Broussard se nasmije. »Francuz sam, naravno, premda obožavam Italiju. Proveo sam divne godine na sveučilištu Ea Sapienza u Rimu i dobio sam mjesto u školi za obuku Arme dei Carabinieri, što je pravo postignuće za mladog Francuza — iako sam do tada već imao dvojno državljanstvo. U ono ste vrijeme bili jako popularni kod cura ako ste znali i francuski i talijanski.«

»Mislím da to vrijedi i danas.«

»Slažem se.« Obojica se nasmiju. »Završio sam magisterij iz bioloških znanosti i onda sam dobio stipendiju za Oxford.«

»Oxford u Engleskoj?«

»*Oui*. Mada Engleskinje nisam toliko impresionirao. Mladići koji su učili o izradi genskih karata nisu im bili ni približno onoliko zanimljivi koliko oni koji su studirali umjetnost.«

Ursula se ubaci. »Znate da se Englezi i Francuzi ne slažu?«

»Mislio sam da je cijela Europa jedna velika sretna obitelj.«

»Ni blizu. Francuzi mrze Engleze — smatramo ih vulgarnima. Englezi mrze Francuze — smatraju nas arogantnima. Nizozemci mrze Belgijance jer vjeruju da im pripada njihova zemlja; Belgijanci preziru Nizozemce jer su tako izravni i hrana im je loša — a svi mrze Nijemce.«

Sada se svi nasmiju.

Édouard nastavi sa svojom pričom. »Većinu života proveo sam u znanstveno-istraživačkom krilu karabinjera, ali dolazio sam kući i provodio

vrijeme s ocem. Za vrijeme jednog posjeta upoznao sam Ursulu i znao sam da s njom želim provesti ostatak života.«

»Neko smo vrijeme živjeli u Italiji«, objasni ona, »ali ja sam Francuskinja i Nica je oduvijek bila moj dom.«

»I ja se tako osjećam. Kada mi je otac umro, ostavio mi je kuću i svoj posao, pa smo se doselili ovamo.«

»Sada se bavite kozmetičkom kirurgijom?«

On ga šokirano pogleda. »Ne, bio bih grozan. Zapošljavamo mnogo dobrih kirurga koji se time bave. Ja sam samo proširio djelatnost klinike, pa sada radimo i DNK-profile za francuske zvijezde i VIP-osobe — za one koji žele izbjeći skupe tužbe oko očinstva.«

Auto uspori zbog nove naplatne kućice.

»A vi?« pita Ursula. »Što je vas oblikovalo u muškarca kakav jeste?«

»Smrt«, odvrati Nic. »Smrt mojih roditelja. Smrt žene i djeteta. Smrt je utjecala na mene više od bilo čega drugoga.«

OAKWOOD, LOS ANGELES

Tri su sata i četrdeset i pet minuta ujutro. Tyler Carter, koji pati od nesanice, gleda gluposti na televiziji, trenutačno reprizu zadnje epizode *Conana*. Tip je definitivno prije bio puno smješniji.

Obraduje se zvonjavi mobitela. Prihvaća sve što će razbiti monotoniju tih sati između ponoći i zore. »Carter.«

Poziv ne traje ni minutu, ali kada poklopi, zna da će mu taj poziv promijeniti svaki trenutak života od sada nadalje.

To je poziv koji je sanjao. Napiše poruku na blokiću koji drži pored kreveta pa se brzo ode istuširati. Deset minuta poslije je odjeven, u autu je i prebrzo vozi u postaju.

STOŽER KARABINJERA, TORINO

Sredina je jutra kada *luogotenente* Cappellini pozovu u ured Giorgija Fusca. Četrdesetpetogodišnjak stoji okrenut zidu, ruke su mu sklopljene, more ga brige.

»*Capitano?*«

Okrene se i strogo je pogleda. »Sjedni.«

Ona sjedne njemu prekoputa.

»Upravo smo pronašli tijelo Roberta Craxija.«

»Gdje?« U njezinu glasu nema emocija.

»U staroj crkvi na istoku grada. Neka su ga djeca pronašla. Dovoze ga na patologiju.« Pogleda u stranu i pogled mu zastane na grbu karabinjera na zidu. »Rečeno mi je da mu je iz želuca virila željezna šipka i da mu je vrat slomljen.« Opet je pogleda. »Taj muškarac, što god ti mislila o njemu, nekoć je bio najhrabriji i najpouzdaniji talijanski vojnik.«

Ona se lecne. »Si, capitano. Razumijem. Što je s njegovom ženom?«

»Nema vijesti.« Fusco korača uredom. »Javi Fabiju Goriji za Craxija i vidi hoće li sada htjeti razgovarati s nama.«

Ona kimne.

»Policajac je iz crkve javio da je ondje otvorena stara grobnica i da su ostaci izvađeni. Craxijevu odjeća prekrivala je prljavština i plijesan koja odgovara prljavštini iz grobnice. Netko ga je tamo držao. Držao ga je tamo pa ga je pustio da bi ga ubio.«

Ona šuti.

»*Luogotenente*, ima li nešto što ja ne znam o ovom slučaju? Nešto što bih trebao znati?«

»*Nema, capitano.*«

On nije siguran da joj vjeruje. »Prije nekog vremena tražila si sredstva jer si vjerovala da je Craxi upleten u međunarodnu prijevaru da prodaje tajne informacije, možda o ilegalnim uzorcima uzetim s Torinskog platna — ali sada imamo ubojstvo u Americi i tri ubojstva ovdje u Italiji.« On obiđe stol i približi joj se. »Carlotta, poštujem to što želiš zaštititi ugled

Arme — zato sam odobrio tvoj slučaj — ali ne poštujem to što mi možda uskraćuješ informacije koje bi mogle spasiti živote.«

Ona nevino slegne ramenima. » *Capitano*, rekla sam vam sve što znam. Možda iza Craxijevih aktivnosti ima puno toga što ja nisam otkrila, ali moja je istraga za sada samo pokazala da je povezan s Marijem Sacconijem.«

On zuri u nju. Cappelini je u uzlaznoj putanji. Jedna je od rijetkih poručnica u karabinjerima i očekuju je velika djela. Mora uvažiti njezine riječi. »Ima li novosti o američkom detektivu?«

Ona odmahne glavom. »Nema još. Pojavit će se on negdje.«

»*Commandante* je razgovarao s njegovim nadređenim i obavijestio ga da je remetio mjesto zločina — znaš li što je on odgovorio?«

Ona šuti.

»Rekao je da je Karakandez sigurno imao *dobar razlog*. Rekao je da je on sjajan detektiv — jedan od njegovih najboljih ljudi.« Fusco znatiželjno nagne glavu. »Zašto je to onda učinio, Carlotta? Zašto bi jedan od najboljih detektiva iz Los Angelesa uzeo dokaze s mjesta zločina u Torinu? Možda zato što nije vjerovao mjesnom službeniku koji je bio s njim?«

»Nadam se da to nije razlog, gospodine.«

»I ja. I ja.« Mahne joj da može otići. »Vrati se na posao i donesi mi neke dobre vijesti do kraja dana.«

FRANCUSKA

Redovnik gleda luksuznu crnu limuzinu pred sobom. Nalazi se pet auta iza nje. To je idealna udaljenost za praćenje. Lako na vrijeme vidi svako skretanje s glavne autoceste, a njega nije lako uočiti.

Efrem slijedi veliki auto otkad je izašao iz reda automobila ispred hotela Sheraton prije dva sata. Milina je slijediti Edouarda Broussarda. Ne mijenja brzinu — vozi devedeset na sat — samo ponekad ubrza na sto kada pretječe.

Redovnik zamišlja kako oni sjede u autu. *Madame* Broussard sjedit će na suvozačkom mjestu, Amerikanac otraga — nervozan i živčan kao i svi policajci. Najvjerojatnije je naoružan. Ima malen pištolj. Poklon od talijanskog istražitelja. Amerikanci vole pištolje. Sigurno je vješt s njim.

Zbog pomisli na oružje odustane od ideje da ih zaskoči na otvorenoj cesti. Uvjeren je da može ubiti policajca — *lako* — ali znanstvenik i njegova žena mogu pokušati pobjeći, a na otvorenom to bi moglo završiti neželjenom scenom.

Ne, bit će strpljiv. Oni će stati. Odmorit će se. Pogriješit će. Ljudi poput njih uvijek pogriješe.

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Gdje je?« Divlji pogled Tylera Cartera otkriva njegovu nervozu.

Pritvorski nadzornik podigne pogled i ugleda detektiva koji je zaboravio na pristojno ponašanje. »Dobro jutro i vama. A kako ste vi? Dugo se nismo vidjeli.«

»Ne zezaj me, Jime, znaš koliko želim ovog tipa.«

»Dolje je u samici. Odvest ću te do njega.« Jimmy Berg podigne pregradu koja odvaja njegov stol od prometnog područja gdje policajci privode zatvorenike. »Sada je s njime doktor Jenkins.«

»Jime, rekao sam da mu nitko ne smije prići ni blizu.«

»Znam da jesi, ali dragi moj nagli prijatelju, moja je mirovina u pitanju ako tip ovdje umre i, vjeruj mi, ovaj je luđak trebao doktora.«

»Zašto?«

»Vidjet ćeš.« Prolaze pored niza ćelija i stignu do one koju Berg treba. Otključa metalna vrata i odmakne se. Širok osmijeh razvuče mu se preko lica dok Carter prolazi pored njega.

Carl Jenkins, dežurni policijski kirurg, sagnuo se iznad čovjeka koji leži na krevetu.

»Ja sam detektiv Carter, glavni istražitelj u slučaju.«

»Siguran sam da jesi.« Sredovječan liječnik podigne iglu za šivanje. »Ali ako nemaš diplomu iz medicine ili ako ti hobi nije šivanje, izadi malo i dopusti da završim svoj posao.«

Carter prvi put jasno pogleda pacijenta. »Zaboga, što mu se dogodilo?« Berg odmahne glavom. »Van, detektive.«

Carter se ne može pomaknuti. Tip na krevetu prekriven je ranama. Prsa mu prekriva zgrušana krv. Rane oblikuju križeve i prekrivaju mu cijelo tijelo, glavu, lice, kapke i obraze — čak i nos. Carter ne vjeruje svojim očima. Taj ludi kućkin sin odrezao si je bradavice i ušne resice.

FRANCUSKA

Pet sati nakon što su napustili Nicu, Édouard Broussard upali žmigavac i skrene s Autoceste A7. Žena mu spava, pa se on tiho obrati Nicu. »Ovo je Malataverne. Kratko ćemo stati u Montelimar.«

»Koliko smo prešli?«

»Oko tristo pedeset kilometara.«

»Znači, na pola smo puta?«

»Malo više od toga, ali put traje dulje nego što sam se nadao. Radovi na cesti oko Aix-en-Provence jako su nas usporili.«

Ursula se prene iz sna. Lice joj je pritisnuto na kožu sjedala gdje se smjestila. »Jesmo li stigli?«

»Nismo, ljubavi. Idemo u Montelimar. Napravit ćemo pauzu za ručak.«

»Oh, sjajno.«

Nic skoro protestira. On bi radije da smo odu na zahod na benzinskoj postaji i da nastave put.

»Ovdje se nalazi jedan savršen restorančić.« Édouard makne ruku s upravljača i primi supругu za ruku. »Nalazi se pored Palais des Bonbons et du Nougata. Već deset godina ima Michelinovu zvjezdicu.«

Nic ubaci zamjerku. »Zaista nemamo vremena za zadržavanje. Trebamo stići u Ženevu i otići u zračnu luku.«

»Svašta«, Édouard odbaci njegov prijedlog. »Moramo jesti.«

»I piti«, doda Ursula koja se sada razbudila. »Kakav je to nedjeljni ručak bez čaše vina? Ili dvije.«

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Carter nazove Mitzi i kaže joj da smjesta dođe pa ode do stola za registraciju uhićenja gdje ga Jimmy Berg čeka da mu pokaže nadzorne snimke s porte.

»Upravo su nam poslali disk«, kaže nadzornik. »Zaustavio sam na dijelu kada vaš momak dolazi.«

»Dobro. Pusti snimku.«

Berg pusti snimku te uperi prst u ekran i u crnog policajca koji sjedi za pultom. »Pogledaj Howieja kako spava.« Posprdnno se nasmije. »Skoro se upišao u gaće kada mu je ludak pozvonio.«

Carter gleda kako se krupan stari policajac naglo budi. Upravo je onako kako je Jimmy to opisao i to ga nasmije na trenutak. Kamera je širokokutna, pa pokriva stol desno od kamere i ulazna vrata s lijeve strane. Začuje se elektroničko zujanje i vrata se otvore. Muškarac ušeta. Bos je i čini se da na sebi ima plašt krem boje i donje rublje. Izgleda smiješno. Poput luda superjunaka. Carter odjednom shvati što gleda. To nije plašt, to je plahta. Plahta s kreveta, poput plahti u koje su bile umotane žrtve. Okrene se prema nadzorniku.

Berg odgovori na neizrečeno pitanje. »Već je spremljeno s ostalim dokazima.«

»Ima li ova luda ime?«

On kimne prema snimci i nasmiješi se. »Evo, sad će ti reći.«

Carter opet obrati pozornost na snimku. Muškarac široko raširi ruke i približi se zaprepastenu Howieju. »Ja sam Božja desna ruka, ja sam Oslobođenje, otpremnik duša.«

Oslobođenje.

Detektivu potonu lađe. O tome sanjaju svi psihijatri. Dobar odvjetnik otpuhnut će prašinu s velikog medicinsko-pravnog slučaja koji leži na polici u privatnoj odvjetničkoj firmi i odlučiti se za obranu neubrojivošću. Uvjeren je u to.

»Ja sam Božje oruđe, glasnik Svemogućega. Bog me poslao.«

Howie pospano ustane. »Dakako, brate, ali sada Bog želi da odeš kući i odspavaš dok ti lijekovi ne prestanu djelovati.« Tip priđe stolu i Howie uoči njegove rane. »Čovječe, što si to učinio?«

»Moj je posao dovršen. Njegov je posao dovršen. *Dominus vobiscum.*«

»Čovječe, jesi ti dobro?« Howie pritisne gumb ispod pulta i pozove pojačanje.

»Slavim duše koje sam oslobodio.« Muškarac padne na koljena. »Svete duše Kathleen Higgins, Stephanie Hayes, Lise Griffin, Lucy Bryant, Shelly Hughes, Louise Perry, Krissy Patterson, Kylie Gray, Sally-Ann Ward, Marie Gonzales, Kim Bass i...«

Carter se približi zaslonu. Nije čuo zadnje riječi. Još jedno ime. »Jimmy, premotaj, mislim da još nešto kaže na kraju.«

»Mislim da ne kaže.« Nadzornik premota snimku.

Ponovno pogledaju snimku. Carter i dalje ništa ne čuje. Zvuči kao da se tip zaustavio da nekoga ne imenuje.

Zašto?

Trenutačno to nije važno. Luđak u plaštu upravo je naveo svih jedanaest žrtava u slučaju serijskog ubojice na kojem je Carter radio godinama. Uključujući i najnoviju žrtvu — Kim Bass.

FRANCUSKA

Efrem ih slijedi dok izlaze s A7.

Pita se na trenutak ima li u blizini zračna luka u kojoj su rezervirali privatni zrakoplov. On bi izvisio. Strah mu splasne dok gleda BMW kako vozi niz Route de Marseille i pročita znakove na kojima piše Montelimar — centar.

Za petnaest minuta nestane otvoreni krajolik jugoistočne Francuske i okruže ih cementne ruke velikog grada. Limuzina Broussardovih elegantno vozi do kružnog toka i ode na prvi izlaz za Rue Saint Gaucher. To je uska ulica sa suvenirnicama i domovima koji se naginju iznad ulice koja je jedva dovoljno široka da bi auti prošli.

Efrem je bliže nego što bi volio — samo je tri auta iza njih. Promet stane dok kurir gura visoka kolica visoko napunjena bocama vode s jednog pločnika na drugi. Kada prijeđe cestu, BMW skrene desno, a Efrem ih slijedi u Place du Marche. To je moderan popločen trg s kafićima i dućanima oko malene pješačke zone. Nema parkinga.

Iznenadi se kada vidi da limuzina staje ispred restorana ograđena crvenim užetom te blokira cestu. Édouard Broussard izađe s vozačkog mjesta i otvori vrata supruzi. Ona ga primi za ruku te joj on pomogne izaći. On zatvori vrata pa uđu u restoran i ostave auto. Dva vozača ispred redovnika sjednu na trube u znak protesta.

Vrata restorana opet se otvore i konobar u crnom odijelu požuri do BMW-a te sjedne na vozačevo mjesto. Skoro istog trenutka otvore se stražnja vrata i izađe visok tamnokos muškarac u kožnoj jakni i trapericama.

Karakandez.

Policajac skenira ulice iza sebe dok proteže mišiće nakon nekoliko stotina kilometara prijeđenih na stražnjem sjedalu. Efrem ga želi proučiti, želi vidjeti koliko je visok, težak, kako se kreće, kako se drži želi vidjeti pokazuje li njegov protivnik neku slabost. Zna pak da ga ne smije uloviti kako zuri u njega. Spusti pogled na radio i zabavi se mijenjanjem stanica. Kroz otvoreni prozor čuje kako vozači viču i ne vjeruju da su bogataš i

njegova žena samo ostavili auto ispred restorana da im ga konobar parkira. Većina Libanonaca dobro zna francuski i redovnik ratnik nije iznimka. Čuje zvuk motora koji ubrzavaju i podigne pogled.

Karakandez je nestao. Uspio je samo letimično pogledati muškarca kojeg će vjerojatno morati ubiti.

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Tyler Carter nervozno korača po hodniku kada se otvore vrata zadnje ćelije i izađe zabrinut doktor Jenkins. »Prepuštam ga vama, ali morate biti pažljivi.«

»Hoće li trebati na operaciju?«

»Ne. Ne brinu me toliko njegove tjelesne rane — njih sam dobro zakrpao. Brine me njegovo mentalno stanje.«

Carter kimne. »Je li vam otkrio neke detalje o sebi, poput imena i adrese?«

»Pitao sam ga, ali nije bio smislen. Čini mi se da me nije slušao. Samo se molio i tražio oprost od Boga.« Jenkins se pokušava prisjetiti točnih riječi. »'Bože moj, kajem se od sveg srca jer grijehom uvrijedih Tebe', tako nekako.«

»To je katoličko Kajanje.«

»Vi ste katolik?«

»Propali. Naučio sam to u školi.«

Doktor se okrene u namjeri da ode.

»Želite li prisustvovati razgovoru? Meni ne smeta. Trenutačno je ovdje svojom voljom i može otići kada poželi.«

Jenkins odmahne glavom. »Vi radite svoj posao, a ja ću svoj. Idem se oprati i po kavu. Vratit ću se za nekih pola sata da ga pogledam.«

»O. K.«

»Oh, i s obzirom na stanje u koje se doveo, trebate ga tretirati kao rizičnu osobu.« Liječnik kimne prema pultu za privođenje. »Nadzorniku sam već rekao da je on veoma moguć kandidat za samoubojstvo.«

»Primljeno na znanje.«

Carter proviri kroz špijunku na ćeliji. Tip izgleda baš onako kako je zamišljao Sjenu. Sitan. Nevažan. Izgleda poput kukavice. Bilo je za očekivati da ubojica koji ubija ljude u snu neće biti jak — ni tjelesno ni mentalno.

S praskom se otvore vrata iza njega, pa se on okrene. Uđe Mitzi Fallon, a kosa joj izgleda poput loše namotane šećerne vate. Nema šminke.

Zjenice su joj male i tamne poput zečjeg izmeta.

»Ni riječi. Bez pametnih primjedbi. Znam da izgledam poput Joan Rivers kada ima loš dan. Došla sam i to ti mora biti dovoljno.«

»Dovoljno je. Hvala ti.«

Ona se nagne i proviri kroz špijunku pa se okrene prema Carteru.
»Ovaj je komarac ubio sve one žene?«

»Izgleda da je tako. Pojavio se na porti i izrecitirao imena svih žrtava kronološkim redom, uključujući Kim Bass.«

»Koji gad. Ima li ime?«

»Oslobođenje. «

»Oh, sranje, luđak, znači. Izvukao si me iz kreveta da doživim javno poniženje zbog nekog idiota?«

»Ja još nisam upoznao serijskog ubojicu za kojeg bih rekao da je mentalno zdrav.«

»Dobro, ali većina ih se ne naziva Oslobođenje i ne predaju se sami policiji usred noći.«

Carter ušuti. Mitzi ugleda neobičan izraz na njegovu licu, kao da se sjetio nečeg važna što je zaboravio. Onda ona shvati važnost tog trenutka. Carter je stigao do ruba. Dvije godine nije riskirao. Ako dobro odigra sljedeći potez, tip s druge strane metalnih vrata dobit će smrtnu kaznu, a njegova će se karijera nastaviti penjati. Ako postupi pogrešno, luđaka zvanog Oslobođenje tretirat će se kao psihijatrijski slučaj, a Carter će neceremonijalno izgubiti šansu za slavu.

»Jesi li možda za kavu? Ili rani doručak?«

Mitzi ga zbunjeno pogleda. »Molim?«

Carter se nasmiješi. »Upravo sam zaključio da nisam još spreman na razgovor s njime.« Mahne prema ćeliji. »Sada se pokazao. Što može učiniti? Tražiti da ga puste kući i pretvarati se da se to nije dogodilo? Ako to učini, barem ćemo saznati gdje Oslobođenje živi. Ne, prije nego što uđemo i počnemo nabrajati optužbe, želim znati tko je on, kakav je i zašto je to učinio. Dakle, jesi li za kavu?«

FRANCUSKA

Očito je da se Édouard i zdepast star vlasnik restorana već dugo poznaju.

Kada grljenje, smješkanje i rukovanje završi, vlasnik goste smjesti za stol, a šef sale donese im jelovnike. Nica pak više mori briga nego glad. Bila je ludost stati za ručak. Ne može vjerovati da se složio s time. Međutim, barem znanstvenik i njegova supruga izgledaju opušteno. Možda je bolje provesti sat vremena za ručkom nego poslije imati posla sa srčanim zastojem.

»Rekao sam Jean-Paulu da nam se žuri«, kaže Edouard. »Obećao je da će pripremiti dva najukusnija jela u manje od sat vremena.«

Vlasnik je čovjek od riječi. Škotski losos u teriyaki-umaku najbolje je riblje jelo koje je policajac ikada jeo. Ravijoli u emulziji od pačje jetre preobratali bi i najtvrdokornijeg vegetarijanca.

Édouard Broussard ostavi darežljivu napojnicu i nakon još zagrljaja izađu na sunce. Vlasnik preda ključeve Édouardu i kaže da mu je auto parkiran pet metara dalje, odmah iza ugla, u Rue Bouverie. Otprati ih do ugla te uslijedi još grljenja.

Nic neprestano proučava ulice, a ruka mu nikada nije više od nekoliko centimetara od Gorijine Berette.

»Hoćeš li biti tako ljubazan«, Francuz ponudi ključeve Nicu, »i preuzeti volan na sat vremena?« Pljesne se po trbuhu. »Mislim da sam previše pojeo i popio.«

Nicovi policijski instinkti kažu ne. Ne može se boriti s jednom rukom na upravljaču, a drugom na pištolju. S druge strane, možda je to sigurnije nego da ga vozi pijana osoba. »Naravno, ali morate mi dati upute.«

»Navigacija je na upravljačkoj ploči. Utipkat ću našu destinaciju.«

Nic uzme ključeve, a Broussardovi se smjeste otraga i izgleda da im je drago što su skupa i što ih se vozi. Auto je automatik, pa Nic pomakne sjedalo unazad i opusti se za upravljačem. Isparkira se između dva auta uz pomoć kamere za vožnju unazad i preosjetljivih prednjih i stražnjih parkirnih senzora. Navigacija ga vodi kroz splet uskih uličica na Route de

Valence, gdje ga marljivo računalo obavijesti da ih za tri kilometra čekaju mjerači brzine.

Veliki auto ima šestlitrski V12-motor koji kao da moli da ga se iskoristi, ali on se drži ograničenja. Edouard mu mora dati sitniš nakon što se priključe na A7 te se zareda nekoliko naplatnih kućica, a zatim se Francuz udobno smjesti i stavi ženinu ruku u krilo. Nic u retrovizoru vidi da oni drijemaju. To ne može škoditi, još ih čeka dva sata vožnje i nekih dvjesto kilometara. *Ugodni i slatki snovi* — poželi da im se i on može pridružiti.

Kilometri prolaze i nakon sat vremena postane jasno da će Broussardovi prespavati ostatak puta.

Promet nije gust, pa Nic ima priliku uživati u velikoj limuzini. Osim ako se jednog dana ne zaposli kao vozač, vjerojatno više neće imati prilike voziti tako skup auto.

Pojave se prvi znakovi za Švicarsku, a on osjeti ozbiljan umor. Pritiskom na gumb preusmjeri hladan zrak sebi u lice i to upali. Krajolik se polako počne mijenjati iza tanka niza drveća uz autocestu. Primamljiv pogled na šume, jezera i planine obznani da će bogate, zelene francuske ravnice zamijeniti prohladnija švicarska divljina.

Iznenada u daljini zasvijetle crvena stop-svjetla. Iz nekog razloga promet stane. Vjerojatno se radi o nekom vikend-vozaču koji nije naučio na otvorenu cestu. Nic polako odmakne nogu s gasa i dodirne kočnicu. Nema otpora. Ništa se ne dogodi. On je snažno pritisne. Začuje zujanje zraka pa se papučica spusti do poda. Auto ne usporava. Kočnice ne rade.

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Mitzi sjedi za stolom, pije kavu iz kantine i gleda Oslobođenje na snimci. »Možda je prevarant. Jesi li pomislio na to?«

»Nije.«

»Čekaj malo. Zaboravi na trenutak da je čudak i da izgleda poput slijepca koji se pokušao brijati skakavcem. On je samo nabrojao imena Sjeninih žrtava. A ta su imena sva bila objavljena.«

»Osim Bass. To još nije došlo u novine.«

»Ali bilo je na mjesnom radiju. Čula sam vijest ujutro.«

»Vjeruj mi, to je naš tip.«

»Zašto? Zato što je vjerski fanatik? Hajdemo pregledati crkve i hramove u L. A.-u — kladim se da ćemo ih do ručka pronaći na desetke.«

»Dobro, gle, imamo DNK počinitelja u Sjeninu slučaju. Sljedeći je korak da uzmemo uzorak od Oslobođenja i vidimo podudara li se. Ako se ne podudara, on je slobodan.«

»To ima smisla.« Mitzi podigne telefonsku slušalicu.

Carter je zaustavi. »Upamti, ovaj je luđak došao umotan u plahtu. S kreveta. Znaš, onakvu u kakve je zamatao žrtve. I nju ćemo testirati i znam da na njoj nećemo naći samo njegovu DNK. Ti nazovi laboratorij i Odjel za evidencije. Ja ću nam naći još ljudi i donijeti kavu ako želiš.«

»Samo ljudstvo.« Mitzi podigne slušalicu. »Moja zubna caklina neće preživjeti još jednu šalicu kave.«

Carter ode u svoj ured i primi se telefoniranja. Uspije nagovoriti tajnicu, administratora i dva starija detektiva — Libowicza i Amisa - da otkazu nedjeljno ljenčarenje. Detektive će iskoristiti da ispituju tragove koji proizađu iz njegove i Falloničine istrage.

Mitzi napokon dobije na telefon Hixa, forenzičkog znanstvenika za kojeg zna da će ostaviti sve što radi da bi joj pomogao. »Tome, možda smo došli do prijelomnog trenutka u Sjeninu slučaju. Imamo tipa u pritvoru koji je došao umotan u plahtu koju treba hitno analizirati. Trebamo i njegovu DNK i brzu usporedbu krvne grupe.«

»Za eliminaciju.«

»Da, premda je Carter uvjeren da je to naš čovjek.«

Tom Hix vidio je desetke detektiva kako tvrde da su ulovili pravog čovjeka samo da bi do kraja dana zavirili u dno čaše. »Stižem odmah.«

»Hvala.« Ona se prisjeti Nicova sinoćnjeg poziva. »Oh, ako pogledaš pristiglu poštu, možda nađeš pošiljku od Nica Karakandeza iz Italije.«

»Italije?«

»Zbog slučaja Tamare Jacobs. Poslala sam ga tamo za tragom. Poslao ti je žurno neke uzorke s mjesta zločina u Torinu, želi znati podudaraju li se s čime iz spisateljiciine kuće.«

»Čini se da ću imati pune ruke posla. Ustvari, htio sam te nazvati zbog slučaja Jacobs. Završili smo analizu uzoraka s mačke i tepiha. Sjećaš se da smo i jedan i drugi usisali?«

»Aha.«

»Pa, s mačke smo šape dobili ljudski DNK-profil, ali to nisu dobre vijesti.« On zvuči uzbuđeno. »Na tepihu smo pronašli tragove *Glyptobothrus lebanicus* i *Pogonocherus ehdenensis*.«

Njegov entuzijazam nije zarazan. »Tome, nedjelja je, rano je ujutro i ja te ne razumijem. Što si to upravo rekao?«

On ispusti razočaran uzdah. Kada bi ona samo razumjela koliko je njegov pronalazak rijedak. »*Glypto* je skakavac, a *Pogo* je strizibuba.

Zajedničko im je to što ne dolaze iz Amerike. To su endemske vrste s planine Libanon i Antilibanon.«

»Libanon?«

»Da, dakle Bliski istok. Usisavanjem smo dobili i tragove kamenjara — kamenitog tla koje bi svakako pronašla na brdovitim obroncima.«

»Nisam sigurna kamo nas to vodi. Pretpostavljam da mi govoriš da je ubojica nedavno bio tamo ili da otamo dolazi?«

»Upravo tako.«

»Dobro. Poslat ćeš nam genetski otisak kada dođeš?«

»Može. Već sam krenuo.«

Mitzi poklopi slušalicu i vidi da joj svijedi crvena lampica na dnu telefona. Propušteni pozivi. Srce joj zalupa. Možda su je cure zvale. Podigne slušalicu i upali sekretaricu. Automatizirani glas obavijesti je da je poruka ostavljena prethodnog dana u pet sati. U to se vrijeme bavila s Jenny Harrison. Nada se da su Amber i Jade dobro, stisne palčeve u nadi da nisu doživjele nesreću na skijanju.

»'Dan, poručnice Fallon, ovdje Sarah Kenny iz studija Anteronus Films. Rekli ste da se javim ako nađem nešto novo od Tamare. Ne znam je li ovo važno, ali možda sam nešto našla. Imate moje brojeve, nazovite bilo kada. Ugodan dan.«

Tek je osam ujutro, ali Mitzi je doslovno shvati i nazove.

Javi joj se sekretarica. »Ovdje Sarah — ne mogu primiti vaš poziv, ostavite poruku i javit ću vam se osim ako ne snimam sa Scorsesijem ili braćom Coen. *Ciao* svima.«

»Sarah, ovdje Mitzi Fallon. Ostavila si mi poruku na poslu. Nedjelja je ujutro i ako...«

»Halo.« Prava Sarah pospano se javi.

»Oh, bok, upravo sam primila tvoju poruku.«

»Oprosti, drijemala sam.« Treba joj nekoliko trenutaka da sjedne i dođe k sebi.

»Nema problema.«

»Na poslu sam dobila račun za oblak.«

Mitzi nije sigurna da ju je dobro čula. »Za što?«

»Oblak. Nisam znala da ga je Tamara imala, ali izgleda da jest. To je usluga spremanja podataka. To je digitalna baza podataka — Apple, Google, Amazon, svi ih imaju. Ti preneseš neki sadržaj — dokumente, videa, slike, glazbu, bilo što. Oblak omogućava da je sve na sigurnom, tako da ako ti ukradu laptop ili ti netko provali u kuću, uvijek možeš ponovno skinuti svoje dokumente.«

»Ideš! To se zaista može?«

»Da. Da ti pošaljem podatke o njezinu računu?«

»To bi bilo super.«

»U redu.« Sarah baci pogled preko mršava i preplanula ramena na zgodnog golog glumca koji se budi iz sna. »Ne mogu odmah — imat ću pune ruke posla — ali dobit ćeš to za sat vremena.«

SAINT-JULIEN-EN- GENEVOIS

Nicov mozak radi sto na sat dok panično pritišće kočnicu. Limuzina se kreće sto deset na sat, a on je samo deset metara od vozila ispred sebe.

Mjenjač automatika prebaci u nižu brzinu i skrene u vanjsku traku. To ne pomogne puno. Mjenjač s osam brzina prebaci u još nižu brzinu pa naglo počne vrludati da bi stvorio trenje guma. Naglo skretanje probudi Edouarda i suprugu. Šokirani su i preplašeni.

Ispred njih promet naglo staje. BMW je usporio na osamdeset, ali Nicu ponestaje ceste. Ne usudi se ugasiiti motor jer će izgubiti kontrolu nad upravljačem. Skrene preko svih traka. Skrene na usku zaustavnu traku i podigne prašinu. Čuje se bolestan cvilež, kao da netko noktima grebe po ploči, a BMW ogrebe nečiji auto.

Nic smanji za još jednu brzinu. Još uvijek vozi šezdeset i pet na sat i ne usporava dovoljno brzo. Pred njim je nizbrdica, što samo pogoršava situaciju.

Édouard počne paničariti. »Uspori! Uspori!«

»Trudim se.« Pokuša zvučati mirno. »Kočnice su otkazale.«

Ispred njih je kombi prometne policije, puzi po zaustavnoj traci i blokira jedini siguran put. Legne na trubu i smanji za još jednu brzinu. To neće biti dovoljno. On zna da neće. Golem policijski puž presporo se kreće. Nema šanse da ga izbjegne.

Povuče ručnu kočnicu. Broussardi polete naprijed. Guma gori na cesti. Limuzina se zanese. Nic se pripremi na udarac. Dva policajca iskoče svaki sa svoje strane velikog renaulta. Metal udari u metal. Čuje se glasan udarac. Pa još jedan. Pa još jedan.

Nic osjeti udarac u rame. Pa u lice. Zrak mu nestane iz pluća kada se otvori zračni jastuk. Pusti upravljač koji je čvrsto stiskao. Izgubi sav osjet u rukama. Mozak mu preplavi crnilo. Osjeti krv u ustima. Strah, bol i adrenalin nestanu, a on izgubi svijest.

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Carter okupi svoju žurno sastavljenu ekipu u sobi posvećenoj Sjeninu slučaju s ciljem da ih informira. Rade u nedjelju ujutro, pa im je olakšao tako da je sekretaricu Alice Hooper zamolio da usput donese kavu i *muffine*.

Dok ih poručnik upućuje u najnoviji rasplet situacije, Mitzi primijeti da su Kris Libowich i Dan Amis stari znalci. Sliče kao jaje jajetu. Obojica su ušla u četrdesete i malo su se zaoblila, što dođe s previše brze hrane koju jedu kad rade na previše slučajeva tajnog praćenja. Velika razlika između njih leži u činjenici da Libowich ima sivocrnu vojnički kratku kosu, a Amis zbog majčinih afroameričkih korijena ima neuredne crne kovrče. Obojica su na dobru glasu kao pošteni policajci koji su sve vidjeli i sve prošli.

Tom Hix dođe i nasmiješi se prema Mitzi — malo preširoko za njezin ukus. Carter je poštediti daljnje blamaže jer mu pokaže plahu koju treba podvrgnuti DNK-analizi. Znanstvenik ode za svojim poslom, a policajci se smjeste i pregledaju snimku koja im je uništila vikend.

»Ta plaha«, Libowich pokaže prema zaustavljenoj snimci, »zašto on to nosi? Zašto je budala to donijela sa sobom?«

»Emocionalna povezanost«, odvrati Amis. »On je poput Linusa. «

»Koga?«

»Charileja Browna. Znaš onog mutavog s dekičom.«

Carter uzme kavu koja je ostala na sredini stola. »Odlučio se za plahu, a ne za kaput. Sigurno postoji razlog za to. Možda se vi šaljivci ne sjećate, ali Linus van Pelt bio je slab i pametan. Charles Schultz dao mu je ulogu filozofa i teologa u tom stripu — čak je citirao evanđelja.«

Libowich prelomi integralni *muffin*. »Čini se da >Ne ubij< nije nešto što je često govorio.«

Mitzi ne može maknuti pogled s monitora. »Što to Oslobođenje drži u lijevoj ruci?« Pokaže na ekran. »Pogledajte, nešto mu visi s palca.«

Svi se nagnu bliže monitoru.

Carter uoči što ona pokazuje. »Ključevi. Kvrugu. Ključevi od auta. Zašto ih nismo prije uočili?« Zna odgovor na to pitanje. Svi su krepani i

takve vam stvari tada promaknu. »Mitzi, javi se pritvorskom nadzorniku, ključevi će biti kod njega. Pošalji policajca da pregleda sva vozila na ulici. Nema ih previše u nedjelju ujutro.«

Ona uzme ostatak svoje kave i ostavi ih s njihovim poslom. Na putu prema porti upali zvuk na mobitelu i presluša poruke koje je propustila zbog sastanka.

»Mama, ovdje Jade. Žao mi je što smo se svađale. Volim te. Vidimo se uskoro.«

»I ja te volim«, dovikuje Amber iz nekog bučna mjesta. »Zabavljamo se. Volim te.«

To je cijela poruka. Više joj i ne treba. Mitzi stane na stepenicama i preplave je emocije. Hvala Bogu što je usred slučaja ubojstva - usred *dva* slučaja ubojstva — inače bi možda dopustila sebi da bude prava sentimentalna mama i da se dobro isplače.

SAINT-JULIEN-EN- GENEVOIS

Nic kroz maglu osjeti kako mu nešto prekriva usta. Kako ga guši.

Panično otvori oči. Iznad njega nadvio se bolničar i na lice mu stavlja masku s kisikom. Mladić se obrati kolegi, a njegov francuski naglasak neobično zvuči. Poslušajući pa se okrene prema Nicu i progovori na engleskom: »Dobro ste. Nemojte se micati. Sve će biti u redu.«

Detektiv shvati da više nije u automobilu. Vani je. Leži pored ceste na mokroj suhoj travi. Krajičkom oka vidi bljeskove svjetlosti i čuje glasove — ali ne čuje buku prometa. Možda su zatvorili autocestu zbog sudara ili je hitna služba blokirala promet. Pokuša se pomaknuti, ali osjeća se kao da ima nakovanj na prsima.

»Ne mičite se.« Bolničar drži jednu ruku na masci, a drugu na Nicovu zapešću.

On se natjera da sjedne i odgurne tipa. Bol mu se pojavi u prsima. Osjeća se kao da je slomio rebro. Skine masku s lica. »Je li bračni par dobro?«

Bolničar ga pokušava navesti da legne. »Sada ih pregledavaju, a ja trebam pregledati vas. Molim vas da budete mirni.«

Nic pokušava ustati.

»Polako. Sjednite. Nisam završio.«

»Hvala, ali jeste.« Nic pokušava ponovno. Taj put uspije. Otetura do Broussardovih koji sjede na stražnjim stepenicama kola hitne pomoći.

Édouard se prisili da se nasmiješi. »Više te nikada neću pustiti da voziš, *mon amis*.«

»Više nikada ne želim voziti. Kočnice su potpuno zakazale. Stiskao sam, ali ništa se nije događalo.«

Ursula se drži za rame i dodiruje modricu gdje joj se remen zategnuo pri kočenju. »Imamo sreće što smo živi«, kaže.

»Žao mi je.« Nic se osjeti dužnim to reći jer je on sjedio za upravljačem. »Nadam se da niste teško ozlijeđeni.«

»Dobro smo«, kaže Édouard. »To su samo modrice. Dobro je što su drugi vozači odmah stali i pobrinuli se da hitna tako brzo dođe.«

»Mislim da ih je nazvao onaj drugi vozač«, doda Ursula, pažljivo rotirajući ruku.

»Koji vozač?«

»On nam je pomogao da izađemo iz auta«, objasni ona. »Rekao je da se trebamo odmaknuti za slučaj da se auto zapali.«

»Čak nam je izvadio prtljagu«, Édouard kimne prema rubu ceste gdje stoje njihovi mali kovčezi Louis Vuitton.

Nic zamijeti da njegova torba nije tamo. DNK-profil i dokumenti koje mu je znanstvenik predao su nestali.

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

U svakoj istrazi postoji trenutak kada možete samo čekati. Čekati testove. Čekati nalaze. Čekati prijelomni trenutak.

Međutim, Tyleru Carteru čekanje ne ide od ruke. Bubnja prstima po stolu i ponovno u glavi ponovi sve poteze. Mitzi je poslala policajce na ulicu da pronađu auto u koji ide ključ koji su uzeli osumnjičenom. Tom Hix uzeo je uzorak sline od Oslobođenja te provodi hitne analize krvi i DNK-uzorka osumnjičenog i plahte koju je donio. Libowich provjerava otiske prstiju premda nitko ne očekuje da će naći nešto u AFIS-ti. Amis je sa snimke nadzorne kamere načinio snimke lica te sada koristi softver za raspoznavanje lica losanđeleske policije i provjerava je li Oslobođenje označen kao prijestupnik. Poslali su policajce da dovedu Jenny Harrison, prijateljicu Kim Bass, da ona pokuša identificirati tipa, a doktor Jenkins upravo je završio drugi pregled i sprema se podnijeti službeni izvještaj o stanju pacijenta.

Mitzi je nestrpljiva kao i čarter. Već je prošlo podne, a ona se osjeća kao da voze u prvoj brzini. Da je ona glavna, odmah bi poslala luđaka u pakao. Prisili se da sjedne za stol i upali računalo.

Ima desetke novih e-mailova u ulaznoj pošti, uključujući podatke koje joj je Sarah Kenny obećala poslati.

Oblak? Tko bi pomislio da takvo što postoji?

Zalijepi link u preglednik pa utipka korisničko ime i zaporku koju joj je Kenny poslala. Nema što vidjeti — samo ikone za glazbu, video, fotografije i dokumente. Pritisne tu zadnju ikonu i ugleda niz dokumenata: PDF, Excel, Word, Keynote, Pages, Powerpoint, Brojevi, Kontakti i nešto što se zove Scriptamaster. Klikne to i otvori se lepeza dokumenta. »Obitelj Rothschild«, »Vojvoda i plesačica« i »Misterij platna« (konačna verzija).

Mitzi se zapita je li to zaista konačna verzija. Neki bi drugi dan bila zaista uzbuđena što je to pronašla. Ona otvori dokument.

MISTERIJ PLATNA
TAMARA JACOBS
KONAČNA VERZIJA

Povjerljivo — zabranjeno fotokopiranje. Potpisane kopije smiju se dijeliti samo ovlaštenim osobama.

Pregleda prve stranice. Sve je jako slično onome što je već pročitala. Ne vidi ništa zanimljivo. To zaista nije njezin tip filma. Otvori pretraživač teksta i utipka lokaciju koju je Hix dodao u tu slagalicu — LIBANON. Pojavi se nova stranica. To još nije pročitala.

LIBANON/BEJRUT 1176. godine

EKSTERIJER. Noć. Scena 49

Zima je. Snijegom prekrivene planine, šume libanonskih cedrova. (Kamera prodire dublje u šumu i dan se pretvori u noć.)

U daljini se čuju muški glasovi koji pjevaju crkvene pjesme.

Svjetlost baklji dopire kroz otvorene žaluzine tajnog maronitskog samostana.

INTERIJER. Scena 50

Pjevanje stane i čuju se prigušeni muški glasovi. Dva maronitska redovnika stoje jedan do drugog. Veliko raspelo boje krvi utkano je muškarcima na prsa i to je jedini ukras na njihovim dugim smeđim haljama. Oni su Božji sluge ali i ratnici.

Prvi se redovnik zove JUSEF. On je viši u redu. Zdepast je i u tridesetima. Drugi je KALIL, petnaest je godina mlađi, viši je i mršaviji.

JUSEF

Naš je sveti vođa poslao upute. Vrijeme je da se pomolimo i pripremimo hrabre vitezove za zadaću koja ih čeka. Sotona je neumorno radio. Najcrnje od svojih zlih blagoslova podario je najgorem svom potomku — čudovištu Saladinu.

KALIL

Najgorem i najsmionijem. Čitav se muslimanski svijet okuplja oko Saladinova krvavog mača.

Zazvone zvona. To je poziv na večernju molitvu. JUSUF i KALIL upute se mračnim hodnicima samostana. Baklje na zidovima trepere dok oni prolaze. Njihove sjene sablasno se izduže na kamenom podu.

JUSUF

Pogani musliman ruga se našem gospodinu Isusu Kristu. Među neznabošcima sjajno se pretvara da je čuvar mira.

KALIL

Molim se za njegovu propast. Svakog dana cijelim srcem molim da će velike vojske Franaka na čelu s ponosnim templarima i vitezovima svetog

Ivana Jeruzalemskog spaliti njegove kampove i pobrinuti se da sjena Pravog križa padne na njegovu grešnu dušu.

JUSUF

Bojim se da to nije suđeno. Sudeći po zamolbi koja je došla do nas, i Sveti se Otac slaže.

Prijeđu unutarnje dvorište gdje usred fontane stoji kip svetog Maruna. Po vodi su rasute latice, a fontanu okružuju visoke upaljene svijeće. JUSEF stane, namoči prste u vodu i prekriži se pred njihovim svecem zaštitnikom.

JUSEF

Ne boj se, mladi Kalile, nećemo izjahati sami. Duh Maruna bit će s nama cijelo vrijeme. On će voditi naše oči i naše mačeve.

Mahne prema zidu nasuprot kipu. Tamo stoji golemo raspelo, a klecala su urezana u tvrd kamen.

JUSEF

Vrijeme je da vitezove tame oslobodimo okova. Vrijeme je da oni prošire Božji bijes.

S druge strane fontane obojica se opet prekriže. Kleknu jedan uz drugoga i pomaknu male željezne otvore u zidu. Oba se monaha tržnu zbog smrada koji dolazi iz sićušnih ćelija.

JUSUF

Brate, naš nas je Sveti Otac poslao po tebe.

Kamera se polako približava preko JUSUFOVA ramena prema mraku ćelije. Na trenutak vidimo samo tamu. Polako crvene oči muškarca postaju sve veće i veće, sve dok ne ispune ekran.

JUSUF (nastavlja)

Došli smo maknuti kamenje i osloboditi te. Kucnuo je čas da podigneš Božji mač i ubiješ Njegova najvećeg neprijatelja.

SAINT-JULIEN-EN-GENEVOIS

Tri kilometra dalje od mjesta nesreće Efrem stane i uključi sva četiri pokazivača smjera na unajmljenom autu. Spusti se niz strm nasip i u žbunju otvori Nicov jeftini kovčeg. Ugleda ono što traži, položeno je na izgužvanu odjeću.

Ono radi čega je prešao kontinente.

Ono radi čega je ubijao.

Primi sjajan crno-bijeli otisak DNK i zadivljeno ga prouči. Deset redova tamnih i svijetlih stupaca, nizovi čarobnih komadića naslagani jedan na drugi, najnoviji povijesni tragač, jedinstveno blago.

Izvadi mobitel i otipka broj koji je davno zapamtio, a rijetko ga je koristio. Čuje zvuk uspostave veze. Zvuk nestane u virtualnom prostoru i završi u uređaju Nabiha Hayeka. Libanonski svećenik javi se na drugo zvono.

»Efrem je. Imam profil, originalnu foliju i datoteku koja je dovela do nje.«

Hayek ispusti zvuk olakšanja. »Jesi li siguran?«

»Jesam. Sad sam to uzeo od znanstvenika koji je proveo testove i Amerikanca koji ga je pokušavao zaštititi.«

Hayek ne pita jesu li još uvijek živi. Želi izbjeći *eksplicitno znanje*, želi moći iskreno razgovarati s Andrcasom Pathykosom i želi da on zauzvrat može otvoreno porazgovarati s pontifeksom. »Bio si dobar, brate.«

»Želite li da sve uništim?«

Hayek oklijeva. Teško mu je odobriti uništavanje tako povijesno važna dokumenta. »Da.« Proguta slinu.

»U redu.«

Svećenik razmisli pa nadoda: »Svi bismo bolje spavali kada bismo znali da se to nikada nije dogodilo — kada bismo znali da se takvo što nikada ne može ponoviti i da nitko nikada ne može o tome govoriti.«

»Razumijem, oče.«

I Efrem razumije. *Potpuno* razumije što se od njega očekuje. Misija još nije završila.

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Mitzi preleti pogledom preko još jedne stranice scenarija. Pretraži svaku scenu i svaku rečenicu tražeći tragove koji bi joj mogli pomoći riješiti ubojstvo Tamare Jacobs.

Radnja filma preselila se u Damask, drevni grad ispod istočnog lanca planine Libanon. Godina je 1187., kratko nakon što je Saladin osvojio Jeruzalem.

DAMASK, SALADINOVA PALAČA:

EKSTERIJER. Kasna večer. Scena 74

Dva čuvara u grimiznim plaštevima na crnim konjima susretnu se dok patroliraju područjem oko palače. Bliže visokim zidovima stoje vojnici pješaci, pola metra udaljeni jedan od drugog.

INTERIJER. Scena 75

U velikoj dvorani čuje se glasna glazba i radosno slavlje. SALADIN je priredio bogatu gozbu i zabavu za svoje najbliže ljude. Slave veliku pobjedu kod Hattina. Ispijaju se vrčevi vina, puše se lule hašiša, a egzotične žene plešu iznimno blizu vojnika.

PRVI VOJNIK (uzima lulu od prijatelja)

Osveta je tako slatka. Sveti Grad Jeruzalem — u kojem su kršćani poklali naše pretke — sada je obojen njihovom krvi. S pravom je ponovno naš, kao što će i zauvijek ostati.

DRUGI VOJNIK (uzbuđeno viče)

Slavimo te i nazdravljamo ti! Naš najveći general - Saladin!

Usamljeni povik vojnika potakne spontan i opojan zbor mase vojnika.

VOJNICI

Saladin! Saladin! Saladin!

SALADIN skromno prihvati povik podignutom rukom. S desne strane stoji mu NUREDIN, jedan od njegovih najcijenjenijih generala. Stariji je i manji od svog gospodara. Svjež crven ožiljak, koji još nije zacijelio od zadnje bitke, povlači mu se od lijevog uha preko obraza sve do mjesta gdje mu je prije bio vrh nosa.

NUREDIN

Pogledaj, gospodaru — to su tvoji ljudi, muškarci koji bi za tebe umrli tisuću puta. Osvojili smo Egipat, Siriju, Arabiju i sada Jeruzalem. Uskoro bi cijeli svijet mogao biti naš.

SALADIN (udaljava se)

Božji, Nuredine, ne naš.

NUREDIN (ignorira korenje)

Ostani s nama, gospodaru. Podijeli s nama trenutak kada blagoslovljena jutarnja svjetlost obasja rastuće carstvo islama.

SALADIN (smiješi se)

Uživajte, zaslužili ste. Ja sam se sada sposoban samo družiti sa svojim pisarima, pomoliti se i leći. Neka Bog bude uz vas.

NUREDIN

I uz tebe.

SALADIN izade.

Sultan korača između dva tjelohranitelja — obojica su najviša među njegovim vojnicima. Marširaju iza štitova isukanih mačeva. Dok se uspinju kružnim kamenim stubištem, jedan vojnik ubrza korak, a drugi se povuče na začelje.

Na putu do generalove spavaonice prolaze pored bajnih blaga uzetih iz zemalja koje su njegove vojske pokorile — ondje su golemi kipovi, bronca te posuđe iz Sirije i Arabije. Na svakom uglu, gdje nastaje novi hodnik, stoje po dva čuvara.

SALADIN zastane dok prvi vojnik otvara vrata njegovih odaja. Unutra stoji još jedan naoružan čuvar i dva obrazovana pisara.

SALADIN (svojoj pratnji)

Ostavite me sada. Vratite se na gozbu i osvježite se. Iskoristite zadnje trenutke slavlja najbolje što možete. Bog s vama.

VOJNICI (odgovaraju zajedno)

s tobom.

Predvorje je golemo i ispunjavaju ga osobni trofeji iz bitaka — zastave, štitovi i zastavice onih koji su mu se usudili suprotstaviti na ratištu. Velik drveni križ napravljen od takozvanog »Pravog križa« stoji okrenut naopačke i skuplja prašinu. Kršćani tvrde da je njihov Gospodin Isus Krist umro na tom križu. Istrgnut je iz ruku zaklanog biskupa nakon Bitke kod Hattina i poprskan je krvlju. Krakovi križa iskorišteni su kao podloga na

kojoj su kršćanskim vojnicima rubili glavu ako se nisu htjeli preobratiti na islam ili ako se za njih nije mogla dobiti dobra otkupnina.

SALADIN otkopča zlatnu kopču sa svojim grbom i skine ogrtač. Ušeta u spojenu prostoriju u kojoj njegova dva pisara marljivo rade. Ta dva muškarca preko deset godina putuju s njim, bilježe njegov uspon do moći i njegove filozofije. Pisari ustanu i naklone se kada on priđe. Obojica izgledaju umorno, ali ne usude se zijevati. Znaju da bi njihov gospodar mogao satima diktirati.

SALADIN

Hajde, rječotvorci moji, pronađite još malo snage — vaša pera trebaju prenijeti uzbuđenje povijesti koju stvaramo.

SALADIN započne monolog o bitkama koje su još pred njim i o džihadu koji će još uslijediti, a kamera zumira tintu i zavijutke arapskog krasopisa koji nastaje iz ruku pisara. Crte teksta tada izblijede i pretvore se u širokokutni snimak pješćanih dina na blistavu horizontu.

SAINT-JULIEN-EN-GENEVOIS

Nijedno od Broussardovih ne može dati dobar opis muškarca koji je uzeo Nicov kovčeg. Mršav, nije debeo. Maslinaste puti, nema bradu. Kratka kosa, jako kratka. To je sve što detektiv uspije iz njih izvući. Opis odgovara milijunima muškaraca u Francuskoj i desecima milijuna na Bliskom istoku.

Znanstvenik klone duhom. »Ako je uzeo tvoj kofer, onda je moj rad izgubljen, a tvoje vrijeme uzalud potrošeno.«

»Nije posve. Erica Craxi dala mi je medaljon svetog Kristofora. Unutra su, iza slike sveca, bili uzorci s platna — mislim da je Craxi htio imati rezervu ako nešto pođe po zlu. To sam poslao na pregled u naš laboratorij u Los Angeles.«

Édouard uoči problem. »No nemate s čime usporediti te uzorke. Nemoguće je da se sjetim svih sekvenci.«

Nic izvadi svoj BlackBerry. »Ovo nije najbolja kamera na svijetu, ali mislim da su slike dovoljno kvalitetne da prepoznate DNK-profil platna.« Uđe u mapu sa snimkama i pusti video. »Snimio sam vaš profil u sobi u Sheratonu. To sam već poslao kao digitalni dokument na svoj AOL mail.«

Znanstvenik zaškilji prema malom ekranu. »Da, mogu potvrditi da je to profil koji sam ja napravio.«

»Dobro.« Nic zatvori dokument. »To nije jednako dojmljivo kao da imamo originalne rezultate, ali ako pođete sa mnom, moći ćete pregledati testove koje su oni proveli u L. A.-u i usporediti rezultate s onima koje ste vi dobili.«

Édouard razmisli. »To je moguće. Da, spreman sam to učiniti.«

Nic prelista kontakte u BlackBerryju. »Nazvat ću laboratorij u Los Angeles da sve to pokrenem.«

153.

MISTERIJ PLATNA - TAMARA JACOBS. Scena 76
DAMASK: SALADINOVA PALAČA, 1187. godina
EKSTERIJER. Jutro.

Jutro nakon prijašnje noći. Nježna ružičasta Svjetlost zore obasja pijesak ispred vrata palače. Kopita podižu prašinu i vidimo već poznati prizor stražara koji polako jašu.

NOVA SCENA

INTERIJER. Scena 77

Glavna dvorana puna je muškaraca i žena koji spavaju na dugim stolovima, podovima i isprepleteni na sjedalima. Ostaci veličanstvene gozbe još su uvijek razbacani oko njih.

Širokokutna kamera snima uz pod, uz spiralno kameno stubište, i sve glasnije čujemo mukao zvuk udaranja. To je lupanje šake po drvetu. Zvuk postaje glasniji kako kamera prolazi između parova stražara koji stoje na svakom uglu zavojitih hodnika koji vode do SALADINOVIH odaja.

Golema hrastova vrata sa željeznim zakovicama do njegovih odaja su zatvorena. ZULFIKAR, zapovjednik straže, više ispred vrata. Još ljudi brzo dođe. Kroz njih put krči GENERAL NUREDIN. Došao je ravno iz kreveta, odjeća mu je neuredna i još se uvijek odijeva u hodu.

NUREDIN

Uđite silom! Što čekate, lude? Naš je gospodar možda u opasnosti — razbijte vrata! Pozovite njegova liječnika.

ZULFIKAR Poslušajte ga.

Osvrne se pa pokaže u kameni kip božice Isis, uzet iz egipatske grobnice.

ZULFIKAR (nastavlja)

Otvorite vrata onim lažnim bogom.

Potrebno je šest vojnika da podignu golemi granitni kip egipatske božice. Poviču i pojure prema duplim vratima. Razbiju ih uz glasan lom. Nekolicina vojnika padne od udara.

NUREDIN

Čekajte!

Podigne zapovjednički ruku i zaustavi ih.

NUREDIN (nastavlja)

Prvo ću ući ja, sam.

NUREDIN uzme mač sa stražareva pojasa i prođe kroz razbijena vrata u predvorje. Gurne vrata unutarne odaje.

NUREDIN

Muhameda mi! Nemoguće.

Kamera se spusti od NUREDINA prema podu. Prikaže truplo na tlu — prerezano mu je grlo, a srce jednom probodeno nožem. Zumira mrtvo lice pa tijelo pisara — umro je od duboke rane mačem i crijeva su mu se rasula. Kamera ide dalje i stane na ikonskom i sada mrtvu SALADINOVU licu. Kamera se udalji i kut snimanja se proširi te prikaže sultanovo tijelo — tek sada vidimo potpuni užas koji je NUREDINA prikovao za pod. SALADIN je nag i pribit za osvojeno raspelo načinjeno od drveta Pravog križa. Tijelo mu je prekriveno ranama od noža ili mača, a komadi razbijenog stakla silom su mu nabijeni u lubanju i čine krvavu krunu.

NUREDIN pojuri u predvorje da spriječi ulazak vojnika. Zatvori vrata i kroz njih pozove zapovjednika straže.

NUREDIN

Zulfikare! Uđi u odaje. Sultan nije dobro i želi te vidjeti.

ZULFIKAR prođe kroz vrata, a NUREDIN ih brzo zatvori.

NUREDIN (vidno potresen)

Saladin je mrtav.

ZULFIKAR *Molim?*

NUREDIN

Ubojice su ga ubili u njegovim odajama.

ZULFIKAR

Nemoguće. *Reci da lažeš.*

NUREDIN

Kunem se Božjim imenom da je to istina. Dođi.

General povede zapovjednika straže u unutarne odaje. Jedan trenutak oba muškarca žalosno stoje.

ZULFIKAR

Kako se ovo moglo dogoditi?

NUREDIN

Nema jednog pisara. Sigurno je bio ismailit ili kršćanin. Još uvijek osjećam njegov smrad.

Pogleda lokve krvi i unakažena tijela u prostoriji.

NUREDIN (nastavlja)

Sigurno je ranjen, nije mogao daleko dospjeti.

Pogled mu stane na krvavom otisku dlana na zidu, blizu otvorene žaluzine pored sultanova kreveta. ZULFIKAR vidi da general smatra da je ubojica pobjegao tim putem.

ZULFIKAR

Poslat ću svoje najbolje ljude da ga uhvate.

ZULFIKAR krene prema vratima.

NUREDIN Čekaj. Ne čini to.

ZULFIKAR stane i okrene se.

NUREDIN

Imamo *hitnji* problem.

Počne koračati prostorijom pa progovori.

NUREDIN

Moramo glumiti da je gospodar bolestan. Kršćani ne smiju znati da je mrtav. Svijet ne smije znati. Dovedi Saladinova doktora — on mora biti suučesnik u ovome da bi naša varka uspjela.

ZULFIKAR izađe. NUREDIN podigne mač i njime oslobodi čavle koji SALADINA drže pribijena za križ. Velikog sultana položi na pod, uzme plahu s kreveta i prekrije truplo. Zatim klekne i počne moliti.

ZULFIKAR se vrati s doktorom ADAMOM BAHIROM. Zapovjednik još jednom zatvori vrata odaje. Nakon toga iz halja izvadi bodež i stavi ga doktoru pod grlo.

ZULFIKAR

Učinit ćete ono što general NUREDIN zapovijeda ili ću izrezati oklijevanje iz vašeg drskog tijela. Razumijete li me?

BAHIR oprezno kimne dok mu je nož na grlu.

ZULFIKAR

Dobro.

ZULFIKAR ga gurne prema NUREDINU koji kleči pored SALADINOVE trupla.

NUREDIN

Doktore, donesite odgovarajuće platno, osobno se pobrinite za tijelo našeg gospodara, pazite da se pobrinete za njega kako priliči.

Odmakne se i dopusti doktoru da pogleda SALADINA.

NUREDIN (nastavlja)

On je već s Bogom, znam da jest. Molim se samo da poživim dovoljno da kaznim one koji su počinili ovo zlo.

ZULFIKAR priđe tijelu mrtvog pisara, pljune na njega pa ga opali u glavu.

NUREDIN ga odvuče.

NUREDIN

Iskalit ćeš bijes neki drugi dan — ovog trenutka trebam te hladne glave. Puno nas posla čeka.

Pogleda prema doktoru.

NUREDIN (nastavlja)

Što vi kažete o našem sultanu? Kako da svi povjeruju da je živ ali toliko bolestan da ne smije napustiti krevet?

BAHIR

Prije nekoliko godina gospodar je imao problema sa srcem. Moramo žalosno izjaviti da je opet u istom stanju.

Da izbjegnemo zarazu, samo ja smijem ulaziti u njegove odaje.

NUREDIN (izgleda zadovoljno)

Koliko dugo može ta varka trajati?

BAHIR

Deset dana. Ne više od toga. Svi znaju da je Saladin loš pacijent. Nakon tog vremena nije uvjerljivo da bi on vladao iz svog kreveta makar ja to naredio.

NUREDIN

To će morati dostajati.

Približi se ZULFIKARU te mu se obrati tiho i povjerljivo pa rukom zakloni usta približena zapovjednikovu uhu.

NUREDIN

Morat ću odjahati do Saladinove supruge i razgovarati s njegovom braćom. Moramo što prije dobiti njihov pristanak.

ZULFIKAR

S tobom će jahati moji najodaniji ljudi.

NUREDIN kimne.

NUREDIN

A bezvrijedno tijelo pisara izdajice?

BAHIR

Ja ću ga osobno ukloniti.

NUREDIN

Pobrini se da mu smrdljivu dušu iščupaš iz tijela. Mora provesti vječnost bez nje i gorjeti u vatrama vječnog prokletstva.

Zazvoni telefon na Mitzinu stolu. Ona oklijevajući odvrti pogled od scenarija i pritisne gumb za zvučnik.

»Fallon. «

»Detektivko, ovdje policajac Andy Fisher. Pronašao sam auto vašeg osumnjičenog iza ugla. Unutra je bila vozačka i on nalikuje osobi sa slike. Imamo ime i adresu vašeg tipa. Želite li da vam kažem preko telefona?«

»Ne. Bravo, Andy. Stižem odmah.«

ZRAČNA LUKA COINTRLN, ŽENEVA, ŠVICARSKA

Nic iskoristi policijsku značku pa ih švicarska policija odveze do zračne luke, a druga kola odvezu Ursulu na sigurno u dom njezine diplomatske prijateljice u Ženevi.

Nakon što podignu karte na plutu Lufthanse, detektiv se zaputi ravno u zahod. Zaključa se u odjeljak, podigne keramički poklopac kotlića te oklijevajući ubaci ispražnjenu Berettu u spremnik. Volio bi zadržati pištolj, ali nema šanse da ga prošverca pored skenera. Namjesti plovak vodokotlića, provjeri radi li zahod pa izađe na hodnik.

Édouard i on nemaju vremena za razgovor dok jure kroz registraciju putnika pa sigurnosni pregled, carinsku kontrolu i kontrolu putovnica. Stignu do odlaznog terminala i pridruže se stotinama putnika na trinaestosatnom letu do Los Angelesa, s presjedanjem u zračnoj luci JFK u New Yorku. Boeing 747 konačno prijeđe pistu i poleti prema večernjem nebu. Kada zrakoplov postigne željenu visinu i kada se ugasi znak obaveznog vezanja pojasa, Nic će pronaći glavnog stjuarda i zatražiti popis putnika. Želi se prošetati avionom i pogledati lica tih ljudi. Tek će se tada osjećati sigurno i početi razmišljati o povratku kući i novom životu koji ga čeka. Prvo će odjedriti na sjever do San Francisca pa će proći Fort Bragg i proći uz šumovite obale Crescent Cityja, Gold Beacha i Florence. Možda će otići do Neah Baya i pogledati Victoriju, Richmond i Vancouver. Usput će nalaziti posao. Nestat će. Stvoriti se ispočetka. Tko zna?

Broussard mu dodirne ruku i vrati ga u sadašnjost. »Misliš da ćeš ikada uloviti čovjeka koji je ubio tvoju spisateljicu i pokušao ubiti nas?«

Inače bi Nic bio pozitivan. Dao bi mu klasičnu detektivsku izjavu i rekao kako loši tipovi na kraju uvijek bivaju ulovljeni. Međutim, ti su dani skoro pa iza njega. »Sumnjam. Tip ubija i u SAD-u i u Europi — on je profesionalni ubojica. Profesionalci, za razliku od uličnih gangstera, samo nestanu. Ako prijeđeš granicu, policija izgubi tvoj trag - ako pobjegneš na drugi kontinent, sam trag nestane.«

»Ali imate tragove, forenzičke dokaze, dane i datume njegova kretanja. To sve pomaže, zar ne?«

»Istina, ali sve to puno više znači ako imaš zaista dobar opis tipa — a mi nemamo. Tip je duh. «

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Mitzi uzme vozačku dozvolu od Andyja, prometnog policajca, i vrati se u ured znajući da imaju trag.

U glavi stvara raznorazne veze, razmišlja o brojnim mogućnostima i povezuje događaje. Zna da sada treba imati hladnu glavu i polako djelovati. Treba cijeliti pomak u slučaju, dobro ga usmjeriti i pomno ga nadograditi. Ako to ne učinite, on se pretvori u pijesak u vašim rukama.

»Imamo nešto«, kaže ona otvarajući vrata ureda Tylera Cartera i stavi mu vozačku na stol. »Oslobođenje je John James i, ako se ne varam, on je šef Jenny Harrison, a bivši šef Kim Bass.«

Carter podigne pogled s dosjea koji proučava i pogleda vozačku dozvolu. »John James. Ime može biti svačije.«

»Znam, ali nešto me vuče k njemu.« Ona otvori blok. »Kada sam razgovarala s Jenny, spomenula je da tvornicu vodi nadglednik koji se zove James. Rekla je da je čak nazvao lokalnu postaju da sazna je li Kim u nevolji i treba li joj platiti jamčevinu.« Ona zatvori blok. »Što kažeš na to?«

Carter promozga. »Možda ju je htio spriječiti da sama zove policiju — no, s druge strane, možda je zaista pokušavao pomoći.«

»Da, svakako.«

»Neka netko pogleda ispise telefonskih poziva s njegova mobitela i kućnog broja da vidimo je li koja postaja primila njegov poziv.«

Ona kimne.

»Harrisonica dolazi, zar ne?«

»Nismo je pronašli. Poslala sam policajce da pročešljaju susjedstvo, brzo će je pronaći.«

»Dobro, javi mi kada popričaš s njom i neka ona identificira Jamesa.«

»Dogovoreno.«

»U međuvremenu ću poslati Libowicza da provjeri njegov dom.«

»Imaš nalog?«

Carter joj dobaci pogled kao da govori *ne pitaj*.

Ona krene prema vratima. »Trebam sat vremena slobodno — vratit ću se što prije da razgovaram s Harrisonicom.«

»Može.«

»Nazovi me na mobitel ako me zatrebaš.«

BEVERLY HILLS, LOS ANGELES

Matthias Svenson pojuri niz stubište unajmljene vile u kojoj živi. Neka budala već pet minuta zvoni i on mu se sprema otkinuti glavu. Pričvrsti pojas na kratku bijelu ogrtaču koji otkriva njegovo preplanulo tijelo i širom otvori vrata.

»Detektivka Fallon?« Šveđanin je iznenađeno pogleda.

Mitzi gurne konačnu verziju *Misterija platna* na redateljeva široka prsa. »Ulazim. Moramo porazgovarati o ovome.«

»Nisam siguran da...«

»Sigurni ste, vjerujte mi.« Mitzi uđe u rashlađeno predvorje obloženo krasnim bijelo-sivim mramorom. Sunce prodire u prozračnu prostoriju s njezine desne strane, pa ona uđe i razgleda. »Lijepa kuća. Puno elegantnija od ćelije koja vas čeka.«

»O čemu se radi, poručnice? Rekao sam vam sve što znam.«

»Samo da znate, nemam ni vremena ni strpljenja za vaše laži.« Ona sjedne na udoban bijeli kauč i pljesne po mekanim jastucima. »Trebala bih i ja kupiti ovakav. Mislim da bi mi godišnja plaća bila dovoljna za to.«

Svenson uzme telefon sa staklenog stolića. »Zovem odvjetnika.«

»Slobodno. Samo, neka se nađe s nama u postaji. Recite mu da ste uhićeni zbog ometanja istrage o ubojstvu.«

Redatelj vrati telefon u bazu i sjedne nasuprot njoj.

»Pametna odluka. Scenarij koji sam vam dala pokazuje da ste mi uskraćivali informacije. Niste spomenuli uzorke DNK uzete s platna, vezu s muslimanima, priču o Saladinu i maronitskim redovnicima. Dakle, gospodine Svenson, zašto ste sve to zaboravili spomenuti?«

»Zašto je to važno?«

»Zato što je zbog toga Tamara ubijena. Ali vi ste to cijelo vrijeme znali, zar ne?« Ona uperi prst u scenarij koji je on odložio na rukohvat naslonjača. »Ispričajte mi kraj filma. O scenama koje nisu u scenariju.«

On podigne scenarij i zamišljeno ga pogleda. »Tamara je bila nevjerojatna spisateljica. Njezinoj strasti prema pisanoj ili usmenoj riječi parirala je samo njezina ljubav prema povijesti i misterijima. Prije *Misterija*

platna istraživala je drevnu skupinu redovnika ratnika, križara koji su se borili protiv muslimana u Svetoj zemlji.«

»Samo malo — slutim da slijedi nešto komplicirano, a ja nisam dobra u tome. Morat ću sve to zapisati.« Mitzi izvadi blok i kemijsku iz torbe. »Dobro. Pucajte.«

»Čuli ste za vitezove templare?«

»Naravno. Drevni red redovnika boraca, zar ne?«

»Tako je. Pa, vitezovi planine isti su kao oni, samo tajnovitiji i okrutniji. Nastali su u Libanonu u petom stoljeću, bili su učenici svetog Maruna, redovnika pustinjaka koji je osnovao Maronitsku crkvu.«

Ona se prisjeti Hixova forenzičkog izvještaja i tvrdnje da je Tamarin ubojica bio u Libanonu. »Što je to Maronitska crkva?«

»Katolicizam s drugim imenom. Postoji paralelno s Crkvom u Rimu. Vitezovi planine njezini su zaštitnici. Ratnici samoubojice. Potomci obučениh vojnika koji su se borili u tajnim križarskim ratovima.«

»Tajni operativci svetih ratova?«

»Možete se tako izraziti. No oni su ujedno bili predani redovnici. Kada nisu ubijali, postili su i molili se poput svetaca.«

»To su ti vitezovi iz *Misterija platna*, oni odgovorni za Saladinovu smrt?«

»Tako je.« On položi ruku na scenarij. »Isprintali smo scene samo do zataškavanja Saladinove smrti. Dalje slijedi da ubojica — redovnik po imenu Efrem, kojeg su Saladinovi čuvari ranili — padne s konja dok prelazi planinu i umre. Kao rezultat toga, maroniti mnogo godina nisu znali da je ubojstvo izvršeno.«

Mitzi se zainteresirala. »Kako su saznali?«

»Glasine su se proširile po muslimanskim kampovima. Nekako njihov veliki vođa više nije bio onaj stari. Bio je manje odlučan. Drugačiji. Začudno nesiguran. Špijuni su saznali za to i kada su muslimanski vojnici zarobljeni, neki su čak dobrovoljno odali te podatke da ih kršćani ne ubiju.«

»Znači, to su samo bile glasine.«

»Zar to ne vrijedi za veći dio povijesti? Mislim, kakvi dokazi postoje o Isusovim *čudima* osim u vjerskim spisima?«

»Nisam povjesničar, ali shvaćam na što mislite. Kako je to povezano s Kristovim *platnom*?«

»*Saladinovim platnom*.« On pričekava da te riječi sjednu. »Otisak na platnu ostavilo je tijelo neprijatelja kršćanstva.«

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Policijski glasnogovornik Adam Geagea sjedi za praznim stolom Mitzi Fallon i piše joj pristojnu poruku da ga nazove kada nađe vremena.

Zna da će ona ignorirati poruku, svi policajci to čine. Ležerno se zavrti lijevo-desno na njezinoj stolici, a zatim iskoristi činjenicu da su okolni stolovi prazni.

Počne pregledavati ladice od donjih prema gornjima. Nema puno toga zanimljiva. Faksirani ugovor od odvjetnika kojim angažira njegov ured da se pozabavi njezinom rastavom. Sretno mu bilo, zaradit će svaki novčić s opakom klijenticom poput Fallonice. Nađe sliku njezinih kćeri, skrivenu zalihu slatkiša, kremu za ruke, tamponi, tračerski časopis, šalicu punu sitniša i nekoliko starih blokova.

U ladici na vrhu nađe ono zanimljivo. Kopiju *Misterija platna* i noviji blok. Geagea okrene zadnju stranu bloka i pogleda zadnji unos. Izgleda poput nekakva forenzičkog podsjetnika:

Mogući otisci uljeza u Nicovu hotelu (na fotografijama)

DNK-uzorak s medaljona

DNK s Tamarine mačke

dlake sa Sacconijeva kreveta

Vrpca s usta mrtve djevojke (mogući otisci na rubovima)

izvještaj analize platna/Amy

Geagei srce brže zakuca. Osvrne se i pregleda prostoriju. Čuje glasove na hodniku. Nema vremena zapisati sve što je pročitao. Zagleda se u papir i pokuša upamtiti sadržaj sa stranice. Glasnogovornik zatvori ladicu i ustane u trenutku kada nekoliko narednika uđe u prostoriju. Oni ga hladno pogledaju, a on žurno krene prema hodniku. Preskače po dvije stepenice te se zaključa na sigurno u svoj ured.

Iz najniže ladice vlastitog stola izvadi mobitel kojem se ne može ući u trag. Geagei drhte prsti dok bira broj maronitskog kontakta. Rekli su da je redovnik dobar. Najbolji. Da ga se ne može otkriti. Pa, njemu se čini da to baš nije točno.

BEVERLY HILLS, LOS ANGELES

Mitzi zuri preko prostrana boravka u redatelja milijardera i odvaguje njegove riječi. »Želite reći da se na Torinskom platnu nalazi obris muslimanskog vojskovođe Saladina, a ne Isusa Krista?«

»To je trebalo biti jedno od šokantnih otkrića u Tamarinu filmu. Kao i, naravno, otkriće da su Katolička i Maronitska crkva to stoljećima pokušavale zataškati.«

»Zvuči kao glupost.«

Svenson je zabavljeno pogleda. »Tamarina je verzija ustvari puno vjerojatnija od priče koju nam povjesničari stoljećima serviraju.«

»Kako?«

»Zar Kristovi sljedbenici ne bi, da su pronašli platno u praznoj grobnici, taj čudesan prizor pokazivali po cijelom drevnom svijetu da preobrate ljude i prošire Kristovo učenje?« Svenson nabraja sljedeća pitanja na prste. »Zašto otkriće nije tada bilo odvojeno dokumentirano? Zašto je platno nestalo na stotine godina, a zatim osvanulo u rukama bogate zapadne dinastije poput Savoja?«

»To su dobra pitanja, ali i dalje ne razumijem zašto bi katolici posjedovali i štovali muslimansko mrtvačko platno?«

»Ukrali su ga.«

»Molim?«

»To je to. U ono su vrijeme i kršćani i muslimani pljačkali jedni drugima gradove te crkve i hramove. Kada su naišli na zaštićeni kovčeg u kojem se nalazio pokrov s prikazom bradata muškarca, bili su dovoljno arogantni i pomislili da je to Krist. Uzeli su platno jer su smatrali da ustvari vraćaju svoj vjerski artefakt.«

»A muslimani, naravno, nisu bili revni priznati da je Saladin bio ubijen i da je njegov dvojnik obmanuo generacije ljudi.«

»Upravo tako. Čak su i povjesničari pisali o Saladinu kao o dvije odvojene osobe. Neki su ga opisivali kao osobu toliko surovu da bi vam se ledila krv u žilama. Drugi su pisali da je bio sjajan vladar.«

Oglasi se Mitzin mobitel. Pogleda SMS-poruku od čartera: Hix je gotov s forenzikom. Harrison je stigla — gdje si ti? Ona ustane iz udobna naslonjača i obrati se Svensonu. »Moram ići, ali nismo još završili.«

On ustane i otprati je do vrata. »Molim vas da odvjetnike i novinare držite podalje od mene. Suradivat ću na koji god način želite.«

Ona izađe na prilaz. »Pokušat ću.« Odmjeri njegov kratki ogrtač. »I, usput, ili trebate duži ogrtač, ili vas netko treba podučiti kako sjediti, a da pritom ne otkrijete sve što imate.«

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Istraživač mjesta događaja Tom Hix živi za takve trenutke. Za onaj trenutak u istrazi ubojstva kada znanost preuzme glavnu ulogu, a policajce se s pravom reducira na sporedne glumce.

Požuri preko odjela čim ugleda Mitzi kako ide prema svojem stolu. »Hej, imam neke izvještaje...«

»Bože, Tome, nisam još ni torbu odložila.« Ona uzme poruku koju joj je ostavio Geagea. »Šupak.« Izgužva papir i baci ga u koš za smeće.«

Hix izgleda uvrijeđeno.

»Ne ti. Naš dosadni glasnogovornik. Da čujem što imaš.«

On položi fascikl boje vanilije na njezin stol. »Još testiram uzorke iz Sjenina slučaja, ali pomislio sam da bi željela vidjeti *ovo*.«

Ona otvori prvu stranicu fascikla. »A što je *ovo*?« Sjeti se da ga je zvala. »Slučaj Tamare Jacobs?«

»Dopusti da ti pokažem.« Izvadi dvije grafofolije i položi ih usporedo na njezin stol. »Imam uzorak DNK koji se podudara.«

»Čiji su to uzorci?«

»Prvo je kosa koju smo uzeli s naslona za glavu iz lexusa koji je unajmljen u zračnoj luci. Drugi je s kože koju smo pronašli na kandži mrtve mačke iz spisateljčine kuće.«

»Maca se osvetila.« Ona položi folije jednu preko druge. »Jednake su. Imaš pravo, podudaraju se, ali za pobjedu nam treba i ime počinitelja kojem pripadaju uzorci.«

Na licu mu vidi da nema ime. »Tražio sam u programu za izradu psiholoških profila, nisam našao. Nisam to ni očekivao. Već sam ti rekao da tvoj ubojica nije iz grada.«

»Nije ni iz zemlje, rekao si da je iz Libanona.«

»Preciznije, s planine Libanon.«

Mitzi baci pogled na fotografiju Tamare Jacobs pričvršćenu za pano, istu onu koja se pojavi svaki put kada *Variety* ili *Hollywood Reporter* pišu o njoj. »U njezinu scenariju postoje cijele scene smještene na Bliskom istoku.

Povijesne scene, ne moderne. Svenson mi je ispričao priču o maronitskom...«

Zazvoni telefon na njezinu stolu.

Ona zgrabi slušalicu. »Fallon.« Nakon kraće pauze doda: »Dobro, recite joj da dolazim.« Vrati slušalicu na mjesto i izgleda ljuto što je se ometa. »Oprosti. Moj drugi slučaj zove. Jenny Harrison dolje radi probleme. Policajac koji je čuva kaže da će ona otići ako se ja smjesta ne pojavim tamo.«

»Razumijem.« On vrati folije u fascikl. »Znaš gdje me možeš naći kada nađeš vremena za ovo.«

ŽENEVA-NEW YORK

Poletjeli su iz Ženeve prije sat vremena, a znak za vezanje još je uvijek upaljen. Oluja i jak vjetar pušu s Atlantika i Biskajskog zaljeva. Vjetar šiba Francusku i Španjolsku te uzrokuje turbulencije zrakoplova koji leti na zapad.

»Mrzim letjeti.« Broussard spusti zaklopac na prozoru u nadi da će mu to popraviti raspoloženje. »Imao sam fobije u mladosti. Sada se mogu nositi s time, ali i dalje to ne volim.«

»Neprirodno je, zar ne?« Složi se Nic. »Toliko teškog metala i toliko ljudi, sve lebdi u zraku i prkosi znanosti. Ali, znate, statistički...«

Broussard podigne ruku. »Ne prkosi znanosti. Leti upravo zahvaljujući znanosti.« Napet je, pa zvuči odrješito. »I upoznat sam sa statistikama, *merci*. Sigurnije je nego prelaziti ulicu, pušiti itd., ali ja to i dalje ne volim.«

»Oluja će proći«, utješi ga Nic. »A kada prođe, ja ću se prošetati zrakoplovom. To je rutinska provjera, ništa više. Samo se želim uvjeriti da su ljudi koji lete s nama prijatelji.«

»Ne mislite valjda da je čovjek koji nas je napao ovdje s nama?«

»*Moram* tako razmišljati. To nije baš vjerojatno. Ali *moram* tako razmišljati. Nema razloga za brigu. Samo radim svoj posao. Sve će biti u redu.«

Broussard izvadi očajne časopise iz pretinca na sjedalu ispred sebe da zaokupi pozornost. Poželi da se sve to ne događa, da nikada nije upoznao Roberta Craxija te da suprugu nije ostavio tisuće kilometara iza sebe.

Konačno turbulencije prestanu i Nic iznad glave pritisne gumb za pozivanje kabinskog osoblja. Brineta širokih bokova uskoro se sagne iznad njega. Kaže mu da se zove Glenda i pita ga kako mu može pomoći. Svjestan da ga ostali promatraju, Nic u krilu rasklopi novčanik sa značkom i tiho joj odgovori. »Gospođo, ja sam policajac iz Los Angelesa i želim razgovarati s glavnim stjuardom i dežurnim policajcem na letu. Možete li mi to srediti?«

Glenda je dovoljno iskusna da se ne uznemiri. Veteranka je s deset godina transatlantskog iskustva i prošla je sve — od srčanih udara do

terorističkih uzbuna. »Naravno. Dođite sa mnom do moje postaje i pozvat ću obojicu.«

On je slijedi do zastora, ali prvo pogleda znanstvenika. Broussardu je nos u časopisu i izgleda kao da se zabavlja. Nic stoji ispred čajne kuhinje dok Glenda zove stjuarda te diskretno šalje poruku koju će samo dežurni policajac na letu razumjeti. »Može li se putnik koji je zaboravio uzeti svoju vrećicu iz *duty freeja* pri ukrcaju na zrakoplov u Ženevi javiti članu kabinskog osoblja? Imamo bocu izvrsnog brandyja koja još nema vlasnika. Hvala.«

Dotjeran sredovječan stjuard kose obojene u crno uđe kroz zastore i raskolačenih očiju obrati se Glendi: »Što je bilo?«

Ona kimne prema Nicu. »Ovo je detektiv Karakandez iz losanđeleske policije. Htio je vidjeti tebe i dežurnog policajca na letu.«

Stjuard popravi kravatu. »Zovem se Brian. Smijem li, molim vas, vidjeti vaše isprave?«

»Naravno.« Nic ih izvadi iz stražnjeg džepa i preda mu ih.

Brian ih proučava, kada u čajnu kuhinju uđe nabit plavokos muškarac s crvenkastom bradom. U tridesetima je, nosi široku sivu trenirku, crne levisice i, ako se Nic ne vara, nosi običan pištolj za omamljivanje.

Stjuard mu preda Nicove dokumente. »Ovo je policajac Karakandez.«

Muškarac baci pogled na novčanik i vrati ga Nicu. »Gerry Brookes. Što se događa?«

»Radim na slučaju koji me odveo u Europu.« Nic kimne prema zastoru. »Muškarac koji sjedi na sjedalu 48A važan je svjedok u slučaju ubojstva. Želim se prošetati zrakoplovom i uvjeriti se da nije u opasnosti. Možete li ga paziti dok ja obilazim?«

»Naravno. Kako se zove?«

»Édouard Broussard.«

»Kada to želite učiniti?«

»Odmah, ako je moguće.« Nic se okrene prema glavnom stjuardu. »Imate li kopiju popisa putnika? Želim spojiti imena s licima dok patroliram.«

»Svakako.« Stjuard otkači popis pričvršćen za ploču na zidu čajne kuhinje. »To su svi putnici. «

»Ima li načina da se sazna tko je kartu nabavio u zadnji čas?«

Brian odmahne glavom. »Ne s ovog popisa. To smo mogli napraviti na izlazu.« On pogleda Glendu. »Imaš li taj popis?«

Njezin pogled kaže im da ga nema.

»Žao mi je«, kaže ona stjuardu.

»Samo da znate«, doda Glenda. »Mi nalazimo prazna sjedala čak i kada sliječemo. Ljudi se odšuljaju do toaleta ili zamijene mjesta s drugim putnicima, ili se samo presele na prazno sjedalo da bi imali više mjesta. Želite li da naredim svima da se vrate na mjesta?«

Nic razmisli. Ne želi preplašiti putnike nakon oluje — ili ako ubojica *je* u avionu, ne želi ga učiniti nervoznim i obznaniti mu da ga netko traži. »Ne, neka bude tako za sada. Napraviti ću krug i vidjeti koliko ljudi ne mogu naći. Ako bude potrebno, možete to zatražiti.«

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Očajno izgledaš, Jenny. Koji si vrug uzela?« Mitzi pridrži vrata sobe za ispitivanje dok policajac izlazi. »Hvala ti«, kaže mu, a on pobjegne niz hodnik.

Harrison sjedi za stolom i namrgođeno je pogleda. »Nisam niš' uzela — zato i izgledam usrano.«

Mitzi privuče stolac. »Gdje si danas bila?«

»Šetala. Pokušavala razbistriti misli. Sinoć nisam oka sklopila.«

Mitzi nije iznenađena. Maloj se svijet preokrenuo naglavačke, a Mitzi zna da je san tada prva stvar s kojom se možete pozdraviti. »Donijet ću ti kavu i cigarete.«

»Kavu i cigarete?« kaže ona posprdno. »Ma, super.«

»Hej, pripazi malo na taj ton. Pokušavam ti pomoći.«

Mitzi izađe i nažica nekoliko cigareta Malboro Ultra Light i šibice od prometnog policajca pored automata. Na povratku uzme dvije šalice crnog užasa koji je možda kava i vrati se u sobu za ispitivanje. »Izvoli, ne mogu bolje od ovoga.«

»Hvala.« Na Harrisoničinu licu vidi se da se odlučila ljepše ponašati. »Oprosti što sam bila drska.«

»I treba ti biti žao. Danas se osjećam skoro jednako loše kao ti. «Gurne joj šibice preko stola. »Ovdje pušenje nije dozvoljeno — no, s druge strane, ljudi ne bi trebali biti u policijskoj postaji u nedjelju pa što sad.«

Harrison zapali cigaretu. Duboko povuče veliku dozu nikotina.

Mitzi gleda kako joj se prsti tresu. Cura je u lošem stanju. Pričeka da ona ispuhne dim i ponovno uvuče. »Imamo tipa u pritvoru dolje. Želim da ga pogledaš.«

Harrison raskolači oči. »Uхватili ste ga? Kimina ubojicu?«

»Smiri se. Samo želim da ga pogledaš i da mi kažeš prepoznaješ li ga.«

Harrison lupi šakom po stolu. »Želim ubiti jebenog gada.«

»Hej, rekla sam da se smiriš. Ohladi. Tip još nije ni uhićen. Došao je dobrovoljno.«

»To nije on?«

»Samo želim da ga pogledaš, Jenny. Možeš li to učiniti?«

Na rubu je suza. Ljutnja. Tuga. Bijes. Bol. Osjećaji su joj se posve ispremijevali. »Aha.« Pritisne filter cigarete. »Mogu.«

»Možeš ponijeti kavu sa sobom.«

Harrison uzme papirnatu šalicu te pođe za poručnicom niz sivi hodnik.

Mitzi je vodi prema pritvoru. Jimmy Berg otišao je kući te novi nadzornik sada radi za pultom. »Imam svjedokinju u slučaju Bass«, dovikne Mitzi policajcu koji izgleda poput ćelava Tigera Woodsa. »Želim da neslužbeno baci oko na tipa u ćeliji broj jedan.«

»Samo naprijed.« On im mahne da prođu.

Mitzi izvadi identifikacijsku karticu i provuče je preko elektroničke ploče. Povučte teška vrata od željeznih sipki, pusti Harrisonicu da prođe te ih zalupi za sobom. »Ne govori ništa. Samo prisloni oko na špijunku. Dobro ga pogledaj pa se odmakni i reci mi prepoznaješ li ga.« Kimne prema sivim vratima sa svoje desne strane.

Harrison se približi. Prisloni obraz uz hladan metal i proviri kroz debelo staklo u jarko osvijetljenu prostoriju. U prvom trenutku ne vidi ništa. Onda ugleda muškarca u narančastoj pritvorskoj uniformi koji leži. Ne vidi mu lice. On se okrene. Popravi jastuk na krevetu.

Njezino srce zalupa. Odmakne se od vrata.

Mitzi uoči šok na njezinu licu. »Prepoznaješ li ga, Jenny?« Ona kimne, ali ne može govoriti.

Mitzi je primi za ruku i udalji je od vrata. »Tko je to?« Harrison duboko udahne. »Tuna... to je Tuna.«

»Tip iz tvornice? Nadglednik?«

Ona kimne. »Aha. Gospodin James. Emmin prijatelj.«

ŽENEVA-NEW YORK

Nic uđe u prvi odjeljak poslovne klase i čita popis putnika. Odjeljak čini devet redova sjedala koja su podijeljena u tri seta od dva sjedala. Uoči sve tipične poslovnjake. Oni vitki i opaki koji se još uspinju u poslovnom svijetu već su otvorili svoje iPдове i MaeBookove. Nekolicina sredovječnih direktora sijede kose i povećih trbuha već se onesvijestilo od previše besplatna pjenušca i masne hrane. Elegantna dugonoga žena upravo spušta naslon sjedala i sprema se sklupčati ispod dekice. Pogledi im se sretnu na trenutak. Oni su brodovi u prolazu. Trenutak prođe.

Izlazi za nuždu dijele sljedeća dva reda od tri sjedala, a zatim slijede četiri odjeljka ekonomske klase. Nic polako pogleda niz beskrajan red pa pokuša povezati muška lica s listom putnika koji nastavljaju put do zračne luke LAX. Reto Ruhr i Stefan Sauber zvuče poput Švicaraca. Obojica su mlada, vitka i prosječne građe. Nic im priđe i pogleda ih bolje.

Drže se za ruke. Reto položi glavu prijatelju na rame.

Nic ih prekriži s popisa. Ne zbog toga što su homoseksualci, već zbog toga što plaćeni ubojice ne miješaju posao i zabavu.

Nekoliko klinaca ustane sa sjedala i uputi se na drugu stranu zrakoplova. Čini se da žele mamino i tatino krilo zamijeniti bakinim i djedovim. Nic automatski zamisli sebe, Carolinu i sina na takvu putovanju. Stisnuti, siti, puni ljubavi odlaze kući nakon što su proveli nekoliko tjedana pokazujući Maxu Europu. Nisu nikada letjeli s njime. Nisu dospjeli dalje od igre na pijesku na plaži Point Dume.

Natjera se da se skoncentrira. Ostalo je nekoliko praznih sjedala, ali u zrakoplovu se nalazi tristotinjak muškaraca, žena i djece. On uzme vremena. Polako ih pregledava.

Zainteresira ga muškarac koji putuje sam i sjedi na sjedalu 24A. Ima između trideset i četrdeset godina, kratku tamnu kosu, odjeven je u plavi donji dio trenirke i sivu kapuljaču. Vitak je, u formi i opušten, ima trodnevnu bradu i izgleda poput osobe koja ne putuje s puno prtljage i spremna je na svaki izazov. Pogleda Nica u oči i dva se muškarca na

trenutak proučavaju. Nic pogleda popis. Steve Bryant. Pogleda niže i vidi da na sjedalu 24B sjedi Kelly Bryant. Muž i žena. I njega može prekrížiti.

Iznimno sporo dođe do kraja zrakoplova i neumorno provjerava kako izgledaju muškarci čija imena čita s popisa, eliminira debele starije muškarce, mršave tinejdžere te hendikepirane osobe. Na pola puta natrag stane i sjedne na prazno mjesto pored tipa koji se zove Rico Aguero. Rico je mulat, plećat je i u tridesetima. Izgleda poput nekoga tko bi se snašao u tučnjavi. Nakon pet minuta čavrljanja sazna da je Rico sistemski analitičar s Manhattana i da je dosadan kao uš.

Detektivu treba gotovo četrdeset minuta da dovrši obilazak i vrati se do svog sjedala. »Trebamo li se brinuti?« pita Brookes, dežurni policajac na letu koji ustane i zamijeni se s Nicom za mjesto.

»Mislim da ne.«

Gerry kimne prema Broussardu. »Stari spava poput bebe. Javi ako trebaš pomoć.«

»Mislim da je sada sve u redu.« Nic se rukuje s njim.

Znanstvenik mirno hrče. Jadnik je sigurno premoren. Nic izvadi deku, spusti naslon sjedala i nasloni se. Konačno se može opustiti.

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Mitzi ostavi Harrisonicu u sobi za ispitivanje te ode u Carterov ured da mu javi novosti.

On je pognut iznad hrpe papira i izgleda poput računovođe koji sređuje proračun. »Tebi nikada ne padne na pamet da kucaš?«

»Ne. Gadna navika. Harrisonica je identificirala tvog luđaka. Sto posto je uvjeren da on *jest John James*, njezin nadglednik.« Ona sjedne na rub njegova stola i zagleda se u Excel-tablice. »Ona uz to kaže da je već spomenuti luđak u zadnje vrijeme bio blizak s radnicom Emmôm Varley.«

»Događa se.« On izvuče papire na kojima ona sjedi. »Mitzi, budi objektivna. Mnogi ljudi — čak i luđaci — na poslu upoznaju buduće supružnike.«

»Ili *buduće žrtve*. Varley je nestala prošli tjedan. Samo se jedan dan nije pojavila na poslu.«

Sada je privukla njegovu pozornost. »Bez razloga?«

»On ga nije spomenuo. James je rekao radnicama da je ona samo uručila otkaz.«

»Imaš li njezinu adresu?«

»Ne baš. Harrison jc nije znala, ali kaže da ona živi negdje prema Gardeni.«

»Reći ću Danu da otkrije adresu i odveze se do nje.« Na Carterovu stolu zazvoni telefon. »Molim?«

»Šefe, ovdje Kris. Nalazim se u Carsonu u Jamesovu domu i mogu ti reći da je ovo zaista čudno mjesto.«

»Što si našao?« Prebaci poziv na zvučnik da i Mitzi može čuti.

»Nema namještaja. Nema tepiha. Pod je prekriven novinama. Kao da nikakvo ljudsko biće nije ovdje živjelo. Nema ni svjetla u stanu.« Svjetiljkom osvjetljava put dublje u stan. »To je više rupa nego dom. Upravo ulazim u spavaću sobu i, čovječe, zaista zaudara.« Svjetlost obasja strop, zidove pa pod. »Vidim izgorjele svijeće posvuda. Kao da su služile za rituale, znaš ? Sotonizam. O. K., povlačim to, na zidu je golemo raspelo.« Svjetlost obasja udaljeni kut i kup bijela platna.

»Ovdje drži pamučne plahte.«

»Provjeri ih«, kaže Carter. »Ali ne diraj ih.«

Libowich se sagne iznad kupa. »Nisam stručnjak za spavaće sobe - kao što će vam supruga posvjedočiti — ali ovo izgleda neobično.« Osvijetli cijelu dužinu platna. »Ovdje su metri platna, dovoljno da se umota mumija.«

»Vjerojatno je to uzeo iz tvornice u kojoj radi«, kaže Mitzi.

Svjetlost policajčeve svjetiljke ulovi neki odraz. »Čovječe, ovdje ima stotine oštrica — one starinske s duplom oštricom koje se preklope.« Sagne se bliže. »Na njima ima dosta krvi i vidim bocu dezinfekcijskog sredstva te nešto što izgleda poput stara rupčića.«

»On se reže«, objasni Carter. »To mu je oprema. Ne diraj ništa, možda je HIV-pozitivan.«

»Nisam ni namjeravao, šefe.« Libowicz na trenutak ušuti. Ustane i osvijetli udaljeni zid. Pojave se tamne oznake. Približi se da bolje vidi.

Krv.

Obasja zid pa se okrene i pogleda iza sebe. »Oh, kvragu.«

»Što?« pita Carter.

»Napisao je nešto na zid. Krvlju. Piše: »JA SAM RAT KOJI NIKADA NEĆE STATI. OSLOBOĐENJE...«

ZRAČNA LUKA JFK, NEW YORK

Za vrijeme transfera na letu za Los Angeles Nic šarmira osoblje, pa njega i Broussarda presele u poslovni razred. Uz to zatraži novi popis putnika i detalje o tome je li netko rezervirao kartu u zadnji trenutak u Ženevi. Na ekranu se ne pojavi nijedan putnik koji je kartu rezervirao u zadnji trenutak — čak ni on i Broussard. Čini se da vas sustavi podataka u cijelom svijetu iznevjere kada ih najviše trebate.

Kada avion poleti, Nic je već upoznao novog stjuarda i dežurnog policajca na letu, opaka bivšeg vojnika po imenu Ike, koji sjedne u isti red s, njim i Edouardom, samo s druge strane prolaza. Znanstvenik je taj put opušteniji kada se oglasi znak da se smije odvezati pojas, pa Nic ustane i opet prekontrolira putnike.

Glenda, stjuardesa s prvog dijela leta imala je pravo — ljudi sjede posvuda. U nekim trenucima čini mu se da nitko ne sjedi prema popisu. Žene sjede na mjestima muškaraca. Djece nema. Redovi se protežu ispred svih zahoda i čajnih kuhinja. Nic se vrati do svog sjedala i zaključa da desetak muških imena nije povezo s licem — duplo više nego na letu iz Ženeve. Razmišlja o muškarcima koje nije našao, a Broussard ustane sa sjedala.

»Trebam *toilette*«, objasni kada ugleda izraz na Nicovu licu.

Nic ne skida pogled s Francuza. Sam sebi kaže da se ponaša blesavo. Treba se opustiti. Sve su prijatnije ostale za njima na autocesti pored Ženeve. Međutim, teško se riješiti starih policijskih navika, pa on promatra vrata zahoda i čeka da opet ugleda znanstvenika. Postane nervozan kada se pojavi mladić u majici krem boje i trapericama, koji se došeta s druge strane zrakoplova i pokušava otvoriti vrata zahoda. Vítak je i visok skoro metar i osamdeset, preplanuo je i u formi. Na stražnjoj strani ruku ima ogrebotine i masnice. Na čeljusti, ispod desnog uha, ima ranu koja još zacjeljuje.

Još jednom zatrese vratima. Nic ne prepoznaje lice — ne iz Ženeve i ne iz svog zadnjeg obilaska. Detektiv ustane sa sjedala i kimne Ikeu. Veliki šerif odloži knjigu i zaobiđe red sjedala s druge strane. Nic prouči stranca

želeći vidjeti ima li pištolj i u sebi se moli da ga ovaj ne izvadi. Stjuardesa uputi muškarca u drugi zahod pored udaljenog zastora.

Nic ga slijedi. Proučava svaki detalj na njemu dok prilazi. Gleda kako mu padaju traperice, postoji li šansa da skriva oružje — ili eksploziv — u čarapi ili ga je zavezao oko lista. Stranac pokušava otvoriti vrata novog zahoda. Na desnoj ruci ima svježe porezotine, a zglobovi prsta su mu otečeni, kao da je u zadnjih nekoliko dana nekoga udario. Nic provjeri je li Ike u ravnini s njime na drugom kraju prolaza, a zatim se nespretno sudari s čovjekom ispred sebe.

Muškarac se okrene i dlanovima odgurne detektiva. »Hej, čovječe, pazi kuda ideš.«

»Ispričavam se. Pokušavao sam namjestiti sat i nisam gledao kuda hodam. Znaš možda što je stjuardesa rekla, koliko je sati New York iza Švicarske?«

Tip ga odmjeri. »Šest.«

»Hvala.« Nic složi vrijeme na satu. »Što te dovodi u L. A., posao ili zabava?«

»Zabava. A ti je trenutačno kvariš.« Okrene se.

Ike polako prođe kroz zastor koji odvaja čajnu kuhinju i pride, tako da je blizu Nicu te se stranac nađe između njih dvojice.

Nic ga okrene prema sebi. Njegov pogled govori da ga moguće posljedice toga ne plaše. »Nisam završio s tobom.«

Tip zuri u njega. »Što si ti, policajac?«

»Nećeš vjerovati, jesam.« On izvadi značku. »Kako se zoveš i gdje sjediš?«

Dežurni policajac na letu nasloni se na zid, stavi ruku iza leđa i opipa pištolj za omamljivanje koji nosi za pašom.

»Manton. Jimmy D.« Iz džepa izvadi odrezak karte.

Nic je uzme i pogleda popis putnika. Pronađe ga. Vрати mu kartu i kimne prema njegovoj ozlijeđenoj ruci. »Nedavno si se tukao?«

On dotakne ozlijeđene zglobove prstiju. »Nipošto. Nisam nikoga udario od srednje škole. Ozlijedio sam se dok sam vozio *skateboard*. Time se bavim. To mi je zabava i posao. Skater sam i surfer. Čak me i dobro plaćaju za to. Je li to protuzakonito?«

»Još nije. Znam malo o surfanju, ali prosvijetlite me, gospodine Manton, tko je po *vašem* mišljenju najbolji daskaš?«

Tipu se zaiskre oči. »Meni Mick Fanning — do kraja. Iako volim onog Havajca Torreyja Meistera. Moj je stil sličniji njegovu.«

Nic opet pogleda popis putnika. Uvjeren je da je tip to što kaže da jest — još jedan napuhnut idiot koji živi od sponzorstva koja dobije u Malibuu.

Niz prolaz ugleda Édouarda koji izađe iz zahoda i vrati se do sjedala. Ike ulovi policajčev pogled i vrati se da bi štitio znanstvenika.

Nic je završio s ispitivanjem. »Dobar provod u Kaliforniji, Jimmy D., i pazi se.« Prijateljski ga opali u rame i odšeta do Broussarda.

GARDENA, LOS ANGELES

Dan Amis još uvijek drži rupčić preko usta dok napušta mrak i smrad stare kuće. Duboko udahne svjež ranovečernji zrak i javi što je vidio. »Šefe, trebamo sudskog patologa. Tijelo bijele žene ostavljeno je u Sjeninu stilu u spavaćoj sobi Emme Varley. Naš je tip bio ovdje.«

Carter i Mitzi slušaju ga preko zvučnika. Primi se rukama za glavu. Još jedna smrt — još jedno ubojstvo koje nije zaustavio. »Misliš da je to ona?«

»Da. Raspadanje je već počelo, ali u dnevnom boravku stoji njezina slika — nalikuje na nju.«

»Dobro. Ostani tamo. Ti si glavni na mjestu zločina. Poslat ću i forenzičare.«

»Dogovoreno. «

Carter nazove Amy Chang na mobitel. Radila je na svim prijašnjim Sjeninim žrtvama, pa želi da se ona pozabavi i ovom.

Ona se javi nakon nekoliko zvučnih signala. »Doktorica Chang.«

»Zdravo, ovdje Tyler Carter. Ispričavam se što ću ti uništiti nedjelju navečer, ali imamo još jedno Sjenino truplo. Možda čak imamo i počinitelja.«

»Uzet ću svoju opremu.«

»Žrtva je Emma Varley. Dvadesetak godina. Nađena je u svom domu u Gadreni. Mitzi će ti poslati detalje na e-mail. Amis je tamo - kaže da se tijelo već raspada.«

»Kaži Mitzi da mi ne šalje e-mail — moje stolno računalo riknulo je neku večer i ne uspijevam se ulogirati preko VPN-a. Neka mi pošalje adresu SMS-om.«

»Sam ću to učiniti. Hvala ti.« On spusti slušalicu, uzme mobitel, utipka adresu mjesta zločina i pošalje poruku. »Mitzi, možeš li javiti Tomu da pošalje tamo ekipu za očevid?«

»Može. Mogu li nešto podijeliti s tobom?«

»Slušam.«

»Vrti mi se po glavi nekoliko stvari.«

»Tipa?«

»Provala u stan Jenny Harrison i njezin mobitel koji je nestao.« »I, što misliš?«

»Možda je Sjena ubio Kim Bass te je planirao ubiti i Jenny. Samo, srećom po Jenny, nije te večeri bila kod kuće. Vani se drogirala i završila je u nečijem krevetu.«

»Znači, promiskuitet joj je ovog puta spasio život?«

»Možda se čak i ljudima poput Harrisonice ponekad posreći.« »Šaljem Krisu ekipu koja će pretražiti Jamesovu kuću. Reći ću im da traže i mobitel.«

Mitzi i dalje razmišlja. »Ako je James otišao u Harrisoničinu kuću, možda je ostavio otiske na kojima je DNK. Puteljak do njezine kuće prekriven je s toliko zemlje i psećeg dreka da možda možemo još uvijek dobiti otisak cipele.«

»Matthews je rekao da tvoj legendarni desni kroše služi samo da skrene pozornost s tvog genijalnog uma.«

»Neka Matthews začepi i povisi mi plaću.«

»Što još?«

»Zvala sam lokalne postaje. Nemaju evidenciju da je itko osim Jenny zvao zbog Kim Bass. James je rekao Jenny da je nazvao policiju - očito je da to nije učinio.«

»Ili nisu evidentirali poziv. U narednih sat vremena dobit ćemo ispis svih njegovih poziva s kućnog telefona, mobitela i telefona na poslu. Neka netko od osoblja provjeri pojavljuje li se broj koje postaje.«

»Dobro.«

»Još nešto?«

»Završila sam.«

»Onda javi ljudima što im je činiti pa se nađemo dolje. Idem pitati doktora što misli pa ćemo porazgovarati s gospodinom Jamesom i vidjeti što on ima reći o svemu tome.«

Mitzi pogleda na sat. Radi preko dvanaest sati i ima osjećaj da taj dan nema kraja. »Nadam se da će započeti govor s priznanjem i završiti ga sa svojim potpisom.«

Policijski doktor obznani Tyleru Carteru nešto što on ne želi čuti.
»Moje je medicinsko mišljenje da on nije sposoban za razgovor.«

»Molim?« Carter ispljune to pitanje. »Nemoj mi reći da vjeruješ u tu glumu da je lud?«

»Nisam uvjeren da glumi. Ali to nije razlog zašto ne može biti po tvome.«

»Zašto onda?«

»Ponovno je otvorio svoje rane.« Carl Jenkins to demonstrira. »Zario je nokat palca u rane i rastrgao je šavove. Skroz je gadno. Trebao je biti u luđačkoj košulji.«

»Nema šanse. Sve to radi da se može braniti neubrojivošću.«

»Možda. Ali ipak ga moram poslati u bolnicu.«

»Nema šanse.« Carter se udalji. »Ako ga pustim u javnu bolnicu, stotine ljudi izlažem opasnosti. Liječite ga ovdje.«

»Želiš reći da *svoj slučaj* izlažeš opasnosti.«

»Oh, ispričavam se, ali, da, i to isto mislim. Moj *slučaj serijskog ubojice* je ugrožen. Postoji šansa da će se čovjek, za kojeg smo prilično uvjereni da je ubio mnoge žene, izvući. «

»Tylere, nemam izbora, a nemaš ni ti. Samoozljeđivanje u ovim razmjerima nalaže da ga pošaljem u bolnicu i da ga predam obučenim psihijatrima. A ti to moraš potpuno podržati ili će ti netko oduzeti značku.«

»Bože, daj mi snage.«

»Nadam se da će ti je dati. A sada, dan je bio dug i moram što prije dogovoriti transfer ovog čovjeka.«

Carter uperi prst u Mitzi. »Prvo ćemo ga optužiti, a poručnica Fallon ići će s njime.«

»To nije moja odluka«, odvratila Jenkins. »Može se voziti s njime ako on ne uloži prigovor, što vjerojatno neće. Realno, on je mogao sam otići odavde u bilo kojem trenutku u posljednjih dvanaest sati. Ali možda trebaš bolje promisliti želiš li podići optužnicu protiv čovjeka za kojeg imaš razloga vjerovati da je mentalno bolestan.«

Carter poželi zariti šaku u zid.

»Možemo ga poslije optužiti«, kaže Mitzi pomirljivo. »Tip je gotov. Vozit ću se s njime, možda oda nešto u kolima. Kao što si rekao, nema potrebe za žurbom.«

»U redu«, složi se Carter. »Ali nemoj riskirati s ovim smradom. Poslat ću i policajca s tobom. Nema veze kako on izgleda, nemoj ni na trenutak zaboraviti da je on ubojica — *serijski* ubojica.«

167.

John James — odnosno Oslobođenje — odnosno Tuna — već je zavezan kada se Mitzi uspne u kola hitne pomoći. Korak iza nje ulazi golem Joey di Matteo, opak mlad policajac, ona rijetka sorta koja je odrasla na ulicama Comptona i Paramounta bez dosjea. Uđe i blokira veći dio svjetlosti prije nego što bolničar zatvori vrata.

Mitzi se pomakne na klupi uz kolica na kojima leži James. U lijevu ruku iz vrećice mu se ubrizgava krv. Oko struka zavezali su mu crven sigurnosni remen da ne bi pao s kolica. »Ja sam poručnica Fallon«, kaže ona nježno. »Vozit ću se s vama i ostat ću s vama. Je li to u redu?«

On otvori oči i ošamućeno je pogleda.

Ona zna da će njezine sljedeće riječi utjecati na tijek razgovora. Ili će se on otvoriti, ili će se zatvoriti poput školjke. »Jeste li kada bili u bolnici?«

Glava mu se ljulja u ritmu vozila, ali on još uvijek šuti.

»Ne trebate se toga bojati. Ondje će srediti i očistiti te porezotine.« Ona ga suosjećajno pogleda. »Imam prijateljicu koja sama sebe ozljeđuje. Utuvala si je u glavu da se mora kazniti. I vi tako razmišljate?«

On obliže suhe lisne i odgovori: »Griješio sam.«

»Naravno da jeste. I ja sam. Nitko nije savršen, zar ne?«

On nešto promrmlja: »... ma bila...«

»Molim? Nisam čula.«

»Emma je bila.«

Mitzin prividni mir pretrpi udarac na spomen tog imena. »Emma? Mislite na Emmu Varley?«

»Moja Emma.« Glas mu je još uvijek samo za decibel glasniji od šapta.

»Rekli ste da je bila. *Bila*, a ne da *jest*.«

»Sada je s Gospodinom.« On pokuša sjesti. »Nema više boli. Sada je u raju.«

Bolničar se približi i zaustavi ga rukom. »Ležite i ne naprežite se.«

»Kako?« Mitzi ne odustaje. »Kako je vaša Emma stigla u raj?«

On je zadovoljno pogleda. »Ja sam joj pomogao.«

»A ostale — jeste li i njima pomogli?«

»Moja je misija da pomognem.« On razmisli o svojim riječima pa doda: »Ja sam Božji vojnik.«

»Kim Bass — jeste li i njoj pomogli?«

Izraz na njegovu licu se promijeni. Nestane spokoja. Napetost mu preleti čelom. »To je bila pogreška. Ona je bila zla — ali bilo je pogrešno oduzeti joj život. Ona je trebala vremena da se iskupi. Pogriješio sam što sam je uzeo prije toga.«

»Uzeo je?«

»Mislio sam da ju je Gospodin odabrao, ali pogriješio sam. Njezina duša sada mojom greškom gori u paklu.«

Bolničar primi J. J.-a za zapešće i izmjeri mu puls. »Detektivko, mislim da je sada dosta razgovora. Srce mu nabija i još uvijek je u teškom stanju.«

Mitzi se odmakne. Želi razmisliti o svemu što je upravo rekao. Želi izaći iz hitne i javiti Carteru da je James priznao barem jedno ubojstvo pred svjedocima.

J. J. zaklopi oči. Čvrsto ih stisne i počne se tiho moliti. »Deus meus, ex toto corde paenitet me omnium meorum peccatorum, eaque detestor...«

»To je latinski«, ubaci se di Matteo. »Kaje se.«

»Ti znaš tu molitvu?« Mitzi ga iznenađeno pogleda.

»Bio sam ministrant. Zahvaljujući Katoličkoj crkvi, nisam provodio vrijeme na ulici.«

»Što to znači na engleskom?«

»Znači >Kajem se od svega srca što sam grijehom uvrijedio Tebe, Bože, najveće i najmilije dobro. Mrzim sve svoje grijehe i čvrsto odlučujem da ću se popraviti i da Tvojom milošću više neću griješiti. Amen.<«

»Impresivno.«

»Morali smo to znati napamet.«

Mitzi pogleda u Oslobođenje. Definitivno *više neće griješiti*. Uz malo sreće za to će se pobrinuti streljački odred u zatvoru San Quentin.

BOLNICA CENTURY, INGLEWOOD

Kasno je navečer i bolničko osoblje ima posla preko glave kada . Oslobođenje dovezu na kolicima u zaštićen pokrajnji odjel koji uprava čuva za slučajeve losanđeleske policije.

Prođe više od sat vremena prije nego što ga doktor pregleda i dodatnih četrdeset minuta prije nego što mu zašiju rane.

Joey di Matteo donese kavu i sendviče, a Mitzi pride sestri u plavoj uniformi, vitkoj ženi kestenjaste kose do ramena.

»Znate li koliko još moram čekati da mi vrate mojeg zatvorenika?«

Stephanie Dawson uputi joj uvježban profesionalni osmijeh. »Mislite, našeg *pacijenta*. Prema onome što nam je doktor Jenkins rekao, on tehnički nije zatvorenik. No da vam odgovorim na vaše pitanje, još puno.«

»Gospođo, mi plaćamo njegov račun. To znači da je naš. I, samo da znate, podići ćemo optužnicu protiv tog ubojice čim ga odvedemo odavde.«

Dawson shvati poruku. »Kirurški dio njegove njege je pri kraju. Međutim, psihijatar još nekih sat vremena neće doći procijeniti njegovo stanje.«

»Recite da se šalite.«

»Mi se ovdje ne šalimo.«

Mitzi pogleda na sat. »Sada je skoro devet. Želite reći da psihijatar ne može doći do deset, možda jedanaest?«

»Nedjelja je navečer. Doktori imaju živote, normalne živote.«

»Vidjela sam njihove odreske od plaće — za mene to nije normalan život.«

Sestra se skoro nasmiješi. »Novac s time nema veze. Iskreno, da ovo nije poseban slučaj, večeras bismo ga samo zadržali na promatranju i ujutro bi ga netko pregledao.«

»Smijem li barem ući i razgovarati s njime?«

»Bojim se da ne. Dali smo mu sedativ i sada spava. Predlažem vam da se odmorite. Javit ćemo vam čim psihijatar stigne.«

Kako ne bi izludjela od dosade i općenito poludjela, Mitzi nazove Cartera i javi mu novosti. »Jamesa će psihijatar pregledati tek iza deset,

možda čak i kasnije.«

»Ne Jamesa«, odvrati Carter. »Rođen je kao Jibril Walud Saleh walud Khalid Al-Fulan.«

»Čovječe, ime mu je puno Waluda. Jasno mi je zašto ga je promijenio.«

»Vjerojatno nije iz razloga na koji ti misliš. Njegova mama Madison, stopostotna Amerikanka iz Delawerea, prva ga je promijenila. Odmah nakon što se njegov otac Saleh, stopostotni musliman, pokušao raznijeti u podzemnoj u New Yorku.«

»O, Bože.«

»Odrastao je s njezinim djevojačkim prezimenom Moore i vjerojatno bi ostao Moore da novine nisu saznale za tu priču kada je imao šest godina. Madison se predozirala i on ju je sljedeće jutro pronašao mrtvu u krevetu.«

»Umrla je u snu, u krevetu. To mi zvuči zastrašujuće poznato.«

»Psihijatri će reći da je to povezano s njegovim zločinima. Kao malom su mu rekli da je mama otišla u raj. Navodno ju je Bog pozvao k sebi.«

»Uzeo ju je prerano.«

»Obrana na sudu imat će materijala. Kladim se da on neće ni kročiti u zatvor.«

LAX, LOS ANGELES

Zrakoplov A340 nagne se i započne sporo slijetati u šestu najprometniju zračnu luku na svijetu. Nic kroz prozor gleda svjetla, kao da leti iznad goleme matične ploče računala.

Broussard se trgne iz sna kada kabinsko osoblje počne kružiti zrakoplovom, a pilot objavi da su zahvaljujući dobru vremenu stigli dvadeset minuta ranije na kraju ugodna kalifornijskog dana.

»Jesi li dobro spavao?«

»*Comme ci, comme ça.*« Primi se za vrat pa lagano nagne glavu na jednu i na drugu stranu. »Malo sam se ukočio i još sam uvijek umoran.«

Nic pogleda na sat. »Uskoro će ponoć, tako da imaš cijelu noć odmora pred sobom.«

Pilot spusti veliki airbus kao po špagi. Posve glatko. Bez trzaja. S kraja aviona začuje se pljesak. Nic zaključa da su to sigurno srednjoškolski sportaši — vjerojatno samo oni još imaju toliko snage.

Osoblje se poreda uz vrata i zahvali im što su letjeli s Lufthansom te im poželi ugodan boravak. Nic kimne šerifu Ikeu koji ostane da se uvjeri da su se svi iskrcali i da je zrakoplov siguran.

Dok hodaju kroz avio-most prema terminalu, on se okrene prema Broussardu. »Nazvao sam našu upravu na JFK-ju i oni su ti bukirali hotel, ali ako želiš, možeš večeras spavati kod mene. Imam gostinjsku sobu, nije luksuzna poput tvoje vile, ali dobrodošao si.«

Édouard shvati da je Nic i dalje oprezan. »Jako si ljubazan, cijenim to.«

»Nema na čemu. Jednog ću dana doploviti do juga Francuske pa mi možda ti i Ursula možete pokazati Nicu?«

»Bit će nam apsolutno zadovoljstvo.«

Deset minuta poslije dođu do ograđenih sekcija gdje zaposlenici Odjela domovinske sigurnosti vrše preglede. Siđu jedan kat gdje će proći kontrolu putovnice, pa se pripreme na kratak rastanak — Nic će proći kroz brz red za državljane SAD-a, a Édouard kroz dugačak red stranih državljana.

»Vidimo se na drugoj strani«, kaže on znanstveniku. »Čekat ću te odmah iza linije.«

Nicov se red brzo pomiče i uskoro ga pozove kiseo službenik koji sjedi iza staklene pregrade. Tip automatski pregleda i obradi njegove dokumente.

Kao što je obećao, on stane iza šaltera i čeka Édouarda. Francuz je bio dosta blijed kada je silazio niz stepenice, pa se Nic nada da ga zdravstveno stanje ne usporava i ne zadaje mu probleme.

Kroz šaltere prolaze poznata lica — Steve Bryant iz reda za američke državljane, Rico Agüero i Švicarci Stefan i Reto iz reda za strance. Nic hoda gore-dolje iza šaltera. Sa svog mjesta vidi cijeli red za strance.

Surfer Jimmy Manton prođe pregled i nakratko ulovi Nicov pogled dok odlazi po svoju prtljagu. Policajac ponovno pogleda red s druge strane šaltera. Još uvijek ne vidi Broussarda.

Nigdje mu nema ni traga ni glasa. A do sada bi ga zaista trebao vidjeti.

BOLNICA CENTURY, INGLEWOOD

Sestra Dawson žena je od riječi. Deset minuta poslije jedanaest ona prene Mitzi iz sanjarenja. »Stigao je gospodin Weinstock. Upravo se penje.«

Četerdesetogodišnjak Robert Weinstock pojavi se iza ugla i krene ravno prema recepciji. Stephanie odleprša poput modrog leptira kojeg privlači odijelo od dvije tisuće dolara i sitan, savršeno dotjeran tamnokos čovjek koji ga nosi.

Mitzi ih promatra i razmišlja treba li spomenuti da je Oslobođenje, odnosno John James, odnosno George Moore, ustvari rođen kao Jibril Walud Saleh walud Khalid Al-Fulan. Da je sin terorista, fanatičnog »spavača« koji je bio spreman ubiti onoliko nevinih ljudi koliko može prslukom punim eksploziva. Odluči da im neće reći. Zatim osjeti krivnju. Zna da uskraćuje informacije samo zbog toga što ne želi da elegantan psihijatar kaže da je Sjena lud te da ima pravo ostatak života provesti u bolnici gledajući TV i mjerkajući sestre.

Weinstock priđe policajcima. Mitzi polako ustane iz tvrde stolice u kojem joj je cijelo tijelo utrnulo.

»Robert Weinstock.« Pruži joj njegovanu ruku pa je zapuhne miris svježih kolonjske vode. »Žao mi je što ste čekali. Bio sam na dobrotvornoj večeri s gradonačelnikom.«

»Poručnica Fallon. Zna li zašto smo kolega i ja ovdje?« Kimne prema di Matteu. »Zna li što je ovaj tip učinio?«

»Znam dovoljno.« Podari joj osmijeh sjajan poput svoga odijela. »Obećavam da ću biti brz koliko mogu, a da to ne bude nauštrb profesionalizma. «

»Doktore«, Mitzi si ne može pomoći. Usprkos svim instinktima, ne može mu uskratiti informacije. »Moram vam nešto reći. Upravo smo saznali neke informacije i činjenice o njegovu djetinjstvu koje morate čuti.«

LAX, LOS ANGELES

Efrem još jednom provjeri.

Položi dva prsta na znanstvenikov vrat i strpljivo potraži bilo. Ne nađe ga. Broussard je mrtav. Obavio je svoj posao. Posjedne truplo na dasku u odjeljku zahoda u koji ga je dovukao i izvuče žicu garote iz duboke rane na žrtvinu vratu. Obriše s nje tkivo i krv, namota je u držač od meke kože nalik narukvici i ponovno ga pričvrsti oko zapešća.

Redovnik se popne na dasku i pregleda ostale odjeljke. Prazni su. Popne se preko pregrade, spusti se u sljedeći odjeljak, otvori vrata i izađe iz zahoda.

Hodnik je još uvijek pun umornih putnika koji nestrpljivo čekaju u redovima. On polako i samouvjerenost kreće prema kratku redu za američke državljane. Zabavljalo ga je kako je Karakandez pregledavao putnike na letu, kako je provjeravao imena i popis, a njega nije primijetio kada je nestao niz jedan prolaz dok je policajac dolazio drugim.

Samo je pet ljudi ispred njega. Čuvar je metodičan i učinkovit, brzo pregledava dokumente, ali dugo i pažljivo zagleda se ljudima u lica.

Efrem dođe na početak reda. Izvadi putovnicu iz džepa i čeka da ga se pozove. Zna da će za pet minuta biti slobodan.

172.

Nic pokaže značku čuvaru koji radi na zadnjem šalteru i službenik pozove osiguranje.

Vijest se brzo proširi preko staklenih šaltera. Jedan po jedan granični službenici zatvore šaltere i prođu kroz izlaze. Nitko neće proći dok policajac ne pronađe suputnika. Putnici u redovima krenu se žaliti. Kasno je. Umorni su. Ne žele nikakvo otezanje, a kamoli pravi sigurnosni pregled.

Nic i čuvar pregledaju redove. Broussarda nema.

Gdje je on, dovraga?

Ugleda zahod s lijeve strane i prisjeti se da je Francuz bio jako blijed. Ubrza korak, a čuvar ga slijedi. Čuvar izvadi pištolj kada uđu. Nic pokaže značku muškarcima na pisoarima. »Losanđeleska policija. Završite s poslom i stanite uza zid.«

»Poslušajte ga.« Čuvar podigne oružje.

»Čuvaj ih tamo dok ja pregledam odjeljke.« Nic pogleda niz vrata i gurne prva. Ona se širom otvore i pokažu prazan zahod. Ponovi to s drugim vratima. Prazno je.

Kao i sljedeća tri.

Šesta vrata su zaključana. Uđe u peti odjeljak i stane na školjku.

Preko pregrade vidi neko tijelo nagnuto naprijed, glave naslonjene na zid.

»Edouard...«

Nic preskoči pregradu i skoči u odjeljak.

Uspravi znanstvenika.

Broussardova košulja promočena je krvlju. Na vratu ima otvorenu ranu.

Nic pusti tijelo koje se opet nagne i izađe iz odjeljka osjećajući mučninu. Édouardov je ubojica nestao.

Jedino je pitanje koliko je daleko dospio.

173.

Efrem stoji na početku reda.

Cijelo je područje blokirano, a on je korak od toga da se izvuče s ubojstvom. Gleda prazan prostor koji ga mami iza šaltera. Sloboda. Zna da će njegova lažna putovnica proći detaljniju inspekciju. Zna da može odgovoriti na *sva* pitanja koja mu granični policajac postavi. Međutim, Karakandez je druga priča. Nepredvidljiv je. Osvrne se da vidi gdje je. U redovima odijeljenim užadi još uvijek čeka dvjesto, možda dvjesto pedeset ljudi. Novi dolaze jer im je sletio zrakoplov. I vruće. je. Sigurno ne radi klima. Gleda policajce i čuvare koji polako pregledavaju redove, pregledavaju putovnice, vize i postavljaju pitanja.

Skroz otraga vidi bolničare koji iz toaleta guraju kolica prekrivena dekom.

Znanstvenik.

Sada ugleda Karakandeza. Udaljava se od ostalih, brzo se kreće i proučava svako lice. Sada ga vodi instinkt, a ne logika. Efrem se okrene. Granični čuvar nalazi se na početku njegova reda i postavlja pitanja. »Gospodine, mogu li vidjeti vaše dokumente?«

On bez riječi preda putovnicu.

»Odakle ste, gospodine Blakc?«

»Iz New Yorka.«

Službenik podigne pogled sa slike i pogleda Alvina Corrija Blakea. »Iz kojeg dijela?«

»Brooklyna. Blizu vojnog brodogradilišta.« Pogleda službenika ravno u oči. Gad pokušava odrediti njegovo etničko porijeklo — muči se odrediti je li Lationoamerikanac, Afroamerikanac — možda je Arap, pa je onda, naravno, odmah musliman i terorist. »Ako vas zanima, tamnopus sam zahvaljujući majci, Libanonki i katolkinji, a mladenački dobar izgled podario mi je otac, lučki radnik i katolik.«

»Što ne kažete!« Čuvar odmahne glavom i vrati mu putovnicu. U svakom redu nađe se neki pametnjaković. »Uživajte u boravku.«

»Hvala.« Efrem vrati putovnicu u džep, a policajac krene dalje. Primijeti Karakandeza s drugim policajcem. Sada je blizu, udaljen je samo nekoliko metara. Na djelić sekunde njihovi se pogledi sretnu. On odvrati

pogled. Lice debele žene s njegove desne strane prekriveno je znojem i izgleda kao da će se onesvijestiti. On se pretvara da joj pomaže. Pomaže joj i policajka.

Nic se odmakne i diskretno pokaže značku čuvaru koji je pregledao Efremovu putovnicu. »Odakle je onaj zadnji tip?«

»Iz New Yorka, iz Brooklyna. Uočio je da sam promatrao njegovu boju kože, pa je rekao da mu je stari bio Amerikanac, ali da mu je majka Libanonka ili tako nešto.«

»Libanonka, i mislio sam da je to rekao.«

Debela gospođa padne poput okrugla debla, a putnici oko nje iznenađeno poviknu. Pala je na lice. Policajka se sagne i provjeri je li dobro.

Efrem isto krene pomagati. Pomogne sebi tako da uzme pištolj s policajkina opasača.

BOLNICA CENTURY, INGLEWOOD

Nešto prije ponoći Robert Weinstock izađe iz osiguranog krila i Mitzi bezuspješno pokuša pročitati njegov izraz lica dok prilazi njoj i di Matteu. Sestra Dawson napusti svoju stanicu i doleti k njemu, što je bilo za očekivati.

»Zdravo, poručnice. Još se jednom ispričavam što ste čekali.« Okrene se prema sestri. »Postoji li neko privatnije mjesto da porazgovaram s policajcima?«

»Moj ured. Dođite sa mnom, molim.«

»Hvala vam.«

»Ja ću ostati ovdje.« Di Matteo mahne glavom prema Sjeninoj sobi.

Ostalo troje upute se u kratku šetnju kroz širok hodnik do malena ureda iza ugla.

»Hvala vam, sestro, to bi bilo sve.« Weinstock zatvori vrata za njom. »U redu, sjednite, molim vas.«

Mitzi izgleda deprimirano. »Slijede vijesti koje je bolje čuti sjedećke?«

»Tako je.«

Mitzi privuče još jednu plastičnu stolicu u kojoj vam utrne stražnjica, on učini isto i sjedne nasuprot njoj.

»Znate li što su to M'Naghtenova pravila?«

Njoj potonu sve lađe. »Nevin zbog neuračunljivosti, zar ne? Dar koji su dobri stari Britanci ostavili našem već ionako zbrčkanom pravnom sustavu.«

»Imate pravo. I, prema tim pravilima, muškarac kojeg sam upravo pregledao *jest* mentalno bolestan. To nije upitno. Dovoljno je lucidan da zna svoje ime, adresu, dob i zanimanje, ali spontano prelaženje na latinski, njegov dijalog s Bogom, jako i često samoranjavanje, to su jasni znaci ekstremno nestabilna uma. Nemam druge nego započeti proces da ga se primi u psihijatrijsku ustanovu.«

Mitzi prekrije lice rukama. Carter će si rezati žile kada to čuje.

»Večeras sam obavio samo uvodni pregled, ali to je dovoljno da utvrdim je li paranoičan i ispunjava li M'Naghtenove kriterije pomućena

mentalnog rasuđivanja. Jednostavno rečeno, kada gospodin James ubija, on ne misli da radi nešto loše. Opasan je i za društvo i za sebe.«

»Što je s testom >policajac u blizini<? Tip se šuljao u kuće ženama i ubijao ih je dok su spavale. Bi li on oduzeo njihove živote da je u prostoriji bio policajac?«

Weinstock se slabašno i suosjećajno osmjehne. »Možda. Ali slučaj gospodina Jamesa nije tako jednostavan kako sam ga prikazao.«

Mitzi se lecne. »Meni ništa od ovog ne zvuči jednostavno. Znači, za njegove je postupke krivo nešto u njegovu mozgu, u genima, u odgoju — nešto je krivo, a ne on koji je to možda *htio* učiniti?«

»Poručnice, molim vas. Jasno mi je da ste frustrirani, ali ovo vam neće pomoći.«

»Ispričavam se.«

»Gospodin James potpuno je svjestan svojih postupaka. Razumije zašto ste vi ovdje i da ga ja planiram primiti na psihijatrijski odjel. Usprkos tome, on vas želi vidjeti.«

175.

LAX

Nica ne smete ženin pad. Njegove oči ni na trenutak ne napuste vitka muškarca pored nje koji se sudario s policajkom i izvukao njezin pištolj.

Efrem se okrene i ispali hitac u strop dvorane prije nego što mu se itko stigne približiti.

Začuje se vriska i ljudi se bace na pod. On zgrabi djevojčicu u žutoj haljini i čvrsto je stisne lijevom rukom. Mala nema više od četiri godine i sada će mu poslužiti kao štit.

»Ne približavajte se!« poviče prema dva policajca s isukanim pištoljima koji su od njega udaljeni deset metara. »Bacite pištolje i ne prilazite ili ću je upucati.«

Pištolji zazveče na podu, a Efrem korača unatrag i prođe pored šaltera. Zna da će doći za njim. Mora ih usporiti. Provuče pištolj ispred užasnite djevojčice i ispali dva hica u grupu prestravljenih putnika. Prvi pogodi tinejdžera u leđa. Drugi izmami krv iz glave starca u kolicima.

Redovnik pojuri prema dvorani za podizanje prtljage i još uvijek nosi klinku.

Nic prvi pojuri za njim; većina policajaca i čuvara smiruje nered i pregledava ranjene. Netko će preko radija zatražiti pojačanje, ali možda bude prekasno. U daljini su carinici koji ništa ne sumnjaju. Lijeno čekaju da još jednom provjere karte pa da se putnici napokon oslobode cijele te birokracije i nestanu na glavnom terminalu.

»Ima pištolj!« vikne Nic. »Tip ima pištolj i taokinju!«

Prekasno je. Začuje hice. Čuvar s Nicove lijeve strane padne. Onda njegov partner s desne.

Začuje još vriskova putnika. Nic zgrabi Smith and Wesson od ranjenog čuvara i otkoči ga. Prođe kroz automatska vrata. Dvorana za dolaske je puna.

Sudari se s morem ljudi. Ubojica je nestao. Nic ništa ne vidi od reda bijelih ploča s imenima u rukama vozača. Ugleda bljesak crne jakne koja nestaje kroz izlaz. To je sigurno on.

Progura se do izlaza. Vani skrene desno. Ubojica stoji okrenut prema njemu.

U djeliću sekunde Nic pogleda je li djevojčica s njime. Nema je. Ugleda pištolj.

Prekasno.

Metak ga pogodi u lijevo rame. Uzdrma ga. Polude mu sva osjetila.

Uključe se godine treninga. Ostane sabran. Polako diše. Pritisne okidač. U daljini prsne krv. Čuje prasak. Kao da je netko pljesnuo. Nejasno vidi kako se neka silueta zanjihala. Drugi se metak zarije u Nica. Nije ga vidio. Nije ga očekivao.

Noge ga izdaju. Ne osjeća bol. Ne još — još se uvijek samo približava kao golem val. Ne može disati. Sok mu zaledi pluća. Ne može udahnuti ni dašak zraka. Hladan val traume preplavi mu živce i mozak. Nic vidi svoje ruke, ali ne može ih pomaknuti. Ne *osjeća* ih. Krv mu curi kroz prste.

Pogođen je u trbuh. Nije dobro, toliko zna. Gadno ga je sredio.

BOLNICA CENTURY, INGLEWOOD

Mitzi ne može vjerovati da James izgleda tako spokojno. Iako mu lice i prsa prekriva niz otečenih križeva, izgleda da na njegovim usnama titra slab osmijeh dok leži na jastucima.

Osobi koja počini ono što je on počinio odmor ne smije biti dopušten. Prokletu životinju treba držati budnom do posljednjeg dana, a Mitzi se nada da se taj dan neće čekati godinama.

Weinstock zatvori vrata, a Sjenini kapci zatrepere.

Mitzi proguta slinu. Ne želi pokazati bijes koji osjeća. Ne još. Sve dok zli ludi bolesnik ne kaže što ima reći.

John James pospano pogleda poručnicu pa psihijatra i bori se s učinkom sedativa.

Mitzi privuče stolicu i sjedne uz krevet. »Gospodin Weinstock kaže da želite razgovarati sa mnom.«

On polako kimne. »Želim.«

Ona pokušava sakriti mržnju u očima, pokušava ne razmišljati o svim slikama s mjesta zločina, o ženama umotanim u plahte, o rupama koje je to ostavilo u tuđim životima.

»Detektivko, ja znam što sam učinio.« Glas mu je slab. Uzme čašu vode s ormarića pored kreveta. »Uzeo sam živote drugih živih bića. Želim da shvatite da su one željele da ili uzmem.«

»Sigurno.«

»Jesu. Sve osim Kim Bass i Emme — moje Emme.«

»Ne razumijem.«

On otpije gutljaj vode. »Ubio sam Bass jer su ona i Harrison zagorčavale Emmin život. Nije mi Bog rekao da to učinim. Samo sam htio. Ubio bih i Harrisonicu da je bila kod kuće kada sam joj provalio u stan.«

Mitzi shvati da je imala pravo glede Jennyna mobitela. »Samo da razjasnim«, ona pogleda Weinstocka da on shvati da je svjedok ovog razgovora, »priznajete ubojstvo s predumišljajem u slučaju Kim Bass i pokušaj ubojstva Jennifer Harrison?«

»I ubojstvo Em — Emme Varley.« On odvrti pogled.

On plače. Nevjerojatno, ali muškarac koji je ubio desetke žena sada jeca.

Obriše suze rubom jastuka. »Mislio sam da ju je Bog odabrao, da je htio da joj pomognem doći k Njemu. Ali prevario sam se.«

»Prevario?«

»Zbunili su me moji osjećaji prema njoj. Nisam to nikada prije osjećao.«

»Voljeli ste je.«

»Još uvijek je volim. Zato i znam da je to pogrešno. I osjećaj je bio pogrešan kada sam to učinio. No ja sam to svejedno učinio.«

»I zašto mi to sada govorite? Pretpostavljam da zato što znate da vam ne prijete suđenje i mogućnost smrtne kazne?« Ona pogleda Weinstocka. »Apsolutno ste uvjereni da će dobri doktor inzistirati na tome da vas se hospitalizira i da nema straha da ćete ikada dospjeti pred sud.«

»Ne, varate se! Govorim vam to zato što Bog želi da mi se sudi.« On polako udahne i smiri se. »Gospodin želi da priznam svoja djela. On se ne srami toga kako me je vodio niti se ja sramim njegova vodstva. Svijet mora znati da su počinjene pogreške bile ljudske, a ne Božje.«

Weinstock se nagne blizu pacijenta i šapne: »Smijem li to detaljnije objasniti policajki?«

Sjena kimne.

»Poručnice, uz sve dužno poštovanje, mislim da ne shvaćate iznimnost ovog što ste čuli. Postoji slučaj od prije nekoliko godina u kojem je odlučeno da se inteligentna osoba ne može braniti neubrojivošću ako se optuženi želi odreći takve obrane. Gospodin James je takva osoba.«

»Tako je.« Zadovoljno je pogleda. »Želim se *odreći takve obrane*. Priznajem da sam ubio Kim Bass i Emmu Varley i zahtijevam da me zbog toga kaznite.«

Sirene zavijaju. Glasovi se pojave pa nestanu. Svjetla bljeskaju.

Kaos oko njega Nicu Karakandezu govori da se nalazi u kolima hitne pomoći i da umire. Sada dolazi bol. Dolazi silovito. Nevjerojatna agonija u njemu raste poput *crescenda* limenog orkestra i govori mu da njegovo tijelo ne može preživjeti tu razinu traume.

Nepoznate osobe zaustavljaju krvarenje u njegovoj trbušnoj šupljini. Očajnim rukama pritišću zavoje i viču o hidrostatičkom šoku, krvarenju, krvnom tlaku i Bog zna o čemu još.

U njihovim glasovima čuje da se utrkuju s vremenom za njegov život — i da gube.

Pred očima pojavi mu se lice policajca.

»Drži se, stari.« Usiljeno mu se smiješi. »Skoro smo stigli. Ostani sa mnom, dobro?«

Nic daje sve od sebe, ali kapci su mu teški. Ne može više izdržati.

Tama.

»Gubimo ga. Brzo. Hajde, učinite nešto.«

»Ne dajte da zaspi, za Boga miloga, ne dajte da zaspi.«

Daleki glasovi. Svijet pulsira. Sirene. Nevjerojatna toplina pa valovi hladnoće.

»Hajde, stari, bit ćeš dobro.«

Nic otvori oči i opet ugleda policajca.

»Tako je, dobro. Gledaj u mene.«

On prepozna taj pogled. I sam je često tako gledao druge. To je pogled koji nastane na uličnim uglovima kada članovi bande, klinci premladi da piju alkohol, krvare nasmrt. Klečao je uz njih, gledao ih je tako i lažima kratio njihovih zadnjih deset minuta.

Opet zaklopi oči.

»Ne! Ne, hajde, stari!«

U tami je mirno. Ondje se nalazi mir. Ondje može zaboraviti na bol.

Pomisli na Carolinu i Maxa. Kako njih troje odlaze na odmor na koji nikada nisu otišli. Trče zajedno po pijesku i plicaku, drže se za ruke, smiju se dok skaču u valove.

»Gubimo ga.«

Limeni orkestar prestane svirati.
Bol ga više ne razdire.

PETI DIO

Vjerujem u Boga, Oca svemogućega, Stvoritelja
neba i zemlje. I u Isusa Krista, Sina Njegova jedinoga,
Gospodina našega.

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Kada Mitzi ušeta u ured u osam ujutro, on je već skoro dupkom pun.

Skida kaput i sumnjičavo motri okolne stolove. »Da čujem, dečki, što se dogodilo? Vaše su se supruge odlučile na kolektivnu tužbu i izbacile su vas na ulicu?«

Pored fotokopirnog stroja stoji narednik kamena lica koji ulovi njezin pogled. »Idi do kapetana. Rekao je da te želi vidjeti kada dođeš.«

Ona odloži kaput na stolicu. »Matthews u osam ujutro u ponedjeljak?«

»Mobitel ti je ugašen. Zvao te je.«

»Sranje.« Nije platila zadnji račun. Konačno su joj blokirali pozive. Potraži mobitel u torbici. Baterija je prazna. Istrošila se sinoć kada je nazvala Cartera na putu kući. Bila je premorena i nije ga se sjetila napuniti.

Mitzi krene u šefov ured. Ako je u nevolji, to vjerojatno ima veze s pravnim glupostima vezanim uz bolnicu. A što sad. Postupila je kako je najbolje znala. Ne mogu od nje tražiti više od toga.

Matthewsova sekretarica ne stražari na svom uobičajenom mjestu. Ona kroz vrata vidi da on razgovara s Tylerom Carterom. Razgovor ne djeluje prijateljski.

Pokuca pa uđe. »Htjeli ste me vidjeti, gospodine?« Srce joj zalupa.

»Uđi i zatvori vrata«, mahne joj on.

Ne sviđa joj se izraz na njihovim licima. »O čemu se radi?«

»Nic Karakandez upucan je sinoć na LAX-u, imao je vatreni okršaj s muškarcem koji je bježao od granične policije.«

Ona duboko udahne.

»Srce mu je stalo na putu do okružne bolnice. Jedan metak u trbuh, drugi u rame...«

»Isuse.« Zaklecaju joj koljena.

On podigne ruku. »Dopusti da dovršim. Oživjeli su ga na hitnoj. Živ je, ali u komi je.« Matthews je odvede do stolice. »Ubio je muškarca koji je bježao, kućkina sina koji ga je pogodio dva puta.«

Carter joj dodirne rame. »Broussard, onaj znanstvenik kojeg je Nic dovodio, on je također mrtav. Kao i invalid koji je dobio metak u glavu.

Jedan će tinejdžer ostatak života provesti u kolicima.«

Mitzi ostane bez teksta.

»Broussard je pronađen mrtav u zahodu na LAX-u, još nije prešao granicu. To je pokrenulo oružani sukob.«

»Mislila sam da su uspjeli«, kaže konačno. »Nic je nazvao s JFK-ja i rekao da je sve u redu.«

»E pa, nije bilo.« Matthews pokuša biti praktičan. »Tyler je poslao svoje ljude da obrade mjesto zločina, a dva su trupla dolje u mrtvačnici.«

»Želim otići u bolnicu.« Ona pogleda Gartera. »Ako smijem? Pokušat ću dovršiti svoj posao na Sjeninu slučaju kada se vratim.«

»Naravno. Pazi se tamo. Novinari su čuli za okršaj i vrzmaju se po svim lokalnim hitnim službama.«

Amy Chang otvori vrata ureda i sućutno je pogleda. »Došla sam čim sam čula.«

Mitzi je drago što je vidi. »Hvala ti.«

Matthews joj ne dopusti da ode prije nego što joj sve objasni, prije nego što je pripremi na najgori mogući ishod. »Nicova situacija nije dobra. Doktori su sinoć rekli da ima četrdeset posto šanse da se izvuče.«

»Tko šiša doktore.« Mitzi otvori vrata. »Njegov ga brod čeka i ja ću se pobrinuti da on odjedri na njemu.«

OKRUŽNA BOLNICA, LOS ANGELES

Poručničino se srce, otvrdnulo od posla kojim se bavi, zamalo slomi za vrijeme vožnje do okružne bolnice.

Nadala se da će stati uz njegov krevet i da će to imati nekakav čarobni učinak — kao u filmu. Ali nije. Nic Karakandez blijed je poput krpe.

Pogleda cjevčice, vrećice krvi i plazme, monitore koji pište pa pogleda Amy Chang. »Možeš li porazgovarati s njima, znaš, kao doktor? Saznaj kakve su mu realne šanse.«

»Naravno.« Patologinja izađe iz sobe.

Mitzi gleda u Nica. Prokletstvo, zaista izgleda mrtvo. »Četiri dana, tikvane.« Primi ga za ruku. »Četiri prokleta dana. Kako možeš sve tako zeznuti kada su ti ostala još samo četiri dana do odlaska? Trebala bih te prebiti. Znaš što, kada te odvedem odavde, i hoću, *prebit* ću te.«

Prouči monitor pa primi njegov dlan između obje ruke i samo ga drži. Okrene se kada Amy otvori vrata.

»Imam dobre i loše vijesti, Mitz. Što se tiče trbušne rane, metak je prošao kroz tijelo. Izgubio je puno krvi, ali nije pogodio nijedan vitalni organ. To je velik plus. Loša je vijest da je razbio glavu u padu i to je uzrokovalo moždano krvarenje i edem koji nisu pronašli sve dok ga nisu odveli na CT. Kada tome dodaš ranu na ramenu, velik gubitak krvi i jaku traumu, onda ti je jasno zašto mu je srce stalo. Bolničari su savršeno odradili svoj posao, oživjeli su ga i održali su ga na životu sve dok nije stigao u operacijsku salu.«

»Kakve su mu šanse, Amy?«

»To je zaista teško reći.«

»Ne razgovaraj sa mnom kao doktorica. Reci mi kao prijateljica. Spremamo li se na zabavu ili na sprovod?«

Amy se prisili na osmijeh. »Odgovor na to dobit ćemo u sljedećih nekoliko sati.«

Ima četrdeset posto šanse da će preživjeti.

Taj omjer kotura se po Mitzinim mislima poput kocke. Nic je sigurno pobijedio i lošije statistike na ulici. Grize nokat dok gleda kroz suvozačev prozor, a Amy je vozi natrag u postaju. Ništa od tog ne bi se dogodilo da ga nije poslala u Italiju. Međutim, zna da nema smisla kriviti sebe — od toga mu neće biti bolje. Otrgne zadnju zanokticu pa se okrene prema prijateljici. »Jesi li pregledala tipa kojeg je Nic upucao?«

»Terri Jones ga je dobio. Ja sam još uvijek radila na Emmi Varley kada su ga dovezli.«

»Jesi li ga uspjela vidjeti? Jesi li vidjela kako je izgledao?«

Zna zašto je to pita. »Ovlaš sam ga pogledala. Prosječan muškarac. Arap. Sportske građe. Rekla bih da je u kasnim tridesetima. Nisam previše obraćala pozornost.«

Mitzi je mora to pitati. »Gdje ga je Nic upucao?«

»U glavu.« Kucne se prstom u čelo točno iznad nosa.

»Šteta. Gad je brzo umro.«

Parkiraju auto i provuku propusnice da uđu u zgradu. »Nazvat ću te poslije«, kaže Amy. »Imam još posla. Završila sam onaj izvještaj o Torinskom platnu. Javi mi kada i ako ga želiš.«

»Hvala. Trenutačno mi ne djeluje važno.«

»I nije. Poslat ću ti ga internom poštom.«

»Hvala«, Mitzi se nasmiješi. »I, što misliš, lažnjak ili prava stvar?«

»Ignorirat ću ono što kažu svi skeptici i luđaci — a, vjeruj mi, ima ih na stotine koji su pisali o tome — rekla bih da su oznake na platnu dosljedne ranama osobe koja je razapeta i probodena.«

»Ponovila bi to na sudu?«

»Vjerojatno — ali tražila bih masnu lovu za to.«

Nasmiju se. Amy mahne i okrene se. »Ne zaboravi me nazvati prije nego što kreneš kući.«

»Ni u ludilu.« Mitzi se vrati u Odjel za ubojstva i ušeta u Carterov ured. Želi pune ruke posla. Želi raditi na slučaju. Ne želi razmišljati o monitorima, cjevčicama i lošim izgledima za preživljavanje.

Carter je s Tomom Hixom, obje ruke drži na stolu i sagnut je iznad mapa, papira i grafofolija. Podigne pogled čim Mitzi kroči kroz vrata. »Kakve su vijesti?«

»Kažu da je stabilan, ali i dalje je u kritičnom stanju.«

»Probudio se iz kome?«

»Nije. Amy Chang misli da je sljedećih nekoliko sati presudno.«

Hix kimne. »Prije smo mislili da se oštećenje mozga dogodi u trenutku ozljede. Sada znamo da je vrijeme poslije toga još opasnije. Može doći do edema mozga, a da ne spominjem komplikacije poput spastične hemiplegije, hiperrefleksije, spastične kvadriplegije...«

»Tako je, Tome, nemoj to ni spominjati«, prekine ga Carter. »Definitivno *nećemo* spominjati takve gluposti.«

»Oprosti, Tylere, nisam razmišljao.«

Mitzi mahne prema stolu. »Što to proučavate?«

Carter zastane na trenutak. »Tom je otkrio nešto neobično. Neobično i uznemirujuće.« On rasprostire tri DNK-profila. »Ti si znanstvenik, ti joj objasni.«

Hix jedva čeka da objasni. »Na prvoj foliji nalazi se DNK napadača uzet iz kuće Tamare Jacobs i iz unajmljenog lexusa. Preko krvi već smo ga povezali s muškarcem kojeg je Nic sinoć ubio. To je on.«

Mitzi ga zadovoljno pogleda. »Znači, imamo Tamarina ubojicu.«

»I«, doda Carter, »ubojicu Édouarda Broussarda.«

Tom to potvrdi. »Tako je. Izvest ćemo opsežniju DNK-analizu, ali to je samo formalnost. A sada pogledajte ovaj drugi profil.« Izvadi foliju iz fascikla. »Ovo je uzorak koji je Nic FedExom poslao iz Italije — uzorak ubojice znanstvenika Marija Sacconija.« Položi foliju preko one prve. »Savršeno se podudaraju.«

»Otisci prstiju također se podudaraju«, doda Carter. »Imamo djelomične otiske s ljepljive vrpce koju je koristio na ženskoj žrtvi u Italiji — dovoljno su dobri za nepobitan dokaz. Tip je bio profić. Profesionalni ubojica.«

Hix izvadi još tri folije. »Prijeđimo na Sjenin slučaj. Ovdje situacija postaje još zanimljivija. Znaš li čiji su ovo genetski otisci?«

»Nemam blage.«

»Ovo prvo je DNK-profil samog Sjene. Imali smo ga u dokazima preko godinu dana. Drugo je uzorak koji nam je John James jučer

dobrovoljno dao. Treće je iz korijena kose pronađene na tijelu Emme Varley.« Položi folije jednu na drugu.

»Potpuno se podudaraju«, obznani Carter. »Ako okružni tužilac podigne tužbu, suđenje Jamesu bit će puka formalnost.«

Carter i Hix se pogledaju.

»Što je?« upita Mitzi. »To je dobra vijest, zar nije? Imamo dvojicu ubojica i dva odvojena DNK-profila koji ih povezuju s njihovim zločinima. Zar postoji još nešto?«

»Pokaži joj«, kaže Carter.

Znanstvenik oprezno izvadi foliju iz plastičnog fascikla. »Ovo je DNK uzeta iz krvi koju je Nic poslao i rekao da je uzeta sa samog Torinskog platna, uzorak koji mu je Erica Craxi predala u medaljonu svetog Kristofora.«

Ona pogleda foliju. Vidi samo nizove zasjenjenih kvadratića, ali čak i ona vidi da se razlikuje od ostalih. »I? Koja je veza između njih?«

Hix izvadi dvije folije. »Ovo s lijeve strane je muškarac kojeg je Nic upucao. Ovo s desne strane je John James, odnosno Sjena.« Zastane da bi Carter i Mitzi dobro pogledali folije. »Folija koju držim je DNK-profil s platna.« Prvo je položi na profil s lijeve strane, koji pripada muškarcu kojeg je Nic ubio. »Evo, vidite sličnosti. Ne slažu se potpuno, ali imamo djelomično preklapanje. Dalji rod, oslabljen tijekom generacija, možda čak tijekom stoljeća, ali svejedno se podudaraju.« Makne foliju pa je položi na drugi profil, Sjenin. »Opet vidite podudarnosti. Nema potpunog slaganja, ali ovo je još jedan indikator daljih rodbinskih veza.«

Mitzi nije sigurna da ga razumije. »Želiš reći da su Sjena i muškarac kojeg je Nic upucao potomci iste loze kao i Umotani?«

»Upravo to želim reći.« Hix položi jedan profil na drugi. »Evo, to se vidi u ovim kvadratićima. Udaljene veze po očevoj liniji, genetski lanac koji nadilazi prostor i vrijeme.«

»*Kriminalni gen.*« Carter podrugljivo iznese tu ideju. »Ovo je poklon svim onim doobicama koji vjeruju da se hladnokrvni gadovi i ubojice poput Sjene jednostavno ne mogu kontrolirati — oh, ne, oni su samo žrtve genetskog defekta koji se neminovno prenosi s oca na sina — oni se jednostavno ne mogu oduprijeti porivu za ubijanjem.« Podigne koš za smeće s poda. »Naši dokazi protiv Johna Jamesa upravo su se pretvorili u hrpu smeća.«

181.

RIM

Andreas Pathykos mislio je da nikada više neće vidjeti svog starog L. prijatelja. Evo ih pak, sjede jedan do drugog. Međutim, nema razloga za slavlje.

Nabih Hayek vozi papinskog savjetnika kratkim putem niz Via della Conciliazione pa skrene u neosvijetljenu pokrajnju uličicu. Muškarci sjede u trošnom fiat-u koji libanonski svećenik vozi preko deset godina. Mjesečina osvjetljava njihova lica dok on objašnjava razlog njihova hitnog sastanka. »Redovnik je mrtav. Upucao ga je policajac u Los Angelesu.«

»Bože blagi.«

Hayek odluči ispričati ostatak priče prije nego što krenu pitanja. »Bilo je još ozlijeđenih. Dva čuvara iz zračne luke, tinejdžer i policajac koji je ubio Efrema.« Zastane. »Bojim se da je i jedan stariji čovjek ubijen.«

Pathykos posivi od šoka. »Kako je to moguće?«

Hayek prešućuje velik dio informacija. »To nije jasno. Javljeno mi je da je redovnik skoro dovršio svoju zadaću, kada ga je policija opkolila u zračnoj luci; Izgleda da nije imao druge nego boriti se do zadnjeg daha.«

Savjetnik pogne glavu u sjećanju na mrtve i ozlijeđene te njihove obitelji. Uzrokovano je toliko boli, toliko patnje. »Nabihe, je li to kraj te priče?«

Na prijateljevu licu iščita da nije. »Craxi i znanstvenik Broussard su mrtvi, ali izgleda da DNK uzeta s platna nije uništena.«

»Molim? Cijela svrha redovnikove misije bila je uništiti one svetogrдне ukradene uzorke.«

»Znam, ali izgleda da su podijelili originalni uzorak te da je jedan uzorak pronašao put do laboratorija losanđeleske policije.«

»Onda moramo osigurati da ga se nikada ne testira ili da se rezultati testa nikada ne objave. Naša je dužnost garantirati da bilo koju povezanost sa Svetim platnom nikada ne bude moguće dokazati.«

»Slažem se, ali to moraš učiniti *ti*, Andrease. Moraš koristiti ime Svetog Oca i doprijeti do naših prijatelja.«

Pathykos kimne.

»Ali to samo po sebi neće biti dovoljno. Nadam se da si svjestan toga.«

»Ne propovijedaj mi o odgovornosti, Nabihe. Vrati me u Vatikan.
Znam što mi je činiti.«

POSTAJA U 77. ULICI, LOS ANGELES

Dug i užasan dan završi neočekivano loše — još jednim pozivom u ured Dekea Matthews.

Mitzi se osjeća izmoždeno dok se vuče dugim hodnikom do kapetanova ureda. Nakon svih šokova osjeća se prazno. Njegova sekretarica sjedi za stolom, nasmiješi joj se i pokaže joj da uđe. Ona otvori vrata i smjesta požali zbog toga. Matthews sjedi na čelu malena konferencijskog stola, a pored njega su Carter i Tom Hix. Prekoputa njih — u krasnu i elegantnu Armanijevu odijelu — sjedi zamjenica okružnog tužioca Maria Sanchez.

Maria utjelovljuje sve što žena može mrziti na drugoj ženi.

Mitzi bi joj možda oprostila što je hladna, sebična, egoistična kuja koja je prošle godine iskoristila ubojicu djeteta za vlastitu promociju. Međutim, *nikada* joj neće oprostiti što bez obzira na doba dana, ta crnokosa odvjetnica — koja se bliži pedesetoj — uvijek uspijeva izgledati upola mlađe.

To se ne oprašta.

»Kapetane.« Mitzi zastane kod dna stola.

»Sjedni.« On pokaže prema konferencijskom stolu. »Raspravljamo o Sjeninu slučaju, a posebno o DNK-dokazima koje je Tom složio.«

»*Raspravljali smo* o tome.« Sanchez dobaci Matthewsu pogled karakterističan za sudnicu kako bi naglasila da je diskusija završila.

Mitzi se ne može natjerati da sjedne pored odvjetnice. Odluči sjesti nasuprot Matthews.

»Kako vam mogu pomoći?«

»Nećemo podići optužnicu protiv Jamesa.« Matthews zastane da ona upije tu informaciju. »Primit će ga u psihijatrijsku ustanovu.«

Sanchez pročisti grlo. »Kapetane, ako vaš tim može dobro povezati Jamesovo priznanje ubojstva Bass i Varley, šef policije Bradley dat će izjavu da se ti zločini pripisuju Jamesu i objasniti da on nije osoba kojoj se može suditi. Također, javno će izjaviti da je Sjenin slučaj zatvoren i da ne tražite druge osumnjičene.«

Matthews se okrene prema Carteru. »Što se javnosti tiče, to je jednako pobjedi na sudu. Slučaj je zatvoren.«

»Šefu policije će biti drago.« Sanchez se nasmiješi. »To će se također obaviti bez opasnosti od *neprilična* otkrivanja podataka ili daljnjih troškova poreznih obveznika.«

Carter je bijesan. »Pod >neprilično< mislite na Tomove znanstvene dokaze — znanstvene dokaze za koje američka javnost ima pravo znati.«

Ona odmahne rukom. »Ne budi djetinjast. Devedeset posto njih ne bi to razumjelo ni da ih on osobno posjeti i sam im to objasni.«

»Zašto?« osorno će Mitzi. »Zašto sva ta otkrića pokušavate gurnuti pod tepih?«

Sanchez uzdahne. »Morate promisliti o tome.« Pogleda Mitzi svisoka. »Pomislite što bi otkrivanje podataka nosilo sa sobom. Ako to objavimo, postoji rizik da će hranitelji diljem zemlje od suda tražiti smanjenje kazni zbog genetike.«

»Glupost.« Riječ izleti iz poručničinih usta. »U cijeloj zemlji imamo primjere dobrih, uzornih građana koji poštuju zakon — muškaraca, žena i djece — koji su u bliskom, da i ne spominjem *daljem* srodstvu sa silovateljima, ubojicama i teroristima. To nisu *loši* ljudi. U njihovim genima nema zloće.«

»Mitzi ima pravo«, odbrusi Carter. »Zli ljudi su zli zato što su tako odabrali.«

»Ne možemo otvoriti tu Pandorinu kutiju«, Sanchez počne spremati dokumente u kožnu aktovku. »Ova je diskusija završila.«

Tišina lebdi iznad prostorije poput otrovna oblaka. Mitzi posegne prema sredini stola, uzme čašu i natoči vode iz vrča. »Nešto nam ne govorite, zar ne?«

Nitko ne odgovori.

Ona pogleda njihova lica. »Hajde, ja sam velika cura, mogu ja to podnijeti. Na kraju krajeva, zato sam ovdje. Želite da budem poslušna, da pristojno kimam glavom i složim se s nekim prvoklasnim političkim sranjem. Zar ne?«

Matthews pričekava da ona završi. »Mitzi, cijela ova situacija s platnom predstavlja problem. Pravi problem. I nama i Talijanima bit će to nezgodno poput mrlje na vjenčanici.«

Ona otpije gutljaj vode. »Mislite, karabinjerima?«

On kimne. »Sef policije cijeli je dan imao diplomate na vratu. Tipove iz ambasade, ambasadore. Ne žele da se objavi ni riječ o tome da se nešto radilo s platnom, o tome da su ilegalno uzeti uzorci.« Pogleda Hixa. »A

pogotovo o tome da su se u stranoj zemlji neovlašteno vršila testiranja koja imaju veze sa slučajem serijskog ubojice.«

»Čovječe, kladim se da oni to ne žele.« Bijes se uzdiže u Mitzi.

On pokušava primijeniti logiku. »Talijansko-američki odnosi oduvijek su bili dobri — i važni su za obje zemlje.«

Mitzi odmahne glavom. »Još nam samo mafija nedostaje za stolom.«

Maria Sanchez hladno je pogleda. »Poručnice, odluke su donesene. Kapetan Matthews pozvao vas je iz pristojnosti, ništa drugo. Okružni tužilac i šef policije već su potvrdili da se bez njihova odobrenja slučaj Tamare Jacobs neće komentirati, kao ni bilo što vezano uz Torinsko platno.« Ona odgurne stolicu, spremna je otići. »Ako se netko ogлуši na tu odluku, ostat će bez posla i bez mirovine. Želim vam svima ugodan dan.«

Mitzi zuri u pod, a srce joj nabija kao da je upravo pretrčala cijeli kilometar. »Hej, savjetnice.«

Sanchez stane s rukom na kvaki. »Molim?«

»Kada ove nedjelje odete na misu — a uvjerena sam da baš poput prave dobre Španjolke to i radite — zaista se nadam da će cijela kongregacija ustati i počastiti vas prokleta velikom rundom aplauza koju tako očito zaslužujete.«

Matthewsova vrata zalupe se s takvim treskom da se umalo razbije staklo.

RIM

Andreas Pathykos bez problema uzme ključ iz pontifeksa predsoblja. Sveti Otac već odavno spava, a čuvari ispred njegovih vrata naučili su na kasne posjete starog Grka koji dođe ostaviti dokumente ili obaviti neki zadatak.

Ulazi u zamračenu prostoriju, a misli su mu pune uznemirujuće mješavine znanosti, religije i povijesti. Crkva je stoljećima štivala predmete koje je predstavila kao krunu od trnja i koplje koje je probilo Isusa. Međutim, nijedan predmet nije dao uzorke za koje bi znanstvenici potvrdili da je krv — čovjekova krv, krv Isusa Krista, Sina Božjeg.

Čak je i Torinsko platno odbijalo pružiti biološki dokaz života to jest, sve dok uzorak nije ukraden i testiran metodama koje su bile naprednije od svega što je Vatikan koristio. A sada je usporedba moguća. Znanost može svojim modernim trikovima uništiti vjerovanja i dobrotu katoličke vjere. Još gore, može otvoriti stare priče o Saladinu i opet raspiriti muslimanske skupine.

Pathykos ne smije dopustiti da se to dogodi. Ako se policija u Americi ogлуši na politički pritisak i otkrije podatke o ukradenoj DNK, ne smiju imati nešto s čime bi je usporedili. Pontifeksov najvjerniji savjetnik i najstariji prijatelj otvori vrata spavaće sobe Svetog Oca. Soba je proladna i miriše na lavandu. Polako korača prema velikom krevetu u kojem leži Božji predstavnik na Zemlji. Manje od petnaest centimetara od uspavana pape stoji malen srebrni kovčeg u kojem je komad drveta koji sadrži najdragocjeniju kap krvi na svijetu.

Kristova krv. Uzeta s Pravog križa. Sveti vitezovi sačuvali su je i zaštitili prije nego što je vojskovođa Saladin uzeo Pravi križ u Bici kod Hattina.

Pathykosovo srce tako jako udara da misli da će se onesvijestiti prije nego što se iskrade iz sobe. Treba mu čitava vječnost za svaki korak kojim se udaljuje od papina kreveta. Svaki metar koji Grk prijeđe uzrokuje mu nevjerojatnu bol. Je li se Juda tako osjećao kada je izdao Isusa? Uđe u svoje odaje sa suzama u očima. Zaključa vrata i kroz prozor pogleda Vječni Grad.

Uskoro će zora. Crkvena zvona odjeknut će preko krovova i vjernici će krenuti na jutarnju molitvu.

On neće biti među njima.

Vatra još uvijek gori u kaminu. Ondje je proveo mnoge sate razmišljajući o svom životu i vjerovanjima, promatrajući plamen i nalazeći utjehu u njegovoj prolaznoj toplini. Podigne žarač, gurne ga u ugljen pa njime otvori kovčeg. Čađa mu zaprlja ruke, a on klekne i nježno položi komad svetog drveta u vatru.

Prođe sekunda prije nego što vatra zahvati drvo. Suho drvo glasno zapucketa i rasplamsa se. Pathykosu bol propara srce. Ruke nastavi držati iznad vatre i dopusti da mu plamen spali kožu. Zapale se rukavi njegova ogrtača, a on pogne glavu u narančastu vatru. Uspije izgovoriti posljednje riječi prije nego što ga vatra proguta: »Blagoslovi me, Oče, griješio sam.«

OKRUŽNA BOLNICA, LOS ANGELES

Četrdesetpostotne šanse sada su se smanjile na dvadeset posto.

Doktori prenesu Mitzi tu lošu vijest ubrzo nakon što ona stigne u bolnicu. Možda neće preživjeti noć. A ako preživi, mogao bi ostatak života provesti u vegetativnom stanju.

Dvadeset posto.

Vegetativno stanje.

Kakav izbor. Kakve šanse.

Mitzi izgubljeno luta hodnicima. Zao joj je što je rekla Amy da ne mora doći s njom. Poslala ju je kući, rekla joj je da se odmori i da će ona biti dobro. Ali nije. Uopće nije dobro.

Iz bolničkog automata uzme najgoru pileću juhu koju je ikada jela. Drugo ionako i ne može jesti. Zadnje što je pojela bili su *muffini* u Carterovu uredu i čini joj se da su otada prošli tjedni. Ponese plastičnu šalicu do Nicova kreveta pa ošamućeno sjedne. Policajci znaju bolje čekati od ostalih ljudi, ali Mitzi se uvijek s time mučila. Pogotovo kada čeka da netko umre.

Promatra njegovo sivo lice. Njegove su oči nekoć bile pune želje za pustolovinom i bio je najslađi novak kojeg je ikada vidjela. Potisnula je sve prirodne osjećaje koje je gajila prema njemu. Ugasila je vatru u sebi čim je počela tinjati. Bila je apsolutno profesionalna. Upoznala ga je s poslom. Držala ga je za rukicu. Bila uz njega na njegovu prvom obiteljskom ubojstvu. Stajala je uz njega kada je umalo povratio nakon prve obdukcije. Odvela ga da se pošteno napije nakon što je izgubio prvi slučaj na sudu.

Učinila je sve, samo ga nije voljela.

Spusti usne do njegovih prstiju koje je ispreplela sa svojim i poljubi mu ruku. Nikada nisu ostvarili intimniji kontakt. Do sada su izmijenili samo poljubac u obraz. Od te se pomisli skoro nasmije i rasplače u isto vrijeme. Kako je uspjela potisnuti osjećaje? *Alfie*, zaključila ona.

Alfie i blizanke.

Bila je dobra žena i majka. Bila je čvrsto odlučila da neće biti policajka o kojoj druge žene govore da ima aferu s partnerom. Poželi da je imala

aferu. Bože, zaista to poželi. Poželi da je afera bila duga i divlja, i strastvena. Puna života. Tako blizina smrti djeluje na čovjeka. Poželite živjeti do daske — požalite zbog svake sekunde dragocjena vremena na Zemlji koju ste potratili. Mitzi ustane i izvuče rupčić iz kutije na noćnom ormariću. Ispuše nos i obriše oči. Sada je jedanaest navečer. Ostat će do ponoći, možda do jedan, pa će otići spavati. Čak dok to misli, zna da će vjerojatno na istoj toj stolici sjediti ujutro, masirati ukočen vrat i pitati se koliko kave mora popiti da bi ostala budna te da preživi još jednu smjenu.

Jebeš njih. Možda sutra uopće ne ode na posao. Biti uz Nica važnije je od svih njihovih političkih nagodbi. Osvrne se po sobi tražeći nešto što će joj skrenuti misli s monotona pištanja strojeva.

Nema ničega.

Pročitala je sve što je mogla. Čak i znakove na zidu — o vremenu posjeta, o važnosti pranja ruku, o opasnosti od zaraza i sva njihova pravila o tome da su mobiteli zabranjeni. Ponovno pročita to posljednje pa odluči nazvati cure.

Biranje Jadeina broja izmami joj osmijeh na lice. Barem opet razgovaraju. Ponor između njih se smanjuje, njihova veza jača.

Prepadne je glasno i intenzivno pištanje. U prvi trenutak pomisli da je to njezin mobitel i skoro ga ispusti od šoka. Zatim shvati o čemu se radi. To monitor upozorava. Otvore se vrata i u sobu žurno uđe sestra. Kreće se onako kako se policajci i doktori kreću kada prikrivaju paniku koju osjećaju.

To je to. Ona zna da jest. *Osjeća* to.

»Što se događa?« Mitzi se približi Nicovu krevetu. »Što znači taj zvuk?«

»Molim vas da se udaljite.«

Osjeti nečiju ruku na ramenu. Doktor u bijeloj kuti pomakne je s puta. Stavi stetoskop u uši i sagne se iznad Nicova tijela.

On umire. Upravo sada. Pogleda na sat, to je policijski instinkt - jedna od prvih stvari koje je naučila bilo je koliko je važno pratiti kada se nešto događa. Trenutak kada se sve promijeni. Dragocjene sekunde kada se život pretvara u smrt. Sobu ispuni još bijelih kuta. Mitzi se udalji i stane do zida, na rubu je zbivanja, kao da ju je neka centrifugalna sila odbacila onamo.

Kroz skupinu tijela i more ruku oko kreveta ona vidi Nicovo tijelo u grču.

Samrtnička muka.

Stopala mu poskakuju gore-dolje. Oživljavaju ga defibrilatorom. To je posljednji pokušaj da silom pokrenu njegovo slomljeno srce.

Osjeća se izgubljeno dok stoji i promatra. Osjeća se napušteno poput bespomoćne supruge ili sestre. Ne poput policajca, ne poput ostalih profesionalaca u sobi. Medicinski termini njoj su samo beznačajna buka. Ona samo čeka. Čeka da se odmaknu i obznane joj vijest.

Lošu vijest.

Oni maknu pedale defibrilatora i proučavaju monitore. Nešto pokrene Mitzine noge i onda opet postane policajka. Priđe krevetu i pronade mjesto. Ako on umire, neće otići bez dodira prijatelja, osobe koja ga voli.

Doktor pogleda monitore. Nicovo se tijelo opet napne. Ona ga primi za ruku. Čvrsto ga stisne. Ostane jaka.

On se zakašlje.

»Stabilan je«, vikne sestra. »Puls je normalan.«

Nic se opet zakašlje. Polako otvori oči.

Ona ga promatra. Umirujući često naprave posljednji trzaj. Tijelo je puno tekućina i lijekova, šokirali su ga s dovoljno struje da osvijetli Vegas — ti znakovi su beznačajni.

»Mitzi.«

Polako izgovorena riječ slomi joj srce.

Doktori provjere cjevčice i vrećice s tekućinama. Sestra koja je prva ušla vrati senzor na Nicov prst i opet mu provjeri puls.

Mitzi ne miče pogled s Nica. Ako odmakne pogled, ako samo trepne, on će umrijeti. Zna da hoće.

On se pokušava osmjehnuti, ali ne uspije. U glasu mu se čuje samo tiho i bolno stenjanje. »Gdje sam?«

Ona podigne njegovu ruku i opet je poljubi. »Što misliš gdje? Misliš da si u vražjoj marini?«

ZAHVALE

Prije svega želim iz sveg srca zahvaliti Luigiju Bonomiju i njegovoj ekipi u agenciji LBA na njihovu neprocjenjivom vodstvu, poticaju i veselju. Jako, jako sam zahvalan svima u Little, Brown/Sphereu - a posebno Davidu Shelleyju na njegovoj vjeri i podršci, Danielu Malloryju na njegovu nadahnuću i energiji, a Iainu Huntu na njegovu naporom radu i mašti. Iza svakog velikog muškarca stoji velika žena, a ne postoje žene sjajnije od Andy Hine, Kate Hibbert i Helene Doree u autorskim pravima te Kate Webster i Hannah Hargrave u marketingu i promidžbi. Neizmjereno sam zahvalan profesoru Guyu Ruttyju, nositelju ordena Reda Britanskog Carstva, pročelniku forenzičke patologije Odjela za forenzičku patologiju na East Midlandsu pri Sveučilištu u Leicesteru, na njegovu vodstvu i strpljenju u vezi s mjestima zločina — svako odstupanje od činjenica moje je djelo, a ne njegovo. Posebno zahvaljujem »Strašnom Jacku« iz Everett Baldwin Barclaya koji zna ono što Donna i ja nikada ne znamo. Konačno, zahvaljujem svima koji su pročitali *Tajnu Stonehengea* i kontaktirali nas na adresi www.facebook.com/samchrister.

OPASKA AUTORA

Tajna Torinskog platna djelo je fikcije. Učenjaci će uočiti da se ponekad odstupalo od činjeničnog vremena i da se nudilo jednostrano viđenje događaja, ali istina postoji — pitanje je jedino čija istina i koliko je daleko.